

GRADY HENDRIX a fost inclus în topurile *New York Times* cu romanele *How To Sell a Haunted House*, *Grupul supraviețuitoarelor* (*The Final Girl Support Group*, Armada, 2023), *The Southern Book Club's Guide to Slaying Vampires*, *My Best Friend's Exorcism*, *We Sold Our Souls* și *Horrorstor*. Cartea sa despre istoria creșterii popularității romanelor horror în format de buzunar în anii 70 și '80, intitulată *Paperbacks from Hell*, a câștigat premiul Bram Stoker pentru Realizare Excepțională în Nonfictiune. Hendrix este și autorul scenariilor filmelor *Mohawk* (2017) și *Satanic Panic* (2019). Puteți afla mai multe informații inutile despre el la adresa www.gradyhendrix.com.

Grady Hendrix

GRUPUL
SUPRAVIEȚUITOARELOR
*

Amand
a,

Adevăr
ata
dragost
e

înseam
nă să
acorzi
întâieta
te

Persoa
nei
iubite.

De
acee
a
m-
am
gând
it

Să te

las pe

tine

sa

mergi

înaint

ea

mea

Pe

gheața aia.final girl (substantiv)
— „finalista \ultima și

șingura supraviețuitoare, într-un film de groază

r/lasHodies - Postat

de u/fu(bar)gate în urmă cu 1 7 luni **documentarul ULTIMUL CUVÂNT DESPRE SUPRAVIEȚUITOARE** de pe youtube are 2,1 milioane de vizualizări. WTT? Cui îi pasă de niște momăițe zbârcite cu gât de curcan. Aș înțelege dacă măcar una dintre ele ar arăta mai sexy, dar nu-i cazul și m-am săturat la culme să tot aud vorbindu-șe despre ele.

Share Save Hide Report

r/lasrtodies - Postat de u/orchomenus în urmă cu 17 luni. **timpul nu iartă cele 15 minute de glorie s-au terminat acum 15 ani**

Share Save Hide Report

r/la\$t!adies\$ - Postot de u/Fu(bar)gate în urmă cu 17 luni
aș vrea să dispară de pe fața pământului ca să nu le moi văd niciodată

Share Save Hide Report r/lasrfadies\$ - Postat de u/orchomenus în urmă cu 17 luni

ai răbdare nu uita că viper hansen, ridcy walker și waiter scroggs sunt la pușcărie, nu au murit

lumea zice că stăpânul viselor e tot acolo

înhr-o zi oamenii vor uita de Supraviețuitoare

și atunci vor primi ce li se cuvine

**Thread de pe Reddit al utilizatorului u
lastladies. în categoria**

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Mă trezesc, mă dau jos din pat, îi zic „Bună dimineața”¹¹ florii mele din ghiveci, îmi desfac un baton proteic și beau un litru de apă îmbuteliată. Sunt trează deja de cinci minute și abia acum îmi aduc aminte că astăzi este ziua când s-ar putea să mor. Te cam lasă memoria la bătrânețe.

Intru în living, mă încălzesc un pic și fac patruzeci de ridicări de genunchi de parcă aș lovi pe cineva, patruzeci de lovituri cu podul palmei și alte exerciții pentru biceps și abdomen, până când începe să-mi picure transpirația pe pardoseala din ciment. Fac exerciții de autoapărare folosindu-mi cotul până încep să-mi ardă umerii, după care mă urc pe bandă, setez viteza la unsprezece kilometri pe oră și alerg pe ea până când îmi iau foc coapsele și hârâi din piept. După care mai alerg încă cinci minute. Vreau să mă pedepsesc pentru că am uitat care este miza, mai ales astăzi.

Intru la duș și încui ușa pe dinăuntru.
Apoi îmi fac patul ca să alung orice
tentație de a mă culca la loc. îmi pun
ceaiul la fiert și am primul atac de panică
pe ziua de azi abia când
aud șuieratul ceainicului electric.

)

Dar nu-i unul prea puternic — doar un
junghi în capul pieptului, de parcă o mână
uriașă mi- ar strivi plămânii. închid ochii
și mă concentrez doar să-mi relaxez
mușchii gâtului, să trag aer în piept, să-mi
umplu plămânii cu oxigen. Pot să respir
din nou normal după vreo două minute și
jumătate, așa că deschid ochii.

Apartamentul acesta este singurul loc din
lume unde pot să fac așa ceva. Un
dormitor, un living, o bucătărie și o baie,
în care, dacă am grijă să-mi iau câteva
măsuri rezonabile de precauție, pot să-mi
închid ochii timp de două minute. Dincolo
de acești pereți domnește infernul și cea
mai mică greșeală m-ar costa
viata.

>

Intru în living și deschid televizorul pe
CNN ca să aflu câți oameni au murit până

acum și, chiar de la prima imagine, îmi dau seama că următoarele douăzeci și patru de ore vor fi extrem de proaste.

Printre celelalte nimicuri pe care postul le afișează pe ecran sunt mai multe imagini cu o tabără de vară, transmise în direct de o dronă.

În ele se văd multe automobile, ambulante și

mașini de poliție îngrămădite în fața căbănutelor; se văd oameni în combinezoane

de protecție printre copaci; se vede banda galbenă cu care polițiștii au înconjurat zona și au blocat accesul. Acum se trece la filmarea din noaptea trecută. Văd lumini albastre care sclipesc în întuneric, iar cuvintele scrise în partea de jos a ecranului mă izbesc drept în moalele capului: *Tragedia se repetă la Red Lake.*

Dau drumul la sunet și reportajul îmi confirmă temerile. Cineva a omorât șase supraveghetori, care tocmai se pregăteau să închidă Tabăra Red Lake odată cu venirea toamnei. Au fost folosite mai multe tipuri de arme — o coasă, o

bormașină, un arc cu săgeți, o macetă. Și ar fi continuat să ucidă — dacă nu ar fi fost împins în gol, din șură, de ultima lui victimă, o fată de șaisprezece ani, despre care CNN-ul îmi spune că se numește Stephanie Fugate.

Încă nu a fost identificat criminalul, dar pe ecran apare acum o fotografie cu clasa în care era Stephanie și îi văd chipul rotund și pielea netedă, iar zâmbetul ei, cu tot cu aparatul dentar, realmente îmi frânge inima. Nu va mai fi niciodată la fel de veselă după povestea de aseară. Acum este și ea o Supraviețuitoare.

Chiar că te uiți acum la un film de groază, în care, după ce asasinul din umbră îl căsăpește pe drogat, o ucide pe curvă, îi face felul tocilarului, îi omoară și pe sportiv, și pe ajutorul de șerif, începe s-o fugărească prin pădure pe fetișcana — încă virgină — care lucrează ca bonă. Ea este cea care a spus că nu ar trebui să-și organizeze cheful tocmai aici, în tabăra asta părăsită, că nu ar trebui să intre cu forța în ospiciul ăsta abandonat și să nu facă baie la pielea goală în lacul ăsta aflat

la mama dracului de orice localitate. Mai
cu seamă că este Halloweenul sau Ziua
Recunoștinței, sau
Ziua Copacilor, sau oricare altă zi de
sărbătoare în care s-au mai comis multe
crime în trecut. Multe crime nerezolvate
încă. Asasinul are o drujbă/o cange/un
satâr, iar fata asta n-are absolut nimic —
nici forță musculară, nici armă. Doar
rezistentă la efort si o înfățișare
tipic americană. Si totuși reușește cumva
să-l
omoare pe criminal, după care se
holbează în gol sau leșină în brațele
vreunui polițist, sau fuge de acolo
(plângând și strigându-și iubitul), sau face
o ultimă glumă sarcastică, își aprinde o
ultimă țigară, pune o ultimă întrebare din
cele care o obsedează, este urcată cu
forța într-o ambulantă si începe să zbiere
si să zbiere si să
tot zbiere, de parcă nu ar vrea să se
oprească niciodată.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu
aceste Supraviețuitoare? Ce se întâmplă

cu ele după ce poliția le scoate de pe lista
suspecților, după ce presa le publică
pozele făcute cu clasa, în care ele apar cu
aparat dentar, sau cu acnee, sau
nepieptănate — poze incluse în mod
inevitabil pe copertele cărților polițiste
ale căror subiecte sunt inspirate din
evenimente reale? Ce se întâmplă cu ele
după priveghiul la lumina lumânărilor și
după momentul de reculegere și după ce
se pun toate coroanele pe mormânt?

Eu știu foarte bine ce se întâmplă cu
fetele astea. După ce sunt semnate
contractele pentru realizarea filmului,
după ce serialul nu are niciun pic de
succes, după ce îți dai seama că, în timp
ce toți colegii tăi se înscriau la facultăți,
tu erai într-un sanatoriu și miteai
spunând că nu-ți este deloc teamă de
întuneric. După ce nu mai ești invitată la
talk-show-uri, după ce al treilea
psihoterapeut al tău se resemnează cu
ideea că el nu-i pentru tine decât un
dozator de antidepresive și ajunge să se
împace cu realitatea că nu-ți poate
ameliora starea, după ce înțelegi că

singurul lucru interesant din viață ți s-a
întâmpnat la vârsta de șaisprezece ani,
după ce te izolezi în casă, după ce începi
să cauți pe Google doar lăcătuși — cu
același nesaț cu care celelalte femei
admiră

bijuteriile de la Tiffany's —, după ce pleci
din oraș pentru că nu mai suporti privirile
acuzatoare pe care ți le aruncă părinții
prietenilor tăi morți (adică „Pe tine de ce
nu te-a omorât?”), după ce ai pierdut
absolut tot, după toată tragedia trăită,
după ce ai început să-ți știi hărțuitorii pe
numele mic — ei bine, după ce treci prin
toate astea, ajungi exact acolo unde mă
duc eu astăzi: în subsolul unei biserici din
Burbank, așezată pe un scaun de lângă
perete și încercând să nu-ți lași viața să
se
facă țândări.

Suntem o specie pe cale de dispariție,
ceea ce mă face să fiu recunoscătoare. N-
am mai rămas decât șase. La început mi
se părea trist că nu eram mai multe, dar
mi-am dat seama că noi suntem creaturi

ale anilor optzeci și că lumea a mers mai
departe. La aniversările noastre, ori la
ocasionalele reluări ale poveștilor noastre
în câte un film, televiziunile obișnuiau să
scoată de la naftalină clipurile din
vremurile respective; însă acum nu se mai
vorbește la televizor decât despre
deversările de petrol și despre ce a mai
apărut pe Wikileaks și despre mișcarea
Tea Party din cadrul Partidului
Republican și despre talibani. Pentru că
noi șase aparținem unei alte ere. Suntem
invizibile pentru mass-media. La fel de
bine am putea să nici nu existăm.

Când închid televizorul, oprind logoreea
crainicului de la CNN, îmi dau seama că
nu am socotit bine. Suntem șapte, nu
șase.

Chestia e că nu-mi place să mă gândesc la
Chrissy. Niciuneia dintre noi nu-i place să
se gândească la ea. Te apucă toți dracii
doar dacă-i auzi numele, pentru că este o
trădătoare. Așa că fac o pauză, deși nu
mai am decât trei ore la dispoziție, după
care trebuie să fiu la întrunire. Respir
adânc și încerc să-mi recapăt

concentrarea.

Adrienne o să facă o criză nasoală. Pentru
că tot în Tabăra Red Lake a pățit ce a
pățit, însă după aceea a cumpărat locul și
l-a transformat într-un refugiu pentru
victimele tuturor formelor de violență,
mai cu seamă pentru cei care au
supraviețuit atacurilor armate din școli și
pentru copiii care au fost răpiți și au
izbutit să scape cu viață. Iar povestea
asta o s-o lovească exact acolo unde o
doare cel mai tare. Bine măcar că ne va
oferi un alt subiect de discuție, în afară
de vechile probleme asupra cărora ne mai
contrazicem chiar și în prezent.

Când îmi dau seama că nu mai am cum să
amân momentul, mă pregătesc de
plecare, întrunirile astea de grup sunt
singurele motive pentru care ies din
apartament — mă rog, cu excepția acelor
zile din săptămână când traversez strada
ca să-mi iau corespondența din cutia
poștală și cu excepția incursiunilor lunare
ca să-mi reverific traseele de evadare si
cu excepția drumurilor bisăptămânale
până la magazinul din colț după provizii.

Deloc, dar deloc-deloc nu-mi place să risc.
M-am tuns foarte scurt, pentru că poți fi
înșfăcată de șuvițele lungi. Port doar
adidasi în caz că va trebui să o iau la
fugă. Nu mă îmbrac cu haine largi.
îmi verific buzunarele: cheile, banii,
telefonul, armele. Din cauza unui incident
petrecut în urmă cu vreo doi ani, am
renunțat să mai iau cu mine o armă de
foc, atunci când trebuie să folosesc
transportul în comun. Dar am în
buzunarul drept un spray iritant și un
cutter, iar de glezna stângă mi-am prins
cu scotch o lamă de ras. Nu port căști, nu
port ochelari de soare și am grijă ca
geaca să fie foarte strânsă pe corp,
pentru ca nimeni să nu mă poată apuca
de ea. îmi iau la revedere de la planta
mea din ghiveci, trag aer în piept, ies din
apartament și intru într-o lume care și-a
pus în minte să mă ucidă

GRUP'UI

SPRIJIN AL SUPRAVIST'JITCARELOR

Dr. Carol Elliott

Ședința nr. 198

Septembrie, 2110

PARTICIPĂ

Marilyn Torres

Adrienne Butler

Dani Shipman

Lynnette Terbington.

Heather LeLuca

Julia Campbell

Evoluție: Surprinsă să constat că luna aceasta se împlinesc 10 ani de când am început să ținem. ședințele regulate de grup. Le organizez în afara programului meu normal de lucru, pentru că aceste teme mi-au fost caciante într-un fel sau altul de dinainte să mi se nască copiii.

Observ cu tristețe că, în ultimele douăsprezece luni, a scăzut coeziunea existentă de atât de mulți ani în acest grup. Ultimele noastre ședințe au fost pline de discuții în contradictoriu și replici acide, de nesfârșite certuri pe probleme insignifiante și de neconținute critici. Adrienne încearcă să le pondereze pe celelalte, dar Marilyn și Dani par extrem de agitate și iritate. Permanentele încercări ale lui Heather de a atrage atenția asupra ei, precum și maniera improvizată în care ea abordează recuperarea produc permanente conflicte. Lynnette este într-o stare de hiperexcitabilitate continuă, mi se pare că nu a făcut niciun progres.

Ce scop mai poate avea grupul acesta, după atât de mulți ani? line să îi pună punct odată pentru totdeauna? Oare să iau eu măsurile necesare centru a-1 dizolva?

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR II

*O oiță din vată spune: Isus te
iubește!*

Trei duhuri străvezii se ridică din
mormânt si

proclamă: *Duhurile te înspăimântă... dar*
nu și Duhul Sfânt!

Adevărat a-nviat! strigă în cor mulțimea
de mâzgăleli cu markere colorate.

Chestia asta mă pune pe gânduri. Noi,
membrele acestui grup, avem o relație
destul de complicată cu ideea învierii din
morți.

Ar trebui să stăm în cerc, însă preferăm
să ne așezăm într-un fel de semicerc,
pentru că nu vrea nimeni să mai stea
vreodată cu spatele la o ușă. Dani ține
brațele încrucișate, picioarele întinse,
într-o atitudine stoică de cowboy. In fața
ei este peretele acoperit cu pătrate
portocalii și negre, desene cu dovleci

sculptați și pisici furioase. Este ultima
persoană din lume care ar uita că vine
Halloweenul.

Marilyn stă picior peste picior, cu cafeaua
de la Starbucks într-o mână și cu poșeta
cea nouă în poală, pentru că nu vrea să o
pună pe jos. I-a
spus Juliei că a costat 1.135 de dolari, dar
eu nu cred. În niciun caz nu are cum să
coste atât de mult o geantă contrafăcută,
iar Marilyn nu suportă deloc pielea
naturală.

— N-am mâncat și mi-e foarte greu să mă
concentrez, își reia Heather monologul
interminabil despre cum n-a mai pus ea
geană
pe geană din 1988 încoace, aplecându-se
puțin
și dând din mâini. Din cauză că mi-a
scăzut >
glicemia.

Din ce înțeleg eu, gustările vor fi
subiectul disputelor de astăzi.

îmbrăcată într-un tricou inscripționat
sarcastic

cu *Cel mai bun tată din lume*, Julia stă în

scaunul cu rotile. Se vede cu ochiul liber
că
este foarte plictisită. Bate ușor cu
degetele în
rotile scaunului si se uită fix la un desen
mare) >

si cam mototolit, înfățișând un om care
zboară

> 7 > >
cu brațele larg deschise. Iar dedesubt
scrie:

„Izus e supărat și ne-muritor“.

La început mi se părea ciudat că ne
întâlnim în locul acesta, printre desenele
făcute de copiii de la școala duminicală,
dar acum sunt primele lucruri la care mă
uit în fiecare lună când vin aici — firește,
după ce-mi verific câmpul vizual si căile
de ieșire. Dar nu din cauză că m-ar
y y
interesa exprimarea prin metode (vag)
artistice a sentimentelor nutrite de
victimele vreunui potențial asasin. Mă uit
la ele în căutare de semnale de
avertizare: desene cu arme care trag și
cuțite însângerate; autoportrete făcute de
băieți în care se înfățișează ca niște
monștri fără
y y y y

gât, care-și sfârtecă părinții cu colții lor foarte ascuțiți. Mă uit ca să descopăr indicii care să- mi spună că unul dintre acești puști va deveni dușmanul meu atunci când se va face mare, va ajunge la fel ca acei monștri care au încercat să ne ucidă.

— Poate ar fi bine dacă ai mânca înainte de întrunire? îi sugerează doamna doctor Carol.

Așa cum a facut-o mereu în ultimii șaisprezece ani, doamna doctor Carol, singura persoană de aici care are curaj să stea cu spatele la ușă, s-a așezat în fața semicercului nostru, cu spatele perfect drept, cu pixul între degete, cu carnețelul pe genunchi. Discută despre fobia lui Heather pentru gustări, cu aceeași atenție și cu același interes pe care le dovedește față de absolut tot ce spunem.

— Ar fi în afara programului pe care mi l-am impus, răspunde Heather. Trebuie neapărat să mă țin de el, pentru că am fost alcoolică și acum sunt în perioada de recuperare și trebuie oricum să plec mai

devreme de acasă, pentru că știi că am
rămas fără carnet de conducere și nu
mi l-am redobândit încă și din cauza asta
durează mai mult până ajung aici, dar mi
se pare extrem de important să nu
întârzii. Din câte se pare, Adrienne are
ceva mai puțină considerație față de noi.

— Sunt convinsă că Adrienne are un
motiv întemeiat pentru care întârzie,
spune doamna doctor Carol.

— M-aș mira să mai apară astăzi, zice
Julia.

E clar că și ea s-a uitat la CNN.

— A vorbit cineva cu ea? continuă Julia.
Eu am încercat s-o sun, dar îmi intră doar
mesageria vocală.

— Probabil că și-a închis telefonul,
intervine

Marilyn, după care se strâmbă, parcă
izbită de un miros foarte urât. Din cauza
presei.

Marilyn nu a vrut să apară la nicio
conferință de presă și a refuzat să dea
interviuri după tragedia prin care a

trecut, stârnind astfel furia tuturor reporterilor din America; iar apoi s-a măritat cu un membru al unei familii extrem de bogate, de republicani activi în politica actuală, ceea ce a întărit și mai tare presa

împotriva ei. Inșă toate cunoaștem acest sentiment. Telefonul nu se oprește din sunat decât atunci când îi smulgi cablul din perete; te caută un reporter pe care nu l-ai mai văzut niciodată în viața ta, dar care ți se adresează pe numele mic și pretinde că ați fi fost colegi de liceu și este atât de convingător, încât începi să-1 crezi; la spitalul unde ești internată apare o verișoară de gradul zece sau unșpe, sau doispe, profund îngrijorată, dar cu un reportofon în poșetă, chiar lângă cecul barosan primit de la *National Enquirer*.

— Nu cred că se cuvine să discut situația lui Adrienne în lipsa ei, spune doamna doctor Carol. Și sunt sigură că o vom face atunci când va veni. Până atunci, aș vrea să știu ce părere aveți despre problemele lui Heather?

Urmează câteva momente de tăcere
stânjenitoare, când așteptăm să vedem
cine va musca momeala. Dar nu o face
nimeni. Că doar suntem Supraviețuitoare.
Ne pricepem să evităm cursele.

— Tot ce vreau să spun, sparge Heather
tăcerea incomodă, este că am și eu
nevoile mele și, din moment ce nu
beneficiez de avantajele voastre, mi-as
dori să bem niște cafea și să mâncăm
niște fursecuri sau altceva, pentru că mă
deprimă îngrozitor de tare încăperea asta
mare și goală.

Ne este clar că nu vrea să renunțe, dar nu
mă surprinde deloc. Noi suntem femeile
care nu am conștientizat să ripostăm,
indiferent cât de tare ne durea; noi
suntem cele care am sărit pe geamul de
la etajul al doilea; noi ne-am târât până pe
acoperișul ăla, cu toate că trupurile
noastre ne implorau să ne abandonăm
morții. Odată ce am început să facem
ceva, nu mai suntem în stare să ne oprim.

— Nu-mi pasă ce aduce Heather, spune
Marilyn, zăngănind din brățări când face

un semn indiferent cu paharul din plastic
de la Starbucks, mânjit pe margine cu
rujul ei roșu închis. Din partea mea, poate
să aducă și o pizza. Dar, vă rog, putem să
schimbăm subiectul?

— Interesant, murmură doamna doctor
Carol, deși doar ei i se pare că ar fi așa.
Mai este cineva de aceeași părere cu
Marilyn?

Atunci când petreci șaisprezece ani într-o
cameră cu aceleași șase persoane, știi
dinainte ce o să spună fiecare. Este la fel
ca o reacție chimică: dacă sunt îndeplinite
anumite condiții, atunci se va obține
rezultatul dorit. Si,

parcă în urma unei indicații regizorale
(deși nu avem niciun regizor printre noi,
doar o veche obișnuință), începe să
vorbească Julia.

— Eu cred că mâncatul și băutul în grup
este o formă de evitare a problemelor
reale, spune Julia, pentru că nu poate rata
nicio ocazie de a se contrazice cu
Marilyn.

— Ceaiul ăla de soia pe care îl bea nu-i

decât o dovadă că Marilyn vrea să se detașeze de grup.

— Zău așa, se minunează Marilyn,
exagerându'și accentul texan. De unde-ți
vin ideile astea?

— Acum două ședințe te văitai că suntem
prizoniere ale trecutului, îi răspunde
Julia.

Marilyn se uită la fiecare dintre noi. Apoi
ne întreabă:

— Mai crede vreuna că ședințele astea ne
mai

sunt la fel de folositoare ca pe vremuri?

Nu v- ați săturat să tot pretindeți că
suntem cele mai bune prietene, când, de
fapt, ne spionăm una pe alta? Pe cuvântul
meu că tare bine ne-ar face o vacanță! Nu
există oare un punct în care să simți că nu
mai ai nevoie de nicio psihoterapie?

Mi se blochează plămânii și încep să
număr — inspir de șapte ori, expir de
șapte ori, rar și regulat. Nu vrea să spună
asta. Grupul este rostul nostru de a
exista, ba chiar si al doamnei doctor
Carol. Imperiul ei de autoajutorare este
clădit pe munca făcută cu noi în anii

nouăzeci; însă motivul pentru care ne
aflăm acum în
acest subsol de biserică si nu într-unul
dintre

>

cabinetele ei dichisite, ca din reviste, este
că acesta este secretul nostru, singurul
loc în care ne simțim în siguranță,
departe de hărțuitori și de fanii mult prea
insistenți și de reporteri și de profiled.
Oare cum poate Marilyn să spună cu
atâta ușurință că ar trebui să-i dăm cu
picioarul?

— Unele dintre noi nu-și pot permite o
vacanță, i-o trânteste Julia. Nu ne-am
căsătorit toate din interes, cum ai făcut
tu.

— Draga de tine! i-o întoarce Marilyn. Nu
exact așa a făcut fostul tău?

y

O lovitură mult prea jos sub centură,
chiar și din partea ei. Julia încă se chinuia
să învețe cum să-si ducă viața într-un
scaun cu rotile, când s-a măritat cu
fizioterapeutul ei. Eu înțeleg chestia asta.
Apare cineva care-ți spune că te poate
salva și, din disperare, te arunci în
brațele lui și îi permiți să ia toate deciziile

în locul tău. Nu mai poți decât să speri că,
atunci când îți va veni mintea la cap, vei
constata că persoana respectivă nu ți-a
făcut prea mult rău. In cazul Juliei, când
s-a trezit la realitate, a aflat că soțul ei îi
vânduse deja toate drepturile de licență,
îi golise conturile bancare și o lăsase în
fundul gol.

— Asa o să fie toată ziua de azi? ne
întreabă

Julia. N-o să facem nimic altceva decât să
ne insultăm între noi? Să zgândărim răni
vechi? Meschinăria asta n-are nicio
justificare. Noi suntem puternice, suntem
de neînfrânt. Dani e descurcăreață și
independentă, Marilyn are mai
multi bani decât noi toate la un loc,
Adrienne mai are puțin și ajunge să
candideze la Premiul Nobel pentru
Pace...

— Dar tu, tu la ce premiu candidezi,
Meryl Streep? o întrerupe Heather. Că
zău dacă n-o să sufăr o recidivă serioasă
în caz că te apuci iarăși să ne reciți
biografia ta!

— N -aveam de gând să spun nimic despre mine, zice Julia, pe un ton rănit.

— Intr-acolo te îndreptai, o contrazice Heather.

— Treaba ta ce crezi, spune Julia, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de spătarul scaunului cu rotile.

Heather se apleacă fulgerător și ajunge cu pieptul până la genunchi. Ține o mână ridicată, de parcă ar jura pe Biblie.

— Îți dau douăzeci de dolari dacă poți să te uiți drept în ochii mei și să te juri pe ce ai tu mai sfânt că nu aveai de gând să ne înșiri din nou toate diplomele tale!

— Exact despre asta vorbesc, îi spune Julia doamnei doctor Carol. In loc să ne folosim energia în mod constructiv, nu facem decât să ne atacăm una pe alta. Conflictele personale au pus stăpânire pe grupul nostru. Este realmente neproductiv.

— Douăzeci de dolari îți dau, repetă Heather.

— N-ai tu banii ăștia, ripostează Julia.

— Ii împrumut de la Marilyn, spune Heather.

— In locul tău, n-as folosi cuvântul „împrumut”, zice Marilyn.

— Nu mă mai tratați ca pe o neică nimeni!

răbufnește Heather. Am avut de-a face cu niște >)

nenorociri cum nici în visele voastre cele mai urâte nu visați! Am trecut prin niște rahaturi apocaliptice care v-ar face să vă căcați pe voi și să vă mânjiți chiloțeei de mătase!

— Linștește-te, îi spune Julia.

— N-am nevoie să-mi iei tocmai tu apărarea! io taie Marilyn.

— Da, Julia, exact! exclamă Heather.

— Și tu ai grijă ce vorbești, o avertizează Marilyn pe Heather.

— în regulă, le întrerupe doamna doctor Carol. Acum haideți să facem un pas în spate și să reflectăm puțin la cele întâmplare la ședința de azi.

Mă întreb dacă și ea înghite niște pastile la finalul acestor ședințe, ca să scape de stres. Bine măcar că nu mai vorbește nimeni despre mâncare...

— A mai observat cineva cât de repede simpla discuție despre gustări, dintre Marilyn și Heather, s-a transformat într-un atac la persoană? Crede cineva că știe de ce s-a întâmplat asta?

Dacă ar fi și Adrienne aici, precis că ne-am înțelege mai bine. Atunci când este și ea în camera asta, simțim toate că trebuie să fim la înălțimea reputației câștigate cu mulți ani în urmă.

— A fost o glumă, atâta tot, mormăie Heather.

— Nu mai face o tragedie din orice și cumpără-ți o cafea de la Starbucks înainte de ședință, o sfătuiește Marilyn. Cafeina îți inhibă senzația de foame.

— Mai sunt și oameni care nu-și permit să-și cumpere cafeaua de acolo, spune Heather. La Alcoolicii Anonimi primesc mereu cafea și fursecuri pe gratis. De ce nu-mi iei tu un card Starbucks? Că oricum

îmi ești datoare.

j

— Dragele mele..., începe doamna doctor Carol.

— Și, mă rog, ce anume îți datorez? mă chestionează Marilyn.

— Mai ții minte că te-ai băgat peste mine când

am inventat jocul ăla cu Casa Groazei? o întreabă Heather. Era aproape gata, dar te-ai amestecat tu și ai stricat totul. Cum o să-mi

>

plătesc vreodată datoria pe care o am la tine, dacă te tot bagi în afacerile pe care încerc să le demarez?

— Pe cine încerci să păcălești?! exclamă Marilyn, dându-și ochii peste cap. Știm prea bine amândouă că n-o să-mi dai banii înapoi.

Heather își iese din minți și eu refuz s-o mai

j

)

>

ascult. Toate refuzăm. I-am auzit în nenumărate rânduri fiecare monolog din repertoriu. Cum de îndrăznește Marilyn să-i știrbească onoarea?! Cum de este în

stare să

insinueze că nu ar trebui să se țină cont
de

cuvântul de onoare al unei alcoolice

narcomane, care a fumat, a tras pe nas și
s-a injectat cu toate drogurile existente
pe lume?! Cum de cutează Marilyn să
sugereze că tot ce spune Heather nu ar fi
un echivalent verbal al oricărui contract
ferm, întocmit de o echipă de avocați
foarte competenți?!

Dar pe Heather nu o poate opri nimeni,
niciodată. Nu are nimic de împărțit nici
cu mine și nici cu Julia, pentru că știe că
noi nu avem bani. Și a renunțat s-o mai
agaseze pe Dani, pentru că și-a dat seama
că nu poate nicicum s-o convingă să facă
ceva împotriva voinței ei. Dar le
abordează în permanență pe Adrienne și
pe Marilyn cu tot felul de proiecte,
acorduri de licență, colaborări, apariții la
posturi de televiziune. Oportuniștii
acestei lumi au înțeles de multă vreme că
Heather
reprezintă veriga cea mai slabă a
grupului nostru.

— Știu bine că problema banilor
reprezintă un stres pentru multe dintre
voi, spune doamna doctor Carol. Mă poți
ajuta să aprofundez subiectul, Marilyn?
Sau tu, Lynnette?

M-a luat prin surprindere, așa că spun
primul lucru care-mi trece prin cap:

— Hm. Adrienne a întârziat deja douăzeci
și șase de minute.

— Si cum te simți tu din cauza asta? mă
întreabă doamna doctor Carol.

— Neliniștită? încerc eu un răspuns.

— De ce discutăm despre bani? intervine
Julia. Marilyn crede că grupul nostru nu
mai are niciun rost; și chiar îi dau
dreptate, când văd cum pierdem jumătate
din ședință certându-ne aiurea pe tema
gustărilor. Ce se întâmplă cu noi? Când
am ajuns atât de meschine?

— Nu vreau decât să aducă cineva cafea
și

fursecuri, oftează Heather. Atâta tot.

Doamna doctor Carol se pregătește să
abordeze problema Marii Crize a

Gustărilor din 2010, când o întrerupe
Dani:

— Vreau să spun și eu ceva, după care
puteți să vorbiți din nou despre mâncare.

— Sau nu, zice Julia.

— Este ultima ședință la care particip,
continuă Dani. Gata, am terminat.
Se lasă o tăcere lungă, oribilă.

Alături de Adrienne și Marilyn, Dani este
una dintre primele Supraviețuitoare.

Pierderea ei ar schimba dinamica
grupului, iar grupul nostru nu s-a
schimbat niciodată. Am trecut împreună
atât prin scandalul provocat de punerea
sub acuzare a lui Clinton, cât și prin
tragedia atentatelor din unsprezece
septembrie. Ne-am susținut una pe
cealaltă după masacrele de la
Liceul Columbine și de la Institutul
Politehnic

i

din Virginia. După ce în Massachusetts au
fost legalizate căsătoriile între persoane
de același sex, am pus mână de la mână și
i-am cumpărat lui Dani un pistol Beretta
Nano, pe care l-am și gravat cu numele ei

și al lui Michelle. Când s-a reluat serialul făcut după povestea lui Marilyn, care în consecință s-a ascuns de ochii lumii, tot a mai luat avionul în fiecare lună ca să vină în Los Angeles la ședințele de grup.

Însă, de vreo doi ani încoace, doamna doctor

Carol încheie discuțiile cu câteva minute mai

devreme, Marilyn a început să nu mai aibă prea multă răbdare, Julia își susține opiniile politice cu mai multă agresivitate, iar mie mi se pare că unele dintre noi am fi plecat de multă vreme din grup, dacă n-ar fi fost Heather. Însă

a existat întotdeauna această înțelegere tacită între noi, care ne obliga să venim în continuare, oricât de greu ne-ar fi fost, pentru că grupul nostru este singurul lucru constant și sigur din viața lui Heather.

Surprinzător, însă, nu Heather pare să fie cel mai greu lovită.

— Am știut că-i un semn rău, când am văzut că Adrienne întârzie, spun eu și îmi acopăr ochii, pentru că am nevoie să mă

izolez cumva, dar nu pot să mă duc
singură la baie.

— Dumnezeule! exclamă Heather. Uite-o
că plânge pe bune!

— Sunt surprinsă, atâta tot, spun eu,
ștergându-mă la ochi cu mâneca de la
bluză.

— îmi pare rău, îmi șoptește Dani.

Ridic din umeri cu un aer nepăsător. În
realitate, îmi vine să-i urlu în față: *Ai
distrus tot! Absolut tot!* Telefonul lui
Marilyn începe săi zbârnâie la fundul
poșetei. Pe vremuri respectam cu
strictețe regula care ne cerea să ne
închidem telefoanele, dar si la asta am
renunțat în ultimii ani.

— N-am nimic, spun eu. Sunt bine.
Haideți să schimbăm subiectul.

Telefonul lui Marilyn continuă să
zbârnâie, iar mie îmi vine să zbier:
*Răspunde odată! Răspunde! Dacă n-o
faci, tot restul ședinței o să te gândești
doar la cine ar fi putut să te sune! Dacă
tot ți l-ai lăsat deschis, pune mâna și
răspunde!*

— Mi se pare că ai dori să comunici ceva grupului, da? îmi spune doamna doctor Carol.

— Ba nu, îi răspund eu. N-am nimic de comunicat. E vorba doar că... nu cred că Dani înțelege ce consecințe are decizia ei.

— Fac patru ore pe drum, spune Dani. Două
când vin și două la întors.
_i

Acum se aude un sunet ca de xilofon digital și mă uit urât la Julia, până când își închide telefonul. Oare sunt singura care mai respectă regula aia cu telefoanele închise?

— Si tu care crezi că ar fi consecințele
acelea?
₅

_,
mă chestionează doamna doctor Carol.

Cum de nu-și dau seama?! Julia cea plină de diplome de la facultatea de științe politice, cu bretonul ei hipsteresc și tricourile cu mesaje ironice, stă în scaunul cu roțile chiar lângă

Marilyn, care arată ca o gospodină din provincie venită la oraș, durdulie și oacheșă, dichisită de parcă urmează să

intre pe platoul unui reality-show.

Heather are mâini și picioare subțiri ca
niște bețe, coate noduroase, genunchi
plini de zgaibe și e îmbrăcată cu haine de
căpătat. Iar Dani arată așa cum ar arăta
Bruce Springsteen dacă ar fi femeie.

Nici una dintre noi nu are ce căuta în
aceeași

încăpere cu celelalte.

— Mi se pare destul de evident, spun eu.
Nu cred că-i nevoie să explic mai mult.
Cel puțin mie mi se pare destul de clar.
Dani o să plece, apoi nici Adrienne n-o să
mai vină. Marilyn și Julia nu se pot suferi,
asa că, la un moment dat, una dintre ele o
să renunțe la grup. Ce altă scuză mai
bună ar avea atunci Heather, ca să se
reapuce de droguri? Și cine mai rămâne?
Eu? Una singură dintre noi dacă pleacă,
se alege praful de toate celelalte. Poate
nu după o ședință sau după două; poate
nici chiar după trei, dar, în cele din urmă,
în camera aceasta mare nu vor mai fi
decât niște scaune pliante goale și niște
desene pe pereți la care nu se uită
nimeni. Ce poate fi mai clar de atât? Nici

nu-i mare lucru, că doar nu-i vreo
problemă de fizică cuantică. Adică pricep
că totul are un sfârșit și că viața merge
mai departe și că șaisprezece ani
înseamnă foarte, foarte mult, dar simt
nevoia să aud pe cineva spunând asta cu
subiect și predicat. Să-i explice cineva lui
Dani exact care ar fi repercusiunile
gestului ei.

Și iar îi bâzâie lui Marilyn telefonul,
punând un punct apăsător marelui și
importantului meu discurs.

— Trebuie să fiu acum alături de
Michelle, spune Dani. Am venit să vă
anunț personal, pentru că vă respect.
Îmi imaginez cum ar fi să stau acasă în
prima zi de joi din luna viitoare. Îmi
imaginez cum mi se va reduce viața până
la dimensiunile străzii mele, ale
apartamentului meu, ale celor patru
încăperi din el. Îmi imaginez cum ar fi să
nu
mai văd niciodată un om care mă
cunoaște cu
adevărat.

— Dar vei rămâne complet singură după moartea lui Michelle, spun eu, cu toate că știu că nu trebuie să vorbesc așa. Si atunci vei avea

nevoie de noi. Și ai să te întorci în genunchi.

— Gata, zice Dani, ridicându-se de pe scaun. Am terminat. Stiti adresa mea de e-mail.

— Te rog să rămâi, spune doamna doctor Carol. Mai avem încă o jumătate de oră. Ne poți spune măcar ce anume te-a făcut să iei decizia asta?

Dani oftează și își trece mâna peste părul cărunt, tuns aproape zero.

— Când am împlinit cincizeci de ani, am început să mă gândesc că sunt mai aproape de sfârșit decât de început. Și nu mai vreau să mă mai agăț de trecut. Vreau să merg mai departe.

— Și nu ți se pare că acest grup te ajută să mergi mai departe? o întreabă doamna doctor Carol.

— Nu-i vorba doar despre trecut! îmi ies eu din fire.

— Știi că nu trebuie să întrerupi persoana care vorbește, îmi atrage atenția doamna doctor Carol.

Nu o bag în seamă.

— Și cu noi cum rămâne? o întreb eu pe Dani. Și noi facem parte din prezentul tău. Suntem prietene, nu? Și noi existăm în viața ta. Ce vrei tu să faci ne afectează pe toate. Ne afectează... prietenia.

Dani se uită pe rând la fiecare dintre noi. Tocmai acum începe din nou să bâzâie telefonul lui Marilyn și bâzâie și tot bâzâie și nu mai termină cu bâzâitul. Am senzația că

râde de mine. Și îmi dau seama că Marilyn nu este deloc atentă la ce vorbim noi, ci se gândește numai la afurisitul ăla de telefon. Apoi tresare și Julia, când începe să-i vibreze și ei telefonul.

— Tot ce văd eu aici, spune Dani, sunt niște femei pe care nu le cunosc mai deloc și care au făcut fixații pe niște chestii întâmplare în liceu.

— Pe cine nu cunoști? mă enervez eu, nevenindu-mi să cred că a putut să spună

așa ceva. Doar ne știm de ani de zile.

— Ce anume știm? nu renunță Dani. Tu nu

vrei să ne spui nici măcar la ce adresă
stai. Când m-ați întrebat voi ultima dată
despre ce mai face Michelle? M-am
săturat de toată prefăcătoria asta!

— Dar cum rămâne cu Heather? răcnesc
eu, zguduind pereții.

Dani se uită la mine cu atenție, după care
se întoarce spre Heather.

Heather? Cum rămâne cu tine?

— Habar n-am ce naiba tot zice nebuna
asta, răspunde Heather. Nu vezi că bate
câmpii?

— O să recidiveze, spun eu. Știi că ăsta-i
motivul pentru care continuăm să venim
aici. Nu-ti dai seama cât de multă nevoie
are de

întâlnirile noastre? Nu pricepi că ăsta-i
singurul lucru pe care se poate baza în
toată viața ei? Dacă nu vrei să rămâi
pentru binele tău, fa-o pentru Heather!

Dani pare stânjenită. Marilyn a început

să-și mângâie poșeta. Heather își ciupește pielea de pe partea interioară a încheieturilor, așa cum face întotdeauna când atmosfera este încărcată. La mine se uită doar Julia, iar Julia pare nedumerită.

— Eu credeam că pentru binele *tău* venim aici, spune ea, în cele din urmă.

Este o glumă, o altă glumă proastă de-ale Juliei.

— Pentru binele meu? râd eu, dar râsul îmi sună exact ca un lătrat de focă sugrumată. Nu venim aici pentru mine.

De ce aş avea nevoie de asta? N-am. Sunt bine.

Nu spune nimeni nimic, nici măcar Heather, de parcă eu aş fi aia penibilă. Și lui Marilyn începe iar să-i bâzâie telefonul, apoi începe și al Juliei, și fiecare trebuie să spună ceva, așa că mă uit la ele și le pun întrebarea care mă tot obsedează de cinci minute.

— Vă rog eu frumos, vreți să răspundeți naibii odată la telefoanele alea?

— Eu cred că avem nevoie de o pauză ca să ne revenim, propune doamna doctor

Carol. Ce zici, Lynnette ?

— N-am nevoie de nicio pauză, spun eu. Dani are. Așa respinge ea pe toți oamenii care-i vor binele.

— Eu resping oamenii? exclamă Dani. Eu?!

— Păi, tu cum i-ai zice ? continui eu. Trăiești în pustietate. Cel mai apropiat vecin al tău e la vreo douăzeci de kilometri depărtare. Acum părăsești și grupul.

— Eu sunt căsătorită, spune ea. Tu ești ?

Intervine Julia, pentru că are impresia că ar fi cea

mai rațională dintre noi.

— Vorbiți una peste alta și despre lucruri diferite, zice ea. Doamna doctor are perfectă dreptate, hai să luăm o pauză.

— Ia vâra-ți tu undeva părerea asta, o îndemn eu. Te-am primit în grupul nostru doar pentru că ne-a fost milă de tine.

Julia vrea să-mi răspundă, dar Heather simte că-i rost de scandal și nu scapă ocazia.

— De ce nu-ți urmezi și tu sfatul propriu,
mizantroapo? Nici măcar
Supraviețuitoare adevărată nu ești!

îmi dau seama că s-a mers prea departe.
Deschid gura să pun lucrurile la punct,
dar mă împiedică Marilyn. Când vorbește
Marilyn, toată lumea trebuie să tacă.

— Zău așa, murmură ea, cu atât de multă
î ¹ *
tristețe, că ne face pe toate să ne
întoarcem și să ne holbăm la ea cum se
holbează la ecranul telefonului.

Bănuim că urmează o veste proastă.

— A murit Adrienne, ne anunță Marilyn.
îmi galopează corticotropina prin vene și
îmi stimulează glandele suprarenale; mi
se contractă vasele de sânge, mi se
răcesc mâinile și picioarele, mi se dilată
pupilele, se luminează camera prea tare,
mi se încordează mușchii și mi se ridică
firișoarele de păr de pe brațe.

Monstrul a fost. Până la urmă, monstrul
tot a prins-o pe Adrienne. Și următoarea
ar putea să fie oricare dintre noi

Dacă ar exista titlul de „vedete ale masacrelor”, am putea spune, fără să greșim prea mult, că trei dintre acestea stau acum la o masă în elegantul bistro „Balthazar” din Manhattan. Jerry Seinfeld se îndoaie cu cartofi prăjiți într-un separeu din spate, iar regizorul Spike Lee tocmai ce a intrat aici ca să-l salute pe Calvin Klein. Însă toți ochii sunt ațintiți asupra lui Adrienne Butler, al cărei ten inclus la culoare strălucește în lumina lămpilor, asupra Juliei Campbell, bmedispusă și însuflețită în scaunul ai roțile: și asupra vigilentei și înțeleghătoarelor terapeute cu voce blândă doamna doctor Carol Elliott. Nu putem tuta că două dintre ele se află acum aici doar pentru că au reușit să câștige lupta pe viață și pe moarte cu trecutul.

—Nu-nn doresc să fiu caracterizată în felul acesta, spune Campbell. Am făcut doar ce ar fi făcut oricine altcineva în locul meu. Am avut o controversă cu ucigașul.

—Că ea mai crâncenă controversă din câte există, spune Butler.

— Voiam să mă omore, spune Campbell. Și eu n-am fost de acord cu el.

Toate trei izbucnesc într-un râs sarcastic.

Vă invităm să aflați mai multe despre aceste Supraviețuitoare.

Femeile acestea au devenit celebre în anii optzeci, când au supraviețuit unor atacuri comise de ucigași mascați și astfel au devenit subiectele unor seriale complet diferite de cele doar cu sex și petreceri în pijamale, care dominau spațiul median în acel deceniu. Cu toate acestea, la sfârșitul anilor optzeci, filmele cu adolescente aflate în pericol de moarte nu au mai fost cerute de public și au fost înlocuite de supereroi precum *Fantoma mea iubită* și de acțiunea care să emane o sexualitate discretă, așa cum este Kevin Costner. Iar acum au revenit, datorită lui Campbell și, de această dată, s-ar putea chiar să avem ceva de învățat din experiențele lor.

— În calitate mea de psihoterapeută, am avut ocazia să întâlnesc numeroase asemenea femei, spune doamna doctor Elliott, având grijă să nu divulge prea multe despre pacientele ei. Și am avut foarte multe de învățat de la ele. Mă consider norocoasă pentru că mi-au permis să le cunosc binele.

Lecțiile învățate astfel de doamna doctor constituie nucleul cărții sale: *Tăcerea s-a sfârșit. Confesiunile*

celor șase Supraviețuitoare, în care se folosesc de experiențele

— „Supraviețuitoarele s-au întors și sunt de ne: „învingătoare” re
Ume, 1998

Supraviețuitoarelor care î-au devenit paciente (câteva dintre acestea donnd să-și păstreze anonimatul) pentru a arăta aim sunt tratate femeile în cultura noastră atunci când un bărbat ai influență în stat este acuzat de hărțuire sexuală si când mulți susțin că

– ..Supraviețuitoarele s-au întors și sunt de ne: învins" revista *Ume*, 1998

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR 3-D

Când se termină ședința, nu mai pierdem
vremea și plecăm fiecare pe drumul ei.
Pentru că noi suntem Supraviețuitoare,
iar scopul nostru principal în viață este să
avem grijă de noi însene. In Los Angeles
este una dintre zilele acelea frumoase de
toamnă, când ai impresia că nu se poate
întâmpla nimic rău. Am putea fi
confundate cu un grup de mame casnice
care pleacă de la biserică după ce au
făcut toate pregătirile necesare pentru un
carnaval absolut minunat, la care copiii
vor purta măști și se vor plimba călare pe
ponei. Marilyn vorbește la telefon tot
drumul până la Mercedesul ei. Julia ia
ascensorul până în parcare, își pune
scaunul în spatele minivanului ei, se
sprijină în cârje și reușește să se așeze la
volan. Heather o ia prin curți și peste alei
și ajunge pe Alameda. Majoritatea
oamenilor nu ar fi în stare să observe
unicul detaliu care ne deosebește de tot
restul lumii: Dani stă lângă camioneta ei,

cu pistolul negru în mână ascunsă în
spatele piciorului, cu ochii la noi, până
este convinsă că nu ne pândește nicio
primejdie.

Eu sunt fragilă și docilă și lipsită de
vitalitate, însă mi-am creat propriul
sistem de siguranță în toți acești ani, iar
el preia controlul și are grijă să nu pățesc
nimic. Mă duc spre stația de autobuz, cu
toate simțurile ascuțite la
maximum. Merg doar pe carosabil, pe
lângă mașinile parcate, evit trotuarele,
îmi rotesc capul în toate direcțiile, verific
toate colțurile străzilor, estimez
eventualele amenințări.

Însă astăzi îmi tot pierd concentrarea, din
cauza vorbelor spuse de Julia. Sigur că
stau cu ochii după oamenii care mi se
pare că m-ar urmări, după mașinile cu
plăcuțe de înmatriculare din alt stat, după
bărbații cu ochelari de soare și cu șepcile
trase pe frunte. Însă în minte mă cert în
continuare cu Julia.

Nu eu sunt problema. Omul ăla care stă
în mașină, nu cumva doar se preface că ar

vorbi la telefon? De ce s-a făcut mic în scaun, atunci când m-am uitat la el? Nu eu sunt nebuna. Nu eu sunt motivul pentru care venim la ședințele de grup chiar și după atâția ani. De Heather trebuie să avem grijă. Ea are nevoie de noi. Eu sunt cea sănătoasă la cap. Eu sunt cea care știe să se protejeze. Honda aia care tocmai a luat-o la dreapta avea plăcuțe de Utah. Îi memorez numărul, în caz că o s-o mai văd la următoarea intersecție. Mă uit după geamuri fumurii. Mă uit după motociclete. Nu mă mai gândesc la ce a spus Julia. Nu mă mai gândesc că nu a contrazis-o nimeni. Mă uit după camionete. Nici nu vă imaginați voi cât de multe v-aș putea spune despre camionete!

Mă relaxez (cât de cât) abia după ce mă urc în autobuz. Când ești pe stradă, te poate ataca oricine, din orice direcție. Dar în autobuz unghiurile de atac sunt mult mai puține. Pe ecranul din spatele șoferului se difuzează reclama unui film de groază și toate avertizările alea scrise cu roșu mă duc cu gândul la Adrienne,

dar nu-mi pot permite așa ceva, pentru că trebuie neapărat să rămân concentrată la ce se întâmplă în jurul meu. În spate sunt niște băieți cu truse de scule, care stau cu capetele aplecate peste ecranul telefonului unuia dintre ei. Bărbații nu trebuie

să fie la fel de atenți ca noi. Bărbații mor din

cauza propriilor greșeli. Dar femeile? Noi murim pentru că suntem femei. Uitați-vă la Adrienne! Ba nu, trebuie să mă uit la fetele lor,

la hainele lor, la pantofii lor. Mai cu seamă la pantofi.

Merg cu autobuzul până în centru, cobor la ansamblul rezidențial Olive și mă duc pe străzile principale până la un cinematograful multiplex din apropiere. Mă lipesc cu spatele de zidul lui și mă prefac că mi-aș verifica mesajele de pe telefon. Dacă mă urmărește cineva, atunci persoana respectivă ar trebui ori să se oprească brusc și să-mi atragă astfel atenția ori să treacă pe lângă mine. Văd niște adidași Nike foarte albi, niște

pantofi Rockport negri și bine lustruiți,
niște ghete Timberland cu șireturi groase;
cine m-ar urmări și-ar putea schimba
haina sau șapca, dar i-ar fi mult mai greu
să-si schimbe si încălțăminte.

Nu mai trebuie să mă uit la acoperișuri
sau la
fațade sau la ferestre. încălțăminte
înteresează pe mine, pentru că monștrii
din viețile noastre preferă să se apropie
de tine ca să-i poți vedea. Un glonț tras
de un lunetist ar fi ca un penis trimis prin
poștă. Nu, monștrii ăștia vor neapărat să
te atingă.

După ce îmi cumpăr biletul, rămân în hol
(tot cu spatele lipit de perete) și mă uit
din nou la pantofii oamenilor care trec pe
lângă mine.

Balerini Betsey Johnson, dzmulțe Ugg de
culoare bej, teniși de copii în toate
culorile, mocasini Sperry.

Filmul pe care vreau să-l văd se difuzează
în avanpremieră. Mă așez în primul rând,
după care întorc capul și mă uit în sală ca
și cum mias căuta iubitul care a întârziat
la întâlnire. Este un film pentru copii, cu

desene animate realizate pe computer,
așa că ar trebui să-mi fie ușor să remarc
un bărbat neînsoțit. Nu prea
cred că necunoscutul care mă urmărește
să se fi

>
gândit să-și ia cu el un copil, ca să
ascundă adevăratul motiv al prezenței lui
aici. Dar stau cu ochii pe un roșcat în
tricou fără mâneci, însoțit de două
gemene brunete, și pe un blond bărbos cu
un băietei. Amândoi s-au uitat cu multă
atenție prin sală atunci când au intrat, de
parcă ar fi căutat pe cineva.

Când începe filmul, mă reped la ieșirea de
urgență din stânga ecranului, cobor în
fugă scara și ies pe stradă. Nu-1 mai văd
pe roșcat. Și nici pe bărbos. Dar văd o
altă Honda, tot cu plăcuță de Utah, numai
că are un alt număr. Îl memorez și pe
acesta și remarc geamurile prăfuite,
petele de noroi de pe bara de protecție,
autocolantul de la Asociația
Americană de Automobilism, lipit pe
parbrizul din spate. Iau repede un
autobuz care merge la Beverly Center.
După ce mă urc, mă așez cât mai aproape

de șofer. La fiecare stație mă uit în jos la
încălțăminte a călătorilor. Încerc să mă
concentrez — ghete cu talpă groasă Doc
Martens, ghete Caterpillar cu vârful
întărit, adidași Nike zgâriați, pantofi albi
și ușori de infirmieră — însă Adrienne tot
dă năvală în gândurile mele. Ea și cu Julia
îmi distrag
încetînd atenția.

Adrienne a fost prima și cea mai bună
dintre noi. Majoritatea am intrat în grup
datorită ei. Tragedia prin care a trecut ba
stabilit caracteristicile. Sunt multe femei
în lumea asta care supraviețuiesc unor
acte de violență, dar ce ne deosebește de
toate celelalte este faptul că noi ne-am
ucis monștrii — sau am crezut că am
facut-o, până când ne-au atacat din nou.
Am crezut că lui Adrienne nu i se va
întâmpla niciodată asta, că filmul de
groază pe care La

trăit nu va avea parte de o urmare. Însă
ne-am înșelat, pentru că monstrul ei a
reapărut după
treizeci și trei de ani, decis să-și termine
treaba.

Adrienne a crezut că este în siguranță, dar a greșit. Oare ce alte greșeli am mai făcut?

Criza lui Adrienne s-a întâmplat în aceeași vară cu cea a lui Marilyn și cele două tragedii au avut destul de multe similitudini, atrăgând astfel interesul presei. Însă ea a devenit celebră din cauza filmelor făcute mai târziu. Era îndrumătoare la Tabăra Red Lake, așa că s-a

dus acolo înainte de deschidere, ca să pregătească locul împreună cu ceilalți colegi. Trebuia să aerisească toate căbănitele, să dea cu

spray în cuiburile de viespi, să scoată bărcile din magazie. În prima noapte, au fost uciși nouă dintre îndrumători. Patru erau nou-veniți, așa că nu-i cunoștea prea bine; dar pe ceilalți cinci îi știa încă din copilărie, când veneau împreună în tabăra aceea. Au fost douăsprezece ore lungi și îngrozitoare, care i-au schimbat pentru totdeauna viața.

S-a descoperit că asasinul era Bruce

Volker, fostul bucătar al taberei, tată
singur, care pretindea că, în urmă cu
douăzeci de ani, copilul său, Teddy, s-a
înecat din cauză că cei doi îndrumători
care ar fi trebuit să-l supravegheze făceau
sex și nu au fost atenți la ce se întâmplă.
Zicea că Teddy s-a întors din mormânt ca
să se răzbune pe toți îndrumătorii, dar nu
a explicat de ce băiețelul lui a așteptat
atât de mult timp. În orice caz, crimele au
încetat atunci când Adrienne l-a decapitat
pe domnul Volker cu propria lui macetă.

Dar situația a căpătat o altă turnură când
s-a descoperit că Bruce Volker nu avusese
niciodată vreun fiu care să se înece în
Red Lake. De fapt, nu a avut niciun copil.
Bruce Volker era doar un bătrân
singuratic, care făcuse o obsesie pentru
copii și care știa să mânuiască foarte bine
maceta. Însă a transformat-o pe Adrienne
în prima Supraviețuitoare, prima
„finalistă”, iar ea s-a folosit de această
ocazie ca să-si transforme
toate visurile în realitate.

Se aude scrâșnet de frâne pneumatice și

eu mă uit în jur, dar nu recunosc nici
măcar o singură pereche de pantofi. Oare
câți oameni au coborât și câți au urcat, în
vreme ce eu eram

pierdută în gândurile mele? În spatele
meu stă o bunicuță zbârcită, alături de
soțul său la fel

de zbârcit ca și ea. Poartă amândoi
adidasii

Reebok, vechi și găuriți, și șepci de
baseball, roșii și murdare.

Apăs cu putere butonul pentru oprirea de
urgență și nici nu aștept să se deschidă
complet

ușile ca să cobor. Mai am încă vreo trei >
bulevarde până la Beverly Center și nu
pot să alerg, pentru că nimeni nu aleargă
în L.A. Așa că merg cât pot eu de repede
și mă urc în alt autobuz. Dar acesta mă
duce în altă direcție și, când reușesc în
cele din urmă să ajung la stația

Vermont/Beverly, metroul de suprafață
este deja la peron și mă strecor în el cu o
fracțiune de secundă înainte de
închiderea ușilor. În vagon sunt
cincisprezece persoane și îmi găsesc un

Ioc situat la distanță egală de ușile de la
capete. Mă uit la încălțăminte
și nu recunosc nimic. Cobor după cinci
stații și mă urc în metroul care duce la
Antelope Valley.

Vreau să ajung cât mai repede acasă, însă
nu pot să sar peste anumite etape ale
rutinei. Trebuie neapărat să aflu ce s-a
întâmplat cu Adrienne. Marilyn ne-a citit
articolul de pe telefon, dar erau prea
puține detalii: un bărbat a ucis-o chiar
acasă la ea — atâta tot. Si eu cu Adrienne
am vorbit cel mai mult în afara grupului,
ea a fost cea care m-a adus acolo după
criza prin care am trecut, pe ea o sunam
în fiecare lună ca să-i spun ce mai fac. Mă
rog, cam la două luni. Câteodată chiar si
la trei.

>

Poate că anul ăsta nici n-am sunat-o. Dar
oricum cu ea vorbeam cel mai mult. Ce
vreau eu să spun este că Adrienne își
racea întotdeauna timp să mă asculte.
Când ajung în cele din urmă la Burbank,
cobor la aeroport și merg puțin cu
microbuzul de navetiști. Când mă conving

că nu apar decât pantofi necunoscuți la
fiecare stație, cobor și mă urc în
autobuzul de oraș, îl schimb
de două ori și ajung în sfârșit acasă. Cam
la trei ore după ce am plecat de la ședința
de grup.

Traseul meu este diferit de fiecare dată,
dar elementele de bază sunt aceleași:
merg încet, fac multe ocoluri mici printre
alte ocoluri mai mari, sunt mereu cu ochii
în patru, sunt mereu atentă la ce se
întâmplă în jur, mă uit la pantofi, am grijă
să nu-mi pierd concentrarea, am grijă să
nu mă omoare nimeni. Linia de
demarcație dintre prea multă prudență și
prea puțină este o linie pe care nu o treci
decât o singură dată în viață.

N-aș putea nici măcar să vă descriu cum
arată interiorul liftului din blocul meu,
pentru că urc și cobor numai pe scară.
Liftul este o cutie cu o singură ușă. Te
poate ataca oricine într-un lift, chiar și un
individ obez, pentru că nu ai pe unde să
fugi de acolo. Măcar pe scară am câteva
variante de salvare, plus că este un foarte

bun antrenament cardio. A durat ceva vreme până m-am decis să locuiesc la etajul al doilea, dar mi-am dat seama că este situat la cea mai bună înălțime: prea sus ca să-mi poată intra cineva pe geam și destul de jos ca să scap cu viață în caz că aş sări de acolo. Mă asigur că nu este nimeni pe coridor, după care descui cele două yale speciale, făcute pe comandă, și intru în cușca mea.

Cu șaisprezece ani în urmă, atunci când m-am mutat în apartamentul ăsta, blocul era într-un hal fără de hal, iar proprietarului nu-i păsa deloc ce fel de renovări am de gând să fac, cât timp nu existau reclamații. Mai aveam ceva bani (nu prea mulți, ce-i drept), așa că acum locuința asta a mea este singurul loc din lume unde mă simt în perfectă siguranță. Reacțiile la traume sunt diferite de la om la

om. Dani a devenit descurcăreță și independentă, Adrienne s-a apucat să se autoperfecționeze, Marilyn s-a căsătorit cu un tip foarte bogat și și-a îngropat capul în nisip ca să nu mai știe de nimic,

Heather s-a apucat
de droguri și de băut, Julia s-a
transformat în
activistă. Iar eu? Eu am învățat cum să
mă
protejez cel mai bine.

Cușca mea este făcută din plasă de oțel
expandat, are mărimea unei cabine de
telefon și este fixată de pereții din jurul
ușii de la intrare. Plasa este foarte
rezistentă, iar cușca este atât de strâmtă,
că nimeni nu ar reuși să-si

ia suficient avânt ca să treacă prin ea.
Ușa îi este închisă cu patru zăvoare
electromagnetice, care nu pot fi deschise
dacă nu introduci codul. Iar dacă oprești
curentul, zăvoarele astea se blochează
automat. Se blochează automat și
dacă introduci codul greșit. Asta-i metoda
prin care împiedic pe oricine să-mi intre
în casă fără să-i dau eu voie. As fi ales o
usă metalică la
intrare și câteva camere de supraveghere
pe holul blocului, dar asta ar fi atras
atenția asupra apartamentului meu, așa

că m-am mulțumit cu cușca asta.

După ce se încuie ușa în spatele meu,
tastez codul și deschid cele patru
zăvoare, după care intru în casă. închid
ușa de la cușcă și tastez
din nou codul. Aud zgomotul metalic al
zăvoarelor care se închid, zgomot care
îmi face o deosebită plăcere, pentru că
îmi dă de știre că acum sunt în siguranță.
Trag aer în piept și simt mirosul
reconfortant de clor.

— Bine te-am găsit, draga mea Supra, îmi
salut eu planta din ghiveci. Lucrurile nu
stau prea bine. O să-ți povestesc tot, dar
după ce asigur securitatea perimetrului.
Sunt în viață și acum pentru că am voință
și sânge rece. Deschid unul dintre
seifurile mele cu arme și iau din el
revolverul cu cartușe de

38. Știu că se spune cum că diamantele ar
fi cele mai bune prietene ale fetelor, dar
cele mai bune prietene ale
Supraviețuitoarelor precis că sunt
cartușele de calibrul ăsta. însă nu-mi fac
iluzii: revolverul meu nu l-a oprit pe Ricky

Walker prima dată și nu l-a oprit nici pe
fratele lui, dar două gloanțe din astea în
burtă precis că l-ar încetini suficient, cât
să pot ajunge în camera de refugiu. Mă
rog, debaraua de refugiu.

Cu arma în mână, inspectez tot
apartamentul. Treaba asta îmi ia
cincisprezece minute. Și abia după ce mă
conving că nu-i absolut nimeni aici, că ușa
de la camera de refugiu poate fi deschisă,
că telefonul meu este pus la încărcat, că
toate draperiile sunt trase, că ușile sunt
toate încuiate — abia atunci mă așez pe
canapea, o iau pe Supra și mi-o pun în
poală.

— E vorba despre Adrienne, îi spun eu,
dându-mi seama că nu-mi pot reține
lacrimile. A murit.

Și stau așa o vreme, iar lacrimile îmi
picură pe frunzele Suprei. Mă întreb din
senin dacă nu cumva îi face rău apa
sărată, dar nu pare să sufere din cauza
asta. Știe să mă asculte. Este cea mai
bună prietenă a mea.

In afară de mine, Supra este singura

creatură vie pentru care sunt responsabilă. A durat tare mult până mi-am făcut curaj să-mi iau această obligație; apoi am cumpărat trei plante care nu au supraviețuit. A patra a fost Supra, adică prescurtarea de la Plantă Supraviețuitoare. Eu sunt o Supraviețuitoare, la fel este și ea. Formăm o echipă tare bună!

Suntem împreună de nouă ani, iar acum vreo doi, când a făcut acarienii, n-am vrut s-o arunc la gunoi, n-am putut să suport ideea asta, așa că n-am dormit trei zile și trei nopți, ca să-i șterg frunzele cu apă, după care cu o soluție cu săpun, apoi i le frecam cu alcool, după care o dădeam iar cu apă și tot așa. Și mai moțăiam din când în când cu nasul în frunzele ei, dar, până la urmă, m-am asigurat că i-am stârpit toți acarienii. Nu voiam să-mi mai pierd o prietenă. Și Supra a supraviețuit, că doar de asta o cheamă așa. Iar frunzele care nu i-au căzut erau cele mai strălucitoare, cele mai curate frunze pe care le poate avea o

plantă care face ardei iuți. Acum s-a
întremat complet, dar tot mai văd pe
lujerii ei niște urme de la frunzele pe care
nu le-am putut salva.

Plâng mai puțin acum și vreau să-i
povestesc absolut tot dragii mele Supra,
numai că-mi dau seama că nu știu prea
multe. Oare Adrienne a fost de dimineață
la Red Lake? Oare printre imaginile alea
pe care le-am văzut eu pe CNN
era și cea cu locul unde a fost ea ucisă?
Oare a

existat vreo legătură între cele două
evenimente? O pun pe masă pe Supra și
dau drumul la televizor. Fotografia lui
Adrienne apare în toate programele de
știri. De multă vreme nu i-a mai păsat
lumii de vreo Supraviețuitoare încă vie,
dar probabil că moartea uneia reușește să
stârnească apetitul pentru sânge al
publicului larg.

In mod normal, nu ne interesează trecutul
celorlalte, dar, de curând, eu am început
să caut informații mai vechi despre
Adrienne. Și am facut-o doar din motive
strict personale.

Așa că recunosc acum imaginile date de CNN. Singura imagine nouă este cea cu interiorul frigiderului ei, în care se află capul mumificat al domnului Volker, suficient de pixelată încât să nu se vadă clar ce reprezintă. Deși numai imaginea asta vreau s-o văd eu.

O foarte îngrijorată crainică a postului, care nici nu s-a aflat vreodată în aceeași încăpere cu Adrienne, vorbește spre camera de filmat pe un ton atât de sincer îndurerat, încât zici că a murit soră-sa. Bine măcar că postul CNN și-a găsit timp să caute o crainică de culoare, care să prezinte știrea.

— ... moartea șocantă a lui Adrienne Butler, cunoscută supraviețuitoare a ceea ce am ajuns să numim „Măcelul de la Tabăra Red Lake”. Personalitate marcantă a comunității de victime ale violentei, Butler si-a dedicat viața...

Dacă n-ai decât cincisprezece ani și nu te uiți decât la filme de groază, probabil că abia acum afli că Adrienne este afro-americană. In filmele din seria *Summer*

Slaughter^A a fost jucată de o actriță albă, o mare greșeală a casei de producție. Sunt convinsă că asta a fost unul dintre principalele motive care au facut-o pe Adrienne să se revolte. Pentru că era mândră de etnia căreia îi aparținea și a jignit-o îngrozitor faptul că se faceau filme inspirate din viața ei, eliminând ceva atât de important.

Primul film din seria *Summer Slaughter* a fost un mare succes și tocmai ce urma să fie lansat

al doilea, când avocatul lui Adrienne a obținut interdicția. Fusesse necesar să depună mai multe asemenea cereri și, atunci când judecătorul i-a aprobat una, la cinematografe deja se difuza al treilea film din serie, *Summer Slaughter Part III in 3-D*. Adrienne avea niște bani moșteniți de

la părinți, plus cei obținuți în urma unei înțelegeri cu proprietarii taberei. Așa că și-a concediat avocatul și a angajat unul fără scrupule, un adevărat rechin, care să-i pună cu botul pe labe pe producători.

In cele din urmă, casa de producție a reușit să-i aducă la negocieri pe toți vulturii ăia hoitari care nu se gândeau decât să exploateze subiectul la sânge. Și Adrienne mi-a povestit cum a decurs discuția.

— Ce vrei de la noi? au întrebat-o ei, imaginându-si că se va mulțumi cu mai multi bani sau cu menționarea numelui ei pe generic, chestii care nu ar fi schimbat prea multe, din punctul lor de vedere.

Ea le-a zâmbit și apoi le-a spus:

— Tot. Vreau tot.

Și exact asta a primit. La sfârșitul procesului, a obținut drepturile asupra întregii serii: atât pentru primele trei filme deja făcute, cât și pentru cele următoare. Ba chiar i-a obligat să-i dea să citească scenariul deja scris pentru al patrulea film. Cazul lui Adrienne a creat precedentul ca drepturile de relatare a oricărei asemenea întâmplări să aparțină singurei persoane care a scăpat cu viață — nu familiilor victimelor, nu studioului care realizează filmul, ci numai ei,

Supraviețuitoarei. Nu știu dacă asta e bine sau e rău, dar a schimbat totul. Nea dat mai multă putere.

Odată ce Adrienne și-a câștigat aceste drepturi, a ras de pe fața pământului seria aceea de filme. Toată lumea a fost concediată. A avut nevoie de două luni până a reușit să scape de toți, timp în care studioul de producție zbiera ca un porc înjunghiat, iar avocații încercau să-i tot explice că nu înțelege cum funcționează lucrurile și că au apărut consecințe nedorite și că electricienii și masinistii și ceilalți membri ai echipei o să moară de foame pe străzi. Iar apoi Adrienne a făcut ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ei: a decis reînceperea filmărilor.

Un producător-delegat, o femeie, lucrase la toate cele trei filme ale seriei *Summer Slaughter*. Pe ea a făcut-o acum Adrienne producător executiv. Cu o singură condiție: să priceapă că trebuie să o mulțumească doar pe ea, pe Adrienne. Avocatul ei a negociat cu studioul un act adițional la contract, iar în vara

>⁷
următoare a început difuzarea în
cinematografe a filmului *Summer
Slaughter Part III in 3-D*. Și, după doar
două luni, a avut loc premiera filmului
Summer Slaughter IV.

înainte de apariția acestuia, Adrienne a
participat la toate talk-show-urile și s-a
asigurat
că află toată lumea că ea personal nu
beneficiază de niciun dolar din încasări și
că

>
toti banii se duc la ONG-ul ei, Fondul
Adrienne Butler pentru Prevenirea și
Combaterea Violenței împotriva Femeilor.
În timp ce alte filme *slasheP* erau
etichetate drept misogine, seria *Summer
Slaughter* a lui Adrienne a fost ridicată în
slăvi de critici. Nimănui nu i-a părut rău
că a dat banii pe bilet, pentru că tot
profitul era destinat unei cauze nobile. Pe
la mijlocul anilor nouăzeci, Adrienne
devenise un fel de Oprah Winfrey, care
voia să pună capăt, odată pentru
totdeauna, tuturor violentelor comise
împotriva femeilor. Erau unii oameni care

o vedeau si o ascultau, dar care nici
măcar nu
auziseră de legătura dintre ea și filmele
alea de groază.

A scris cărți, a ținut conferințe, a făcut
emisiuni TV, a organizat seminare și
ateliere de dezbateri. Si-a folosit banii
rămași ca să cumpere Tabăra Red Lake și
să o transforme într-un refugiu pentru
victimele violenței. Era neobosită, era
devotată cauzei, era realistă și
optimistă. Era Supraviețuitoarea
preferată a Americii.

Și ne-a făcut pe noi, toate celelalte, să ne
simțim ca niște impostoare, să avem
impresia că nu facem destul ca să ne
atingem potențialul maxim, să credem că
ar trebui să ne intereseze mai degrabă ce
am putea să facem pentru patria noastră,
în loc să ne punem gratii la ferestre și să
învățăm cum să tragem cu arma.

Însă Adrienne nu ne-a condamnat
niciodată
pentru alegerile făcute și sunt absolut
convinsă

că nu a crezut că eu as fi cea mai nebună
din

grup.

Nu a fost niciodată la fel de bogată ca
Marilyn, dar a fost în permanență mai
generoasă decât ea. A aiutat-o cu bani pe
Julia, ca să-și modifice locuința în așa fel
încât să se poată deplasa prin ea în
scaunul cu rotile. Când Dani si-a
recunoscut în mod public orientarea
sexuală, Adrienne a plătit ca să i se
instaleze în casă o cameră de refugiu cu
linie telefonică separată.

— Nu-i neapărat pentru tine, i-a spus ea.
Dar o să dorm mai bine noaptea, dacă știu
că ai mai multe șanse să scapi cu viață.

Filmele din seria *Summer Slaughter* au
fost doar motorul întunecat care vibra în
sala cazanelor din imperiul lui Adrienne,
transformându-i suferința în bani. Au fost
nouă filme, mult mai multe decât s-au
făcut vreodată după poveștile celorlalte
Supraviețuitoare. A existat chiar și o
variantă science-fiction, a cărei acțiune se
petrecea în viitor și în care un Teddy mai
feroce decât o fiară sălbatică se trezea

dintr-un
somn criogenie și se apuca sa omoare
oamenii de pe o stație spațială. Au
introdus în scenariu si un element din
întâlnirea lui Heather cu
Stăpânul Viselor, tocmai cu scopul de a-i
da și ei niște bani, însă treaba asta n-a
ieșit așa cum
își dorea Adrienne, pentru că Heather
este... așa cum este. Au apărut în filmele
astea și supereroi cunoscuți. Și păpușele
din pluș. Dar, foarte ciudat, Adrienne nu a
insistat niciodată ca rolul principal să fie
interpretat de o actriță de culoare, pentru
că era foarte realistă și știa foarte bine cu
ce fel de victime ar putea să empatizeze
clasa de mijloc din America.

Julia a întrebat-o odată pe Adrienne dacă
nu o deranjează să știe că figura omului
care a încercat să o omoare și care i-a
omorât prietenii apare pe tricouri și pe
caserole. Și că probabil a ajuns mai
cunoscut decât Adrienne însăși.

— Dar nu Teddy mi-a ucis prietenii, a
zâmbit atunci Adrienne. Teddy n-a existat

niciodată. Precis că Bruce Volker s-ar
răsuci în mormânt, dacă ar ști că
minciuna lui mă ajută acum să pun capăt
violentei împotriva femeilor, iar gândul
ăsta mă umple de bucurie.

Mă uit cu Supra la CNN și aflăm că Bruce
Volker n-a avut niciun fiu pe care să-l
cheme Teddy, dar a avut un nepot, pe
nume Christophe, care avea doar trei ani
când i-a murit unchiul. Acum are treizeci
si cinci si este

furios la culme că tragedia familiei lui stă
la temelia unui imperiu mondial din
industria divertismentului și nimănui nu i-
a trecut prin cap să-i ofere și lui o parte
din profit.

Îl știu după nume. Christophe a fost unul
dintre numeroșii nebuni care au tot dat-o
în

judecată pe Adrienne, numai că ea a avut
întotdeauna mai multi avocați si mai multi
bani, așa că majoritatea judecătorilor nu
l-au văzut cu ochi buni pe nepotul unui
criminal, care încerca acum să
escrocheze una dintre victimele unchiului

său mort. Procesele intentate de Christophe n-au avut niciun rezultat, așa că, în cele din urmă, când a rămas fără bani și cu mai multe doage lipsă, nepotul criminalului a decis să se inspire din filmele de la Hollywood.

În urmă cu câțiva ani s-a apucat să dea târcoale proprietății lui Adrienne, pe care se află Tabăra Red Lake, până când administratorii au reușit să obțină un ordin judecătoresc prin care i se interzicea să se apropie la mai puțin de trei sute de metri de locul respectiv. Și a respectat această decizie a curții până aseară, când a dezgropat rămășițele unchiului său, a intrat în tabără, a ucis angajații rămași acolo ca să închidă tabăra pentru că a venit toamna, a fost aruncat dintr-o șură, a reușit să scape de polițiști deși șchiopăta cam rău, după care s-a urcat în mașină, a condus trei ore până acasă la Adrienne și a pus capul mumificat al unchiului său în frigiderul ei. De dimineață, când ea a coborât la parter ca să-și prepare cafeaua, el a ieșit din cămară și a înjunghiat-o în ceafa și în cap,

de douăzeci și două de ori, cu o daltă
pentru spart gheața.

Interacțiunea socială nu era punctul forte
al lui Adrienne, așa cum nu este al
niciuneia dintre

⁷ y

noi. Prin urmare, cadavrul nu i-a fost
descoperit decât atunci când poliția a
venit la ușa ei ca să o informeze despre
crimele comise în tabără.

Chiar acum îmi sună telefonul, mă uit pe
ecran și îmi dau seama că nu vreau să
vorbesc

^y

cu nimeni. Trebuie să mă liniștesc.
Trebuie să

^y

mă ocup de ceva mai frumos. Intru pe
Netflix și

caut filmul *Pur și simplu*, când aud
zgomotul acela care încă mă mai sperie
chiar și după atâția ani.

Bătăi în usa mea de la intrare.

ⁱ

Mă întorc și mă uit la Supra. Și ea e
speriată. Mă uit pe ecranul camerei de
supraveghere de la ușă. Sub nicio formă
nu puteam să-mi las nepăzită intrarea în
casă, așa că am instalat o cameră obscură

în vizor.

Nu-i nimeni acolo.

Altă bătaie în uşă.

O pun pe Supra pe birou, într-un loc unde n-o să pătească nimic. Țin în mână revolverul, cu piedica ridicată. Mai am încă o cameră de supraveghere afară, orientată în jos. Mă uit pe ecran și abia acum înțeleg de ce nu am văzut nimic înainte. Prima cameră este prea sus, iar la ușa mea bate Julia, care stă în scaunul cu rotile.

Închid ochii și îmi doresc să plece. Dar bate și mai tare.

Știu că ești acasă, Lynnette! strigă ea. Vocea îi răsună prin ușa, prin cușca de la intrare, prin camera aproape goală, invadând singurul loc în care mă simt în deplină siguranță.

— O să plece, îi șoptesc eu Suprei. Dacă nu ne mișcăm și nu scoatem niciun sunet, precis o să plece.

Nu știe nimeni unde stau. Nu am carnet de conducere pe numele meu, pentru că

nu am încredere că Registrul Auto nu mi-
ar divulga adresa. Nu am permis de
bibliotecă. Nu votez. Fac absolut tot ce
tine de mine ca să nu intru în nicio bază
de date statală. De cele federale nu mă
pot feri, dar mă rog la toți sfinții ca măcar
ele să fie mai sigure. Evident că există și
un dezavantaj: dacă nu știe nimeni unde
locuiesc, cum ar putea să afle că am
dispărut? Cât va dura până când își va da
cineva seama? Și ce aș putea să pățesc
între timp?

în urmă cu opt ani m-am decis să merg la
risc. Julia era cea mai nouă membră a
grupului și am ales-o pe ea pentru că este
și cea mai tânără dintre noi. Am crezut că
va face ce-i spun eu, fără comentarii. Iau
legătura cu ea prin SMS- uri de două ori
pe zi: la nouă dimineața și la nouă seara,
doar ca să știe că încă mai trăiesc. I-am
dat un plic sigilat, în eventualitatea în
care s-ar întâmpla să n-o mai sun. Am
obligato să-mi jure că nu îl va deschide
decât în situația asta. în plicul acela se
află adresa apartamentului meu.

O văd acum pe ecran. Nu mai bate la ușă și își dă scaunul cam vreo jumătate de metru înapoi. Se lasă păgubașă. Pleacă. Atinge un obiect pe care-1 are în poală și imediat începe să-mi sune telefonul. Mă reped disperată la el și vreau să-l închid, dar este prea târziu. Acum știe sigur că sunt acasă.

Iritată la culme, Julia zbiară:

— Nu fi paranoică, Lynnette, e ceva important!

Nu mă mișc nici eu. Nu se mișcă nici Supra. Nu scoatem niciun sunet. Nici măcar nu mai respirăm. Ecranul de la telefon este tot o explozie de lumini, în timp ce trădătoarea asta mă tot sună, iar și iar. Renunță doar după al optulea apel și pleacă.

Abia acum respir, la fel face și Supra. Ne uităm una la alta. Ce facem acum? Ascunzătoarea nea fost compromisă. Rămânem sau plecăm?

Posibil s-o fi urmărit cineva pe Julia, iar acum să pândească de afară. Dar nu pot să plec. Acesta este singurul loc în care

sunt în siguranță.

Am suficientă mâncare pentru încă trei
săptămâni. Nu trebuie să trag draperiile.
O să- mi închid telefonul si o să mă
ascund aici. Nu
poate intra nimeni. O să fiu în siguranță.
Să se ocupe celelalte de „urgența” Juliei.
Eu trebuie
să rămân în viață.

Nici n-ajung la jumătatea filmului, că aud
un alt ciocănit în ușă. închid sonorul, trec
la ecranul
camerei de supraveghere situate mai jos
și mă rog să mă lase naibii în pace Julia.
Mi se face pielea de găină și mi se
blochează mușchii. îmi amorțește mâna în
care am pistolul. Da, Julia este. Și,
ghemuit alături, este Strigoiiul, în mantia
lui neagră și cu masca albă. Ține cuțitul
lipit de gâtul ei.

Normal că nu-i adevărat ce văd! Normal
că-i o
secvență dintr-un film! Probabil că încă
mă mai
uit pe Netflix și am mutat din greșeală la

un film din seria *Ștaif*, făcută după
tragicul eveniment din viața Juliei. Fata
din rolul ei este o actriță
chiar foarte bună, știe de minune cum să
⁷ î
exprime groaza simțită de personaj în
momentele acelea - are ochii holbați, gura
căscată, se vede cum gâfâie, iar acum îi
simt și eu spaima și simt și eu că mă
sufoc.

Dar nu-i decât un film. Atâta tot si nimic
mai
,
mult. Știu că mă uit la un film, pentru că
nu-i posibil să văd ce cred eu că văd
acum. Deoarece îmi iau toate măsurile de
precauție. Sunt prudentă. Nu-mi asum
niciun risc.

Apoi Strigoii își întoarce găvanele
negre spre camera de supraveghere și
scoate din mantie o foaie de hârtie.

Pe foaia aia scrie cu carioci colorate:
„Deschide ușa, Lynnette, sau Julia
moare”.

Avem o înțelegere tacită noi,
Supraviețuitoarele din grup. Nu am
discutat niciodată despre ea, dar știu că

există, așa cum știu că părinții mei mau
iubit și că apartamentul meu este un loc
sigur și că Supra este cea mai bună
prietenă a mea: atunci când apar
monștrii, trebuie neapărat să ne ajutăm
una pe cealaltă. Nu contează al cui este
monstrul ăla care apare. Nu contează ce
trebuie să facem. Așa stau lucrurile când
ești o

5

î

Supraviețuitoare, iar întâlnirile lunare de
grup ne amintesc mereu de învoiala asta.
Numai că n-am crezut că Julia va fi prima
dintre noi care să ne ceară ajutorul.

Strâng mai tare revolverul în mână. Mă
mai uit o dată, ca să mă asigur că am
ridicat piedica. Pe urmă apăs butonul
care deschide ușa și aștept să intre
monstrul.

¹ „Măcel de vară“. *Summer Slaughter* nu are legătură cu festivalul omonim de muzică heavy metal, ci esre o trimitere la seria de filme de groază *Friday 13 (Vineri 13)*. În carte se găsesc numeroase trimiteri si aluzii la ficțiunea americană *horror*, unele evidente, altele mai puțin. Vom menționa filmele și cărțile reale cu titlurile sub care au apărut în România, dacă este cazul, iar pentru celealte, traducerea și referința vor putea fi găsite în nota de subsol. Pe Reddit există multe threaduri în care utilizatorii își dau

cu presupusul despre corespondența dintre titlurile, poveștile și personajele ficționale din carte și cele corespunzătoare din producții reale. Cititorului îi este lăsată plăcerea de a le descoperi singur pe cele nesemnate de noi (n. red.).

- Subgenul al filmelor de groază, având ca element caracteristic faptul că personajul negativ principal mănuieste o armă tăioasă, cum ar fi cuțit, macetă, topor etc. (n. red.).

„înjunghiere”. Referire la seria de filme horror *Scream* (n. red.)

**146 • DEBORAH
BALLIN**

„Asa-zisul „film de groază” despre Supraviețuitoare s-a dovedit a fi o mașină de tocat carne. avându-i la un capăt pe producătorii și mai-mani studioului, învârtind manivela, iar la celălalt pe fanii băloși de sex masculin îndurând pe nemestecate imaginile care le împlineau cele mai violente fantezii sexuale. Ce nu a înțeles acest public avid de pornografie sângeroasă este faptul că toate filmele sunt bazate pe întâmplări reale în care femeile reale, femeile în carne și oase. au fost maltratate de mște bărbai, au fost atacate de niște barbari și și-au văzut pneten ucii de aceiași bărbai. Dai fanteziile acestea au devenit atât de intense și de dominante. încât nimeni nu mai atrage atenția asupra cadavrului în descompunere al femeii, aflat la rădăcina acestui copac otrăvit: iar cme încearcă să o facă este acuzat de ipocrizie, așa cum am pârît-o eu în numeroase rânduri

Femeile acelea păstrează tăcerea și nu intră în discuții despre publicitatea care ii se face.

Dacă faini de\m prea turbulenți, simt cumințiți cu și mai multe tricouri și mai multe albume. și mai multe posier și figuri reprezentându-i pe ciimma lor preferați, ridicăți acum la rang de vedete.

*

Nici măcar teimenu *problematic* nu poate desăi filmul despre Supraviețuitoare

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR IV:

Reîntoarcerea Supraviețuitoarelor

Bdzzzzzz face dispozitivul care deblochează încuietoarea ușii de la intrare. Iau poziția trăgătorului, pe care o exersez în fiecare seară - ceea ce înseamnă că totul merge prost, din moment ce mă pregătesc să trag în interiorul apartamentului. Țintesc deasupra capului Juliei, exact acolo unde cred eu că este pieptul Strigoiiului, și îmi tremură brațele, mi se înmoaie mâinile, îmi amorțesc degetele. Nici nu-mi dau seama dacă țin arătătorul pe trăgaci sau pe lângă el, dar sunt mult prea speriată ca să-mi iau ochii de la ușă si să verific. Cușca va fi frontul meu de luptă. Nu pot să-mi fac acum griji despre ce se va întâmpla cu plasa de oțel. Nu pot să mă gândesc acum la ce s-ar putea întâmpla cu gloanțele care vor trece prin pereți până la apartamentul de vizavi. Si îmi este rușine.

Sunt mult prea implicată. Reacționez exagerat. Am făcut o greșeală. N-am mai ținut niciodată o armă îndreptată împotriva vreunei alte ființe omenești. Nu se fac lucruri de felul ăsta, nu într-un oraș, nu în casa mea. Dar sunt mult

^j prea înspăimântată ca să îmi conving brațele țepene să se relaxeze. Așa că stau acolo cu arma în mână, ca proasta, ca și cum m-aș crede cine știe ce eroină mare și tare, ca și cum nu mi-as da seama că mi se năruie întreaga lume.

Roțile scaunului Juliei împing ușa și ea intră în cușcă. Mi se încordează involuntar tot

[>] mușchii, dar nu trag. Trebuie să respir ^y profund de câteva ori și abia după-ai o să leșin. Plasa din oțel este prea groasă, așa că nu văd chipul Juliei, dar știu exact cum se simte. M-am simțit

și eu așa în trecut. N-ai cum să știi cât de ^{> > >} îngrozit poate să fie un om, dacă nu treci prin ce am trecut noi.

îmi tiuie urechile. Văd cușca în fata mea,

însă
totul din jurul ei este învăluit într-o ceață
întunecată.

O să te apăr, o asigur eu pe Supra în
gând. *Nu poate să treacă prin cușcă.*

Nu știu dacă asta i-am spus-o ei sau dacă
am vrut să mă conving pe mine însămi.

Strigoii intră în spatele Juliei. Nu mai
stau pe gânduri și vreau să apăs pe
trăgaci; abia acum aflu răspunsul la
problema de mai devreme: degetul meu
era lângă garda trăgaciului. E umed de la
transpirație și îmi alunecă de pe
revolverul care îmi cade din mâinile reci
ca gheața și încerc să-l prind. Mă pun
repede pe vine și îl apuc înainte să ajungă
pe podea și nici măcar nu mă mai ridic în
picioare... și nici măcar nu îl strâng mai
tare în mână. Pentru că degetul meu a
găsit deja trăgaciul.

Și Julia continuă să țipe:

— Lynnette! Lynnette!

O să te salvez, Supra. O să mă salvez și
pe mine.

Strigoiul își sfâșie masca — gest extrem de ciudat. Inșă n-am de gând să mă opresc, până nu mă voi ști în siguranță.

— Lynnette! încetează odată! zbiară Julia. Ap ăs pe trăgaci.

Zgomotul îmi perforează timpanele. Camera se umple de fum. încheieturile mi se zdruncină din cauza reculului si mă izbesc cu revolverul

în față. Simt gust de metal în gură. Și mă pomenesc că stau pe podea.

— Am făcut pe mine! strigă o voce înăbușită de bărbat. Am făcut pe mine!
— E Russ, Lynnette! Russell Thorn!

Mă ridic din nou în picioare. Am arma în mâna stângă. O trec în cea dreaptă.

— Lynnette! strigă iarăși Julia. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu trage! Nu mai trage! Care-i codul? Of, Doamne Dumnezeule!

Ridic revolverul. Strigoiul s-a încurcat în mantia aia neagră, când a încercat să deschidă ușa și să iasă pe coridor, numai

că s-a blocat între ușă și scaunul Juliei.

— Ajutor! urlă creatura.

Aj utoraj utoraj utoraj utoraj utor!

Țintesc în centrul pieptului.

— Lynnette! strigă Julia. E Russell
Thorn. Ți-a luat un interviu!

Cunosc numele ăsta.

— Russell Thorn? repet eu.

Dar de fapt mă întreb în ce anume mi s-a
oprit glonțul. Și de ce Strigoii nu a
murit? Și de ce Russell Thorn este
Strigoii?

Și apăs din nou.

Cușca se clatină, dar acum reușesc să mă
țin pe picioare. Acum nu mai am decât
senzația că mi s-au dislocat încheieturile
de la mâini.

— Nu mai trage în noi! țipă Russell
Thorn.

I-a căzut masca și acum îi văd bărbuța

roșcovană. Și mai văd că se cațără peste
Julia, iar în cușcă e o încolăceală de mâini
și de picioare.

— N-a fost ideea mea! strigă Julia. Dar nu
mi- ai fi deschis ușa, dacă eram singură!
Sunt foarte, foarte obosită. Simt că mi s-a
umflat limba în gură. Simt că mi s-au
făcut pleoaplele grele ca plumbul. Nu mai
văd nimic în jur din cauza fumului de
armă, care îmi arde ochii si mă ameteste.

— Am deschis plicul de la tine, mă anunță
Julia. Pentru că trebuie să stăm de vorbă.
Am locuit atât de multă vreme aici fără să
mă
deranjeze nimeni, iar acum am tras de
două ori
cu revolverul și poliția va sosi în cinci
minute și
vor intra mai multi oameni la mine în casă
în
următoarea jumătate de oră decât au
intrat în ultimii șaisprezece ani.
Funcționez acum pe pilot automat.
Introduc codul și se deschide ușa. Julia își
împinge scaunul înăuntru.

— Să aduci un prosop pentru Russ,
bâiguie Julia. Nu-mi vine să cred că ai

tras în mine! Vai de capul meu, cred că fac infarct...

— Pe alea nu le băgați înăuntru, spun eu, arătând spre mantia și masca Strigoiiului.

încă mai am revolverul în mână. Russell dă jos mantia de pe el atât de repede, de zici că l-ar frige.

— Arunc-o pe holul blocului! îi ordon eu.

Se supune imediat, după care trânteste ușa. Suprei mele nu-i place situația. Vrea să fim doar noi două. Nu-i de acord să ne întrecem străini în casă.

— Prea târziu, îi spun eu.

— Ce? Ce-i prea târziu? bolborosește Julia, ținându-și mâna apăsată pe piept.

Russell se uită la mine ca la o nebună. Măsoară din priviri distanța până la ușa. Mă duc, închid cușca și se aude pocnetul metalic al zăvoarelor. Russell tresare. Văd că s-a așezat pe scaunul meu.

— Stai pe banda de alergat, îi spun eu. Ai pantalonii uzi.

Se face roșu sub barba roșcovană, dar se supune și de data aceasta. Pricepe

imediat ce se întâmplă, iar ochii lui
indiscreți îmi inspectează pereții,
computerul, ecranele. își ia notițe în
minte, redactează propoziții despre mine
(„Apartament spartan cu doar două
camere și cu pereți gălbui“)> scrie
paragrafe în care mă blamează („Draperii
trase complet peste ferestre, de parcă s-
ar teme de lumina soarelui la fel de mult
cum se teme de bărbatul
acela care i-a făcut rău cu multi ani în
urmă...“), trăgând apoi concluzii
superficiale („O femeie condamnată să
rămână captivă în apartamentul ei, la fel
ca omul care...“).

Se preface că nici n-am fi stat de vorbă
săptămâna trecută.

Mă uit la cușcă. Văd două zgârieturi.
Tipul care mi-a construit-o m-a asigurat
că un glonț de calibrul .38 va trece foarte
ușor prin ea; însă ori m-a mințit, ori era
prost și habar n-avea ce vorbește. Oare
câte alte planuri mi-am mai făcut
bazându-mă pe informații false?

— Uau! exclamă Julia, încercând să pară

curajoasă și atingând cu un deget
șovăitor una dintre zgârieturi. Tu chiar ai
tras în noi.

— Gloanțele ar fi trebuit să treacă prin
plasă, zic eu.

— Dacă mă întrebați pe mine, să știți că
mă bucur al naibii de tare că n-au trecut,
ne anunță Russell, care s-a așezat pe
banda de alergat.

— Nu trebuia să deschizi plicul decât
dacă nu te sunam eu conform
programului, îi reproșez eu Juliei.

— Este ceva urgent, îmi explică ea.

— Asta-i violare de domiciliu, nu mă las
eu. O violare de domiciliu în toată regula.

— Cineva din grupul nostru scrie o carte,
spune Julia. Și nepotul domnului Volker
știa chestia asta.

Brusc, nu mai pot să respir. Parcă m-a
lovit o gripă urâtă.

— De ce ati venit aici? bolborosesc eu.

Cineva (altcineva) începe să-mi bată în
ușă.

— Pleacă de-aici! strig eu.

— Chem poliția! îmi răspunde o voce de femeie.

Mă uit pe camera de supraveghere. Este actrița care locuiește la capătul holului. E în pantaloni de trening si adidasii cu șireturile desfăcute.

— Repetăm o scenă! țip eu.

Ne uităm toți trei pe cameră și o vedem că pleacă și intră în apartamentul ei.

— De ce ați venit? mai întreb o dată.

— Pentru că știm că despre Heather e vorba, zice Julia. Și tu trebuie să ne ajuți s-o găsim.

Din locul lui de pe podea, Russell se uită urât la mine. înseamnă că și-a recăpătat tupeul.

Julia vrea răspunsuri. Bărbatul care a ucis-o pe Adrienne știe că cineva din grup scrie o carte. Iar Julia chiar crede că o scrie Heather?

— Lăsați-mă să mă gândesc puțin, le spun eu. Tăceți amândoi!

Pe Julia a încercat s-o omoare Strigoiiul.

Purta mantie neagră și o mască de Halloween, și apoi s-a dovedit că era chiar iubitul ei, împătimit al filmelor de groază, care voia s-o transforme în propria lui Supraviețuitoare, în ultimul lor an de liceu. L-a luat cu el pe prietenul lui cel mai bun, tot cu mască și mantie de Strigoi, și împreună au înjunghiat în dreapta și-n stânga, căsăpind de-a valma prin clasa de absolvenți. Pentru ei, fetele acelea moarte nu erau decât o mare meta-farsă.

Si erau băieți isteti, cu note bune, care urmau să se ducă la facultate. Numai că nu luau nimic în serios, imaginându-și că sunt mai deștepți decât tot restul lumii. Singurul lucru pe care nu l-au luat în calcul a fost acela că, pentru a deveni Supraviețuitoarea creată de ei, Julia trebuia să-i omoare pe amândoi. Și s-a dovedit că asta nu era o problemă pentru Julia. Ne-a povestit chiar ea că treaba cea mai nasoală au fost remarcile lor la mișto. Indiferent de câte
ori a tras în iubitul ei, acesta tot a
continuat să facă pe spiritualul.

La începutul anilor nouăzeci, America și-a pierdut interesul pentru Supraviețuitoare. Dar, când Julia era studentă, a avut loc continuarea și, dintr-odată, America s-a înviorat. Spun „continuare”⁴ pentru că nenorocirile astea se repetă aproape întotdeauna. Unul dintre colegii ei, avid de cele cincisprezece minute de glorie, s-a deghizat și el în Strigoi. A omorât cinci oameni, a fost arestat, condamnat la moarte, după care sentința i-a fost comutată în închisoare pe viață, iar Julia a devenit vedeta procesului său. Pentru că toată lumea adoră să-și vadă renăscând eroina preferată.

Julia a reușit să pună capăt vânătărilor criminale a celui de-al doilea Strigoi doar atrăgându-l lângă o fereastră deschisă, ca să salveze viața colegei sale de cameră. În schimb, ea s-a ales cu o fractură la vertebra LI. Iar de atunci înapoi trăiește într-un scaun cu rotile, din cauză că și-a pierdut aproape complet mobilitatea picioarelor. Însă au omis partea asta, atunci când au făcut filmul, pentru că în rolul ei a fost

distribuită o balerină teafară si cu ochi de
căprioară. Adică și-a rupt spatele
degeaba. Și colega ei de cameră a murit
în drum spre spital. Ce să-i faci, asta-i
viața: mereu îți mai trage una, când te
vede căzut la pământ.

Fizioterapeutul Juliei a fost promovat la
rangul
de sot si a convins-o astfel să intre în
industria

> >
talk-show-urilor. O înțeleg perfect, știu de
ce a acceptat, am trecut și eu prin asta.
Nu vrei să superi pe nimeni, cu atât mai
puțin un bărbat, așa că accepți să faci
lucruri pe care le detești, pentru că nu
există niciun fel de hartă care să-ți arate
unde ai ajuns, niciun fel de îndrumări —
doar un avertizor luminos care te
sfătuiește:

>
Nu-i înfuria pe bărbați.

Realizatorilor de talk-show-uri nu le-a
păsat cât de nemulțumită era Julia. Spune
că nici ea nu și-a dat seama. Prima dată a
apărut în emisiunea moderată de Sally
Jessy Raphael. Sally a spus că este un
exemplu pentru celelalte femei. Julia a

privit-o drept în ochi și a întrebat-o: „In
cazul ăsta, de ce nu puneți aici niște
rampe pentru scaunele cu roțile cu care
circulă exemplele ca mine?” La jumătatea
discuției a fost sunată de producătorul
următoarei emisiuni în care ar fi trebuit
să apară. Individul i-a lăsat un mesaj în
care-i spunea că le pare extrem de rău,
dar a fost înlocuită în ultima clipă de
actorul Ed Begley Jr. și mașina lui cu
motorină ecologică. N-au mai
reprogramat niciodată talk-show-ul acela.

Adrienne a adus-o pe Julia în grupul
nostru. Nici n-am vrut s-o primim, la
început, pentru că nu facea altceva decât
să caute motive de hartă. S-a certat chiar
și cu Heather. Rău de tot
s-a certat. Deși nu aveai nevoie decât de
zece
minute ca să-ti dai seama că orice fel de
ceartă
cu Heather este o pierdere de vreme. Dar
apoi, după o ședință în care Julia i-a ținut
lui Marilyn o prelegere de cincisprezece
minute despre imperialismul american,
Adrienne a invitat-o să-și petreacă
weekendul în Tabăra Red Lake. Și a
rămas acolo o săptămână întreagă.

Refuză să spună ce s-a întâmplat în toate zilele alea, dar este limpede că, orice ar fi fost, a funcționat. Când s-a întors, s-a îngropat în cărți, și-a luat diploma de consilier juridic, și-a luat masteratul în medicină sportivă, a făcut cursuri de autoapărare, a învățat cum să tragă cu arma din scaunul cu roțile. Și a început să fie mai tăcută... în fine, cât poate ea să fie de tăcută.

Și-a dat seama că fostul ei fizioterapeut, devenit soț, își „însușise pe nedrept” toți banii ei. Divorțul a împiedicat situația să degenereze și mai mult, dar Julia a avut nevoie de mult timp ca să-și pună ordine în viață. O dată pe an, Ray Carlton (adică al doilea Strigoii), face recurs împotriva sentinței primite și, de fiecare dată, judecătorul i-1 respinge. Julia se ocupă singură de cazul ei. Procurorul se bucură de ajutorul primit, iar Julia are un sentiment de împlinire.

— Mi-ai pus viața în pericol, îi reproșez eu acum.

— Dar e un cuțit din plastic, protestează Russell.

— Nu despre asta-i vorba.

— Avem probleme mai mari decât paranoia ta, spune Julia.

— Mi-ai compromis securitatea, repet eu.

— Doamnelor, intervine Russell, poate ar fi bine să purtăm o discuție mai la obiect, înainte de a începe să vă păruiți.

Atitudinea lui dură contrastează ridicol cu tonul plângăcios și cu pantalonii uzi între picioare.

— De unde știi că scrie cineva o carte? o întreb
eu pe Julia.

— Eu i-am spus, răspunde Russell în locul ei.

Nu-mi găsesc cuvintele. Nu mai pricep ce se petrece. Intr-un cui din peretele de lângă cușcă stă atârnată geanta cu strictul necesar în caz că ar trebui să plec de aici. Aș putea s-o iau repede și să fug din apartament în doar câteva secunde.

— Christophe Volker, spune Julia. Te-ai uitat la știri? Ai aflat ce i-a făcut lui Adrienne?

Nu mă simt în stare să vorbesc, așa că dau doar

* >

din cap.

— Fata aceea, Stephanie Fugate, cea care

a supraviețuit atacului de ieri de la Tabăra Red Lake, continuă Julia, le-a spus polițiștilor că Christophe e foarte slobod la gură. Zicea că, tot timpul cât a urmărit-o, zbiera întruna că femeile sunt așa și pe dincolo, că mamele singure sunt așa și pe dincolo, că să-i arză focul pe homosexuali, că uite ce scrie în actul de naștere al lui Obama, că FEMA-

construiește

> > >

niște lagăre ale morții. Unul dintre lucrurile pe care își amintește că i le-a spus a fost că a discutat cu cineva din grupul nostru. Și că scriu împreună o carte și că persoana respectivă i-a cerut detalii din procesele lui cu Adrienne.

— Ideea este, doamnele mele, că aveți printre dumneavoastră o trădătoare, spune Russell. Iar nebunul ăla a aflat cumva.

— Precis e Heather, spune Julia.

Nu recurge niciodată la expresii folosite de majoritatea oamenilor, de genul *eu crea sau după părerea mea*. Are impresia că nu greșește niciodată.

— Heather n-ar face niciodată așa ceva, o contrazic eu.

— Nu este devotată grupului așa cum suntem noi, zice Julia. A mai încercat să scrie o carte, așa că ne este limpede că-i place ideea. Plus că are mereu nevoie de bani.

— Nu se poate să fie Heather, spun eu.

— Ba normal că Heather e, zice Julia. Am încercat să dau de ea la centrul ăla unde stă,
dar cică nu se întorsese încă de la ședința de

^{î >}
grup. Probabil a aflat că știm despre ea și Volker și și-a luat tălpășița, pentru că știa că o s-o luăm la rost.

— Și zici de mine că sunt nebună, îi spun eu.

— Poftim? nu înțelege Julia.

— La ședința de grup. Ai zis că eu sunt motivul pentru care am rămas împreună. Nu Heather. Că eu sunt nebuna. Ai făcut mare tevatură pe treaba asta.

— Păi..., murmură Julia, privind în jur, la

ca la proști ce s-ar întâmpla dacă, prin
bunăvoința lui Heather DeLuca, apare
vreo carte în care sunt dezvăluite toate
secretele *Grupului de sprijin al
Supraviețuitoarelor*?

Am fost în atenția opiniei publice o
perioadă destul de lungă, dar lumea nu
știe de existența grupului nostru. Mă
gândesc la monștrii noștri care putrezesc
în celulele rezervate celor condamnați la
moarte și mă gândesc la fanii lor aflați în
libertate; mă gândesc la presa căreia i sa
făcut din nou poftă de sângele nostru, din
moment ce am scăpat toate cu viață; mă
gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă
reporterii ar afla de întâlnirile noastre
lunare din subsolul bisericii din Burbank.

— Tot nu pricep ce caută el aici, spun eu,
ridicând din bărbie spre Russell.

— M-a sunat să-mi spună ce a zis fata aia
despre Volker, îmi răspunde Julia. Și m-a
întrebat dacă știu unde locuiești. N-am
știut că

o să mă urmărească până aici.

— Am reușit să te conving să deschizi

ușa, se fălește Russell, de parcă ar fi uitat că a făcut pe el. Iar asta dovedește că sunt ingenios. O să-ți dai seama că ai doar de câștigat, dacă vei colabora cu mine.

— De la el știi ce a zis Volker? o întreb eu pe Julia.

De ani de zile ne agasează șarlatanul ăsta dezgustător — ca un țânțar de care nu poți scăpa. Poate încă mai sunt în stare să schimb lucrurile.

— De unde știi că nu minte?

Russell oftează în ciudat. Probabil îi pare rău că nu suntem bărbați, ca să poată să comunice cu noi „ca între adulți”^{Cl}. Merge cu pași mari și apăsăți până la fereastră și se oprește lângă draperiile mele de camuflaj. Ia o atitudine teatrală, de parcă ar fi un avocat al apărării care își ține pledoaria în fața juraților.

— Întotdeauna m-ai subestimat, doamnelor,

ne spune el. Cu toate acestea, eu vă propun să colaborăm.

Mi-a dat puțin draperiile la o parte și se uită la stradă. Eu nu le trag niciodată de

pe geamuri. Pentru că așa aș putea
deveni o țintă. Văd acum că pervazul e
acoperit cu un strat gros de praf,
amestecat cu păianjeni morți.

— Trage-le la loc! îi cer eu.

— A chemat cineva poliția, spune el, cu
ochii la stradă.

Dă brusc draperiile la o parte. Camera
este inundată de lumină, iar eu mă retrag
repede într-un colt.

— Strada e realmente împânzită de
polițiști.

— In California este perfect legal să tragi
cu arma în propria casă.

Se aude un pocnet metalic, geamul se
sparge, zgomotul puternic al străzii
pătrunde în cameră și ceva se izbește de
peretele opus, ridicând nori de var.
Bubuitura răsună de-a lungul străzii.

bum-bum-buuuum

încă unul. Draperiile zvâcnesc în mâna lui
Russell, scaunul Juliei se răstoarnă și ea
se lovește cu capul de podea. Aerul
proaspăt intră prin cele două găuri din

geam. încremenesc cu ochii la un ciob
care atârână o secundă, după care cade pe
pervaz. Apoi explodează toată fereastra.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum
poc-bum poc- bum poc-buuuum

Fortăreața mea se transformă în poligon.
Colții din plumb ai proiectilelor îmi sfâșie
draperiile, îmi umplu podeaua cu cioburi,
îmi ciobesc tencuiala de pe pereți. Aerul
se umple de praf alb si eu simt că mă
sufoc. Un lunetist. Observ niște

³sclipiri pe acoperișul clădirii de vizavi.
Sus de tot. Poziția perfectă. Nu m-am
gândit niciodată la un lunetist. Nu m-am
gândit niciodată că ar încerca cineva să
mă ucidă de la o distanță atât de
³mare.

Toate zgomotele astea sunt făcute de
lumea mea care se sfărâmă si nu vor
înceta niciodată.

³Russel se ghemuiește pe jos, se face cât
poate el de mic și își acoperă capul cu
mâinile.

Si dintr-odată se lasă tăcerea.

— Se trage! zbiară el în liniștea asta
neasteptată. In noi trag!

Nu știu cum se face, dar îmi revin brusc.
Renunț

la pistol, mă ridic puțin, las capul în jos și
alerg spre Supra.

Iată-mă, îi spun și o iau în brațe. Nu plec
fară tine.

Mă întorc și mă uit la Julia, care zace
blocată în scaunul ei. Nu se mișcă deloc.
Fac un pas către ea și atunci lumea
explodează din nou.

poc'bum poc'bum poc-bum poc-bum
poc-bum poc- bum poc-bum poc-
buuuuuuuuuuum

— Nu! Nu! Nu! urlă Russell. Ajută-mă pe
mine

încerc să ajung la Julia, dar se găurește
peretele din fața mea, particulele de var
îmi acoperă ochii. Schimb direcția, mă
dezechilibrez și cad

pe o parte. Supra se rostogolește pe
podea.

— Supra! zbier eu.

Se oprește abia în colțul opus. Russell se

ridică de pe jos, vrea să se repeadă la ușa
de la intrare și mă calcă tare de tot pe o
mână.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum
poc-bum poc bum poc-bum poc-bum
poc-buuuuuuuuuum

Russell este aruncat într-o parte de forța
împușcăturii, se izbește de perete, se
prăbușește. Eu m-am ridicat deja în
picioare, încerc din nou să ajung la Julia,
dar mă împiedică focurile de armă. îmi ia
foc creierul de la ele si nu mai stau

5

deloc pe gânduri, mă reped la geanta din
cui, introduc codul în tastatura de la
cușcă si o

3

3

deschid. Tot timpul mă aștept să simt un
glonț în spate. Acum se întâmplă lucrurile
acelea de care mi-a fost groază în toți anii
ăștia. Vechile cicatrice mă dor ca niște
răni noi. Nu mai văd

3

nimic altceva în afară de usa care dă în
hol. Nu,

3

7

în momentele astea nu sunt deloc
paranoică.

poc-bum poc-bum poc-bum poc-bum

poc-bum poc- bum poc-bum poc-bum

Cușca vibrează în jurul meu.

poc-bum poc-bum poc-bum

Neapărat să-i mulțumesc tipului care mi-a
vândut o plasă metalică defectă. Dau ușa
de perete și o iau la fugă.

Iertați-mă, mă rog eu în gând de Julia și
Supra.

Lynnette! Este Supra, care strigă după
mine. Sau poate e Julia. Nu mă lăsa aici!

Sunt pe coridor. Mi-am abandonat casa,
mi-am abandonat cea mai bună prietenă,
am abandonat-o pe Julia. Se vede treaba
că doar pe mine însămi sunt în stare să
mă salvez în situații de criză.

**- Acronimul organismului Federal Emergency Management
Agency - Agenția Federală pentru Managementul
Situațiilor de Urgență (n. tr.)**

•

T»»»
a“ ~ * i
Cu

^ Un titlu foarte LuIT" ^

capului, ca un bar,». Sum vorî • P ^ drCpt In ""dole
intr-un se,,,, J **ZZiZl** ££ 3 *** ~ ■*»
SI Moonraker:insă Panhandle llea, Hook 7^"" ^
/enn **“Pc**rcuturile care au modifica, p. * JPoi " *" ^
filmului in vara lui 1970 e ^ '0, ltea l TM ""**dustria**
- ducerea ,ui ** * ~ ««
Panhand,a Mea, Hook doar l40 000 dedlZ" ^ ^

Marilyn Torres, p^ucu^nT"" ^ ^ S n ** ^ l x * l _ respectiv vârate ale
cnminalilor. adăugând 1^ 7 * ^ ad_ Cinc-verită scenelor de
violentă. /■ / " U r â i o a r e ,enlă Jc film care i-a debusolat complet
pe ale <T ^ ^ **!* un

•ranjsfonnaia într-un tin.,r i - • e dtu,n au va/a/ui-«
cumva părtași la cele întâmni-» * > l r ei au ajuns
,e,e Spuse ^ ^vid Hansen, m ^ ^ C"ăm ^ Cu l in_
came bucali dintr-o tânără femeie- Asta ",a l n;1 de ""L'""
bărbați - le U l , p l t . b s " i ""ancare bună pentru
i nuna >1 | e hrănește sufletul.-

—America urlă de spaimă: Cum arată harta groazei din inima ei, de Nick Eliot,

r '
 GRUPUL DE SPRIJIN AL
SUPRAVIEȚUITOARELOR - NOUL
COȘMAR

Cotesc la stânga și fug pe lângă un
apartament cu ușa întredeschisă.
Apoi pe lângă un altul. Prin toate
crăpăturile se văd chipuri înghesuite
unele în celelalte - prea speriate ca
să-mi dea o mână de ajutor, dar mult
prea curioase ca să rămână înăuntru.
Ies în goana mare pe ușa de la
capătul coridorului și alerg pe scară
în jos, rugându-mă ca polițiștii să
urce cu liftul. îmi fixează curelele genții
pe umăr. Sunt mult prea atentă la
trepte ca să mă mai simt vinovată că
am abandonat-o pe Supra, fug prea
repede ca să mă mai gândesc la Julia.
Sar câte cinci trepte deodată și, în tot
acest timp, încerc să-mi scot rașcheta

r ' >

de plastic din buzunarul lateral al
genții.

Mă voi întoarce după Supra.

Pe cuvânt.

N-am avut de ales.

Julia o să mă înțeleagă.

La capătul scării este ieșirea de
urgență care duce în spate. Ușa are o
bară și deasupra ei scrie cu roșu:

Alarma va porni când împingeți.

Zăvorul este la vedere, așa că
procedez exact

cum am exersat de o sută de ori:

introduc

rașcheta între bară și cadrul ușii,

după care trag

zăvorul fără să activez alarma. Ușa se
deschide

ușor, iar eu mă strecor afară.

r ' ,

Aerul are o tentă cenușie, cerul este acoperit cu nori portocalii de la lumina apusului. In spatele blocului se ridică un gard din sârmă împletită, iar dincolo de el, spatele unui bloc identic, cu același tip de apartamente meschine, cât cutiile de chibrituri. Arunc rașcheta și o iau la fugă; sar peste chiștoace de țigări și cutii strivite de bere, ca să ajung la gaura pe care am facut-o mai demult la baza gardului și pe care o verific o dată pe lună.

Mă târăsc pe burtă prin deschizătură și ajung în parcare de alături. In timp ce merg repede pe asfaltul crăpat, îmi dezlipesc borseta pe care o lipisem cu scotch de geantă. In ea am revolverul M&P Shield. Nu că ar fi cine știe ce de capul lui, dar bine măcar că-1 am și pe el.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

r ' ,

Nu mă mai gândesc la nimic.

Funcționez exact așa cum rn-am
programat. Traversez repede strada,
dar nu alerg, ca să nu atrag atenția.
Mă îndepărtez de blocul meu. Nu mă
uit în urmă. Aud în minte țipetele
disperate și din ce în ce mai stinse ale
Suprei. Am abandonat-o. îmi pare
rău.

Am abandonat-o și pe Julia.

Nu mă abat de la program.

Las blocul meu în urmă și mă îndrept
spre garajul supraetajat. Crepusculul
este sfredelit de vaierul unei sirene,
iar casa mea se transformă într-un
magnet care atrage absolut toate
mașinile de politie si ambulantele
disponibile. Mă orbesc alte girofaruri,
îmi sparg timpanele alte sirene.
Orașul ăsta e o adevărată capcană a

r ' ,

morții. Nu mai pot să respir.

Ajung la garaj fix în cincisprezece minute. Cu cheia de la mașină în mână, urc pe scara A, spre autoturismul meu de evadare, parcat la al doilea etaj.

Cu mult timp în urmă, mi-am dat seama că nu pot risca să îmi apară adresa reală în baza de date a Registrului Auto, așa că mi-am procurat două cărți false de identitate, suficient de bine făcute ca să le pot folosi în caz de urgență și, de cinci ani, am un loc închiriat aici pentru un Chevy Lumina, pe care Lam cumpărat cu doar opt sute de dolari. O dată pe lună îl verific dacă încă mai merge. În portbagaj am cortul și alte echipamente de camping și planul

r ' ,

este să pornesc spre El Paso, iar pe drumul până acolo, să dispar de tot. Este o țară mare și eu pot să mă mișc repede.

Primul lucru pe care-l observ când ajung la al doilea etaj este că mașina nu mi se mai pare la fel de înaltă ca înainte. Cu mâna pe revolverul din borsetă, mă apropii cu prudență de ea. La jumătate drumului îmi dau seama care-i problema: cineva l-a tăiat toate cele patru cauciucuri. Mi se face un fel de vid în cap, dar am încredere în planul întocmit cu mare grijă și, fără pic de șovăială, mă întorc și cobor pe scara B. Am impresia că toată lumea se uită la mine.

Nu cred în coincidențe. Cumva — habar n-am

>

cum — cineva a aflat de mașina mea

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

si mi-a

stricat-o. Deci mi-a desființat această
cale de
scăpare.

Nu urlu de disperare, pentru că m-ar
putea auzi cineva. Nu fac un atac de
panică, pentru că îmi bag cu forța aer
în plămâni, cu toată împotrivirea lor.
Nu o iau la fugă pe mijlocul străzii și
nu trag în orice persoană care mi se
pare suspectă. Și nu fac niciunul
dintre lucrurile astea fiindcă am un
plan și pentru asemenea situații. Am
un plan de rezervă la planul meu de
rezervă, pentru că un singur plan este
egal cu zero. Dani m-a învățat asta.
Caut în agenda telefonului numărul
de la L.A. City Cab și sun. Mașina
galbenă mă așteaptă la gogoșeria din
colț și am grijă să fac o poză cu
numărul de înmatriculare și cu

r ' >

permisul șoferului, agățat de oglinda
retrovizoare. Tipul trăncănește
încontinuu despre afacerea cu
tricouri pe care și-a deschis-o, iar eu
stau lipită de portieră, cu geanta în
brațe, cu țeava revolverului
îndreptată spre ceafa lui. Cum de
s-a aflat care-i mașina mea? Probabil
că m-au

urmărit într-o seară. Probabil că au
pus la cale totul de mai mult timp și
acum eu sunt în inferioritate, eu sunt
aia legată la ochi într-un joc de-a v-ați
ascunselea, ceea ce înseamnă că totul
va decurge cum își doresc ei. Dar ce
nu știu ei este că eu am un as în
mâncă, iar asul acesta se cheamă
„depozitul din cartierul Van Nuys“.
Cobor la colț, plătesc taxiul cu bani
gheață, după care ocolesc cvartalul

r ' ,

ca să ajung la depozitul uriaș, ca un
buncăr. Boxele sunt la parter, așa că
tastez codul de la ușă, intru și mă duc
spre numărul Al 32. Acolo am o
geantă din pânză cu trei mii de dolari,
trei schimburi de haine, altă armă
plus muniție, un card de credit si alte
cârduri false de identitate. Planul
meu este să mă duc la Union Station,
să iau primul tren de acolo și să plec
undeva în pustietate. Am destui bani
ca să mă dau la fund o perioadă. Și
mă voi gândi ce să fac mai departe
doar atunci când îmi voi fi dat seama
că lucrurile au revenit la normal.

Singura mea scuză este că am roi de
albine în cap. Sincer, chiar că este
singura mea scuză, pentru că abia la
jumătatea drumului îmi dau seama că
boxa spre care mă duc nu este a mea.
Eu am pus un lacăt Yale auriu și cu

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

r ' ,

cifru. Asta de aici este un Master
Lock argintiu și etanș, înlemnesc.
Atât de frică îmi este, că nici măcar
genunchii nu mi-i mai pot îndoi. Parcă
mi s-au lipit tălpile de cimentul de pe
jos. Și chiar că simt cum obiectivul
camerei de supraveghere îmi
străpunge ceafa. Precis că se uită la
mine cineva care se ascunde în
întunericul de pe coridoare.

Au știut. Au aflat cumva de ambele
mele căi de
scăpare. Clar că nu mai pot să am
încredere în nimic din ce am pus în
boxă. Cărțile de identitate mi-au fost
compromise, la fel și cârdul bancar;
probabil că au marcat bancnotele de
acolo și mi-au înlocuit muniția.

Poate chiar acum se uită la mine.

îmi smulg picioarele înțepenite de pe

r ' ,

podea și le oblig să se întoarcă acum
— în momentul ăsta — pentru că,
dacă ei au reușit să afle de planul
ăsta al meu, înseamnă că sunt încă
aici și mă așteaptă. Merg cât de
repede pot cu picioarele aproape
paralizate de spaimă și parcă simt în
spatele meu pe cineva într-un
hanorac cu gluga trasă pe ochi —
cum se apropie tot mai mult și mă
încolțește lângă boxe și are în mână
un cuțit mare și ascuțit pe care mi-l
împlântă în rinichi de mai multe ori!
Dar mă uit în jur și nu e nimeni.

Sunt ca o broască țestoasă rămasă
fără carapace, fără protecție, expusă
cruzimii nemărginite a acestei lumi.
Sunt un biet animal schilod, răătăcit
printre mașinile care gonesc pe
autostradă. Asa a zis odată Heather.
Și a mai zis

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

r'
j

)

că nu sunt o Supraviețuitoare adevărată, ci doar o individă care a avut ghinionul să nimerească în calea monstrului.

Nu există niciun plan care să reziste confruntării directe cu dușmanul, însă nu mam așteptat ca toate strategiile mele să eșueze atât de repede și total. Nu mai pot folosi niciuna dintre cele două căi de ieșire din oraș.

i

>

Am avut încredere în Julia și i-am dat adresa mea, iar ea m-a dezamăgit. Am crezut că mă pot folosi de Russell, dar nici asta nu a mers. Am presupus că mă va proteja cușca de la intrare, însă nici vorbă de așa ceva. Am fost convinsă că îmi pot apăra prietenele, dar am fugit și am lăsat-o pe Julia să moară. Am dat greș, am dat greș, am

r ' ,

dat greș!

Iartă-mă, Supra.

Mă dezmeticesc abia în autobuzul de
Burbank. Am pierdut complet
noțiunea timpului, iar acum revin
brusc și brutal la realitate. Mă uit
bine la încălțăminte^y oamenilor din
jur, dar îmi dau seama că hab ar nu
am unde sunt. Tocmai când aveam
cea mai mare nevoie de toată
concentrarea, de toată atenția de
care sunt în stare, am fost trădată de
propriul meu creier.

Apăs butonul pentru oprirea de
urgență, cobor și pornesc repede pe
stradă, pe contrasens.

încerc să mă stăpânesc și să nu o iau
la goană. Mă topesc în mulțime și mă
strecor într-un autobuz Orange Line

r ' ,

cu o fracțiune de secundă înainte să
plece din stație.

Mă așez în stânga, lângă geam, în
spatele unui polițist de circulație.
Stau cu mâna pe borsetă și îmi oblig
mintea să se liniștească și să se
gândească la ce anume s-a întâmplat
mai devreme.

Cineva a tras în mine.

Știa ambele mele căi de evadare.

Julia a murit.

Ba nu, fără asta. Niciodată să nu crezi
asa ceva
despre o Supraviețuitoare, dacă nu-i
vezi
cadavrul cu ochii tăi. Toate am avut
parte de
multe traume și suferințe, dar am
continuat să

^{r ' >}
respirăm. Julia trăiește. N-am
abandonat-o ca
să moară. Trăiește. Trebuie să
trăiască!

Și adaug altceva la lista pe care o fac
în minte.
Oameni în casa mea. Multi oameni.

Chiar în momentele astea, pe
podelele mele tropăie multe picioare
încălțate cu bocanci și pantofi, o
lovesc pe Supra, îi sparg ghiveciul, îi
zdrobesc rădăcinile. Posesorii
picioarelor îmi percheziționează
camerele. îmi intră în computer. Mă
caută. Cele patru seifuri cu arme și
cadavrul lui Russell reprezintă
suficiente motive ca să se intereseze
de persoana mea. Am nevoie de
ajutor.

Apăs butonul, cobor din autobuz, dau

r ' ,

cu ochii de străzile pustii și îmi dau
seama că am făcut o greșeală. Sunt
mult prea expusă aici. îmi arunc
telefonul într-un tomberon, dau de un
Starbucks deschis și intru. Mă așez la
o masă din spate, chiar lângă toalete.
În geanta de urgență am un telefon cu
cartelă, complet încărcat, în care mi-
am introdus toate numerele din
agendă. îl deschid și sun. îmi
răspunde aproape imediat.

— Alo?

— Doamnă doctor Carol, Lynnette la
telefon, spun eu. M-a atacat cineva.
Am nevoie de ajutor.
Primește vestea cu mai mult calm
decât m-as fi > >
așteptat eu.

— Unde ești? mă întreabă ea. Vin să
te iau.

r ' ,

— Spuneți-mi adresa. Prefer să vin eu la dum neavoastră.

— N-as vrea să-mi intri acum în casă, zice ea. Poate ești în pericol. Te rog să mă înțelegi.

— A încercat cineva să mă împuște, spun eu. A tras în noi. In mine, în Julia, în reporter.

— Ascultă-mă, Lynnette. Ce a făcut poliția?

— Nu știu. Am fugit de acolo. Era... se trăgea în mine. Prin fereastră.

— Ești convinsă că se trăgea? Că nu erau niște puști cu pocnitori? Sau artificii?

— Au nimerit-o pe Julia, spun eu.

— Dumnezeule! exclamă doamna doctor Carol și acum este prima oară când nu mai folosește un ton

r ' ,

profesional, ci unul oarecum mai
omenos. E rănită?

— Nu știu. Am fugit de-acolo.

— Ai fugit?

Nu am cum să nu sesizez
dezaprobarea din vocea ei.

— După ce am sunat la urgențe, mint
eu și nu mă opresc aici cu minciunile.
Mai întâi m-am asigurat că este bine.
Nu puteam s-o las să sângereze pe
podeaua mea.

Insă am lăsat-o să sângereze pe
podeaua mea.

— La ce spital au dus-o? mă
chestionează doamna doctor Carol.

— Trăgeau în mine, repet eu. N-am
avut vreme de conversație cu
paramedicii. Am făcut ce trebuia să
fac.

r ' ,

— Ai făcut ce trebuia să faci, îmi dă
ea dreptate. O să ne vedem la
cabinet. Ajung acolo în jumătate de
oră.

— În niciun caz, refuz eu, cu ochii la
traseele autobuzelor. Nu ne întâlnim
în niciun loc unde vă duceți de obicei.

y

îi dau o adresă și îi spun că ne
întâlnim acolo în cincisprezece
minute. închid telefonul și îmi verific
geanta. Atât de preocupată sunt să
mă asigur că am un glonț în prima
cameră de la încărcătorul
revolverului și că am cutterul în
buzunar și să-mi pregătesc cârdul
pentru autobuz, că nici nu observ
silueta oprită lângă masa mea.

— închidem în cinci minute, mă
anunță managerul.

Cât pe ce să-l creștez cu cutterul. Dar

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

^{r ' /}
nu o fac, ci las capul în jos și îmi cer
scuze într-un fel absolut normal și
lesne de uitat. Apoi ies și o iau de la
capăt: schimb autobuze, schimb
direcția, mă întorc, ocolesc. Acum nu
mai am

^{y /}
nicio umbră de îndoială că cineva
încearcă să mă urmărească. Si îmi
este mai ușor.

^{> y}
Sunt în fata altei cafenele Starbucks,
în Santa

^{y /}
Monica, la coltul dintre Montana si
7th. îmi

^{/ y y}
beau a doua sticlă de apă plată
(panica te deshidratează) și este deja
complet întuneric, când văd trecând
pe stradă Audi-ul S5 negru al
doamnei doctor Carol. Ia coltul încet
si se uită

^{y y}
după mine pe trotuarul de vizavi.

r ' ,

Chiar atunci deschid portiera și mă
așez repede pe scaunul de lângă ea.

— Accele^{y/}rați, îi cer eu.

— Isuse, ce tare m-ai speriat!
exclamă ea.

Dar mă ascultă și mărește viteza.
Pornim

prin^ytr-un labirint de strădu^yțe cu vile
pe ambele părți.

— Te simți bine? mă întreabă.

Nu-i răspund.

— Lynnette?

— Blocați portierele, îi cer.

Aud tăcănitul încuietorilor și abia
acum îmi

fixez^j centura de siguranță[>].

— E mai bine pe autostradă, îi spun.

Rămâneți pe străzile mari, fără

r ' ,

semafoare. Să nu încetiniți la niciun indicator de oprire, dacă se poate.

— Unde vrei să mergi?

— Acasă. Acolo vreau să merg,
răspund eu și mi se pune un nod în
gât.

Dar îl înghit și continui:

— Însă așa ceva nu este posibil, deci
mergeți înainte.

Ce s-a întâmplat? mă chestionează
ea.

Îi spun absolut tot până când
ajungem pe autostrada 10. Termin de
povestit, iar ea nu zice nimic vreme
de un minut — poate și mai mult.

— O să sun la spitale, să văd dacă pot
afla cum se simte Julia, zice ea. Crezi
că s-ar putea să fi fost Billy Walker?
Știi cumva pe unde ar putea să fie?

^{r ' r}
îmi vine să vomit doar când îi aud
numele. Parcă aş fi lins o scrumieră
nespălată de ani de zile.

— încarcerat la Uintas-, spun eu.
Verific în fiecare săptămână.

— Poate are vreun fan?

Clatin din cap.

— Nu-i vorba doar despre mine aici.
Adrienne a fost ucisă în dimineaţa
asta, iar după-masă am fost atacate
eu şi cu Julia. Este cineva care
vânează toate Supravieţuitoarele.

— Hai să nu tragem concluzii pripite,
spune doamna doctor Carol.

— V-am spus tuturor asta, zic eu.
Cum adică, nu mai avem nevoie de
şedinţele de grup?!

Cum adică, s-a terminat?! Cineva va
dori întotdeauna să ne omoare! Nu se

r ' ,

termină niciodată!

— Trebuie să mergem la poliție,
decide doamna doctor Carol.

— In niciun caz, o contrazic eu.

Detectivul Garrett P. Cannon nu m-a
crezut nici prima dată si nici acum n-
o să fiu crezută, nici de el si nici de
colegii lui. Tot ce ar face ar fi să mă
închidă într-o celulă si să mă
transforme într-o
tintă ușoară.

— Știu că îți este extrem de greu să
ai încredere în polițiști, după tot ce ai
pățit, îmi spune doamna doctor Carol.
Dar exact ei sunt oamenii care
trebuie să se ocupe de problema asta.
A încercat cineva să te omoare,
Lynnette. A împușcat-o cineva pe
Julia. Asta nu-i deloc o glumă.

— Am multe arme, scrâsnesc eu. In

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

casa mea

este un cadavru. Cineva a tras cu o
armă automată în blocul meu. Stiti ce
ar crede un

polițist dacă i-aș povesti toate astea?
Este o teroristă, o teroristă, o
teroristă!

— O să vorbesc eu cu ei, încercă să
mă îmblânzească doamna doctor
Carol.

— Va fi mult prea târziu, atunci când
vor înceta să mai exagereze și vor
începe să asculte și ce am eu de spus.
Ce nu înțelegeți? O singură greșeală
să fac și sunt moartă! Mă urmăresc
de luni de zile. Știau unde urma să
merg. Nu am murit încă doar pentru
că am fost mai rapidă decât ei.

îmi ridic picioarele pe scaun și îmi
strâng genunchii la piept. Mă trag

r ' ,

atât de tare de părul de la tâmpile,
încât am senzația că mi-l smulg cu
totul din cap.

— Moartă, moartă, moartă, moartă,
moartă, repet eu.

Doamna doctor Carol pune mâna pe
brațul meu. Tresar și ea și-l
îndepărtează imediat.

— Au intrat în casa mea.

Și nu pot să sufăr tonul ăsta smiorcăit
pe care îl am acum. îmi lipsesc fruntea
de geamul mașinii și încep să-mi
lovesc încet capul de sticlă.

— Ai unde să te duci, Lynnette? mă
întreabă doamna doctor Carol.

Mă gândesc că m-aș putea refugia la
un hotel sau la un motel, sau într-un
bar, sau într-o biserică. Nu pot să mă
duc nici la Marilyn și nici la Dani. Nu

r ' >

acum. Pentru că există cineva care
abia așteaptă să fim toate la un loc ca
să-i
ușurăm treaba.

— N-am putea să mai mergem puțin?
o rog eu.

Pentru că întotdeauna în mașină îmi
vin cele
mai bune idei.

— Haide să mergem acasă, Lynnette,
bine? îmi spune doamna doctor Carol.
Ai să stai la mine în noaptea asta, să-
ți revii și să te odihnești. Dacă ție ți
se pare atât de important, o să le
sunăm pe celelalte fete și o să le
spunem ce s-a întâmplat. Iar mâine-
dimineață o să discutăm mai pe
îndelete.

— Cine mai e în casa dumneavoastră?

— Doar Skye și Pax.

— Adică bărbați.

— Pax are opt ani, zice ea. Și e mare minune dacă Skye iese măcar o dată pe zi din camera lui. Stă tot timpul pe computer. Am un sistem de alarmă, o poartă pe care o încui și o cameră de oaspeți. Hai acasă cu mine.

Singurele persoane în care am încredere sunt celelalte Supraviețuitoare. Avem mereu grijă una de alta.

Dar nu și de Julia. De ea cine a avut grijă?

Știu că doamna doctor Carol ne înțelege. De șaisprezece ani este alături de noi. Dacă tot trebuie să am încredere în altcineva, atunci ea este omul acela.

— Există vreo cameră rară ferestre? o

întreb eu.

— Am la subsol o sală mică de sport,
răspunde doamna doctor Carol.

Oricum nu am alte variante de
alegere.

Doamna doctor Carol locuiește într-o
casă

veche, cu etaj, din cartierul Sherman
Oaks. Pare special concepută pentru
a-ți alina sufletul, dar este prevăzută
și cu toate accesoriile moderne pe
care și le poate permite un proprietar
cu bani: lumini exterioare cu senzori
de mișcare, poartă automată, garaj
interior pentru două mașini,
autocolante de la firma de pază lipite
discret în colțurile ferestrelor, camere
de supraveghere ascunse în
asa fel încât să nu îi offenseze pe cei
veniți aici cu gânduri pașnice. Chiar
și așa, mă bucur că voi dormi la

r ' ,

subsol.

In bucătărie, un băietei blond, fără un dinte

* > /

din față, mănâncă iaurt și începe să
țopăie de pe un picior pe altul când
dă cu ochii de doamna doctor Carol.

— Mami! Mami! Mami!

— Ți-o prezint pe Lynnette, Pax, îi
spune ea. Este pacienta mea și va
dormi la noi în noaptea asta.

Puștiul se oprește din țopăit și mijeste
ochii, uitându-se la mine.

— Ești nebună?

— Pax!

— Du-te naibii! îi răspund eu.

— Lynnette!

— Mami! A vorbit urât!

— Taci din gură, Pax! îi spune

doamna doctor Carol. Uite ce este, Lynnette: cât stai în casa mea, te rog să fii respectuoasă cu toată lumea.

Geamurile de deasupra chiuvetei dau în curtea din spate, înconjurată de un zid. Zidul este un lucru bun. Totuși, am grijă să mă dau mai la o parte, ca să nu mă aflu în bătaia unei eventuale arme.

— Scuză-mă, spun eu, încercând să mă împac cu băiatul.

In fond, eu sunt cea care am nevoie de casa lui măcar pentru o noapte.

— Dar să știi că nu sunt nebună și nu-mi place deloc să mi se spună așa.

Copilul nici nu mă bagă în seamă și îi întinde un bilețel mamei lui.

— Te-au sunat de la poliție, mami! Trebuie să vorbești cu tipul ăsta!

r ' ,

Doamna doctor încearcă să nu se uite la mine, dar puștii de vârstă asta au un al șaselea simț.

— Pe ea o caută? țipă el. E o criminală? O teroristă?

— Te rog să te duci în camera de joacă, Pax!

— Ba nu! Nu te las singură cu terorista asta! Mă apucă durerea de cap din cauza lui.

— Ce-ar fi să-i arăți tu lui Lynnette cartea aia cu benzi desenate, cât timp vorbesc eu la telefon? îl îndeamnă doamna doctor Carol.

Fără să-si ia ochii de la mama lui, care

) ' ,

formează numărul de pe bilețel, Pax cotrobăie în ghiozdan și scoate de acolo un teanc de foi capsate.

r ' ,

— Na! zice el, împingându-1 spre mine. E *War Ghost*. Te costă cinci dolari.

Iau foile în mână, dar nu mă uit la ele și nici pe copil nu-1 bag în seamă, pentru că sunt atentă la doamna doctor Carol.

— Alo, da, doctor Carol Elliott la telefon, spune ea. Am fost sunată de pe numărul acesta de domnul polițist Fuller. îhî... îhî... da... înțeleg... îngrozitor! Nu, nu știu. Ați găsit-o?

Ascultă câteva secunde, apoi:

— Vă rog frumos, dacă aflați ceva, absolut

orice, sunati-mă la numărul acesta, indiferent

de oră. Mă culc târziu și mă trezesc devreme.

)

Stați puțin, să vă dau și numărul meu

r ' ,

de mobil. Mă puteți suna la el
douăzeci și patru de ore din douăzeci
și patru.

închide.

— Du-te dincolo, Pax! spune ea.

— Maaamiii! se smiorcăie puștiul.

— In momentul ăsta! se răstește ea.

y

Băiatul își smulge cartea din mâna
mea. Eu numi iau ochii de la doamna
doctor Carol. Mă aștept la vești
proaste, însă ea nu începe să
vorbească decât atunci când se
convinge că Pax nu o mai poate auzi.

— Centrul în care stă Heather a fost
incendiat, îmi spune ea.

— V-am zis! exclam eu, dar ea clatină
din cap la mine.

— S-au descoperit tot felul de
accesorii pentru consumul de droguri

în subsolul de unde a pornit
incendiul, îmi explică ea. Nu a murit
nimeni, dar câțiva oameni sunt răniți.

Heather

a dispărut. Se bănuiește că ea a pus
focul.

Dacă n-aș face parte dintre
Supraviețuitoare, și eu aș ajunge la
aceeași concluzie.

— Ne urmăresc, spun eu. Vor să ne
termine pe toate. Trebuie să sunăm la
Uintas și să ne

asigurăm că Billy este tot acolo.

Trebuie neapărat să aflăm unde sunt
toți monștrii ăștia! Ce se întâmplă
acum e un fel de continuare, un al
doilea episod al tragediilor noastre.
Sau poate și-au dat toți mâna și au
făcut un fel de
alianță.

r ' ,

— Tu trebuie să te calmezi, Lynnete,
îmi cere doamna doctor Carol.

Deocamdată nu ştim
absolut nimic concret.

j

— Ba eu ştiu! Ştiu tot! Ştiu ce se
petrece! De ce nu vrea nimeni să mă
asculte?

— Nu ţipa la mami a mea!

Şi ceva ascuţit mă loveşte în picior.

Mă uit în jos şi îl văd pe Pax. îşi arată
colţii la mine ca un căţel furios. în
mână are un creion foarte ascuţit. Nu
mi-a găurit pantalonii, dar precis că o
să fac o vânătaie.

— Las-o-n pace! mârâie puştiul.

îi dau un brânci şi el cade în fund, cu
gura căscată de uimire. Mă uit la
doamna doctor Carol si văd că la fel
se uită si ea la mine.

y

>

r ' ,

— Vreau să fiu singură, spun eu și ies din bucătărie.

Doamna doctor Carol îmi dă niște
așternuturi

y y

și o saltea gonflabilă, iar ușa săliței
de la subsol se încuie pe dinăuntru.

Nu are ferestre, și, după ce proptesc
în ușa bicicleta eliptică de fitness, îmi
fac culcușul într-un colț, îmi pun
telefonul la încărcat, îi dau volumul la
maximum și îmi ascund revolverul
sub pernă. Apoi încerc să pun toate
informațiile cap la cap.

Cine ne urmărește? Un fan? Asta
trebuie să fie.

y

Monștrii din viețile noastre sunt
foarte

y

y

pretențioși în privința modului în care
își aleg victimele — la fel de
pretențioși cum sunt
clienții de la cafenelele Starbucks. O

>

r ' ,

supraveghetoare de tabără, afro-americană, suplă, cu nivel ridicat de toleranță la durere — și un espresso dublu, vă rog. Un latte cu soia și o bonă lesbiană căreia nu-i este frică să bage cuțitul în ochiul cuiva — și fără spumă, vă rog.

Dar cum au reușit să se organizeze atât de bine? Fanii și fanele Supraviețuitoarelor sunt creaturi singuratică și duse cu capul. Sunt genul acela de persoane care și-ar schimba domiciliul doar ca să fie mai aproape de un asasin în serie și care își doresc să facă un copil cu un psihopat. Genul de persoane care se îmbracă exact ca Ricky Walker și apoi se plimbă în jurul casei mele și care mi-au urmărit mama când se ducea la mail și au încercat să-î fure batistele de hârtie folosite pentru practicile lor

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

r ' ,

de voodoo. Sunt genul de persoane
care nu au niciun pic de logică în ce
gândesc și în ce fac.

Chiar înainte de a adormi, îmi dau
seama cine este atacatorul: sunt totuși.
Simt cum totuși

î

y

monștrii se furișează spre mine prin
bezna din jur. Ricky Walker și fratele
lui, Billy, coboară tiptil scara,
încercând să nu facă pic de zgomot.
Nick Shipman stă la ușa din față, cu
un rânjet absent pe mura lui ca o
lună plină. Cei din familia Hansen
scotocesc prin tomberoanele din
spatele casei. Strigoii intră pe ușa
de la garaj. Teddy Volker stă în fața
frigiderului deschis. Stăpânul Viselor
cu chip cadaveric pânzește din
oglinda aflată în cealaltă parte a
camerei.

r ' ,

Se aude un zgomot pe coridor și
inima mea o ia la goană. Inspir adânc
de opt ori și îmi spun că probabil nu-i
decât puștiul ăla obraznic. Neapărat
să țin minte să mă uit de dimineață
peste cartea aia cu benzi desenate —
poate găsesc acolo cine știe ce elogii
ale violenței, care să-mi dea de știre
dacă nu cumva, într-o bună
zi, va trebui să mă feresc și de el.
Chiar și un
copil de opt ani îți poate face mult
rău, dacă te ia pe nepregătite.
Mă simt fără apărare. Mi-au știut
planurile. Mi-au știut căile de
evadare. Mi-au intrat în
computer. Mi-au pătruns în casă. Mă
simt
ângărită și cred că nu mă voi mai simți
vreodată curată.

Am abandonat-o pe Julia. Am făcut ce

^{r ' ,}
trebuia să fac. La fel ar fi procedat și
ea. Nu am avut timp să mă gândesc și
la ea. Abia dacă am reușit să mă
salvez pe mine însămi.

Pentru orice eventualitate, am pus
lângă mine două gantere de câte
două kilograme jumătate fiecare. Nu
vreau să-l împușc pe băiatul doamnei
doctor Carol. Prefer să-i dau una în
cap și să-l las lat.

Când m-am mutat în L.A., am crezut
că o să
mor. Eram urmărită de bărbați
oriunde mă

[,]
duceam. Asa că am renunțat să mai
ies din

^{y y y}
casă. Am renunțat să mă mai duc la
ședințele

^{y y y}
de grup. Apoi au început să-mi sune
la ușă și am înțeles că nici în propria
casă nu eram ferită de pericole.

r ' ,

Dani m-a sfătuit să învăț cum să trag
cu o armă, că asta m-ar face să mă
simt mai în siguranță, dar cum să mă
duc la poligon, când eu nu ținusem
niciodată un pistol în mână? Și cum
să ajung la poligonul ăla, căci ar fi
însemnat să ies din casă? Plus că nu
as fi

y

suportat să stau cu spatele la toți
oamenii de
acolo, cu fața doar spre ținta din
hârtie, aflată
la douăzeci de metri de mine. Atunci
mi-a spus
Adrienne că Tabăra Red Lake este în
curs de
renovare și că poligonul încă mai
există. Și m-a
dus cu mașina.

i

Eram doar noi două pe toată

r ' ,

proprietatea și am stat acolo trei zile.
În fiecare dintre ele am tras și am tot
tras la țintă, până îmi amorțeau
încheieturile. Iar Adrienne, în tricou
alb și

jeansi și cu căștile antifonice la
urechi, stătea alături. Mă apăra.
Nu credea în arme, dar în mine
credea.

^

Însă Adrienne este moartă acum. Și s-
ar putea să fi murit și Julia. La fel și
Heather. Într-o singură clipă, s-a ales
praful de jumătate din viața mea.

y

Chestia cea mai nasoală pe care o
pățești atunci când vrei să dormi pe o
saltea gonflabilă este că faci băltoace
când plângi. Apa aia nu are unde să
se ducă.

Uintan este o închisoare de maximă

securitate din Statul Utah (n. 19).

#7 *Gfomecoming* (I fim, 1989)

În Seattle există un bar unde, de paisprezece ani, se difuzează în fiecare seară de vmen filmul

Gnomeaming, dar asta nu înseamnă că filmul acesta șHH fi făcui adepți, a doar co Seattle esfe un oraș onbil

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

r ' ,

Filmul născut dintr-o idee atât de lamentabil încât s-a născut o controversă și nici măcar nimeni vrednic să fie numit o continuare a celui original în Canada, primul film despre Supraviețuitoare a fost și ultimul și o dovadă în plus că motivul foarte simplu tipa aia din rolul principal joacă în rolul de prost *HSJayBe/k* (4 filme, 1993-1997)

Efectele speciale create de Izzy Gallagher seamănă realmente cu niște emoticoane care se topesc de țole și chiar că s-ar putea să te amuze, dacă ai suficientă bere la bard, însă filmele *Slay Beh* nu au existat decât pe casete video, iar aceasta este cea mai bună dovadă a proastei lor calități artistice: niciunul din filmele din serie nu depășește nouăzeci de minute. Cantitatea uriașă de glume despie perioada Crăciunului ai putea fi considerată o cîrmă de război, iar „Distrugătorul de Venetia” din al patrulea film, *Festive of Fnghrs*, arată cam la fel ca Larry, unchiul meu cel Antisemit, după ce a îngurgitat prea mult lapte de pasăre dres cu lichior #5 *fbtihandk Meal Hook* (5 filme, 1979-2003)

Remakeul din 2003 născu râu și primul film care o desființat cu sălbăticie valorile familiei americane, plus că ne dă coșmorn și în ziua de azi însă fort ea a II-a are un umor mult prea forțat și prea vulgar, despre forța a II-a ar fi bine să nu vorbim prea mult, și chiar dacă Podes a IV-a va rămâne unul dintre cele mai subversive filme de groază făcute vreodată, a fost realizată cu un buget extrem de limitat, de niște producători disperati, ceea ce se vede

*4 *Deadly Dream* (4 filme, 1989-2003)

Oare să fie Heartier Deluca o Supraviețuitoare reală sau doar o stratagemă publicitară a casei de producție? Sena *Deadly* este o supărită subgenul horror al spintecătorilor, alocând bugete consistente și folosind efecte speciale ingenioase, sau a fost făcut în 1980 introducând criminali emo și avertismentul „interzis minorilor sub 12 ani fără acordul părinților” Oricum ar fi, putem spune că nea lăsat un gust amar vestea că pro-

ducătorul Avi Poulos s-a asasinat întreaga familie exact în weekendul când avea loc premiera ultimului film al seriei, *Deadly Dreams IV The Fine* 1. *Formare*

#3 *Babysitter Murders* (3 filme, 1981-1986)

Chiar dacă Samtorn, partea a I-a și cea mai îndală din *Babysitter Murders*, a distorsionat sena, nu a reușit să înlăture macrum părerea unanimă conform căreia forța I și forța a II-a sunt și în ziua de azi extrem de dure și stresante, și dea dreptii înspăimântătoare Realizat doar cu o camera fixă, cu efecte sonore care se repetă la nesfârșit și cu o banală mască de Halloween, filmul *Murders* o distorsionează ideea cum că

*v „babysittingul e o muncă ușoară și comodă”, exact la fel cum *Foia* a distorsionat-

o pe cea legată de apa #2 *Summer 5* (10 filme, 1980-2003)

Îi acordăm puncte în plus pentru că, dintre toate, aceasta este sena cea mai mare și care a rezistat cel mai mult timp, iar al doilea, al patrulea și al șaselea film sunt cu adevărat reprezentative pentru acest subgen cinematografic însă forța o III-a (*Teddy Goes to Washington*¹ și forța a IX-a *Teddy Zero GI* nu îl onorează pe Teddy Volker oșo cum s-ar cuveni, iar de legat de forța X ar fi mai bine să ne imaginăm că a fost doar un vis urât Cu toate acestea, Teddy rămâne o celebritate și cele trei filme perfecte, plus cele două cu miile de scene care fac deliciul fanilor, aduc acestei serie o bine meritată medalie de argint #1 *Stab* (2 filme, I «rid TV, 1996-2003)

Atenție deosebită acordată calității în detrimentul cantității face din sena și un exemplu aproape perfect al acestui subgen cinematografic După primul film, cu simbolistica ciclului infinit al timpului și Universului și cu scenele extrem de palpitate și foarte bine realizate, așteptările cu privire la cel de-al doilea film erau destul de reduse Dar ne-am înșelat Al doilea film a fost o reală lecție în domeniul suspansului, a fost acel film *dcsm* pe care l-am realizat însuși Alfred Hitchcock, dacă or fi putut să-l angajeze pe Tom Savini Ca să nu mai spunem că finalii chiar te face să plângi Sena la TV nu a rezistat decât un sezon, dar a fost mai bun și mai inteligent construit

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

r ’

decât ar fi fast cazul Dacă ce am sens noi aici va convinge măcar o singură persoană să 1 caute io apărut recent pe DVD). Înseamnă că neam atins scopul

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VI:

Generația următoare

Nu dorm, nu stau cu ochii închiși, dar
întru

cumva într-un fel de transă, în care timpul
pare fragmentat. Nu văd când răsare
soarele. Nu aud când încep să ciripească
păsările. Dar este dimineață și cineva
încearcă să deschidă usa,

împingând-o iar și iar și iar în bicicleta de
fitness, ca un robot dezorientat.

poc... poc... poc...

Sunt trează, sunt în picioare, am arma în
mână. Doamna doctor Carol își vâcă capul
pe
usă.

— Lynnette... vai, Dumnezeu mare!

Se retrage repede, lăsând ușa
întredeschisă.

— Sunteți singură? o întreb eu.

— Ai adus un pistol în casa mea? strigă ea

de dincolo.

— ... da.

— încă îl mai ții îndreptat spre mine?

— Nu, o mint eu.

— înțeleg că te simți amenințată. Dar sunt
si copiii mei aici. Trebuie să-mi dai
pistolul să îl încui în seif, unde o să
rămână cât timp vei sta la mine.

— O să-i pun piedica și o să-l țin în geanta
mea, răspund eu. Nu vă las să mi-1
încuiați nicăieri.

Mi-1 bag în borsetă, dar nu-i pun piedica.
Acea jumătate de secundă în plus poate
reprezenta diferența dintre viață și
moarte. Mă duc apoi să trag bicicleta din
dreptul ușii. Mi se pare mai grea acum
decât aseară.

Pe coridor este doamna doctor Carol, în
pantaloni gri deschis și pulover gri închis.
Este deja pieptănată și fardată.

— Arată-mi! îmi cere ea.

Trag fermoarul borsetei și îi arăt
revolverul. Na mai pus în viața ei mâna pe
o armă, deci se teme să fie atât de

aproape de una adevărată. Nici măcar nu se uită dacă am pus piedica și eu închid borseta.

— Am coborât să te întreb dacă vrei să mănânci ceva, îmi spune.

Lângă chiuveta din bucătărie este un bărbat blond, nebărbierit și cu părul zbârlit. E îmbrăcat în pantaloni de trening, tricou și în picioare are o pereche de șosete odinioară albe, acum murdare. Încearcă să deschidă un pachet de bacon folosindu-se de vârful unui cutit foarte lung și ascuțit.

— Lasă-mă pe mine, scumpule, îi zice doamna doctor Carol, luându-i cutitul din mână.

îmi dau seama că tipul acesta este Skye, celălalt fiu al ei. Mă simt bătrână doar uitându-mă la el. Este tot numai mușchi lucrați, fără pic de țesut adipos. Probabil face mult jogging. Este mai înalt decât mine, are brațe lungi, pare destul de puternic. L-aș putea doborî, însă doar cu condiția să-l lovesc prima și cu foarte multă forță. Acestea sunt lucrurile pe

care le observ eu — nu că este un tânăr
atrăgător, nu că are o bărbie frumoasă.

— De ce mai ești aici? mă întreabă Pax,
apărut din senin în celălalt capăt al
blatului.

Are în mână o felie de pâine prăjită de
care nu s-a atins încă.

— Pentru că este musafira noastră, spune
doamna doctor Carol. Coatele, te rog.
Puștiul își dă jos coatele de pe blat și se
apucă să lingă felia de pâine.

— A mea nu e, protestează el.

— Nici a mea, spune Skye de lângă
chiuvetă. Nu știam că-ți primești
pacientele la noi acasă.

— Va poftesc pe amândoi să dați dovadă
de respect, Skye, spune doamna doctor
Carol.

A deschis pachetul și acum se duce cu
baconul la aragaz.

— Vezi să-l prăjești bine! îi ordonă Pax. Să
fie foarte crocant.

Mi se pare înjositor să văd cum femeia
care nea scos pe toate din prăpastia

spaiimei și deznădejdiei acceptă să facă pe
chelnerița copiilor ei. La un moment dat
nu o vor mai avea ca să-i comande ce să
le gătească, nu le va mai fi nici
spălătoreasă și nici servitoare. Iar atunci
vor fi nevoiți să caute o altă femeie, s-o
amăgească cu vorbe frumoase, s-o
convingă să se mărite cu ei, ca să aibă din
nou pe cineva la cheremul lor și care să-i
slujească gratis.

Doamna doctor Carol face ouă cu
bacon, prăjește felii de pâine din
faină integrală și prepară smoothie-
uri din mango. Eu mă rezum
la fructe. Prefer ca mâncarea mea să vină
ambalată în pachete sigilate, iar atunci
când mă aflu într-un mediu nesigur, doar
fructele întregi mi se par demne de
încredere.

Ne așezăm totii la masă, în afară de Pax,
care se

> > ⁷⁷

învârte încet pe taburetul lui, mestecând
din pâinea prăjită. Plescăie cu gura atât
de deschisă, încât se văd bucățelele de
pâine maronie de pe limba lui. Se uită la
fratele lui și pe buze i se lăbărțează un

rânjet superior. Skye zâmbește.

— Care-i treaba? întreabă doamna doctor Carol, dorind să se amuze împreună cu ei.

— Pax are ceva să ne spună, răspunde Skye.

— Ba n-am, clatină Pax din cap și își pune imediat mâna la gură.

— Haide, Pax, nu trebuie să fii timid! îl încurajează doamna doctor Carol.

Pax îmi aruncă o privire șmecheră și încearcă să pară serios.

— Mișto balcoane, mormăie el, după care izbucnește în hohote de râs și cade de pe taburet.

Simt că mi se taie respirația.

— Pax! exclamă doamna doctor Carol, șocată

de-a binelea. Nu-i frumos să vorbești așa!

>)

Mi-e clar că cineva a căutat pe Google informații despre mine. Însă refuz să-l las pe pișpirică ăsta să mă scoată din sărite.

— Nu-i nimic, îi spun eu doamnei doctor Carol, după care mă întorc spre Pax. Vrei să-mi vezi cicatricele? Vrei să vezi cât de caraghioase sunt?

Doamna doctor Carol nu știe cum să gestioneze situația. Pax îi simte stânjeneala și încetează să mai râdă.

Mă apuc de marginea tricoului.

— Nu mă deranjează să ți le arăt, dacă ești sigur că vrei să le vezi.

— Du-te și pregătește-te de școală, Pax! îl expediază doamna doctor Carol.

Ne uităm după el. Când ajunge la scară, aruncă o privire în spate, vede că stăm toți cu ochii la el și urcă în fugă spre camera lui.

— Eu vreau, spune cineva în șoaptă.

Skye se uită la mine.

— Scuze. Când ne-a zis mama cine ești, te-am căutat pe net și atunci a văzut Pax.

— Nu cumva să le spui prietenilor tăi că stă la noi! se sperie doamna doctor Carol.

— Normal că nu!

Mă ridic în picioare.

— Te rog, Lynnette, nu face asta! îmi cere doamna doctor Carol.

Mă întorc și îmi ridic tricoul până mai sus

de jumătatea spatelui.

Cele mai urâte sunt cicatricele de la sale.
Pe ele

i le arăt lui Skye. Ii simt ochii ațintiți
asupra lor. Ii aud cum oftează prelung.

— Dar de ce arată atât de rău? mă
întreabă el.

— Coarnele lungi de cerb m-au ridicat în
aer, spun eu, rămânând cu fața la
fereastră. Dup- aia, coarnele mai scurte
mi-au smuls bucăți de carne, când
atârnăm de cele lungi.

— Si ce-ai simtit? mă chestionează el.

îmi las tricoul în jos și mă întorc să mă uit
la el. în mod normal, cicatricele mele îi
fac pe oameni să-și înghită cuvintele. Dar
tânărul ăsta încă mai poate să vorbească.
Recunosc că sunt impresionată. Mă uit la
mama lui — este albă ca varul la fată.

— M-a durut, răspund eu. Și a fost
umilitor. Dar am început să mă
obișnuiesc cu durerea, după primele
cinci ore.

— Ajunge cu discuția asta, intervine

doamna doctor Carol.

începem să mâncăm, iar eu văd că Skye
se uită pe furiș la mine. Terminăm și el se
duce repede în camera lui de la etaj. Nu
și-a spălat farfuria, nici Pax nu și-a spălat-
o pe a lui. Păi, să se ocupe mama lor de
asta, nu-i așa? Fără computerul meu, fără
armele mele pe care să le curăț, fără
sistemele mele de securitate și fără
programul meu riguros întocmit, nici nu
mai

știu cine sunt. Stau într-un colț și fac tot
>>>

posibilul să nu dau impresia că aș fi
stingherită. Mă simt ușurată când
doamna doctor Carol termină de făcut
curățenie după băieții ei și îmi spune:

— Haide în birou!

Biroul ei este o cameră cu mult prea
multe ferestre, construită în spatele casei
și care dă în grădina împrejmuită și cu
mulți bambuși.

Arată bine, dar, din nefericire, ferestrele
alea uriașe și glasvandurile mă sperie de
moarte.

Mă cocoț pe o canapea și îmi sprijin

spatele de perete. Mă uit în jur cu foarte
multă atenție. Doamna doctor Carol se
trântește într-un fotoliu și îmi spune pe
un ton sever:

— îmi cer scuze pentru purtarea lui Pax.
Nu are decât opt ani și, la vârsta asta, nu
știe ce

înseamnă empatia. Inșă nu vreau ca tu să
mai vorbești și să te mai porți cu băieții
mei așa cum ai facut-o până acum.

— El a vrut să vadă, mă apăr eu.

— Si tu ti-ai ridicat tricoul! se răstește ea.
Uite, Lynnette, eu știu că este o perioadă
dificilă pentru tine, dar aceasta este casa
mea, aceasta este familia mea și eu impun
regulile aici. Dacă nu poți respecta asta,
voi fi nevoită să-ți cer să pleci.

Mă gândesc la ce alte variante mai am.
Nu prea multe.

— Rămân, spun eu.

— Si?

— Și o să mă supun regulilor
dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Nu-i decât cu câțiva ani mai mare decât mine,

însă mă tratează de atât de mult timp,
încât îi permit să vorbească cu mine ca o
mamă. îmi doresc să-i placă de mine. Nu
vreau să fiu dată afară din grup.

Ne întrerupe un zvon suav de clopoței
electronici.

— Scuză-mă, spune doamna doctor Carol.
Răspunde la telefon și vorbește în șoaptă.
Știu că nu-i de bine, pentru că se uită la
mine de trei ori.

— Heather? o întreb eu după ce închide.
Se uită puțin la covorașul de ratan dintre
noi, după care ridică privirea și îmi
studiază cu atenție chipul. Clar că nu-i
place ce vede. Apoi i se schimbă expresia,
își pune masca de profesionistă și
redevine vechea doamnă doctor pe care o
cunoaștem de atâta vreme.

— Dani a împușcat un polițist, mă anunță
ea. Au arestat-o.

Ce? țiip eu.
Parcă am clei în cap, parcă m-am tâmpit.
Sunt

o tintă ușoară.

— Am să te rog să-mi dai mie arma.

— Nu pricepeți că suntem într-un mare pericol? o întreb eu. Mai întâi Adrienne, dup- aia Julia și Heather, iar acum Dani?

— Indiferent dacă există sau nu vreo legătură între evenimentele acestea, sub nicio formă nu vreau să am o armă în casă.

— Nu, îi răspund eu.

își îndreaptă spatele, mă privește în ochi, ia o atitudine rece, o atitudine profesională.

— O să-mi dai pistolul să îl încui în seif, altfel sunt nevoită să-ți cer să pleci, îmi spune ea.

Intru în hiperventilație. Mă aplec și îmi bag capul între genunchi. încerc să-mi deblochez gâtul. încerc să respir profund. O să fiu vulnerabilă. Fără apărare. Dar nici nu pot să plec de aici. Ar fi mai rău afară, dincolo de zidurile acestei case. Ce s-o fi întâmplat cu Dani?

Reușesc să-mi relaxez mușchii gâtului,

îmi umplu plămânii cu oxigen și apoi scot
revolverul din borsetă și i-l dau. După
aceea mă scuz, spunând că trebuie să
merg la baie, cobor la subsol, trag
fermoarul de la buzunarul de sus al
genții, iau de acolo pistolașul de
calibrul .22 și îl ascund pe el în borsetă.
Pentru că un singur plan de rezervă este
egal cu zero.

Mă întorc în birou și doamna doctor Carol
mă pune la curent cu cele întâmplate.

^A
În urmă cu două săptămâni, nu se știe din
ce motiv, poliția din statul New Jersey a
reluat cercetările în dosarul lui Dani.

Probabil că s-a descoperit ceva, deoarece
a fost contactat FBI-ul, care a luat
legătura cu șeriful din localitatea lui Dani;
acesta i-a asigurat pe agenții federali că
are o relație bună cu ea. În zorii zilei,
șeriful i-a dus pe agenți la ferma lui Dani
și aceștia iau cerut să vină cu ei ca să le
răspundă la niște

întrebări. Doar ei i-au cerut asta, nu și lui
Michelle.

Michelle are cancer și este pe moarte.

Dani nea spus că starea i s-a înrăutățit
acum două luni și fiecare zi de atunci
încoace ar putea să fie ultima. Timpul
petrecut cu iubita ei i se pare atât de
prețios, că abia dacă mai poate să-și
smulgă o jumătate de oră sau douăzeci de
minute pentru alte treburi. Așa este viața
lui

Dani acum, când face toate eforturile
posibile ca să nu se dezlipească de femeia
pe care o iubește și care va muri foarte
curând. Sunt

yy

împreună de nouăsprezece ani, iar Dani
nu pleacă de lângă Michelle decât ca să
vină la ședințele de grup.

Șeriful cunoștea situația și a propus ca
discuția să aibă loc în livingul casei.

Agenții FBI au refuzat categoric. Dani
trebuia să-i însoțească la secție. Dani
tocmai se întorsese din L.A. Le-a cerut să
plece de pe proprietatea ei. N-au făcut-o,
asa că a intrat în casă și și-a luat arma.
Apoi a început să tragă.

Nu cred că Dani a împușcat vreun polițist.
Este un cetățean cu un respect profund

față de lege, ba chiar îi lăsa pe polițiștii
din localitate să-și organizeze grătarul
anual pe o bucată din terenul ei. A și
instalat acolo un poligon, iar ei se
întreceau în diferite probe, în vreme ce
Michelle pregătea fripturile de porc.
Polițiștii sunt eroii ei. îmi aduc si acum
aminte cât de

^y
afectată a fost după atentatele din
unsprezece septembrie 2001. Așa că-mi
vine tare greu să cred că a putut să
împuște pe vreunul dintre ei.

Nici doamna doctor Carol nu prea crede,
asa că sună în mai multe locuri până
reușește să afle ce s-a întâmplat în
realitate.

— N-a împușcat pe nimeni, oftează ea
ușurată. A fost vorba despre o
încurcătură. A tras în aer. Iar ei au folosit
un pistol cu electroșocuri.

Știam eu că nu ar fi tras într-un polițist.

Si veștile bune continuă.

^y ^y
— Julia trăiește, spune doamna doctor
Carol.

A fost împușcată de trei ori. Acum este la

terapie intensivă, dar nu s-a trezit încă.

— Știam eu că n-a murit!

Spun și simt că-mi dispare încordarea aia
cumplită din umeri.

Nici nu-mi dădusem seama cât de
îngrozită eram.

Dar doamna doctor Carol mai are ceva să-
mi spună.

— Din păcate, am și o veste proastă în
legătură cu Dani. Motivul pentru care s-a
redeschis cazul. O altă persoană a
mărturisit că a comis crima aceea.

Mă uit în ochii ei.

— Trebuie supravegheată. S-ar putea să
încerce să se sinucidă, zic eu.

Doamna doctor Carol este de acord cu
mine.

— Dau acum un telefon.

E greu să ucizi pe cineva. Să-ți ucizi
propriul frate este și mai greu. Să afli că
l-ai ucis absolut degeaba este cel mai de
nesuportat gând din câte există. Doamna
doctor Carol reușește să

vorbească cu cineva care înțelege

problema și Dani este mutată într-o celulă cu cameră de supraveghere, pentru a putea fi ținută sub observație. Ea opune rezistență și țipă și o strigă pe Michelle. Polițiștii au trimis o ambulanță și Michelle a fost transportată la un centru pentru pacienți în stadii terminale. Nu cred că îi va fi de vreun folos. Sunt îndrăgostite amândouă de ferma lor, iar Dani i-a jurat lui Michelle că acolo va închide ochii. Iar Dani nu urăște nimic mai mult pe lumea asta, decât să nu-și țină cuvântul dat. Probabil că acum se simte ca în iad.

Un loc pe care îl cunoaște foarte bine.

În anii optzeci, lui Nick, fratele mai mare al lui Dani, îi plăcea foarte mult să omoare animale. Era un băiat voinic, greu de controlat, și i se părea teribil de distractiv să facă rău unor ființe mai mici decât el. Când Dani avea șapte ani, Nick a atacat-o pe bona care stătea cu ei. Atât de tare a lovit-o, că a fost închis într-un ospiciu. Părinții au dus-o în vizită în ziua în care el a împlinit

optsprezece ani, iar ea avea doar zece.
Ne-a povestit că era atât de îndopat cu
antipsihotice, încât nici nu mai putea să
înghită, iar partea din față a tricoului îi
era îmbibată cu salivă. Nu s-a mai dus
niciodată să-l vadă.

— Eram mică, dar asta nu-i o scuză, a
mărturisit ea într-o ședință de grup. Ar fi
trebuit să mă mai duc la el.

Abia după ce a împlinit șaptesprezece ani
l-a văzut din nou pe Nick. Din cauza unei
furtuni puternice, căzuse curentul la
ospiciu și așa au
reușit să evadeze câțiva dintre bolnavii
internați

acolo. Nick s-a îmbrăcat cu o salopetă
furată și s-a întors în suburbia lor drăguță
și liniștită, dorind să afle de ce surioara
lui nu a mai venit în vizită la el. Purta o
maskă. Avea un cutit. Era
în ziua de Halloween.

În seara aceea, Dani avea grijă de copiii
unor vecini, ca să facă rost de niște bani
pe care să-i pună în fondul ei destinat
plecării din oraș. Își dăduse deja seama că
este lesbiană și voia să plece naibii din

New Jersey, să fugă cât mai departe de
Coasta de Est. Voia să ajungă în
Vestul Sălbatic, unde aerul era curat si
caii erau

* >

liberi. Spera să-și găsească adevărata
dragoste la un rodeo.

Cu masca pe față, Nick a mers prin
cartier, căutându-și sora. Pe drum a ucis
patru oameni și doi câini. Cineva mi-a
spus că a și încercat să mănânce unul
dintre câini. In cele din urmă, a găsit-o pe
Dani. Ea i-a opus rezistență, a spart totul
prin casă, l-a înjunghiat cu propriul lui
cuțit. Polițiștii au apărut în ultima clipă și
au tras în el de atât de multe ori, că s-a
prăbușit prin fereastra de la etaj. Dar
cadavrul lui nu a fost găsit niciodată.

Tragediile noastre au continuări. Mai
multe episoade. Asta îi distinge pe
agresorii noștri de toti ceilalți, asta îi face
adevărați monștri — se

întorc iar si iar. Asa s-a întâmplat si cu
fratele

lui Dani: a revenit în aceeași noapte.
Polițiștii o duseseră la spital, unde fusese

îndopată cu sedative și lăsată într-o
rezervă cu un gardian la ușă. Nick și-a
croit drum până acolo făcând prăpăd.
Unsprezece oameni au
murit. Iar asta a înfuriat-o cel mai rău pe
Dani.

Oamenii aceia erau doctori, asistente,
polițiști,
paramedici. Oameni care ajung primii în
locurile dezastrelor și ale accidentelor de
mașină. Oameni care sunt în permanență
alături de tine. După spusele lui Dani, unii
dintre aceștia s-au repezit în calea lui
Nick, încercând să-i dea ei timpul necesar
ca să fugă.

Zice și că au facut-o fără să ezite absolut
deloc.

Dani a ajuns în garajul spitalului și acolo
a dat peste Nick. Venea agale drept spre
ea, fără mască, ci doar surâzând ca un
îngeraș. Dani i-a zdrobit capul cu un
levier. Nu a avut de ales.

Fanii lui Nick au creat un fel de cult
postum
pentru idolul lor înfrânt. De-a lungul

anilor

treceți de atunci, au răspândit zvonul că
mascatul care a comis toate acele crime
și

fratele lui Dani erau doi oameni diferiți.

— Credeți că e adevărat? am întrebat-o
eu odată pe doamna doctor Carol.

— Nu e treaba mea să fac speculații, mi-a
răspuns ea atunci.

Acesta a fost mereu coșmarul lui Dani: că
a omorât pe cine nu trebuia. Unul dintre
bolnavii care au fugit în seara aceea din
sanatoriu nu a mai fost găsit niciodată. îl
chema Harry Peter Warden, era un ins
mătăhălos, cam la fel ca Nick, și cu un
trecut

'*)

extrem de violent. Și el facea în pat în
copilărie, și lui îi plăcea să ucidă
animăluțele vecinilor. Dacă Nick a venit în
cartier împreună cu el? Dacă i-a povestit
tot drumul despre sora lui, despre cum își
dorea s-o vadă? Nu se poate ști care este
adevărul. Pentru că asasinul nu și-a dat
niciodată jos masca.

însă lui Dani îi intrase în cap că, atunci
când îl văzuse în garajul spitalului, Nick
nu voia să-i facă niciun rău. Dacă, fiind
încă plin de antipsihotice, s-a împleticit
spre ea, doar ca să o roage să-l ducă
acasă și să-i dea o supă caldă și bună, așa
cum le facea mama lor când erau mici?
Dacă fratele ei voia doar să se întoarcă
acasă și voia doar să afle de ce nu-1
vizitase

decât o singură dată în tot timpul ăla? Și
ea l-a omorât lovindu-1 în cap cu un
levier?

Singura dată când am văzut-o plângând
pe Dani a fost atunci când ne-a spus toate
astea, când ne-a împărtășit toate aceste
frământări ale ei.

Cum de a aflat cineva despre asta? Cum
de a știut cineva că asta era cea mai mare
temere a

lui Dani?

A știut pentru că ea și-a mărturisit-o
grupului

A știut pentru că a citit despre ea într-o

carte.

Din camera lui Skye bubuie un fel de
muzică parcă și ușa se zgâlțâie în toc.
După o discuție prea lungă și prea
enervantă, doamna doctor Carol crede că
a reușit să mă convingă de faptul că cel
mai bun lucru este să mă duc la poliție.
Din moment ce Adrienne a murit, Dani
este la închisoare, Julia este la spital, iar
Heather a dispărut (și este bănuită de
incendiere premeditată), cu cât vom
lămuri mai repede situația, cu atât va fi
mai bine. Polițiștii îmi vor pune întrebări,
iar eu va trebui să cooperez. Am fost de
acord.

— Dar acum sunt frântă, m-am scuzat eu.
Lăsați-mă să-mi adun mințile și mergem
la
secție mâine-dimineață la prima oră.

Doamna doctor Carol s-a bucurat și m-a
îmbrățișat.

— Îți promit că nu voi permite să ți se
întâmples ceva, Lynnette. Voi face tot ce
ține de mine ca să te protejez.

N-am nici cea mai mică intenție să mă

prindă răsăritul soarelui în casa ei.

Ușa lui Skye nu este încuiată, se deschide
și muzica năvălește peste mine ca un
camion de mare tonaj pe o autostradă, din
bubuieli de

tobe și acorduri stridente de chitară. Nu-i
muzică, ci zgomot — un zgomot care
rănește chiar și aerul din jur.

Înăuntru miroase a produse de curățenie:
odorizant de cameră Febreze și detergent
pentru covoare. Nici urmă de duhoare de
băiat

nespălat, în ciuda hainelor jechoase
aruncate pe

jos, înghesuite claie peste grămadă într-
un colț,

împrăștiate pe lângă o geantă deschisă,
azvârlite

de-a valma pe pat. Covorul are o culoare
neutră — bej? nisipiu? cafeniu deschis?

Fără

tricou pe el, Skye stă la birou, cu spatele
la

mine și cu ochii la divinitatea căreia i se
≥

închină: computerul. Este aprinsă doar

lampa de birou cu halogen. Il strig pe
nume, dar muzica îmi acoperă vocea.
Cum de îşi permit unii oameni să fie atât
de vulnerabili? Eu
mi-am lipit o oglindă de calculator, ca
să văd întotdeauna ce anume se
întâmplă în spatele meu.

Am impresia că îşi masează burta, dar,
când ajung mai aproape, văd că are şortul
coborât până sub genunchi. Violenţa o pot
înţelege cât de cât, dar acum mi se usucă
gura şi mă înţeapă palmele. Probabil că
este o reacţie normală, când îl vezi
masturbându-se pe fiul de douăzeci şi
şase de ani al terapeutei tale.

Mă apucă dintr-odată sfiala, mă gândesc
la corpul meu de sub hainele astea
murdare. Nu ştiu ce să fac: să-l bat pe
umăr sau să mă întorc şi să ies din
cameră. Dar nu apuc să mă decid, pentru
că mă surprinde cu coada ochiului şi sare
ca ars de pe scaun. îşi pune repede
mâinile peste zona intimă, vrea să se dea
în spate, i se încurcă picioarele în
pantalonii scurţi, îşi pierde echilibrul,

începe să dea din mâini, dar degeaba.

Cade în fund, iar penisul i se bălăngăne în toate direcțiile.

— Nu te speria! strig eu, ridicându-mi mâinile ca să-i arăt că nu sunt înarmată. Din cauza muzicii, nu aud ce zice, dar îi citesc pe buze: „Isuse Cristoase!” și „Ieși dracu’ din camera mea!”

Reușește să-si tragă sortul pe el si își pune repede un tricou jegos pe care scrie *Pablo Hunting & Bait*. Ia telecomanda și, ca prin minune, volumul muzicii scade un pic — adică acum nu-mi mai clănțâne dinții în gură.

— Te spun Iu’ mama! mă amenință el.

Însă nu mă dă afară. Asa e la douăzeci si sase de

> > >

ani: o necunoscută te surprinde când faci laba, dar nu izbucnești într-o criză de furie, pentru că te gândești că s-ar putea să dea norocul peste tine și să ai parte de ceva hâța-hâța cu o femeie adevărată.

— Mama ta știe că ai obiceiul ăsta? îl întreb eu.

Se încruntă, de parcă nu ar înțelege

despre ce anume vorbesc. Fac un semn
din cap spre computer și se aprinde la
față, se repede la el și îl închide. Cred că
voi fi mereu surprinsă de lucrurile care
stârnesc apetitul sexual bărbaților din
America.

— Ce vrei? se răstește el, nervos pentru
că a fost descoperit într-o ipostază atât de
jenantă.

Nu trebuie să fie supărat pe mine. Vreau
să mă ajute de bunăvoie.

— Ai încredere în mine, îi spun eu. Am
văzut niște lucruri pe lângă care filmele
tale porno par niște desene animate
pentru preșcolari.

— Vrei, te rog, să nu folosești... cuvântul
„porno“? îmi șoptește el.

M-am gândit toată dimineața la asta. Nu-
mi place să cer favoruri nimănui, dar mă
gândesc că, dacă tot este fiul doamnei
doctor Carol și

dacă tot locuiește în casa asta, proastă aș
fi să nu încerc. Iar pentru asta trebuie să-l
atrag de partea mea.

— Te pricepi bine la computere? îl întreb

eu.

— Am configurat site-ul și toate softurile de email de la cabinetul maică-mii,
răspunde el.

— Te rog să mă duci cu mașina acasă, să
mă ajuți să mă strecor înăuntru și să-mi
spui cine a intrat în computerul meu, îi
spun eu.

— De ce?

— Te rog să mă duci tu, pentru că eu nu
am mașină. Te rog să mă ajuți să mă
strecur în apartament, pentru că poliția
îmi supraveghează blocul și te rog să-mi
spui cine mi-a intrat în computer, pentru
că trebuie să aflu cine vrea să-mi omoare
prietenele. Și să știi că nu mă aștept s-o
faci gratis.

— Cât?

— Cinci sute de dolari.

— În regulă. Ne vedem jos la zece. Acum,
cară-te de-aici!

Si dă din nou la maximum volumul
muzicii. Am senzația că mi se zguduie
și gelatina din globii oculari.

încrederea pe care o am în doamna
doctor Carol este cam aceeași pe care o
am în orice alt om, inclusiv în copiii ei.
Am răbdare până o văd intrând în
bucătărie ca să vorbească la telefon, după
care mă duc repede în biroul ei însoțit din
spatele casei. Reușesc să descui ușa cu
un card vechi de bibliotecă, pe care-l
păstrez exact pentru acest fel de situații.
Dacă nu-și poate configura singură e-
mailul, presupun că încă mai păstrează
dosarele pe hârtie, nu în format
electronic. Și precis că trebuie să fie
corpuri mobile cu sertare sub biroul ei.

Îl deschid mai întâi pe primul din dreapta
sus, presupunând că acolo țin actele
familiei. Și
mă bucur să văd că nu m-am înșelat. Sunt
acolo dosare cu etichete pe care scrie:
Elliott, Pax; apoi Elliott, Skye. Dacă am să
mă urc diseară în mașina lui Skye, vreau
să știu cu ce anume mă voi confrunta.

Găsesc o foaie matricolă de la UC
Berkeley, aflu apoi că nu a avut probleme
de disciplină și că nu a fost arestat
niciodată. Nu există retete, nu a urmat

niciun fel de tratament medicamentos, cu excepția celui cu spray nazal Patanase, pentru rinită alergică. Nu a urmat niciun fel de tratament psihiatric, doar în copilărie a fost o vreme la un logoped, pentru că nu putea să-l pronunțe pe „r”. E curat... în fine, atât cât poate să fie cineva de sex masculin. îmi ajunge.

Mă mai uit puțin prin celelalte sertare. Dosare cu nume de pacienți. Cu numele de familie înainte: Dier, Sandra; Klein, Deborah; Mason, Tamara; Moraine, Violet; Sanchez, Vera. Toate sunt femei, ceea ce nu mă miră deloc, deoarece doamna doctor Carol se ocupă de victimele violentei, iar femeile sunt cele mai des întâlnite

î *

în categoria aceasta. Răsfoiesc câteva și văd că toate s-au întâlnit la un moment dat cu un monstru, însă nu l-au omorât. Adică sunt niște

asa-zise Supraviețuitoare, care preferă să adopte poziția fetală, în loc să riposteze.

închid sertarul și mă uit la obiectele din

jur. Pe perete sunt agățate diplome,
articole elogioase din ziare, fotografii în
care dă mâna cu Arnold Schwarzenegger,
coperta revistei *Time* — în care apare
alături de Adrienne și Julia. Eu nu m-am
lăsat mediatizată. Mi se face pielea de
găină doar la gândul că aș putea fi în
văzul lumii întregi, la fel ca ele.

Lângă calculator este un suport în care
nu se
află decât un singur dosar din carton. îl
deschid și văd că pe coperta interioară
este

lipită o fotografie cu o figură foarte
cunoscută:

Stephanie Fugate — care zâmbește cu
gura până
la urechi, zâmbește așa cum nu o va mai
face

> >

niciodată. Zâmbetul ăsta al ei — atât de
tembel și atât de lipsit de apărare —
parcă apasă un buton în mintea mea și
acum văd surâsul lui

Gillian și încerc să nu mă mai gândesc la
ea, fac tot posibilul să mi-o scot din cap.
Pentru că o să-mi amintesc ce a pățit. Și

atunci o să-mi amintesc absolut tot ce s-a
întâmplat atunci. Mai apuc doar să ies din
birou și să încui ușa la loc. Abia dup-aia
mă umflă din nou plânsul.

Stau în sălita de fitness de la subsol și mă
uit la

î î

perete. Fac mari eforturi să nu mă
gândesc la Gillian și la faptul că nu am
putut să o salvez și să nu mă mai gândesc
la cum am fugit și am abandonat-o pe
Julia, care zăcea, plină de sânge, pe
podeaua apartamentului meu. Stau așa
multă, foarte multă vreme, tot alungându-
mi gândurile astea chinuitoare. Oricum
nu pot face nimic până diseară. Dar
timpul parcă zboară, atunci când îmi
amintesc pe câți oameni apropiați mie nu
am izbutit să-i ajut.

Când Pax bubuie în ușă, întrebându-mă
dacă

> 7

vreau să vin la cină, îl rog să-i spună
mamei lui că m-am culcat deja. Pentru că
mâine am o întâlnire importantă cu
poliția.

Știu bine că datoria doamnei doctor Carol
este să se ocupe de noi, însă dosarele alea

mă fac să mă simt ca un articol de
colecție, ca o figurină în ediție limitată, ca
un fluture în insectar, înainte să-l pun la
loc, am răsfoit puțin dosarul Stephaniei
Fugate. A fost și ea la Red Lake, pentru
că, în urmă cu trei ani, când avea
treisprezece ani, antrenorul de tenis de la
școala ei a început să-și otrăvească elevii,
fiindcă voia ca doar campionul lui să
poată juca; iar Stephanie Fugate și-a dat
seama de asta într-o zi, înainte ca el să
apuce să-i administreze doza fatală. Ce s-
a petrecut la Red Lake nu a fost primul
episod al tragediei ei, ci al doilea. Acum
este și ea ca noi. Sărmana copilă! Altă
păpușă
din colecția doamnei doctor Carol.

La ora zece fără trei minute îmi agăț
geanta de umăr, îmi prind borseta în jurul
taliei și mă furîșez pe coridor. O aud pe
doamna doctor Carol vorbind la telefon
într-o cameră din spatele casei. Are un
ton ferm, dar calm. Ajung la ușa de
serviciu, unde mă așteaptă Skye.

— Gata? mă întreabă el în șoaptă.

Mă uit în jos. S-a încălțat cu bocanci negri
și grei, ca de armată. Sunt mult prea
zgomotoși și precis o să-l audă cineva.

— Du-te si schimbă-ti încălțăminte,
murmur
eu.

— Sunt bocanci de firmă, Under Armour.
Cei mai șmecheri din câți există.

Îmi dau ochii peste cap. Enervanți mai
sunt băieții ăștia, cu jucărelele lor!
Deschidem ușa de serviciu și tragem cu
urechea. De dincolo de bucătărie se aude
în continuare vocea doamnei doctor
Carol. Âsta-i un semn bun. Ne strecurăm
în garaj. Așa cum mă așteptam, bocancii
lui fac mult zgomot.

— Hei! strigă ascutit cineva, înainte să
închid ușa bucătăriei după noi. Unde vă
duceți ?

E Pax. Vreau să-i trântesc ușa în nas, dar
el pune mâna pe clanță.

— Plecați pe furiș? La o întâlnire?

— Vorbește mai încet, șoptesc eu.

Dar nu știu ce să mai fac după asta. Să-i

trag una? Să-l leg și să-i pun căluș la gură? Mă întorc spre fratele lui.

— Să nu-i zici lui mami, îi șoptește Skye.

Afurisitul ăsta mic mijeste ochii la noi și ne examinează cu atenție.

— Ce dai să nu te spun? șoptește el.

Bine măcar că nu mai țipă.

— Trebuie să-i dai ceva, mă sfătuiește Skye.

— Ce vrei ? îl întreb eu.

Pax se leagănă pe vârfuri, întoarce capul să se uite la interiorul casei, după care se uită din nou la mine. Pe buze i s-a lăbărțat un rânjet parșiv.

— Cumpără cartea asta de la mine, îmi cere el,

fluturând foile capsate pe care a încercat să mi le

dea si mai devreme.

>

— Ce-ar fi să-ți dau cinci dolari pe ea? șoptesc eu, deschizându-mi portofelul.

— Ce-ar fi să-mi dai o sută? nu se lasă el.

Mă încrunt, dar puștiul vorbește serios.

Mă uit la Skye, dar tânărul ridică din
umeri. Mda, de mare ajutor îmi este, când
fratele lui mai mic mă șantajează. Așa că
număr cinci bancnote de câte douăzeci de
dolari și îmi aduc aminte cum era pe
vreamea când aveam o soră mai mică. Mi
se sfâșâie sufletul de durere, iar asta mă
face să-l

3

7

urăsc și mai tare pe mucosul ăsta
agasant. îmi întinde cartea de benzi
desenate. O iau și mi-o
îndes în geantă.

3

— Sayonara, fraierilor!

Și începe să râdă.

— Hai să plecăm înainte să se
răzgândească, spune Skye.

Ieșim din garajul doamnei doctor Carol și
ne pierdem în beznă

REALIZAREA
FILMELOR
SLASHER
_///

— *Fecioarele înspăimântate si monștrii cu macete: Realizarea filmelor
slasher - Jonathan Stokes, 2008*

Cu toate că a fost difuzată direct pe casete video, sena *Panhandle Menrhook* a lansat abia în 1985 cea mai bună parte a ei. partea a patra *(Part IV: The New Generation)* iar în același an a apărut *Summer Slaughter V7: Endless Evil*, cel mai de succes film al senei Lisă în anul următor subgeul a fost aproape distins de alte două seni *Deadly Dreams* și *Gnomecoming*. Pentru publicul larg, sena *Deadly Dreams* a reprezentat un punct culminant. oferind filme de groază în vecinul stil hollywoodian filme inteligente subtile, potrivite unei seni mai lungi, filme cu un criminal frumos de pică. dacă îți place stilul goții, și care rostește mereu doar platitudini pretențioase însă tentativa aceasta de a urca în topul subgenului nu a făcut decât să trîntească într-o fundătură artistică subiectul cu criminalul în sene Bine ar fi să nu discutăm deloc despre jalnica mutație canadiană, seria *Gnomecoming*. în mai puțin de cinci ani. sena *Silja Beils* își va face fulminantul debut pe casete video și se pare că va arunca ultima mână de pământ peste sicnul acestui subgen

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VII:

Fiu de Supraviețuitoare

Aș vrea să nu stai pe jos, îmi zice Skye,
în timp ce schimbă viteza.

M-am ghemuit la baza scaunului din
dreapta, cu genunchii ridicați la bărbie,
cu spatele rezemat de portieră și capul
sprijinit de torpedo. Pentru că afară sunt
mulți ochi, ochi care se uită după mine.
Nu îmi asum niciun risc.

— Nici gând, îi răspund eu.

Skye oftează iritat și merge mai departe.
Luminile mașinilor venite din sens opus îi
dezmiardă chipul prelung de la dreapta la
stânga. De la dreapta la stânga. Mereu mi
se face somn când merg cu mașina,
mereu îmi simt pleoapele grele, mereu
îmi cade bărbia în piept, mereu simt
mirosul ăla de lavandă, care te îmbrăie la
nani.

O ia la dreapta și pe mine mă împunge în
spate mânerul portierei. Stau cu mâna pe
pistolul din geanta parțial deschisă pe
scaun. Ii simt mânerul umed în palmă,
parcă și el a transpirat.

— Ce fel de lucruri? mă întreabă Skye.

— Poftim?

Nu pricep despre ce vorbește.

— Când ai fost la mine în cameră, ai zis
că ai văzut lucruri pe lângă care alea la
care mă uitam eu sunt ca niște desene
animate pentru preșcolari, îmi explică el.
Adică?

Asta-i unul dintre semnalele de alarmă:
interesul anormal pentru sex. Nu-mi mai
este deloc somn. Strâng mai tare arma în
mână.

— Scuze, zice el. N-am vrut să fiu vulgar.
îmi aruncă o privire și zâmbeste stânjenit
cu jumătate de gură. îmi amintesc că am
fost și eu de vârsta lui si cât de rușine îmi
era de orice

cuvânt îmi ieșea din gură. Așa că mă
înmoi puțin.

— E un tip pe care-1 cheamă Kenneth Hampson, spun eu. Acționa în taberele de cercetași de lângă Laredo, sub numele de Moartea Desertului. Acum vinde din închisoare fiole cu sperma lui, pe care a botezat-o Sămânța Mortii.

— Nuuu! exclamă Skye. Faci mișto de mine!

— îl ajută un gardian, care îi scoate sperma de acolo într-un termos, continui eu. După care o vinde online.

— De unde știi? mă întreabă el.

— Lumea e mare și plină de nebuni, spun eu. Mulți îi idolatrizează pe psihopații ăștia și vor o bucătică din ei. Au inventat și o denumire:

murderabilicr, adică suveniruri ale unor crime sângeroase, obiecte de colecție pentru că aparțin unor asasini celebri. Țărână de pe mormintele victimelor lor. Rochia purtată de Colleen van Deusen la balul de absolvire, când Cavalerul în Satin Alb i-a retezat capul. Asta sa vândut cu opt mii de dolari.

— Cum de reusesc să le obțină? mă

chestionează Skye.

— Rochia a fost vândută de părinții fetei,
spun eu. Sunt momente în viață când
banii ți se par mai importanți decât un
suflet împăcat.

— Tu ai făcut vreodată așa ceva?
Este o întrebare corectă, dar eu tot mă
înfurii. Mi-a zgândărit o rană veche.
Număr până la cinci ca să mă calmez. Și
apoi îl mint:

— Nu.

— Dar îți plac chestiile astea, spune el.
Este o afirmație, nu o întrebare; iar tonul
îi este

dezaprobator, la fel cum a fost și al mamei
lui. Mașina ia o curbă și el se uită în toate
direcțiile

înainte să intre în trafic. Atât de repede
mergem acum, că trebuie să strig ca să
mă fac auzită peste zgomotul motorului.

— Tu crezi că eu am ales să ajung aici? îl
întreb. Că eu am ales astfel de viață? îmi
vedeam pur și simplu de treaba mea și un

monstru a dat năvală peste mine. Nu am ignorat semnele cu *Accesul interzis* și nu m-am furișat în ospiciul ăla vechi; nu mi-am făcut casa pe vreun tumul sub care sunt îngropați indienii. N-am „cerm>o”.
Mi s-a dat.

— Mda, zice el cu voce tare. Dar numai la asta te gândești. Mama spune că s-a întâmplat cam acum o sută de ani. Ai putea să înțelegi că ăsta-i trecutul și să mergi mai departe, să-ți vezi de viața ta.

Mă doare spatele de crap. Poziția asta îmi strivește rinichiul stâng, care oricum nu o duce prea bine, de la întâlnirea cu Ricky Walker. Mă împotrivesc din răspuțeri dorinței de a mă așeza pe scaun.

— Ai dreptate, spun eu. Nicio Supraviețuitoare nu trebuie să se lase definită de cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată. Din păcate, însă, lucrurile astea rele au prostul obicei de a se întoarce și de a încerca să ne ucidă din

nou. După un timp, începi să înțelegi că
viața ta nu este ceva care se desfășoară
între aparițiile monștrilor, ci că monștrii
ăia *sunt chiar viața ta.*

— Dar nu te obligă nimeni să te uiți după
un tip care-și vinde slobozul online, spune
el, luând o curbă la stânga.

Se mai reduce apăsarea de pe bietul meu
rinichi. Mi-a amortit umărul stâng de cât
timp stau cu mâna țeapănă pe pistolul din
geantă.

— Citești ziarele? îl întreb eu.

— Nee, îmi răspunde el pe un ton plin de
dispreț.

— Măcar știrile online?

— Alea da.

— De ce? Ce scrie acolo n-o să ți se
întâmpile niciodată ție. Dacă n-ai fi aflat
despre Deepwater Horizon-, ai fi zis că
ziua aceea era una ca toate celelalte. De
ce îți bați capul cu știrile de pe internet?

— Pentru că vreau să știu ce se petrece în
lume, îmi răspunde el.

— Exact despre asta vorbesc, spun eu.

Se gândește puțin, după care clatină din cap.

— Nu-i totuna, mă contrazice el.

Nu apuc să-i demonstrez că este fix același lucru, pentru că mai are ceva de spus:

— Ajungem acum pe strada ta.

Ia curba la dreapta. Mă înțeapă rinichiul

— Mergi mai încet, îi cer eu. Uită-te după mașini care să aibă pe ele sigle ale unor posturi TV și antene mari.

Acum merge chiar prea încet. Și o să atragă atenția, dacă se uită întruna în toate părțile. Dar n-am ce face, este singurul meu partener. Sper doar să nu-l descopere cine nu trebuie și să se aleagă praful de tot. Nu vreau să mor și nu vreau nici să afle doamna doctor Carol că i-am vârat copilul în beleaua asta.

— Trei mașini, mă anunță el. De la KTTV, KTLA și una fără însemne, dar e parcată lângă celelalte.

— Bine, spun eu. Acum uită-te după

autoturisme noi, cu patru uși, în care stau doi bărbați și nu fac nimic.

) y

Mai avem puțin și ajungem la capătul străzii.

— Uite! exclamă el, cât de încet poate. Un Pontiac Bonneville cenușiu. Doi tipi, unul negru, unul alb. Beau Red Bull.

— Continuă să mergi, îl instruiesc eu. Trebuie să faci la dreapta când se termină strada. Să nu accelerezi, dar nici să nu reduci viteza. Mergi normal înainte.

Mă ascultă și îl îndrum spre parcare din spatele blocului meu. Ridic mâna, deblochez portiera, după care cobor repede și îmi întind încheieturile amortizate. Apoi mă uit cu atenție în jur, ca să mă asigur că nu mai este nimeni acolo. După cum mă așteptam, nu i-a trecut nimănui prin minte să pună un echipaj de poliție și la ușa din spate, din cauză că aceasta nu poate fi deschisă decât din interior. Îmi mut pistolul în borsetă, ca să ajung mai ușor la el.

— Te-ai urcat în mașina mea cu un pistol? se miră el și se uită urât la mine.

y

- Era în geantă.
- îndreptat spre mine?
- Nu, îl mint eu.
- Ba da, nu mă crede el.

Din cauza luminii portocalii a felinarelor,
fața lui seamănă cu un dovleac copt, iar în
jurul ochilor are umbre întunecate, care-l
fac să semene cu un panda. Iau o sacoșă
mare de pe bancheta din spate.

— Ia nu te mai smiorcăi atâta! mă răstesc
eu. Uite ce vreau să faci. Umple sacoșa
asta cu niște prostii pe care le ții în
mașină. Ocolește blocul și du-te la usa din
fată. Uite cheile. Nu

căsca gura, nu te opri, nu te uita în toate
părțile. Mergi de parcă ai fi de-ai locului,
puțin plictisit, dar sigur pe tine și puțin
arogant. Ia liftul până la etajul unu, după
care coboară pe scara de serviciu și
deschide-mi usa de la ieșirea
de urgență. Uite, cu asta s-o deschizi.
Mă uit în jur și găsesc rașcheta exact
unde am ascuns-o ieri.

— Voiai să tragi în mine, nu se lasă el.

— Mai vrei si restul banilor? îl întreb eu.

I-am dat deja două sute de dolari. Face
semn din cap că da, îi vrea. Scot
bancnotele din portofel.

— Ai mare grijă, nu cumva să apeși
alarmă când deschizi ușa, spun eu.
Repetă acum tot ce ti-am zis.

Repetă și apoi ia sacoșa și pleacă spre
intrarea în bloc. Mă uit după el — are
spatele scăldat în lumina portocalie, apoi
devine doar o siluetă vagă, apoi nu se mai
vede deloc. Dacă pantalonii de pe el ar fi
scurți și strâmți, în loc să fie lungi și largi,
și dacă ar avea părul neîngrijit și lung, în
loc să fie frumos tuns — aș putea să jur că
este sosia lui Tommy.

Julia avea o teorie.

„Parcă suntem niște foști jucători din
echipa de fotbal a liceului si nu mai
contenim să ne

minunăm de eseul pe care l-am înscris în
'72“, spunea ea. „Pentru toată lumea, anii
de liceu au fost vremuri de glorie. Dar
pentru noi, perioada aia reprezintă

amintirea traumelor noastre. Suntem
persoane normale, cu aceleași înclinații
spre nostalgie ca toată lumea. Dar atunci
când ne amintim de trecut, de acea
perioadă așa-zis «minunată» a vieții, ne
amintim de fapt de o perioadă în care pe
noi au încercat să ne omoare niște
nebuni. In cazul

nostru, există o legătură extrem de
complicată între nostalgie și violență".

Mă gândesc la ea cum zace acum în
secția de terapie intensivă — cu toată fața
plină de vânătăi, respirând cu ajutorul
unui aparat, probabil, și cu splina distrusă
din nou. Încerc să nu mă simt vinovată.

Aud niște scârțâieli din cealaltă parte a
ușii, hârșâit de metal pe metal. Apoi ușa
se deschide și lumina din coridor
năvălește în parcare. Mă strecor înăuntru
printre moliile disperate să iasă.

— Te-au văzut?

— Am trecut chiar pe lângă ei, spune
Tommy — pardon, Skye.

Skye este cel care îmi răspunde.

— Haide, zic eu, îndreptându-mă spre
scară.

— Nu luăm liftul? mă întreabă el din
spate, cu ochii la fundul meu.

— Glumești?! Nu sunt decât trei etaje.

Mârâie nemulțumit, dar imediat îl aud
cum

> *

urcă în urma mea. Ajung la etajul meu și
întredeschid ușa de urgență. Coridorul
este liber și pornesc repede pe el. Nu
vreau să mă vadă vreun vecin curios, care
n-are altă treabă decât să se uite toată
ziua pe vizor. Skye merge agale în urma
mea, de parcă nici nu-i pasă.

Peste ușa mea sunt întinse trei benzi
galbene și broasca are un sigiliu pe care
scrie Poliția Burbank. Au mai pus acolo și
un lacăt.

— Rahat! murmură Skye. Se pare că asta
e, n-avem ce face.

Bag mâna în geantă și scot o punguță-
manșon,

înfășurată strâns între benzi adezive.

Acolo am >

un șperaclu pe care-l introduc acum în

lacăt, îl apăs un pic în jos, după care vâr
și o lamă subțire, și, după nici douăzeci
de secunde, lacătul se deschide.

— Uau! exclamă Skye.

— Ssst, îi zic eu, tare mândră de
performanța mea.

Tai sigiliul și intrăm. Cușca mea este larg
deschisă. Probabil că s-au chinuit destul
de mult. Or fi dat cu barosul în ea, pentru
că are

balamalele răsucite și usa îndoită.

Camera este

inundată de lumina portocalie a
felinarelor din stradă. Pe jos sunt
draperiile mele făcute bucăți. Prin
fereastra spartă se aude conversația unui
cuplu. Nu mai știu unde și-au lăsat
mașina și fata râde. Mi-a dispărut tot din
apartament, absolut tot.

— N-a mai rămas nimic aici, constată și
Skye, îngrămădindu-se în spatele meu.
Nasol.

— Au luat probe. Așa se zice.

Mă plimb prin apartament, dar cu ochii
mai mult la Skye, ca să mă asigur că nu

pleacă de lângă ușa. In mijlocul livingului
e o carte deschisă pe care se vede urma
unei ghete, chiar lângă niște dâre maronii
— sângele Juliei. De dușul din baie atârână
un singur sutien. Toate cele patru seifuri
cu arme au fost sparte și acum sunt
goale.

Îl văd pe Skye în living: s-a ghemuit într-
un colț și se uită la ceva.

— Ți-au distrus ghiveciul, îmi spune el.
Îl dau la o parte.

Supra! o strig eu în gând, ușurată să văd
că încă este întreagă.

Nu-mi răspunde, ba chiar mă privește cu
răceală. Zace pe o parte acolo, în colț, ca
un gunoi, ca un cățel oropsit. Rădăcinile i
se mai agață încă de o mână de țărână.

Iau o oală din
bucătărie și vâr în ea cât mai mult din
pământul ei. O pun acolo. E prea mare. O
înd de la chiuvetă.

— Pentru asta am venit aici? mă întrebă
Skye
din usa bucătăriei.

— Nu, îi răspund. Dar n-are absolut

niciun rost să-mi las și planta să moară.

Sau să dai bir cu fugiții și s-o abandonezi, adaugă Supra în gândurile mele.

Te implor, iartă-mă, mă rog eu de ea.

Insă refuză din nou să mai comunice cu mine.

O iau și o duc în living. Banda de alergat nu mi-au luat-o și nici biroul. O pun pe Supra pe bandă și mă las pe vine în fața mesei.

Nu mai există monitoarele, nici tastatura, nici mouse-ul. Ba a dispărut chiar și imprimanta. Au luat și unitatea centrală de sub birou. Apăs panoul mic pe care l-am montat în peretele din rigips, chiar în spatele harababurii de cabluri, și îl deschid. Acolo este adevăratul meu hardware. Poliția ha luat pe cel de momeală. Un singur plan de rezervă este egal cu zero.

Îl scot afară din perete și îi spun lui Skye:

— în hardul ăsta vreau să intru.

— Bine, o să-l luăm cu noi la mama acasă.

— Nu poți s-o faci aici?

— Am în portbagaj un laptop paradiș, zice el. Dar îi putem folosi monitorul și tastatura.

— Du-te și adu-1, spun eu. Iași tot prin spate și proptește ușa cu ceva ca să nu se închidă.

Cât timp Skye lipsește, mă duc în bucătărie și deschid dulapul de sub chiuvetă. Ridic placa de la baza lui și dau la o parte sticlele cu detergent de vase până când pot să-mi bag mâna în spațiul dintre dulap și podea. Ating cu degetele ceva din plastic.

Scot de acolo punga pentru congelator. În ea am trei mii de dolari în bancnote de câte douăzeci, în trei suluri groase și grele. Le strecur în geantă.

După douăzeci de minute, apare Skye, ducând la subraț un laptop cu toate cablurile. Fluieră nepăsător și merge de parcă n-ar avea nicio grabă. Zău că generația de azi trebuie să învețe sensul cuvântului „repede“.

— Ce? se miră el când îi arunc o privire

furioasă. Mi-ai zis să mă port normal.

Mai trec alte cinci minute până când îşi
conectează laptopul la unitatea mea
centrală. Ne aşezăm unul lângă altul pe
jos. Fac apel la toată voinţa din mine, ca
să nu mă mise. Tos sunt maşinile de la
trei posturi de ştiri şi una de poliţie fără
însemne — adică este doar o chestiune de
timp, până va veni cineva aici ca să
cerceteze din nou locul faptei. Sunt cu
toate simţurile la pândă şi mă aştept să
aud dintr-o clipă într-alta zgomotul uşii de
la lift sau paşi apăsaţi pe hol. Mi-e teamă
ca nu cumva să
vadă că nu mai este lacătul şi să intre.

Sau
poate vor vedea de pe stradă lumina de la
laptop reflectată pe tavan. Sau mi s-ar
putea atinge genunchii de cei ai lui Skye.
Îi îndemn acum să se mişte mai repede.

— Mi-ar fi de folos dacă as şti ce anume
caut,

spune el.

— Ceva ce aş fi putut să descarc eu sau
care s-a instalat singur. Si aşa să mi se
fure fişiere fără ca eu să ştiu.

Skye face ceva — nu înțeleg ce anume — timp de câteva secunde și izbutește să descopere codul care îmi deschide computerul.

— Gata, zice el. Ti-a instalat cineva TimeViewer.

— Ce-i ăsta?

— Un program care le permite să-ți intre în calculator de la distanță, îmi explică el. Ți l-au pus de mai multă vreme. Te-au hackuit.

Mi-e îngrozitor de rușine că mi-a fost violată viața privată și îmi este și mai multă rușine

pentru că tânărul ăsta n-a avut nevoie decât de vreo cinci secunde, ca să-si dea seama ce s-a întâmplat. Înseamnă că am devenit delăsătoare.

— Cum de a intrat acolo? mă apăr eu. N-am făcut nimic.

— Probabil ai descărcat ceva, spune el.

— Dar am un firewall foarte bun, zic eu. Si am

un soft antivirus.

— Oi avea tu toate astea, dar, odată ce a intrat chestia asta în computerul tău, au putut să-ți acceseze toate fișierele Iară ca tu să observi, îmi explică el.

— Dar cum de au intrat în el? întreb eu, simțind că mă ia cu fiori reci. A venit cineva aici când eu nu eram acasă?

— Posibil, răspunde Skye. Dar nu e neapărat nevoie să faci așa o tragedie din chestia asta. Poate aplicația a fost ascunsă într-un atașament pe care l-ai descărcat din neatenție.

— Nu descarc atasamente! mă revolt eu.

Deși O fac.

Le-am descărcat de pe site-ul închisorii din statul Utah. Le-am descărcat de pe Amazon. Le-am descărcat de pe site-urile celorlalte Supraviețuitoare din grupul meu. Le-am descărcat de pe site-ul doamnei doctor Carol.

Am gust de rahat în gură. Câtă aroganță din partea mea! Cum de mi-am putut imagina că sunt de neatins? Am fost

arrogantă și proastă, la fel cum eram
înainte să-i cunosc pe frații

Walker. Lumea a devenit mult mai
sofisticată, iar eu nu am ținut pasul cu ea.
Îmi păzeam ușa de la intrare, dar ei mi s-
au furișat în computer.

— Deconectează-1, îi zic eu, pe un ton
tăios.

Își închide laptopul și desface toate
cablurile.

Eu vreau să desfac partea din spate a
carcasei, ca să-mi scot hard-diskul de
acolo, și mă chinui de nu mai pot cu
șurubelnița care-mi tot alunecă din
capetele prea mici ale șuruburilor, îmi
zgârii încheieturile degetelor de la mâna
dreaptă. Și mă doare rău de tot. O iau în
brațe pe Supra, bag hardul în geantă și
pun la loc placa metalică din spate a
unității, pentru că vreau s-o iau cu noi.

— Las-o aici, îmi zice Skye. Nu-ți mai e de
niciun folos.

Nu-1 bag în seamă. Pun lacătul înapoi la
ușă, simt că mi se dilată pupilele în
lumina puternică de pe coridor și lipesc la

loc peste ușa banda galbenă a poliției,
străduindu-mă să o aranjez în așa fel
încât să nu-și dea nimeni seama că ar fi
intrat cineva aici. Din păcate, nam ce să
fac în privința sigiliului, dar sper că
polițiștii vor crede că a fost rupt de niște
paparazzi prea indiscreți, fără pic de
respect pentru autorități.

Cărăm amândoi unitatea centrală pe
scara de
incendiu. Skye se văicărește neîncetat că
este o
tâmpenie ce facem, că n-am nevoie de
scula
asta imensă. Dar e doar un puști. Ce știe
el?

Pentru că, la un moment dat, tot o să se
întoarcă un polițist și, dacă va descoperi
unitatea fără hard-disk, până și un geniu
de la

secția din Burbank își va da seama că m-
am > >

întors după el pentru că este important
pentru mine. Și nu vreau să se apuce
nimeni să-l caute.

Pentru că pe el este cartea mea.

Pun unitatea pe bancheta din spate a mașinii și scot o sută de dolari din portofel.

— Uite, spun eu, întinzându-i banii lui Skye.

Iti mai dau o sută ca s-o arunci într-un tomberon de la McDonald's sau de la vreun alt fast-food. Nu contează care. Pentru că o să le ridice gunoiul niște firme particulare ori la noapte, ori mâine-dimineață devreme. Așa că o să dispară repede.

Unde te duci? mă întreabă Skye.
Ii mai dau o sută de dolari.

— Ăștia sunt pentru că o să mă duci până în Bel Air și nu o să-i spui nimic mamei tale.

— Nu cred că pot să o fac, zice el. Noi punem mare preț pe sinceritate.

Mai scot șaiszeci de dolari.

— îmi dai un număr de telefon la care să te găsesc? mă întreabă el, luând banii.

— De ce?

— Ca să te țin la curent. Să-ți spun ce a

aflat mama.

— Nu. După ce mă lași acolo unde te-am rugat, și tu și toată familia ta trebuie să stați cât mai departe de noi.

— Mereu faceți o tragedie din orice, voi, Supraviețuitoarele?

— Nu. Dar nu suntem niciodată în siguranță. Ce ni s-a întâmplat nouă nu are sfârșit.

Nu-mi place să stau în spațiu deschis, mă sperie. Așa că mă urc în mașină și mă așez tot

pe jos, ca la venire. Skye se urcă la volan și blochează portierele. Bravo! A învățat. Pornește și îmi spune:

— îmi pare rău pentru voi. Mama vorbește mereu despre ce-ați pățit. Nu mi se pare că ați mai avea o viață normală. De ce nu-i

condamnă la moarte pe ăia care v-au racut toate astea? Poate așa ați putea să lăsați trecutul în urmă și să mergeți mai departe.

— Atunci ar apărea altcineva, îi explic eu,

în timp ce o pun pe Supra pe scaun.

Măcar așa știu de unde vine pericolul.

— Și chiar atât de înspăimântători sunt tipii ăia? mă întreabă el.

— Dincolo de orice imaginație, spun eu.
Se uită lung la mine.

— Haide, măi, stai și tu pe scaun ca un om normal. Oricum e beznă afară.

Nu știu de ce, dar parcă mi-e rușine de faptul că îi par anormală acestui puști.

Nu, nu-i un puști. Are douăzeci și șase de ani. Eu nu mai aveam niciun fel de viață, când eram de vârstă

lui. Cu grijă, nu cumva să lovesc schimbătorul de viteze, mă ridic pe scaun și îmi pun centura.

— Nu că-i mai bine? Parcă ai fi normală acum.

Și îmi zâmbeste. Mare seducător, puștiul ăsta! Mă screm să-i surâd și eu, dar știu foarte bine

că zâmbetul meu nu face nici două parale.

Mergem aproximativ patruzeci și cinci de minute. Ajungem pe autostrada 405 și ne

îndreptăm spre dealuri. Repet: nu-mi plac
spațiile deschise, dar bine măcar că
mergem cu o sută douăzeci de kilometri
la oră și sper ca totuși să am parte de
ceva noroc. Traversăm zonele mici și
anoste din jurul bulevardului Sunset,
trecem pe lângă UCLA, străbatem West
Gate (care seamănă cu un decor de film
vechi) și apoi începem să urcăm dealurile.
De șaisprezece ani n-am mai stat atât de
mult timp lângă un străin. Și chestia asta
îmi dă o stare de liniște, o stare de bine.
Mi se pare ceva normal. Mă uit la
bancheta din spate, ca să mă conving că
nu se ascunde nimeni acolo. Mă mai uit o
dată. Parcă mi se jupoaie straturi de piele
și zboară pe marginea drumului. Risc și îi
arunc o privire lui Skye. Are profilul lui
Tommy. îmi amintește cât de diferit ar fi
putut să fie totul, îmi amintește că aș fi
putut să devin o altă persoană. Și apelez
la tot autocontrolul care mi-a mai rămas,
ca să nu-i mângâi mâna sprijinită pe
schimbătorul de viteze.

Sunt agitată, sunt încordată. Simt că
trebuie să spun ceva. Parcă mi s-a

electrificat pielea și am impresia că îmi
pârâie și simt înțepături pe antebrate.
Reușesc să mă stăpânesc. Și să am
răbdare. Când mai sunt doar câteva străzi
până la destinație, îi spun lui Skye:
— Lasă-mă la colțul ăla.

Oprește lângă trotuar. Și apoi stăm la
locurile noastre exact ca doi iubiți la
finalul primei întâlniri. Clipele se
prelungesc, pline de subînțelesuri. Devine
stânjenitor. În lumina aurie a felinarelor
de pe stradă, îi văd acum foarte bine pe
obraz puful de culoarea piersicii.
Se uită la mine și am sentimentul clar că
mă
sufoc.

N-are armură. N-are niciun fel de
protecție. Este leit Tommy în seara aceea,
înainte de sunetul soneriei. Mă apucă
brusc dorința să-i dau ceva, ceva care să-l
apere și care să-i aducă aminte de mine.
Ceva ce ar fi numai și numai al lui, ceva
ce ar putea să-l salveze dacă ar avea
probleme, ceva ce l-ar putea împiedica să
devină ca noi.

Mă apropii de el și îl simt cum
înțepenește. Parcă nici nu mai respiră. Îmi
lipsește buzele de urechea lui și șoapta mea
caldă îi umezește lobul urechii.

— Să nu-ți lași niciodată garda jos.

Nu-i mult, dar este tot ce am.

Deschid portiera, ies din mașină și dispar.

- Prin combinarea cuvintelor *murder* („crimă”) și *memorabilia* („suveniruri”) (n. red.).

^z Exploziile de la platforma petrolieră cu același nume, din 20 aprilie 2010, considerate cea mai gravă catastrofa petrolieră din istoria Statelor Unite (n. tr.)

•

-----Tailor a f»'os" ' chip ^
cerut
casâ. cauiera d ,e de nra. **
-- ^Taruluicate *'
-, giļ S Pea'ru
Discut** ^{on. * de-a SWS-
utt- fav *t wa DeL-uea
S<-
'_yB0»Vui P^es' J ' ' ace* inters.«
in evc'ustv'<ale'
'""^450dedol«t-
. a vie. cititorul- cele
Prin urinare- » "" atac Kami.
ti se vor Pa vhme Ş'
ce urmea/a U anu,,«C inesch'''
tare. P«5&ra' .. videt« lake ei«" K
^pide.cualeaattt^_endc ,,,silp,de.^
orii ale cottsp*3'' de-a dteP «
w de lulburatoare |_ic,e>
^tUeait'^^Tore
Ou-
gr,,teet..« - Detucacu
* '''H i. de d°l^an-
Cfre
odeaclussdP-^
Chiar 51 a*a_n P= 1
țirea scu^P- 14

— „Viața de coșmar a fetelor frumoase dm America, de Rusty Squires IU
revista *The Believer*, august 200

— „Topul senilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VIII:

Noaptea Supraviețuitoarelor

Nu mă clintesc din loc până nu aud
mașina lui Skye făcând o întoarcere din
trei mișcări pe strada îngustă. îi văd
luminile de frână pâlpâind pe trunchiurile
copacilor și apoi începe să coboare panta
dealului. Abia atunci fac un pas în spate și
mă ascund în tufișuri. Aștept cu ochii la
stradă, ca să mă conving că nu se
întoarce, ca să mă conving că nu mă
urmărește nimeni.

Geanta e mai grea din cauza hard-diskului
și mă apasă în zona lombară. Parcă ar
cântări o tonă. în fond, de ce nu? Doar e
plină de secrete.

Russell Thorn e de vină pentru tot. Era
doar o jigodie, care-și imagina că apogeul
unei cariere în televiziune înseamnă să-ți
apară mutra într- un colț al ecranului în
timpul unui jurnal de știri de la CNN și să
dai p
tuturor interviuri la un moment dat; însă,

— „Topul serilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Magazine, august 2010

pe parcurs, s-a gândit el, cu mintea aia de fraier a lui, că eu aş putea să fac mai multi bani scoţând nişte e-bookuri de amor sub nume fals. Ce glumă proastă, nu? O

femeie care n-a avut niciodată vreo relaţie

serioasă, să scrie poveşti despre miliardari care- şi reîntâlnesc întâmplător iubitele din liceu sau despre tinere nonconformiste care militează pentru respectarea drepturilor animalelor şi care frâng inimile unor fermieri chipeşi, dar rigizi. Nu că nu sunt de acord, dar ştiu că mă pricep la aşa ceva şi trebuie să-mi câştig cumva existenţa. Poate că mă pricep tocmai din cauză că, pentru mine, poveştile de dragoste nu sunt decât nişte nişte jocuri ale imaginaţiei. Nu am niciun fel de experienţă reală care să mă împiedice să le creez.

Russell a luat legătura cu mine şi a încercat să mă şantajeze mai pe ocolite.

— Nu „Popul senilor slăbici” de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010 s el la telefon. Aş putea să vând articolul ăsta

și, eventual, să închei un contract pentru o carte.

— N-am să^r pot să mai scriu, dacă îl publici, am spus eu.

M-a apucat greața numai la gândul că aș fi ajuns din nou în atenția opiniei publice, dezbrăcată de toate secretele mele; că as fi

stârnit din nou interesul tuturor psihopaților și hărțuitorilor și ticăloșilor de reporteri de la toată maculatura aia de scandal, care ar ajunge la concluzia că Lynnette Tarkington nu este decât o fată simplă, care și-a dorit să descopere iubirea adevărată. Ar trebui să șterg tot. Ani întregi de muncă.

— Am de plătit chirie.

— Păi, în cazul ăsta, va trebui să-mi oferi ceva de o valoare asemănătoare, a zis el.

— De exemplu?

— De ce n-am omorî doi iepuri dintr-un foc? a sugerat Russell, prefacându-se că abia atunci i-a venit ideea. Ce-ar fi să scriem împreună o cărticică? Să fim coautori?

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Mi-a promis că va obține un avans din

șase cifre pentru cartea respectivă, în care vor fi dezvăluite tainele Supraviețuitoarelor. A mai spus că pe copertă vor apărea și numele lui, și al meu, dar că trebuia neapărat ca materialul să fie complet nou și că nu trebuia să fie doar despre mine. Așa mi-a venit ideea acestui titlu: *Grupul de sprijin al Supraviețuitoarelor*. La urma urmei, doamna doctor Carol își clădise cariera pe munca depusă cu supraviețuitoarele unor traume, așa cum eram și noi. Poate venise vremea să câștig și eu ceva, nu? I-am spus lui Thorn să se intereseze de oferte, dar să nu vorbească cu nimeni despre legătura dintre noi. Probabil își imagina că îi voi da toate informațiile, pe care el le va transforma într-o proză nemuritoare. Însă, după ce am încheiat convorbirea, mi-am dat seama de ceva: ce nevoie aveam eu de Russell Thorn?

Așa că am decis să scriu singură cartea și, atunci când îmi va aduce o ofertă, voi face în așa fel încât să abordez eu însămi editura, fără niciun fel de intermediar.

„Topul senilor slashet”, de Russell Thorn, publicat în revista Rine Morgue, august 2010

Mârșavă tactică, dar și Russell era un tip mârșav. Apoi am început să scriu și m-am răzgândit.

În mod normal, scriu povești inventate de mine, cu elicoptere care te duc să schiezi pe crestele munților și cu insule private, dar acest subiect atât de legat de realitatea vieții mele ma lăsat complet lipsită de apărare. A ieșit totul la iveală: sentimentul de vinovăție al lui Dani, dependențele lui Heather, pretențiile intelectuale ale Juliei, starea de negare a lui Marilyn, cancerul lui Michelle, aviditatea după faimă a doamnei doctor Carol. Am scris totul din prima, cuprinsă de furia amintirilor, dar imediat am regretat fiecare cuvânt. Trădare, numai și numai trădare, propoziție după propoziție. Indiferent cât de mare nevoie aveam de bani, mi-era limpede că nu puteam să public așa ceva. Prin urmare, am rupt toate legăturile cu Russell și am ascuns pe hard-disk fișierul. Nu mă simțeam în stare să-l arunc și, ca o

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

proastă ce sunt, am crezut că acolo va fi în siguranță. Deși ar fi trebuit să știu că

niciuna

dintre noi nu va mai fi în siguranță vreodată.

Pe Russell l-au apucat toate spumele, încercând să dea de mine, dar eu i-am blocat numărul de telefon și i-am vârat în spam adresa de e-mail. Probabil că s-a simțit umilit, pentru că a trebuit să se ducă cu mâna goală la editura aia, iar umilința este factorul care declanșează tot

ce este mai rău în bărbați. Oare Russell a regizat scena aia din apartamentul meu? Oare purta o vestă antiglonț pe sub cămașă? Oare chiar era mort, atunci când am fugit eu de acolo? Oare mi-a furat cartea de pe hard-disk? Dar n-ar fi avut nicio logică să mi-o fi furat și apoi să o aștepte pe Julia. Pe de altă parte, cine altcineva mai știa de ea? N-ar fi trebuit s-o scriu.

M-am obișnuit ca, la fiecare câteva luni, să re

– „Topul scriitorilor *slasher*”, de Russell T. Davies, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

laug
câte ceva, cu toate că știam bine că ar fi

trebuit să le arunc pe toate la gunoi. Dar nu rn-am putut hotărî să o fac, iar acum altcineva a pus mâna pe ele, și persoana respectivă — sau persoanele — știu mult mai multe despre viețile noastre decât ar trebui, iar doamna doctor Carol și-a pus în cap să mă ducă la poliție, așa că fug să mă ascund în unicul loc sigur care mi-a mai rămas.

Strada este pustie și urc panta dealului cu pas domol, de parcă mi-aș fi scos la plimbare planta cuibărită într-o oală de supă. Nu că n-aș atrage atenția, pentru că singurii oameni care se plimbă prin Bel Air ori au un cățel cu ei, ori o suflantă de frunze prinsă de spinare.

Mă opresc la colț și verific intrarea. Lângă poartă este un tip, într-un costum negru, de firmă. Dar are în picioare bocanci de luptă, cu bombeu metalic. Și poartă o cască la ureche. Deci a angajat mai multă pază. Bravo ei. Mă hotărâsc să escaladez zidul. O ascund pe Supra în tufe — n-am cuvinte să descriu cât de tare s-a supărat — și apoi imi iau avant, sar, mă apuc de niște plante agățătoare

„Topul senilor *slasher*!”, de Russell Thom, publicat în revista *Kite*
Morque, august 2010

crescute peste zidul de protecție și mă
cațăr pe el.

Mi se pare că foșnesc prea tare frunzele
acelor plante și mă opresc deasupra, ca
să mă asigur că nu m-a auzit nimeni. Nu,
nu se întâmplă nimic. Numai că e mult
prea sus ca să sar pur și simplu de acolo.
Așa că mă întorc, mă apuc cu mâinile de
muchia zidului și încerc să mă
las în jos până în tufele de dedesubt.

Îmi alunecă degetele și aterizez într-un
tufiș, mă rostogolesc până în cel de
alături și mă pomenesc cu gura plină de
țărână. Sunt amețită, dar reușesc să mă
ridic în picioare și să plec cât mai repede
de acolo. Dacă paznicul este la poartă,
înseamnă că voi putea intra pe ușa din
față. Dar, în timp ce înaintez pe aleea
lungă, îmi dau seama că a angajat o
firmă, nu o singură persoană.

Rahat!

Marilyn dă o petrecere.

Nu ai cum s-o separi pe Heather de

drogurile ei sau pe Dan de Michelle sau
pe Julia de toate teoriile alea feministe ale

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

ei. Si în niciun caz nu
ai cum s-o separi pe Marilyn Torres de
viața ei socială. Aceasta este religia ei. în
săptămâna când s-a urcat în mașină și-a
plecat spre Coclaurii din Deal, în Texas,
visa doar la
momentul când își va face debutul în
înalta societate texană. Deja repetase luni
întregi reverența complicată cerută de
tradițiile acelor locuri. Pentru că Marilyn
urma să ia parte la Jewel Ball, eveniment
extrem de important, organizat de Liga
Susținătoarelor Orchestrelor Simfonice
din Austin.

Dar deja se zvonea că cineva dezgropa
morții și
le profana trupurile, iar gândul că
rămășițele
mumificate ale capului familiei ar putea
ajunge
la vedere, prinse cu sârmă pe o piatră
funerară,
iar fotografia lui pe prima pagină a
ziarelor, a
făcut — „Popul senilor *Slasher*”, de Russell Fabin, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010 — că la
culcare cu un flacon de Valium într-o
mână și

>

cu o sticlă de vodcă în cealaltă. În definitiv, erau o familie cu origini spaniole și făceau parte dintre primii concesionari de terenuri din Texas. Aveau o reputație de protejat. Așa că Marilyn și cu fratele ei, împreună cu trei prieteni, au plecat în ziua aceea caniculară de vară ca să se asigure că trupul bunicului Torres încă se mai odihnea în pământ.

Și atunci întâmplarea a făcut ca o familie veche din Austin să se întâlnească cu o alta.

Încerc să evit stereotipurile, dar familia Hansen era realmente una de țărânoi degenerați, rezultați din prea multă împerechere între rude de gradul întâi. Foști proprietari de abatoare, trecuți prin perioade de mari dificultăți în urmă cu câteva generații. Ultimele lor femei muriseră la începutul anului, iar băieții simțeau nevoia să se reproducă. Apare brusc mașina aia mare, plină de carne proaspătă, și ei se reped ca niște turiști înfometati la un bufet cu

>

— „Topul senior *Slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

autoservire.

Există două limite pe care, dacă le treci, nu mai poți da înapoi. Una dintre ele este omuciderea. Cealaltă este canibalismul. Mai demult, în cadrul grupului, Marilyn a vorbit despre cele petrecute atunci. Ne-a spus totul, ne-a povestit despre brice și despre cum a fost obligată să poarte un costum făcut din piele de om, și a pomenit și despre baroase, și despre cazanele în care topeau grăsimea. Cele mai multe dintre noi am încercat să uităm toate aceste amănunte.

Doar Marilyn a supraviețuit. Doar ea. Din iulie până în august a stat închisă în cameră, ascunzându-se de presă. Apoi, cu două săptămâni înainte de Jewel Ball, a ieșit și a anunțat că voia să se ducă acolo și să danseze.

Părinții au sfatuit-o să nu facă așa ceva, doctorii au sfatuit-o să nu facă așa ceva, până și poliția a sfatuit-o să nu facă așa ceva, dar ea tot

s-a dus. În seara balului și-a îmbrăcat rochi

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

albă, ca de prințesă din basme. Apoi, în

timp ce Johnny Mercer cânta *Moon River*,
Marilyn sa unduit ca o floare superbă și a
executat o reverență perfectă în stilul
înaltei societăți
texane. Au fost câțiva care au zis că e
superficială, frivolă — dar noi știm prea
bine de ce a facut-o. Poate ei au văzut-o
făcând reverența, însă noi — noi,
Supraviețuitoarele — am văzut-o cum își
ridică degetul mijlociu spre membrii
familiei Hansen.

Un an mai târziu, cei rămași în viață din
familia Hansen s-au dus cu toții la postul
de radio unde Marilyn lucra ca „DJ de la
miezul nopții” în speranța că va ajunge
într-o zi să fie crainică la buletinele de
știri. A reușit să scape repede de unchiul
Tex, iar poliția s-a ocupat de Viper, însă
Buddy a fugărit-o până pe antenă.
Marilyn i-a pulverizat spray paralizant în
față și individul s-a prăbușit douăzeci și
cinci de metri în gol, aterizând pe o
mașină de poliție.

Este foarte cunoscut că tii copul au în lume
după o asemenea treabă, așa că s-a mutat

— „Popul seniloz slash”, de Russell Thom, publicat în revista *Puo
Morgue*, august 2010

în Dallas și

apoi, după o primă căsnicie eșuată, a vrut
să vadă și cum o să se simtă în Los
Angeles, unde a pus ochii pe fiul
fondatorului unei companii private —
Rehabilitation America Partners —, care
deține și administrează patruzeci și opt
de centre de detenție din treizeci de
state, cu un

total de aproximativ optzeci și cinci de mii
de locuri. Acum este o vegetariană
convinsă, o oportunistă fără limite și o
femeie scandalos de bogată. Iar în seara
asta, toate cele trei laturi ale
personalității ei și-au dat întâlnire la
această petrecere.

Apare un Cadillac Escalade cu geamuri
fumurii. Oprește, șoferul se dă jos,
ocolește limuzina și deschide portiera din
spate. De acolo coboară o duduie
frumușică într-o rochie

de bal de culoarea piersicii. O mumie în
smoching o tine de braț și o conduce

încoace — „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morgue, august 2010

încolo, de parcă biata fată ar fi un cățeluș

în lesă. Șoferul se urcă înapoi în mașina
aia imensă, mumia și cățelușă
strălucitoare intră în

casă și până la mine răzbat
zgomotele petrecerii.

Pe cuvântul meu, chiar că nu vreau să-i
stric petrecerea lui Marilyn. Însă se
întâmplă lucruri mult mai importante.

Planul pe care mi-l fac acum este să mă
furișez până în spatele vilei — unde ar
trebui să fie mai puțini paznici —, să dau
de ea și să îi spun ce am de spus, departe
de urechile celorlalți. Sigur, la început s-
ar putea să se supere pe mine, dar după
aceea, după ce o voi pune la curent cu tot
ce se întâmplă, o să o rog să-mi permită
să rămân la ea. Doar până când o să mă
gândesc unde anume să mă duc. Nu mă
poate refuza.

— Scuzați-mă, vă rog, spune o voce de
bărbat din spatele meu. Vă pot ajuta cu
ceva?

Nici măcar nu întorc capul. Știu cum
vorbe
stânga și merg paralel cu latura mai

„Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

umbroasă a clădirii. Calc pe iarbă și mă îndrept spre luminile și râsetele din spate. Parcă aș fi în culise, abia așteptând să ajung și eu în lumina reflectoarelor.

— Scuzați-mă, repetă bărbatul.

Acum este mai aproape de mine.

Nu apuc să o iau la fugă, pentru că mă apucă de umăr.

— Stai...

Dar nu-l las să termine. Mă răsucesc, îi smulg mâna de pe mine și mă dau mai aproape, ca să-i trag una cu genunchiul în testicule. Se ferește, iar genunchiul meu îl lovește în coapsă. E o matahală în costum negru și pe mine mă apucă panica. Bâjbâi după pistolul din borsetă. Sunt o proastă. Ar fi trebuit să-l am pregătit de la bun început. Dar nu reușesc să trag fermoarul, pentru că el mă prinde de încheietură și mi-o sucește, apăsându-se cu toată puterea pe cotul meu. N-ar fi trebuit să mă apropii de el. Pentru că nu mai există nicio speranță, odată

— „Topul senilor *glasbei*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

încerc să ajung la borsetă cu mâna

stângă, dar el îmi răsucesce atât de tare
încheietura
dreaptă, că^r nu mai sunt în stare de nimic.
îmi dă degetele pe spate și simt că-mi ia
foc palma, îmi pârâie și radiusul, și
cubitusul. Mă trânteste în genunchi, după
care mă îndoaie de mijloc, folosindu-se de
presiunea aplicată pe mâna mea ca să mă
controleze.

Nu apuc să mă dezmeticesc, că își
proptește piciorul pe spatele meu, îmi
desface borseta, mi-o ia și începe să
vorbească în microfonul de la cască.

— Avem o intrusă înarmată, anunță el, pe
un ton scăzut, dar imperativ.

Mă întind ca să ajung la lama de ras pe
care mi-am prins-o de gleznă cu puțin
scotch. își schimbă centrul de greutate și
îmi strivește încheietura mâinii sub talpa
celuilalt picior.

Trebuie să-i recunosc meritele lui
Marilyn: când este vorba de pază, ea
angajează doar firme de top.

Mi se ^{— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*}
leagă îmi

încheieturile cu o brățară autoblocantă. A mers

prost. Totul a mers prost. Ce au de gând să-mi facă? încerc să mă zbat, dar mă imobilizează imediat, parcă fără pic de efort.

— Cheamă poliția, zice unul dintre paznici. O băgăm în garaj până ajunge patrula aici.

Urmează o pauză, apoi exclamații pe un ton scăzut: „Doamnă“, „Doamnă“. Unul dintre paznici mă ridică de pe jos și mă pune în fund, cu mâinile legate la spate. în fața mea stă

Marilyn, cu un pahar de vin în mână și îmbrăcată cu o rochie vaporosă, gri deschis.

Probabil că a costat o căruță de bani. Are osatura perfect construită, pielea profund hidratată și o coamă superbă de păr negru. Micuță și delicată, pare cam cât bicepsul oricărui dintre nemernicii ăștia de paznici.

— Of, I want a woman like her. Ce drăcut din

„Topul senilor slasher“, de Russell Thom, publicat în revista *Morgue*, august 2010

partea

ta că te-ai gândit să treci pe la mine, însă
nu ai
ce să cauți aici în seara asta.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spun eu.

— Ajunge, cucoană, mă repede unul
dintre zdrahoni. Taci din gură!

încep să urlu. Precis o să dea cineva fuga
să afle ce se întâmplă.

în secunda în care urletele mele
săgetează aerul, Marilyn se schimbă la
față. Parcă e cuprinsă de groază. Unul
dintre gealați se pune în genunchi și îmi
acoperă gura cu mâna lui cât o cărămidă.

— Aduceți-o în spate, le cere Marilyn. Va
sta în casa de oaspeți.

Apoi se întoarce spre mine:

— Vorbim mai târziu, scumpa mea, bine?
Mușc palma cu gust sărat care îmi
acoperă gura. O mușc tare și de mai
multe ori — precis că i-am dat sângele.
Tipul nici măcar nu clipește.

— Dacă îl rog să-și ia mâna, promiti să
taci?

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Murrie, august 2019

Dau din cap că da. Huiduma își ia mâna

de pe gura mea. Eu încep să zbier.

— Lynnette! exclamă enervată Marilyn.

Amuțesc.

— Am musafiri! Problema ta mai poate să aștepte. Și eu sunt distrusă, de când am auzit despre Adrienne și Julia. Și o să stăm de vorbă mai încolo și o să fie totul bine. Dar acum sunt gazda unui eveniment de strângere de fonduri pentru animalele bătrâne de la circ. Și este ceva extrem de important pentru mine. Ești în stare să înțelegi ce-ți spun? Leii aceia au suferit destul.

— O oră.

Asta este condiția mea.

— Desigur, oftează ea din nou. Ești foarte drăguță că te-ai gândit să-mi faci o vizită. Se apleacă și mă țocăie tare pe obraz, lăsându-mi urme de ruj. Și face asta pentru că aici, în adăpostul casei ei, înconjurată de camere de supraveghere și echipa de pază, își poate permite să se poartă ca o
chef.

— „Topul senilor *slasher**”, de Fussell Thom, publicat în revista *Rue Magazine*, August 2016

Scârbele de la firma de pază mă saltă în
picioare și mă duc spre curtea din spate.

— Dezlegați-i mâinile, le ordonă Marilyn.
Nu suntem la pușcărie.

— O oră, nu mai mult, îi amintesc eu în
timp ce un zdrahon îmi taie cătușele.

Plecăm, având grijă să ocolim zonele prea
luminate. În dreapta mea este grădina
imensă, plină de lampioane și de boșorogi
bogați cu soții frumoșele și mult prea
tinere pentru ei. Nu-i păzește nimeni și
nimeni nu verifică eventualele căi de
evadare, nimeni nu supraveghează zona
din aer sau în vreun alt fel. În stânga mea
se văd luminile Los Angelesului - niște
punctișoare presărate peste mantia
întunericului de la poalele dealurilor. Mi
se par mult mai pure decât ar avea
dreptul să fie. Priveliștea de aici te poate
păcăli, făcându-te să crezi că lumea
noastră este un loc bun și frumos.

— Mișcă-te! îmi ordonă unul dintre
gealați, dându-mi un brânci.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morrie, august 2010
În fața mea, în cea de-a patra parte a piscinei de
un albastru luminos, se află o casă cu un

etaj și acoperiș din țigle roșii, în stil mediteranean. Suficient de încăpătoare pentru o familie nu prea numeroasă. La lumina lampioanelor atârinate de copaci, reușesc să văd un alt cerber stând în fața glasvandurilor, în poziție de inspecție, cu mâinile la spate.

Paznicii desfac încuietoarea etanșă, mă iau din

aerul răcoros al nopții și mă împing în căldura

uscată a instalației de încălzire centrală.

Luminile sunt aprinse în toată casa aceasta, plină de mobilier simplu, pardosită cu plăci din teracotă, cu picturi mexicane pe pereți - doar puncte și linii colorate. În toate colțurile sunt figurine din metal înfățișând iepuri și jaguari, și papagali, și șerpi. O casă plină cu lucruri pe care eu nu mi le-aș putea permite niciodată, pe care nu le-aș putea avea niciodată. Lucruri drăguțe. Lucruri care îți dau un sentiment de stabilitate.

Lucruri pe care le poți avea doar atunci când
abandonezi

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

locuința în clipa când dă necazul peste tine.

Lucruri pe care le poți avea doar atunci când îți poți permite să angajezi o firmă de pază care să aibă grijă de ele.

In centrul acestui lux care-mi stârnește invidia, se află Heather. Cu picioarele pe măsuta de cafea si cu ochii la televizor, fumează o țigară si dă scrumul pe jos.

Mă vede și mă întreabă cu un aer imperturbabil:
— Ce mai zici? Lynne ? Nasoală petrecere, nu-i așa?

În această eră a pistoalelor Glock și a puștilor AR-15, a bombelor artizanale și a încărcătoarelor de foarte mare capacitate, cu siguranță că ni se par învechite armele folosite de monștrii din filme. În Summer ***Slaughter***, Teddy îi ucide pe cei din tabără cu o macetă; bona a fost omorâtă cu un cuțit de tranșat carnea; criminalii mascați din ***Stab*** foloseau - evident! - tot cuțite, dar de vânătoare. De ce au recurs la astfel de unelte rudimentare, cu care nu au reușit să facă decât un număr redus de victime, când ar fi putut să secere zeci de oameni cu o singură pușcă semiautomată? Și de ce armele lor au devenit tot mai bizare în ultimele filme ale seriilor: ondulate de păr și patine de gheață, sfeșnice iudaice și grătare de curte?

Motivul este unul simplu: trebuie să credem că moartea are un sens. Fiecare crimă trebuie să fie unică în felul ei, fiecare victimă trebuie să se afle față în față cu ucigașul, fiecărui asasinat trebuie să i se alocă o parte adecvată din film. Ni se pare mult prea atroce prezentarea violenței din viața reală, în care este foarte posibil ca un copil să intre în cantina școlii și să înceapă să tragă cu arma

slasher

Violența din filme & Arta cinematografică: Un manifest

personalitatea și trecutul. Nu putem îndura concluzia că moartea este complet lipsită de sens și ne va devora pe toți, în cele din urmă. În fața acestui nihilism, violența filmelor cu criminali în serie este aidoma unei pături moi și calde, care te ferește de frigul din vidul moral al realității

r '

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR IX:

3

Supraviețuitoare contra Supraviețuitoare

Atât de șocată sunt, că trece mai
bine de un minut până reușesc să
deschid gura. Dar nu contează.
Vorbește Heather și pentru mine.

— Bună, Heather, zice ea, pe un ton
ironic, chipurile imitiându-mă pe
mine. Și mie-mi pare bine să te văd.
Cât de mult mă bucur să văd că
trăiești. Ce deșteaptă ești că te-ai
gândit să vii la Marilyn. Eu m-am
învârtit toată ziua prin oraș, ca o

proastă ce sunt.

In spate am bucătăria, în dreapta
am blatul pe care se pune
mâncarea, în stânga este un hol
întunecat, iar în față este livingul cu
glasvandul care dă spre pădurea
întunecată. Sar peste picioarele lui
Heather și trag draperiile.

— Mie-mi plac deschise, protestează
ea.

Nu am cum să astup geamurile de la
bucătărie și nici ferestrele din
podea și până în tavan din jurul
locului unde se ia masa. In frigider
nu văd decât o lămâie scofâlcită, o
cutie cu praf de copt Arm &
Hammer și un bax cu apă Perrier.

Caut prin sertarele de la bufet și, în al treilea, dau peste niște cuțite pentru friptură. Iau două.

— De ce-mi strici planurile? mă chestionează Heather.

Ies în hol și mă apuc să verific restul casei.

— Îți pierzi vremea degeaba, pentru că ai să pleci imediat de aici! strigă ea după mine.

Două camere la etaj, goale amândouă. Mă uit în dulapuri, sub paturi, în spatele perdelei de dus din baie, sub chiuvetă. Las toate luminile aprinse în urma mea. Nu suport niciun fel de umbră. Trebuie neapărat să verific toate cotloanele

unde s-ar putea ascunde cineva.
Cobor la p'arter.

— Usa asta se blochează? întreb eu,
căutând zăvorul la usa din față.

— Sper că nu, răspunde Heather,
aprinzându-și altă țigară de la cea
nestinsă încă. Te-ar împiedica s-o iei
imediat la fugă dacă mă împușcă
cineva și să mă lași sângerând de
moarte aici.

înseamnă că a auzit ce s-a întâmplat
cu Julia.

— A fost o situație-limită, m-ar fi
împușcat și pe mine, spun eu și fac
un pas spre ea, încercând să-mi
ascund rușinea printr-un acces de
furie. Habar n-ai ce s-a întâmplat! A

fost o decizie de ultim moment!

Se uită drept în ochii mei, iar eu mă opresc și adaug pe un ton smiorcăit:

— Dar m-am asigurat că Julia e bine, înainte să plec de acolo.

— Mănânci rahat! Te dai mare și tare, dar faci mereu pe tine de frică! spune ea și se așază pe o sticlă de Perrier, care scoate un fâsâit lung.

Apoi adaugă:

— Marilyn știe că ești aici?

— Mi-a zis să aștept puțin, răspund eu, așezându-mă pe jos, cu spatele lipit de peretele de lângă ușa din față.

Este singurul loc unde nu pot fi
depistată de cei care s-ar putea uita
înăuntru pe geamurile larg deschise
ale bucătăriei.

— Mi-a promis că vom sta de vorbă
peste cincizeci de minute.

— Mda, cum zici tu. Dar eu sunt
musafira ei, iar tu ești în plus. In
fond, eu am venit aici prima.

— Dar de ce ai venit? o întreb eu.

— Nu cumva pentru că mi-a
explodat
nenorocita aia de casă unde stăteam
și mi-au

ars toate bulendrele? mă ironizează
ea. Normal că la Marilyn am venit.
Scoate bani și pe cur, nebuna asta.

Tu unde te-ai dus? După ce din cauza ta a' fost împușcată Julia și tu ai fugit mâncând pământul! Ei, ascultă la mine ce-ți spun: nu e loc pentru tine în casa lui Marilyn.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, zic eu. Este ceva extrem de serios.

— Mda, sigur, al naibii de serios, mă maimuțărește Heather. Ai fost la etaj? Ai văzut ce jacuzzi are? Pe mine nu mă scoți de-aici nici cu bulldozerul!

— Tu înțelegi ce se întâmplă? o întreb eu.

— Știu exact ce se întâmplă, spune Heather. Marilyn are o casă atât de

mare, că nu știe ce să facă cu ea. Eu
zic că-i fac' o favoare stând aici, în
căsuța asta de oaspeți, cât timp
Jerry e plecat. Are și servitori, știi?
NU trebuie să mișc un deget, se
ocupă ei. O să ne dăm amândouă la
fund până când trece primejdia. Ti-
as zice că ești și tu binevenită și că
m-as

simți mai bine dacă ai fi aici, ca să
mă aperi, numai că nu-mi doresc să
mor.

— Te caută poliția, o anunț eu.

— Crezi că-mi zici ceva nou? râde
ea. Dormeam în pădurea din spatele
centrului de reabilitare. OK, hai să
fiu sinceră măcar acum: m-am făcut

mangă. Cum crezi tu că m-am simțit
după ședința de grup? Ca niște
scârbe ce sunteți, mi-ați pus la
îndoială abstinenta. A murit
Adrienne? Ei, genul ăsta de veste
mă face să beau. Așa că m-am
miilogit de niște bani, mi-am
cumpărat o sticlă de Smirnoff Ice și
am petrecut de una singură în
pădure. M-am trezit cu o durere
ucigătoare de cap și am ajuns la
centru exact la timp ca să văd că
arde tot ce am și că polițiștii mișună
peste tot. M-am urcat într-un taxi și,
patruzeci și cinci de parai mai
târziu, am ajuns acasă la *Prințul din*
Bel Air.

— Ne vânează cineva, spun eu.

— Vreau să iau lecții de înot, zice Heather. Să- mi intru în formă. Să mai scap naibii de celulita asta. Apucă între degete un colăcel invizibil de grăsime de deasupra beteliei de la jeanși și îl scutură. Heather este plină de vânătăi și slabă și ascuțită ca un mănunchi de umerase din

sârmă, îndesat într-o pereche de blugi rupți pe la toate cusăturile, dar tot i se mai pare că ar fi la fel de durdulie ca în liceu.

— Trebuie să ne facem o strategie, continui eu, ignorându-i întreruperea.

— O strategie? râde ea.

[^]
^{r '}
începe să scotocească prin geantă.
Scoate o țigară rulată manual, pe
care o aprinde de la cea pe care
tocmai ce a fumat-o. După miros,
îmi dau seama că nu e tutun în ea.

— Ce -ai de gând să faci? Să te
deghizezi în Batgirl și să bântui prin
oraș?

— De unde a știut persoana
respectivă la care centru de
reabilitare erai? o întreb. Sau unde
locuiește Adrienne?
_y

Dar știu deja: din computerul meu.
Probabil că aveam adresele lor pe
undeva.

— Centrele astea sunt pline de fumători înrăiți. Iau tot timpul foc. Nu te mai căzni să faci pe eroina. Ne e milă de tine pentru că ești paranoică și suferi și de TOC. Adică tulburare obsesiv-compulsivă.

— Știu ce înseamnă TOC, zic eu.

— Știu ce înseamnă TOC, mă îngână
ea. Ești mai rău ca Forrest Gump,
nu poți intra nicăieri pe ușă fără să
faci o cădere nervoasă, dar ți se
pare că poți să ajuți pe cineva? Abia
dacă reușești să te îmbraci singură.
Arăți ca un

puștiulică de doispe ani. Imediat ce se întâmplă ceva nasol, o ieși la fugă

mai ceva ca Bambi.

— Trebuie să avem grijă unele de
altele, îi spun eu.

— Vaaai, ce frumos! mă ironizează
ea. Dar ești destul de dusă cu capul
ca să fi plănuit chiar tu toată
povestea asta, doar ca să nu se
destrame grupul. Dintre noi toate,
tu ești aia incapabilă să te desprinzi
de trecut.

Și chiar acum, de parcă Universul s-
ar h aliat cu Heather și vrea să mă
convingă de dreptatea ei, la
televizor se dă filmul vieții mele.

— Dă-1 mai tare, îi cer eu.

— Dă-ți-1 singură! mă repede

Heather, dar se uită atent la ecranul

imens. Hait! Ala-i iubitelul tău!

Pe ecran a apărut Garrett P.

Cannon, iar eu încremenesc. Anii nu
l-au tratat cu prea multă blândețe.

Poartă o pălărie de cowboy și o
cravată în același stil, ca un șiret.

Are o mustată

albă și stufoasă, pe care probabil că
și-a lăsat-o ca să-i mai rotunjească
fața bătrână și veștejită. Ii atârnă
pieile pe gât. își albește și acum
dinții, numai că par de un alb
artificial, în contrast cu pielea lui
arsă de soare.

Pe banda din partea de jos a
ecranului scrie: *Dezvăluiri șocante*
despre Crimele din Noaptea

Liniștită. Mă holbez ca hipnotizată
la gura umedă a lui Garrett, la felul
cum si-o mișcă

7

întruna, la felul în care se bucură de
atentia camerelor de filmat ca o
viperă care se lăfaie la soare pe o
piatră. Dacă există pe lumea asta un
om pe care chiar n-am vrut să-l mai
văd vreodată, acela este Garrett.

Chițăie ca un șoarece, abia auzit.
Nu mă pot abține. Găsesc
telecomanda si măresc volumul.

— ... spun de ani de zile că acest caz
nu miroase a bine, zice el târăgănat.
Și, după multe investigații asidue pe
care eu însumi le- am făcut, am

descoperit noi informații, absolut explozive.

— Uite măcar unul căruia i se scoală când se gândește la tine, comentează Heather.

— Cu siguranță că o vom căuta pe Lynnette Tarkington, pentru a-i adresa mai multe întrebări suplimentare, continuă Garrett. Mă bucur să pot spune că poliția din comitatul Los Angeles îmi oferă tot sprijinul, fapt fără precedent până acum, și încercăm împreună să o localizăm pe domnișoara Tarkington. În Utah, poliția poartă cizme de cowboy și nu se teme să ti-o BIIIP.

>

Pe ecran apare acum un crainic care se uită cu seriozitate la cameră și ne anunță pe un ton grav:

— Acesta a fost Garrett P. Cannon, eroul forțelor de lege și ordine, care ne-a declarat că au apărut noi informații explozive în cazul Crimelor din Noaptea Liniștită. Vom reveni în programele noastre de mâine, când Nancy Grace ne va prezenta opinia sa cu privire la acest caz.

Au zis despre ce e vorba? întreb eu.

— N-ai auzit, fa to? se răstește Heather, după care trage cu putere din țigara ei cu

marijuana.

Noi informații explozive. Probabil au
aflat că

tu i-ai omorât pe oamenii ăia,
psihopată mică
ce ești!

>

Habar n-am ce se petrece, dar știu
sigur că n- au niciun fel de
informație. Garrett n-ar fi fost
capabil să-și țină gura, dacă ar fi
avut așa ceva. Tocmai faptul că a
fost atât de rezervat mă face să cred
că n-are nimic interesant de spus.
Însă vrea să stea în lumina
reflectoarelor cât mai mult timp
posibil. Ultima dată când a mai avut
niște „noi informații explozive” a

fost când a scris scenariul pentru un
nou film (‘unul foarte prost) din
serie.

— Mă plictisesc de moarte toate
tâmpeniile astea, spune Heather.
Vreau să beau ceva. N-a apărut
nimic nou în frigiderul ăla în
ultimele cinci minute, nu?

Se ridică, se uită în frigider, se
enervează și îl închide cu zgomot,
își ia geanta, deschide ușa din față
și dă imediat nas în nas cu un agent
de pază în costum negru.

— Domnișoară, vă rog să intrați
înapoi în casă, îi spune tipul scund,
gras și chel care stă proțăpit în
prag.

— Stimate domn, îi zice Heather, eu te rog să mă pupi în cur.

— Domnișoară, murmură el. Să stiti că nu am de gând să vă rog de două ori.

— Hai să-ți spun ce am eu de gând să fac, îi zice Heather, pe un ton incredibil de calm. Am de gând să mă duc la petrecerea aia, ca să vorbesc cu afurisita aia de prietenă a mea, madam Marilyn Blake, care vă plătește afurisitele alea de salarii. Dacă o să încerci să mă oprești, o să sar în piscină și o să-mi scot sutienul, ca să vadă și gașca asta de filantropi bosorogî cum arată niște tâtoance naturale.

>

o

>

>J

Bondocul o apucă de braț, deasupra
cotului, și 'o strânge tare.

— Au, cretinule, șuieră Heather. Să
știi că am să țip.

— Am nevoie de ajutor la punctul
doisprezece,
anunță Bondocul în statie.

Eu nu mă ridic de pe scaun, ca să
nu am niciun fel de probleme. îmi
trebuie un loc în care să dorm la
noapte. Dani e la închisoare, deci
este în siguranță; Julia e la spital și
probabil că-i păzită de poliție; și, cu
toate că nu-mi place ideea ca eu și
cu Marilyn și cu
Heather să ne aflăm toate în același
loc, măcar

> *

sper să fim apărate aici.

In spatele Bondocului apar acum doi indivizi identici, cu conformație de rugbiști, care se apropie alergând.

Marilyn vine în urma lor. Nici nu apuc să clilesc, că ăștia doi se năpustesc pe ușă și o împing pe Heather înapoi în casă.

— îmi pare rău, doamnă Blake, se scuză Bondocul lui Marilyn, care trece printre cei doi gemeni.

Gura ei schițează un surâs, dantura ei perfectă sclipește, îi apar gropițe drăgălașe în obraji.

— Este în regulă, Tom, gângurește ea, după care se uită la mine cu ochi

inexpresivi. Parcă ți-am spus să
aștepți aici.

— Lui Lynne i s-a făcut foame, fato,
se bagă Heather în vorbă. Ai
încercat s-o oprești vreodată, când o
apucă pandaliile? Juri că-i neam cu
Terminatorul!

— Stați amândouă aici, până când
vin eu! ne ordonă Marilyn printre
dinți. Nu avem ce discuta în această
privință.

— N-ai niciun drept să ne ții închise
ca pe niște prizoniere, se revoltă
Heather.

— *Eu* vă țin? se minunează Marilyn.
Tu ai venit la mine acasă și m-ai pus
să-ți plătesc taxiul și ți-am oferit un

adăpost, și acum zici că ești
prizonieră' mea?

— Tipii ăia au târât-o aici pe
Lynnette ca niște naziști care-și duc
prizonierii în lagăr, așa s-au purtat
cu ea, spune Heather, cerșindu-mi
ajutorul.

— Nu mă băga pe mine în treburile
tale, o refuz eu. Am avut nevoie
doar de un loc unde să stau, atâta
tot.

— Atâta tot? se enervează acum
Marilyn. Erai înarmată, te-ai furișat
și ai sărit zidul proprietății mele,
exact așa cum face un spărgător de
case, doar pentru că nu aveai unde
să dormi la noapte? Singurul motiv

pentru care nu am chemat poliția
este acela' că trebuie mai întâi să am
grijă de niște lei foarte bolnavi și
foarte bătrâni, care au nevoie de
adăpost, iar domnilor și
doamnelor care vor plăti pentru
asta nu le-ar plăcea să vadă o
asemenea scenă.

— Marilyn, încep eu, vrând s-o
îmbunez. Am nevoie doar de un pat
pentru noaptea asta. Atâta tot.

Replica ei este categorică:

— Dacă n-aș da acum o petrecere...
Și îmi zâmbeste. Dar puțin cam
strâmb.

— ... i-aș pune pe agenții angajați de

Jerry să vă arunce imediat afară, în
vreme ce eu as râde
și as sorbi din vinul ăsta alb și bun.

> > >

Agenții de pază iau poziție de
drepti.

— Să te fut, o gratulează Heather și
vrea să se împingă printre ei.

Nici doi pași nu face și tipii i-au și
răsucit brațele la spate.

— Nu am de gând să mă repet, ne
spune Marilyn, întorcându-se să
plece. Rămâneți aici.

Agenții de pază o aruncă pe
Heather pe canapea și se fac
nevăzuți încă înainte ca salteaua să
se oprească din săltat.

— Nu ne trimite la noi în cameră,

mămicooo! se văicărește Heather,
dând fugă la ușa.

Numai că agenții i-o trântesc în nas.

Si o încuie. Heather mai face
scandal vreo cinci

minute, după care ușa se deschide
și intră mai mulți ospătari. Dar
agenții sunt în spatele lor și
blochează ieșirea. Ospătarii pun pe
blat farfurii cu sandviciuri din chifle
fără gluten și cu jeleu de ghimbir,
chifteluțe de orez cu ciuperci, sushi
cu legume. Normal că toată
mâncarea este vegetariană. Și
normal că Heather face comentarii
sarcastice la adresa fiecărei
persoane care ne aduce farfuriile.

Nu încetează decât atunci când îl vede pe ultimul ospătar băgând în frigider trei sticle de șampanie.

— Cu complimente din partea gazdei, ne spune el.

Și imediat se face nevăzut, după care ușa este iarăși încuiată și eu încep să mă îndop. Nici nu mi-am dat seama înainte cât de foame îmi era.

Heather își toarnă șampanie într-un pahar înalt, de apă, și continuă să mă critice:

— îmi mergea bine până să apari tu. Știi ceva? Ești o tâmpită, Lynne. Asta a fost părerea mea dintotdeauna.

Eu mănânc în continuare. Am nevoie de calorii în caz că va trebui s-o iau la sănătoasa.

— Nu prea vorbești și de asta toată lumea își închipuie că ești distrusă și dusă rău de tot cu capul, spune Heather. Dar eu pun pariu că știi mult mai multe despre ce se întâmplă.

Am fost prietenă cu Heather pe vremuri, dar mi-am dat seama cât este de labilă și am

început să mă îndepărtez de ea.

Oricât de cumplite ar fi fost lucrurile alea care ni s-au întâmplat, ea este singura care simte nevoia să le exagereze, să le facă și mai

îngrozitoare. Iar ea, de când am
rărit-o cu prietenia, m-a transformat
într-o tintă. Nu-i un om rău, dar
drogurile o fac să se poarte așa.
Totuși, mă cam sperie faptul că-și
imaginează că aș ști mai multe
despre ce se întâmplă. Pentru că așa
este.

Oricât de nesuferită ar fi Heather,
trebuie să rămân cu ea. Mi-a zis
cineva odată că, dacă vrei să nu te
mănânce ursul, trebuie să alergi
mai repede decât prietenul cu care
te plimbi prin pădure. Același
principiu se aplică și în situația asta.
După o grămadă de insulte și două
sticle de șampanie, se deschide

brusc ușa și Marilyn
năvălește înăuntru. S-a înfășurat
într-un halat

enorm de baie, strâns cu cordonul
în jurul taliei și încrețit în
nenumărate falduri moi. Are

în mână un pahar cu apă cu gheață.
În spatele ei vine o servitoare care o
duce pe Supra în oala ei.

— Chestia asta aparține vreuneia
dintre voi? se răstește Marilyn. Au
găsit-o agenții afară.

îmi vine să izbucnesc în urale, dar
mă abțin,

iau oala în mâini și mormăi:

— Mulțumesc frumos!

— Ți-ai strâns banii pentru

blestemații ăia de lei? bolborosește
Heather, gesticulând cu paharul
spre Marilyn.

Aceasta îi trage una peste mână și
paharul zboară până în perete.
Plouă cu șampanie peste mine.

— Ce dracu'? exclamă Heather.
Vrea să se ridice în picioare, dar
este prea beată și cade imediat la
loc, pe canapea.

— Este ora unu dimineața! țipă
Marilyn. Și casa mea e goală. Știți
ce fel de strângere de fonduri se
termină la ora asta? Una nereușită.
Am cheltuit o sumă scandalos de
mare pe evenimentul ăsta, dar nu
am reușit să strâng nimic, pentru

că, la vreo oră după ce asta...

Și se întoarce spre mine.

— ... mi-a sărit zidul, având asupra ei o armă și planta aia ridicolă, au apărut paparazzi în fața casei mele.

— Ți -am zis eu că face numai probleme pe oriunde se duce, bolborosește Heather, arătând

spre mine cu degetul pe care nu și-l poate ține drept.

— Vor să știe de ce se ascund două Supraviețuitoare în casa mea de oaspeți, se răstește Marilyn la noi. Știu cum vă cheamă pe amândouă, așa că, din punctul meu de vedere, voi sunteți de vină pentru tot

balamucul ăsta.

— De unde au aflat că suntem aici?
o întreb eu.

— Te-au urmărit, spune ea. Și au
reușit s-o facă pentru că ești
neglijentă și nu-ți pasă de
ceilalți.

N-am văzut pe nimeni care să se
țină după mașina lui Skye. Dar dacă
n-am fost suficient de atentă? Dacă
una dintre mașinile alea de la
posturile de știri ne-a observat când
am fost acasă și ne-a urmărit până
aici? Prea multe îmi scapă în ultimul
timp. Mă simt bătrână și am reacții
întârziate și sunt proastă.

— S-a întâmplat ceva foarte grav,

zic eu.

Russell Thorn, reporterul ăla, a fost
împuşcat în apartamentul meu. Dup-
aia au încercat să mă împuşte şi pe
mine. Şi dup-aia au împuşcat-o pe
Julia şi au incendiat centrul unde
stătea Heather. Acum ei ştiu că
suntem
aici.

— Au făcut, au dres, ei, ei, ei.... care
„ei“? explodează Marilyn. Iar nu-ţi
mai iei medicamentele?

— Nu iau niciun fel de medicament,
scrâsnesc
eu.

— In cazul ăsta, ştim care-i
problema ta, spune Marilyn.

— încearcă cineva să ne omoare pe toate, zic' eu. Asta am vrut să vă spun. Asta-i motivul pentru care am venit aici. Treaba ta ce faci în continuare. Eu am nevoie doar de un adăpost pentru o singură noapte.

Un sforăit prelung ne întrerupe discuția. Pe canapea, Heather a căzut în somnul profund al alcoolicului. Ne uităm lung la ea cam un minut, apoi Marilyn ia o gură zdravăna din pahar. Abia acum îmi dau seama că nu apă e în el, ci vodcă.

— Bineînțeles că poți să rămâi aici în noaptea asta, spune Marilyn pe un ton dintr-odată istovit. Doar că

voiam nespus de mult să-i pot ajuta
pe leii ăia' amărâți.

Se lasă tăcerea. O tăcere prin care
străbat doar sforăielile sonore ale
lui Heather.

— Știi ceva despre Michelle? mă
întreabă Marilyn.

Marilyn și cu Dani sunt destul de
aproprite. Deja țineau legătura prin
telefon încă de dinainte de
înființarea grupului. Dani ocupă un
loc însemnat în inima ei, prin
urmare la fel și Michelle.

y

— Este la un sanatoriu pentru
bolnavi în stadiu terminal, răspund
eu.

Și mă ia imediat cu fiori de gheață,
pentru că- mi dau seama că toate
suntem la adăpost pe undeva, numai
Michelle nu.

Marilyn își masează nasul cu două
degete.

— Trebuie să mă gândesc bine la tot
ce mi-ai spus, zice ea. O să dau niște
telefoane mâine- dimineață. Și apoi
o să mai discutăm. Pe proprietatea
asta sunt instalate sisteme de
alarmă, iar agenții de pază
patrulează toată noaptea. Așa că, te
rog eu frumos, nu pleca de aici.

Mă simt prost că trebuie s-o las pe
Heather într-o cameră cu atât de
multe ferestre, dar este mult prea

grea pentru mine și nu pot să o car
în altă parte. Sting toate luminile,
verific toate ușile, după care urc la
etaj. Ascund hard-diskul în somiera
patului din dormitor, iar eu mă duc
să dorm în cada de la baie, cu usa
încuiată și cu luminile aprinse.

Cât timp stau acolo, mă hotărăsc să
plec în zorii zilei, înainte să se
trezească toată lumea. Chiar înainte
de răsărit, da, atunci o să plec. îmi
spun că nu am cum s-o ajut pe
Michelle.

Că nu pot să-mi iau răspunderea
pentru alți oameni. Abia dacă sunt
în stare să fac asta pentru mine.

Supra stă în oală, pe blat. Inșă este

atât de tăcută, că mi-e teamă ca nu
cumva să^r fie în stare de soc. Prea
multe schimbări într-o
singură zi. Nu-i deloc sănătos.

Mă trezesc abia când Heather
bubuie în usa
^{14**}
ban.

— Mă trece rău de tot, tâmpito!
răcnește ea.

Mă zgâlțâie șuvoiul de adrenalină
care-mi trece prin vene.

— Du-te la cealaltă baie! îi strig și
eu.

Sunt complet dezorientată și vocea
nu-mi este deloc sigură. Văd razele
soarelui pe plăcile de faianță de
lângă tavan. Am dormit prea mult.

— La asta vreau să fac! zbiară Heather.

N-o să înceteze să bubuie în usă, asa că trebuie să ies de aici.

— Nu ești normală la cap, constată ea, uitându-se la pătura și perna din cadă.

Arunc o privire pe geam. Este liniște afară, nicio mișcare, doar câteva păsărele. Lumina soarelui seamănă cu aurul topit, de pe piscina încălzită se ridică aburi. Este mult prea târziu, nu mai pot să fug.

Cobor la parter, ies și traversez curtea prin aerul răcoros al dimineții. Intru în casa

)
principală. In bucătăria placată cu
gresie este o insulă din marmură
neagră, plină cu platouri cu fructe,
chifle, brânzeturi. Nu contează cât
de mare este pericolul, Marilyn nu
se poate abține și trebuie să se
poarte mereu ca o gazdă perfectă.

— Nu suport proasta creștere, îmi
explică ea din capul scării.

Nici n-am văzut-o!

— Ia-ți o farfurie. Ai și ceai, lângă
ibricul cu cafea.

Stăm afară, la o măsuță din lemn,
într-un
foișor din bârne, situat într-o latură
a casei.

Din colțurile acoperișului atârnă

camere de supraveghere; toate ferestrele au sisteme de alarmă. La capătul curții s-au postat doi malaci îmbrăcați acum în trening.

— Haide, spune ea. Mi-am băut și a doua cafea. Acum spune-mi de ce crezi că toată lumea încearcă să ne ucidă.

— Trebuie s-o iau din loc, Marilyn, o anunț eu. Există vreo ieșire prin spate?

— Crezi că sunt neam cu James Bond? mă ironizează ea. Spune-mi despre ce e vorba și dup-aia te scot eu pe ușa principală.

Li povestesc tot ce s-a întâmplat, dar fără să pomenesc nimic despre

cartea mea. La un moment dat
apare Heáther, care se uită în
treacăt la noi, intră în bucătărie,
apoi iese de acolo fumând o țigară.
Marilyn îi cere să stea departe de
noi până o termină și se strâmbă
când o vede că azvârle chiștocul în
piscină.

— Trebuie neapărat să plec, zic eu.
Voi sunteți în siguranță aici, Dani
este în custodia poliției, Julia este
păzită la spital, dar eu trebuie să
plec.

Mă rog la toti sfinții să nu-si aducă
aminte de Michelle.

— Drum bun si cale bătută! îmi
urează

y

Heather.

— Am dat câteva telefoane în
dimineața asta și

am vorbit și cu avocatul meu, ne
spune

Marilyn. Iar el a vorbit cu cineva de
la secția de

poliție și a aflat că Dani este în
siguranță și că

va fi pusă sub acuzare în câteva zile,
dar ea și cu

Michelle vor putea să se întoarcă
acasă de

îndată ce judecătorul îi va asculta
lui Dani

mărturia. Julia este în spital, cu
agenți de pază

la ușa rezervei. Probabil că până la

prânz se vor
emite maîndate de arestare și pentru
voi două;

prin urmare, va trebui să plecați de
aici imediat

după micul-dejun. O să vă rac eu
rost de

mașini. Aveți suficienți bani la voi?
>) >

— Știam eu că o să-mi strici ploile!
zbiară Heather la mine.

Și nu mă mai pot stăpâni. Mă simt
obligată să vorbesc:

— Ai grijă să pună pază și la ușa lui
Michelle. Marilyn își dă imediat
seama la ce mă refer.

— Este pe moarte, spune ea. De ce

s-o ucidă și pe ea?

— Pentru că sunt mai multe feluri în care poți să mori, mai rele sau mai bune, zic eu, tot din cauză că nu mă pot stăpâni.

— Dar cancerul este cel mai rău fel, spune Marilyn. Nu vreau să mă înțelegi greșit, Lynne, și nu vreau să mă crezi insensibilă, dar nu-ti permit să mă atragi în elucubrațiile astea ale tale sau ce-or fi. Adrienne a fost omorâtă de cineva care o detesta, Dani a tras cu arma într- un polițist, Heather a fumat iarbă la subsol și a incendiat clădirea...

— Ba eram leșinată în pădurea din spate! protestează Heather.

— Draga de tine, ești prea dusă cu capul ca să mai ții minte, îi spune Marilyn, după care se întoarce din nou spre mine. Cât despre tine și Julia, ce să zic... N-am auzit deocamdată decât varianta ta. Foarte posibil s-o fi împușcat chiar tu din greșeală. Pentru că, trebuie să recunoști,

ai obiceiul să fâlfâi tot felul de arme si ai avut

întotdeauna talentul să faci o melodramă din orice.

— Mai întâi să ne asigurăm că Michelle este în regulă, spun eu.

încerc să mai câștig puțin timp, dar chiar ar trebui să facem asta.

— Știi că am dreptate. I-o datorăm
lui Dani. Trebuie să ne convingem
că Michelle este în siguranță.
Nu vorbesc aiurea. Chiar vreau să
vedem ce face Michelle. Dar, pe de
altă parte, dacă Marilyn se va lăsa
înduplecată și ne va duce la
sanatoriu într-una dintre mașinile ei
blindate,
as putea să mă furișez de acolo. Asa
as mai avea
o șansă să plec din L.A. înainte să
mă prindă poliția și să mă ia la
întrebări despre „noile informații
explozive” ale lui Garrett P. Cannon.
Marilyn se uită în zare. Agenții în
traininguri fac bancuri între ei, se

hârjonesc și se prefac că vor să se
împingă unul pe celălalt în piscină.
Sigur că Marilyn se simte în
siguranță aici. Averea lui Jerry i-a
permis să-și creeze un tărâm magic,
unde se poate bucura de luxul de a-
și imagina că problemele mele nu ar
fi și ale ei.

^A
Însă nu ar fi trăit atât de mult timp,
dacă nu ar fi fost în stare uneori să
deosebească fantezia de viața reală.

^y
— Am să mă duc s-o văd pe
Michelle, spune ea în cele din urmă.
Măcar atât îi datorez lui Dani. Veniți
și voi, dacă vreți. Însă, după aceea,
pleacă fiecare pe drumul ei. Nu
avem nimic în comun, Lynnette. Nu

SNOWED OUT

MERCY

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR X

Nimeni pe lumea asta nu mai apucă să se întoarcă acasă după ce a fost internat la un centru de îngrijire paliativă destinat bolnavilor în faze terminale; dar, chiar și așa, Centrul St.

Claire s seamănă cu o firmă de pompe funebre. Razele soarelui nu intră pe nicăieri, nu există ceasuri, nu există lumină directă, nu se aud decât niște șoapte grave și nimic altceva. Totul în jur este ori bej, ori cenușiu. Pe pereții fiecărei camere este atârnat câte un crucifix, iar pe coridoare vezi la fiecare pas pozele decolorate cu peisaje pe care le găsești în hotelurile de două stele. O multime

de infirmiere încălțate cu pantofi cu talpă de cauciuc se agită printre noi fără să facă pic de zgomot. De fiecare suprafață verticală sunt lipite cutii din plastic pline cu broșuri care conțin sfaturi despre cum poți face față durerii.

— îngrozitor de deprimant e totul,
murmură Marilyn când ieșim din lift.
— Eu o să mă uit la televizor, ne anunță
Heather, pe ton de școlăriță, după care
pleacă agale de lângă noi, în căutarea
salonului dotat cu TV.

O lăsăm să se ducă unde are ea chef și
pornim

pe coridorul anost, cu toate ușile deschise
pe

ambele părți. Căutăm camera lui
Michelle.

Fiecare ușă deschisă ne dezvăluie
drama din)

interior. Se uită la mine rudele strânse în
jurul muribunzilor; asistentele merg
repede pe lângă noi, trecând de la un
priveghi la altul; se strecoară până la noi
gemete și hohote de plâns.

Nu-mi place deloc aici. Nu-mi dau seama
unde sunt căile de evadare. Nu știu ce se
află

după colțul din fața mea. Și continuăm să
mergem, să ne afundăm în acest labirint
necunoscut. Ce rău îmi pare acum că am
avut ideea asta!

In sfârșit, uite și camera 1211. Mă
așteptam să
găsesc un polițist la ușă sau măcar un
anunț,
ceva care să informeze oamenii că
persoana
dinăuntru (adică Michelle) este în pericol
din
cauza lui Dani. Dar usa nici măcar nu-i
încuiată. Așa că intrăm fără probleme.
Ceva mic și subțire zace pe pat, înfășurat
în cearșafuri. Nu se vede niciun perfuzor,
niciun cateter, niciun monitor cardiac —
absolut
nimic. înseamnă că nu mai există nicio
speranță. Până și Marilyn se ofilește un
pic. A înțeles că aici va muri Michelle.
— Credeți cumva că o deranjează asta?
ne întreabă o infirmieră în șoaptă.
Tresar. Tresare și Marilyn. N-am observat
că a intrat după noi. Vedem acum că se
uită cu subînțeles la crucea atârnată pe
peretele din fața patului.
— Sunt convinsă că nu o deranjează
deloc, șoptește Marilyn.

Infirmiera pleacă, lăsându-ne singure cu
unica iubire pe care a avut-o Dani în viața
ei. Ne apropiem de pat.

— Dani...? bâiguie Michelle.

Este cumplit de palidă, are buzele uscate
și crăpate rău de tot, iar ochii îi ard
incredibil de intens pe chipul ei ca de
ceară. Marilyn întinde mâna și îi dă la o
parte de pe frunte firele de păr cărunt.

— Dani își dorește nespus să fie aici, cu
tine, îi spune ea. Știu că ar da orice să o
poată face.

Michelle mișcă din buze. încearcă să
spună ceva.

— Lynnette, îmi zice Marilyn. Du-te și
cere-i infirmierei un burete mic și o cană
cu apă. Vrei să fie cu niște cubulețe de
gheață, scumpa mea?

Michelle dă din cap.

— Și adu-ne și nouă niște apă cu gheață.

Ies pe coridor, neștiind încotro s-o apuc.

Mă
duc spre camera asistentelor și toate sar
să-mi

dea ce vreau, de parcă exact pe mine mă
așteptau să le cer ceva. Am transpirat.
Aici nu
există ferestre, dar sunt prea multe uși,
prea
multe coridoare. Camera lui Michelle nu
are
alte ieșiri. Nu-mi cunosc calea de
evadare.

Mă întorc cu paharul din plastic plin cu
cubulețe de gheață, cu buretele galben
sigilat într-un ambalaj din celofan și cu
sticla mea de apă plată. În pragul ușii,
dau nas în nas cu infirmiera dinainte,
ținând sub braț crucea care fusese pe
perete.

— Credeți că ar vrea să vorbească cu un
rabin? mă întreabă ea.

De ce?

Zău că nu pricep.

— Nu este cazul, spune Marilyn din
cameră. Mulțumim.

Infirmiera înclină scurt din cap și se face
din nou nevăzută. Intru și îi dau lui

Marilyn ce am adus, după care îmi fac de lucru în cealaltă parte a camerei, cât mai departe posibil de Michelle. Marilyn ridică puțin capul patului și duce paharul la buzele lui Michelle și, cât timp aceasta se răcorește cu gheața din el, îi tamponează buzele crăpate cu buretele umed.

Nu-mi vine să cred ce văd. De unde a învățat

Marilyn să facă toate astea? Michelle o privește cu recunoștință.

— Odihnește-te, o îndeamnă Marilyn, mângâind-o pe cap. Știu că ești obosită.

— Mulțumesc..., murmură hârâit Michelle, știu că.... nu arăt bine.

Marilyn surâde.

— Nici Dani nu-i o frumusețe, așa că faceți o pereche perfectă.

Michelle se strâmbă și găfâie puțin. Îmi dau seama că încearcă să râdă. Scoate o mână de sub pătură și dă disperată din ea. Marilyn i-o prinde în mâinile ei.

— Vă... iubesc, spune Michelle.

— Și noi te iubim, îi răspunde Marilyn. Și știu că Danî te iubește foarte mult. Ești cel mai bun lucru din viața ei.

— Mi-a... promis... că o să fiu ... acasă,
zice Michelle. Când va fi... să se întâmple.

— Știu, spune Marilyn.

— Am vrut... să văd... a plantat... alte...
nu am avut... destul...

Acum cască atât de tare că-i trosnesc
fălcile.

— Știu, spune Marilyn. Nimeni nu are
destul timp.

— Mă întorc imediat, mormăi eu.

Nu am văzut până acum decât oameni
care au murit repede. Tommy. Gillian.
Mama. Tata. N-am mai asistat niciodată la
o moarte atât de lentă. De ce nu face
Michelle ceva ca să scape
de toate chinurile astea? Și sunt
supărată pe ea pentru că mă obligă să
mă uit cum moare. Mie frică. Știu ce
trebuie să fac.

O găsesc pe Heather tolănită pe două

scaune într-o anexă de la capătul
coridorului. Acolo au instalat un televizor
donat de o societate caritabilă. Este
deschis pe postul CNN, dar fără volum.

— Iubitelul tău tocmai a tinut o conferință
de
presă, mă anunță Heather.

— O luăm pe Michelle de aici, o anunț și
eu.

— Mda, sigur, mârâie ea. E infect locul
ăsta.

Se ridică, bucuroasă că acum are ceva de
făcut, încântată că poate să înșele
sistemul. înainte să plecăm de acolo, mai
arunc o privire la ecran și văd o fotografie
de a mea de la șaisprezece ani, cu acnee
și un permanent absolut penibil.

Parcă sunt prinsă într-o capcană. Vreau
să ies de aici cât mai repede.

— Și Marilyn e de acord cu asta? mă
întreabă Heather.

— Total de acord, o mint eu.

Ne întoarcem în locul unde pândește
moartea. Marilyn a tras lângă pat
singurul scaun din

cameră și stă acolo, cu coatele sprijinite
pe saltea și ținând mâna lui Michelle în
mâinile ei. ^{r'}

^{yy}
Ridică ochii la noi. Heather și cu mine
stăm ca două proaste lângă ușă.

— Am votat, spun eu. Și am hotărât să o
ducem pe Michelle acasă.

— Ce să facem? nu înțelege Marilyn.

— Vine și... Dani? geme Michelle.

— Nu, îi răspund eu.

— Ba da, îi răspunde Marilyn.

După care se întoarce cu fața la mine.

— Nu ne ducem nicăieri. Rămânem cu
Michelle până când vine Dani. în niciun
caz nu o mutăm de aici.

— Michelle, încep eu, aplecându-mă ușor
asupra ei și mirându-mă că nu miroase
urât. Dani nu vine. Mai durează o zi sau
două. Dar putem să te ducem chiar acum
înapoi la fermă,
dacă îți dorești asta. ^{>)}

— Nu... cred... că... o să vă... lase...,
gâfâie ea, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Nu-ți face probleme din cauza asta,
spun eu. Dani este la închisoare. Nu o
eliberează astăzi.

— N-ai de unde să știi, intervine Marilyn.
Poate e deja pe drum înapoi.

— Serios, Marilyn? Tu chiar crezi că i-au
dat deja drumul?

Nu mai continuă și își coboară privirea la
mâna lui Michelle.

— Exact, zic eu. Uite, Michelle, Dani nu
vine acum. Dar te putem duce noi la
fermă. Chiar acum. Ca să hi acasă la
tine. Nu trebuie decât să ne spui că da,
vrei.

Michelle se holbează la mine așa cum
numai

),
muribunzii sunt în stare s-o facă: mă
privește drept în ochi, cu toată atenția și
seriozitatea.

Dă din cap.

— Florile lui Dani..., murmură ea.

— Vrei să vezi florile lui Dani? o întreb

eu.

Dă din cap. îi tremură buzele, încercând să rostească cuvântul pe care îl aștept:

Da...

— E rău de tot, spune Heather.

— Scuzați-mă, vă rog, dar despre ce vorbiți? ne întreabă o infirmieră, pe un ton absolut normal, dar care mie mi se pare asurzitor.

Nici măcar nu am auzit-o când a intrat.

Ne întoarcem toate spre ea. Probabil ni se citește vinovăția pe chipuri. Infirmiera pare derutată.

— Nimic important, spun eu. Ne puteți da un scaun cu rotile?

— Nu, răspunde ea. Mă tem că doamna Gateway este nedeplasabilă. Ii asigurăm tot confortul, prin urmare trebuie să rămână aici.

— Bine, zic eu. O să mă duc singură să fac rost de un scaun din ăla.

— Nici măcar nu știm cine sunteți, spune infirmiera, uitându-se la Heather și apoi la Marilyn.

Trec pe lângă ea și ies pe coridor. La jumătatea lui se află un scaun cu rotile. Este neocupat, iar pe spătarul lui scrie cu alb *NR*. Il împing până în cameră. Marilyn stă la discuții cu infirmiera. Picioarele lui Michelle zvâcnesc sub pătură. Heather se face mică într-un colț, probabil întrebându-se cum ar putea să șterpelească niște sedative.

— Nu vă pot permite să faceți asta, îi spune infirmiera lui Marilyn, văzându-mă cu scaunul cu rotile.

— Tu n-ai drept de vot, o anunț eu.

Evaluează situația, uitându-se mai întâi la Marilyn, apoi la mine, apoi la scaun, apoi la Michelle. Și iese în fugă din cameră.

— Nu-mi place deloc că m-ai pus în postura asta, îmi zice Marilyn.

— Am înțeles, spun eu. Acum ajută-mă s-o așez pe scaun.

Dar Marilyn nici nu se mișcă. Heather este cea care dă la o parte cearșafurile și pătura. Mă îngrozesc când văd ce este sub ele, deși, în comparație cu ce-mi imaginam eu, adevărul este că Michelle

nu arată prea rău. Nu i-a mai rămas prea
mult din trup, dar bine măcar că este tot
acoperit cu cămașa de noapte. Am destul
curaj — oare de unde? — și întind mâna.
O ating, îmi trec un braț pe sub spatele ei
și celălalt pe sub genunchi și o ridic de pe
pat.

Nu are niciun pic de energie și nu se
împotrivește. Este mult mai ușoară decât
credeam. Din greșeală, îi lovesc ușor
fundul
descărnat de mânerul scaunului și o văd
că se
>
strâmbă.

O așez pe scaun și imediat începe să
tremure rău de tot.

— Adu păturile, îi cer eu lui Heather.

Infășurăm pătura bleu, ca de bebeluș, în
jurul picioarelor lui Michelle. Heather mai
găsește încă una în dulap. O aplec un pic
pe Michelle, îi pun pătura pe spate și
vreau să ho înfășor în jurul umerilor. Ea
se schimonosește din nou de durere.

— Lasă-mă pe mine! se răstește Marilyn,
evident exasperată de neîndemânarea

mea.

Mă dă la o parte, pune cum trebuie
pătura în jurul lui Michelle și o sprijină
din nou de spătar.

Michelle n-are siguranță în gesturi, dar
acum întinde mâna și o apucă de braț.

— Mulțumesc..., bolborosește ea.

...mulțumesc.

Marilyn se îndreaptă de spate și își freacă
iritată puntea nasului.

— Știi că va trebui să dai socoteală
pentru toată povestea asta, îmi zice.

— Ia-o înainte! îi ordon, simtindu-mă la
conducere, simțind că am o misiune de
îndeplinit. Heather, tu vii în spate.

Mergem la etajul unu, apoi în parcare și
ne urcăm în mașină.

Și mă uit urât la Marilyn până când o văd
că dă din cap.

Ieșim din cameră în formație de luptă:
Marilyn merge în față, eu împing scaunul,
Heather vine în urma noastră. Le-am
abandonat și pe Julia și pe Supra. Nu am
de gând s-o abandonez și pe Michelle.

Lângă camera de odihnă a infirmierelor
dăm peste o grămadă de doctori
și asistente, și infirmiere. Ne blochează
drumul.

> >

— Vă rugăm să ne scuzați, le spune
Marilyn, pe când încercăm să ne facem
loc printre ei. îmi pare nespus de rău, dar
ne grăbim foarte tare.

Se dau care încotro, după care își revin și
se regrupează. Vin după noi, iar eu aud
un cor de întrebări: „Cine sunteți voi?” și
„Unde o duceti?” Atunci Heather face ce
știe ea mai

)

i

bine.

— înapoi! [^]răcnește ea. Nu ne mai
urmăriți!

Aud *tac-tac*-|A unui cutter care iese din
teaca

> }

lui de plastic. Nu am nevoie să mă uit în
spate ca să știu că acum Heather se face
că-i atacă pe toți acei oameni. Grăbim
pașii. Marilyn o ia repede înainte și trece
pe lângă camere pline cu rude îndurerate
și înlăcrimate, care au de făcut față
propriilor tragedii.

— Scuze, ciripește Marilyn trecând printre infirmiere. Pardon. îmi pare rău. îmi permiteți? Mulțumesc!

Ascensorul este la doar câțiva pași de noi și aproape ajungem la el, când văd doi malaci de la firma de pază repezindu-se către noi din direcție opusă. Sunt imenși, le atârnă burțile peste pantaloni și poartă șepci verzi de baseball și hanorace tot verzi, și par amândoi trecuți bine de cincizeci de ani. Probabil că în viața

vieților lor n-au mai alergat atât de repede.

Unul dintre ei se oprește, blochează trecerea și ridică mâna cu un fel de aroganță nonșalantă, de parcă normal că trebuie să ne oprim, deoarece el poartă o geacă pe spatele căreia scrie *Serviciul de protecție și pază*.

— S-a terminat petrecerea, fetelor! ne spune el.

Marilyn ajunge prima la el și mie-mi saltă inima de bucurie în piept când o văd că apasă butonul ascensorului, în vreme ce-i

vorbește pe tonul acela mios pe care-l
au texanii:

— Domnule' dragă, suntem prietenele ei și
o ducem repede până acasă, ca să-și ia
niște lucruri. Ne întoarcem imediat.

Doamna de la recepție ne-a spus că este
în ordine, deci sper că nu am greșit cu
nimic.

— Asta-i un centru pentru bolnavii în faze
terminale, spune prostălăul cu burtă mai
mică. Nu se mai pleacă acasă de aici.

— Dar are nevoie doar de câteva lucruri,
protestează Marilyn.

— Nu mă interesează! se răstește cel cu
mâna

ridicăta.

Face un pas și acoperă toate butoanele
liftului, împiedicând-o pe Marilyn să le
mai apese.

Apoi amândoi haidamacii se strâng în
jurul ei, înghesuind-o cu burțile alea mari
ale lor.

— Acum trebuie să lăsați personalul
medical să ducă pacienta înapoi în
camera ei.

— De unde vă cunoașteți? se arată
interesat

) >

celălalt nesimțit.

— Facem parte din același club de
lectură, îi zâmbeste cu candoare Marilyn.
Se aude zgomotul racut de ascensorul
care a ajuns la etajul nostru. I se deschid
ușile. In
cabină este o adolescentă cu cearcâne
vineții. în

>

mână are un pachet de țigări și o
brichetă. Marilyn se strecoară între
agenții de pază și scaunul cu roțile. I se
alătură și Heather, împiedicându-i să
ajungă la Michelle.

— Care-i problema voastră, mă? țipă
Heather. Vrea să plece naibii de aici. Că
doar nu-i o pușcărie, nu?

Prin spatele lor, eu împing scaunul în lift.

— Doamnă! zbiară unul dintre haidamaci,
speriat că o să le scap. N-ai voie să faci
asa ceva! Doamnă!

Mă duc lângă adolescentă. Michelle stă
cu fața la perete.

— Marilyn? o strig eu. Am intrat.

Ea și cu Heather fac câțiva pași în spate.
Ajung și ele în cabină. Heather se apucă
să apese simultan și pe butonul de la
primul etaj și pe acela care închide ușile.
Unul dintre agenți face o mare greșeală:
o înșfacă de braț pe Marilyn. Ușile vor să
se închidă, dar se blochează în bicepsii lui
zdraveni.

— Nu vă permitem să faceți asta, ne
spune el.

Marilyn scoate din poșetă un tub mic și
negru. Îi lipește de șlițul tipului. Urmează
un pârâit puternic și individul sare înapoi,
ca mușcat de șarpe. Cade în fund și
începe să plângă.

— îmi pare foarte rău, se scuză Marilyn. A
fost un gest urât din partea mea.

Ușile se închid și, după o secundă în care
nu se întâmplă nimic și pe noi ne apucă
panica, ascensorul începe să coboare.

După un moment de tăcere, adolescenta
exclamă pe un ton uluit:

— L-ai curentat la boase!

— Si bine a făcut! comentează Heather.
>

— Vreau să știi că îmi displace profund,
foarte profund, postura în care m-ai pus,
îmi repetă Marilyn.

Ascensorul ne anunță că am ajuns la
primul etaj, ușile se deschid și noi ieșim.

— Să ai o zi bună! îi zâmbeste Marilyn
fetei.

Trecem de ușile duble din sticlă și intrăm
în

))
parcarea răcoroasă și întunecată. Stau cu
urechile ciulite după sirenele mașinilor de
poliție, după scrâșnetele cauciucurilor la
curbe, după cârâitul și pârâitul vocilor
care vorbesc prin stație despre cele patru
femei pe care le caută, una dintre acestea
fiind într-un scaun cu rotile. Însă parcarea
e mută. Împing scaunul pe betonul pătat
cu unsoare până ajungem la SUV-ul lui
Marilyn.

— Stați să-l dau cu spatele, ne spune ea.

— Nu care cumva să ne lași baltă aici,
mârâie

Heather.

— Drăguța mea, îi zice Marilyn, fii
convinsă că as fi facut-o demult, dacă as fi

știut cum.

Se urcă la volan și trânteste portiera.
Stopurile se fac roșii, apoi se fac albe, iar
ea dă în marșarier până lângă noi. O pun
pe Michelle pe bancheta din spate.

— îmi pare... tare... rău, îngaimă ea, în
timp ce eu îi fixează centura de siguranță.
E micuță, e firavă, n-a mai rămas aproape
nimic din ea. Realmente se lipește de
spătar ca o bandă adezivă.

— Totul e în regulă, scumpa mea, o
liniștește Marilyn. Ține-te bine și o să te
ducem acasă cât ai bate din palme.

— Eu stau în rată! zbiară Heather,
asezându-se lângă Marilyn. Ce? Care-i
problema? Nu vreau să stau lângă o
moartă. Scuză-mă, Michelle, nam nimic
personal cu tine.

Michelle încearcă să-si umezească buzele
și să spună ceva, însă este mult prea
vlăguită și are limba mult prea uscată. Mă
așez lângă ea și plecăm. Nu există nicio
barieră la ieșire, probabil din cauză că ar
fi de prost gust să se ceară taxă familiilor
care își aduc rudele aici ca să moară. Nu

ne așteaptă nicio mașină de poliție, nu-i
acolo nici măcar vreun paznic care
să-si noteze numărul de înmatriculare al
mașinii.

Scaunul cu roțile tot alunecă și bufnește
de

pereți în spate, în timp ce ne hurducăm
peste limitatoarele de viteză, după care
ieșim pe stradă și ne îndreptăm spre
șosea. Atunci ne dăm seama că habar nu
avem unde se află ferma lui Michelle.

— Julia a fost acolo, spun eu.

— Julia nu este aici acum, zice Marilyn.
Heather?

— Păi, nu-i trimiti tu felicitări de Crăciun
în fiecare an? se miră Heather.

— La căsuța poștală! se răstește Marilyn.

— Michelle? încerc eu s-o fac atentă la
mine. Michelle, mă auzi?

Stă cu capul întors spre geam și cu ochii
închiși, bucurându-se de lumina soarelui.

— Michelle, trebuie să ne explici cum să
ajungem la ferma voastră, îi spun eu.

Dă din cap, dar fără să-și deschidă ochii,
după care murmură ceva. Mă aplec spre
ea ca să aud mai bine.

— Pe zece, șoptește Michelle. Pe zece...
zece...

— Ia-o pe autostrada zece, îi spun eu lui
Marilyn.

Traversăm centrul Los Angelesului. Nu
vorbim prea mult. Marilyn dă drumul la
radio, pe un
post de jazz. Eu stau în continuare cu
urechile ciulite după sirenele mașinilor de
poliție. Știu că treaba asta n-are cum să
se termine bine. Deja am o presimțire
urâtă. Michelle mormăie ceva — probabil
vorbește singură.

— Și ce facem după ce ajungem pe
autostrada zece, scumpa mea? o întreabă
Marilyn, ridicând ochii în oglinda
retrovizoare. Trebuie să intrăm pe
șoseaua 101? Intreab-o dacă trebuie să
intrăm pe 101.

— Michelle, spun eu. Trebuie să ajungem
pe 101? Știi adresa exactă, ca să mi-o pot
trece în telefon?

— I-a luat cineva geanta? vrea să știe Marilyn.

— Pe zece, repetă Michelle.

Apoi mai zice ceva și eu mă apropii mult de ea.

— îmi pare rău...

Nu mai are mult și o să înceapă să plângă.

— Nu-i nimic, o liniștesc eu. Zău că nu-i nimic.

Nu știu dacă m-a auzit, așa că o mângâi pe mână. Are pielea foarte uscată.

— N-avea nicio geantă, zice Heather.

— Deja încep să văd niște cusururi cam mari în planul ăsta, spune Marilyn, uitându-se urât la mine prin oglinda retrovizoare.

— Pe unde trebuie să ieșim de pe autostradă, Michelle? o întreb eu din nou.

— Florile lui Dani..., bâiguie ea.

— Da, mergem să vedem florile lui Dani.
Dar trebuie să ne spui cum ajungem
acolo. Suntem pe autostrada 10 și acum
trebuie să ieșim de pe ea? încotro?

— O să..., găfâie Michelle, le văd?

— Tocmai am trecut de Venice Boulevard,
ne anunță Marilyn. Mi se pare că nu mai
avem decât ieșirea spre autostrada 405.

— Dacă nu cumva vrem să admirăm
peisajul de pe autostrada Pacificului,
spun eu.

— Haide, măi, ce naiba! exclamă Marilyn.
Mașina se umple brusc de un miros greu
și scârbos.

— S-a căcat pe ea? întreabă Heather,
facându-și vânt cu mâinile în dreptul
nasului și deschizând geamul complet.
Futu-i, ce tare pute! Ce-o fi mâncat?
Marilyn schimbă direcția și se îndreaptă
spre o
ieșire.

— Ce te-a apucat? țip eu. Nu se poate să
oprim! Ne așteaptă poliția! Și monștrii!
Trebuie să mergem mai departe!

— N-am de gând s-o las pe biata femeie să zacă în rahatul ei, îmi răspunde ea, intrând pe o stradă largă și asfaltată care duce la un supermarket. Este cea mai importantă persoană din viața lui Dani și nu merită să suporte rușinea asta.

— Ce să-ți povestesc! mârâie Heather. Dar cum se cheamă când faci pe tine? Marilyn oprește mașina și se rățoiește la Heather.

— Este un proces absolut normal. O să ne purtăm cu tot respectul pe care l-am pretinde

și noi dacă am fi în situația ei. Scoateti-o ușor

din mașină și luați din portbagaj preșul pe care-l folosesc când schimb cauciucurile. Intindeți-o pe el. Mă întorc imediat.

Își ia poșeta și dispare.

— Te rog să-mi promiți ceva, Lynne, îmi zice Heather. Dacă mi se întâmplă și mie vreodată chestia asta, să mă arunci într-un sănt și să-ti

vezi de drum.

Refuză să o atingă pe muribundă, așa că,
după ce mă uit cu foarte mare atenție
prin toată parcare, îi desfac centura lui
Michelle și o scot din mașină. Nici mie nu-
mi face plăcere s-o ating, dar nici nu
vreau să fiu la fel de insensibilă ca
Heather. Ce naiba am pățit?

Doar mi-am văzut întreaga familie ucisă
în fața ochilor și nu am scos niciun sunet,
însă îmi vine să vomit când trebuie să mă
ocup de rahatul soției prietenei mele? De
ce ne este mai comod să ne confruntăm
cu morțile rapide și dramatice, decât cu
declinul lent al oamenilor? În fond, nu
pentru asta ne-am luptat din răputeri?
Ca să avem dreptul să facem ce face
Michelle chiar acum?

— Normal că Marilyn își schimbă
cauciucurile pe un covoraș de yoga, se
lamentează Heather, în timp ce îl întinde
în locul gol de parcare de alături.

Eu o așez cu blândețe pe Michelle acolo,
dar nu știu ce să mai fac în continuare. Ea
se uită
în^y sus la ceva. Mă uit și eu, dar nu văd
nimic.

> *

Suntem mult prea expuse în locul ăsta.
Nu pot să văd dacă se furisează cineva
spre noi printre toate mașinile de aici.

— Ați dezbrăcat-o? ne chestionează
Marilyn când se întoarce cu multe sacose
în mâini.

— Normal că nu, îi răspunde Heather.

— Ce fandosite sunteți, ne gratulează ea.
A fost ideea ta, Lynnette. Deci, ce mai
aștepți?

Marilyn nu se lasă și o tot bate la cap pe
Heather, până când aceasta desface și
ține ridicată una dintre păturile de la
sanatoriu, pe post de paravan; apoi îmi
ordonă mie să o desfășor pe cealaltă din
jurul lui Michelle și să-i ridic cămașa de
noapte.

— Scuză-mă, o rog eu pe Michelle.

Dar nu cred că mă aude.

Observăm că poartă un scutec absorbant
și Marilyn i-l desface repede și cu gesturi
incredibil de îndemânătice, iar eu îl trag
de sub ea. E plin de mizerie neagră și

vâscoasă.

Marilyn îl împăturește bine și îl bagă într-o sacoșă goală. După care scoate din alta un bidon cu apă și câteva cârpe noi de vase și începe să o spele la fund pe Michelle. Eu stau în continuare cu ochii în jurul nostru. Stau în continuare cu urechile ciulite după sirene. Marilyn o șterge pe Michelle, după care îmi cere s-o ajut să-i pună alt scutec absorbant pentru adulți.

Apoi o așezăm împreună pe femeia mult prea docilă pe bancheta din spate și îi fixăm din nou centura de siguranță.

Michelle nu dă semne că ar înțelege ce se întâmplă.

Marilyn strânge covorașul ud, din care încă mai șiroiește apa, și îl vâără într-o sacoșă din plastic.

— Du-te și aruncă-1, Heather.

— Eu nu pun mâna pe așa ceva, se revoltă ea. Lasă-1 aici.

— Nu suntem nesimțite! se răstește

Marilyn. Aruncă-1 la coș, dacă nu vrei să-ți trag una.

Heather ia pungile cu scutecul și cu covorașul și se duce să le arunce. Eu mă uit în continuare

după polițiști. Heather se întoarce după câteva minute. Ne urcăm în mașină, ieșim din parcare și pornim pe Olympic Boulevard.

Parcă mă răcâie ceva pe mână. Mă uit și văd că Michelle mă atinge cu degetele. Nu știu ce să fac, așa că îmi descleștez pumnul și ea își împletește degetele cu ale mele. Are degete puternice, tari. Dar nu se uită deloc la mine, ci doar pe geam. Numai că acum are ochii larg deschiși și parcă mișcă din buze.

— Știi unde mergem? o întreb eu.

— Să văd... florile... Dani, spune ea.

— N-are niciun rost, oftează Heather, luânduși ca pul în mâini.

— Sunați-o pe doamna doctor Carol, ne spune Marilyn. Ea trebuie să știe adresa.

— O să se sperie ca la balamuc! exclamă Heather, vorbind și în numele meu.

— Cam da, zic eu. Nu mi se pare o idee

prea bună.

— Ultima idee bună pe care ai avut-o tu
ne-a băgat în beleaua asta, mă repede
Marilyn. Ori o sună una dintre voi pe
doamna doctor, ori vă iau la bătaie.

— Nu mai am baterie, se văicărește
Heather.

7)

Marilyn îi aruncă telefonul ei.

— Sună de pe al meu. O găsești în
agendă, la numele Elliott.

Michelle trage aer în piept, apoi cască.
Număr până la cinci și abia dup-aia o văd
că respiră din nou.

— Nu găsesc numărul, se vaită Heather,
lovind-o peste mâini pe Marilyn care vrea
să-și ia telefonul înapoi.

Și, dintr-odată, se potolesc amândouă.

Pentru că Michelle inspiră adânc, după
care începe să horcăie.

— Să știți că nu-i este prea bine, le spun
eu. Marilyn aruncă o privire în spate.

— L-am găsit, ne anunță Heather.

Marilyn cotește cu putere la stânga. Eu

mă izbesc de Michelle.

— Nu ne mai ducem la nicio fermă, ne spune Marilyn, redresând mașina.

— Păi nu ăsta a fost planul? nu pricepe Heather.

Marilyn nu-i răspunde. În schimb, mă întreabă pe mine:

— Cum se simte?

— Deloc bine, îi răspund eu.

Marilyn oprește și se dă jos din mașină.

— Veniți cu mine, ne ordonă ea.

Îmi trag mâna din mâna lui Michelle și deschid portiera. Ea nu pare să observe.

Ne aflăm într-un cartier înstărit de la marginea orașului, lângă un parc mare, cu multă vegetație, copaci, mese pentru picnic și două alei perpendiculare. Nu văd prea mulți oameni. Stăm pe trotuar.

Heather se sprijină de capota mașinii.

— Si ce facem acum? întreabă ea.

— Femeia asta nu mai are mult de trăit, spune Marilyn. Nu sunt de acord cu ideea

ta, dar nici nu cred că ne-ai pus să facem
ceva abominabil. Trebuie să fim alături de
ea în clipele' astea. O să moară curând,
dar măcar o să moară în aer liber, si, în
caz că întreabă dacă este si Dani
aici, voi două o să-i ziceți că da. O să-i
ziceți că
da și dacă întreabă dacă a ajuns la ferma
lor.

— Dar..., începe Heather.

— Mai cu seamă tu ai grijă ce vorbești, îi
spune Marilyn. N-am de gând s-o las să
moară într-o mașină.

Si acum se uită la mine.

— Am înțeles, spun eu.

Deschid portiera, Michelle cascadează și își
îndoaie degetele, iar noi trei (evident că
Heather ne ajută cât mai puțin posibil)
reușim să o așezăm în scaunul cu rotile,
după care o înfașurăm în păături. Intrăm
cu ea în parc. Este încă devreme si aici
sunt doar câteva chinezoaice în vârstă,
care fac exerciții de tai chi, si un bătrân
cu

pantaloni cu talie înaltă, până aproape de

subsuori, care împunge cu bastonul în
mușuroaiele de cârtite.

— Acolo, ne arată Marilyn.

O împingem pe Michelle până la una
dintre mesele de picnic, apoi eu întorc
scaunul în așa fel încât să stea cu fața
spre mare. Nu se vede apa, dar se simte
briza sărată care adie din direcția aceea.

Sub razele puternice ale soarelui, parcul
pare desprins dintr-un basm.

Dani? murmură Michelle.
— Este chiar aici, lângă tine, o asigură
Marilyn.

Heather se uită la mine și buzele ei
formează

cuvântul *mincinoasa*. Însă Michelle
surâde.

— Verde, șoptește ea.

Marilyn o mângâie pe umărul descărnat.

— Suntem toate alături de tine, Michelle,
îi spune ea. Suntem chiar aici.

Michelle ridică puțin mâna de pe brațul
scaunului și îmi atinge încheietura, apoi

coboară și îmi găsește degetele. Văd că se
agață de degetele lui Marilyn cu cealaltă
mână.

— Prietene... bune..., murmură ea.

Aproape nici n-o aud de foșnetul frunzelor
bătute de vânt. Acum găfâie puțin,
mijește ochii la soare, apoi îi închide
pentru că o orbește strălucirea lui.
Icnește, se oprește, mai icnește o dată, se
oprește din nou, scoate un oftat prelung
și hârâit. Și gata. Mă țin de mână cu o
moartă.

Parcă o și văd pe Dani cum se plimbă
neliniștită, în celula ei de la secția de
poliție din cealaltă parte a orașului. Știu
că este înnebunită de spaimă și că se
gândește exact la ce s-a întâmplat acum.
Ele și-au jurat să fie împreună până la
moarte — dar toată conspirația asta a
ținut-o departe pe Dani de singurul loc
din lume unde a jurat că va fi. Cruzimea
asta îngrozitoare îmi zdrobește sufletul.
Indiferent cine este în spatele acestei
povești, indiferent ce monstru psihopat le-
a răpit șansa de a fi împreună la capătul

vieții lui Michelle, promit că îl voi face să
suferă așa cum au suferit ele.

Trece destulă vreme până mă încumet să-
mi trag mâna dintre degetele inerte ale
lui Michelle. Și gestul ăsta al meu mi se
pare inuman.

— Ar trebui să plecăm, spune Heather.

— Trebuie s-o urcăm înapoi în mașină,
zice Marilyn, care-mi dă senzația că nu
mai știe ce să facă acum. S-o ducem
înapoi la sanatoriu. Sau în altă parte.

— Nu se poate să ne fâțâim cu ea în
mașină, spun eu, dându-mi seama că am
început să vorbesc în șoaptă. Cred că deja
ne caută poliția și geamurile de la SUV-ul
tău nu sunt fumurii.

— Părerea mea e să nu mergem cu un
cadavru în mașină, spune Heather.

— În niciun caz n-o s-o abandonăm pe
Michelle într-un parc public, zice Marilyn.

— Bine, bombăne Heather și se
îndepărtează de noi.

— Nu o lăsăm aici, repetă Marilyn. E
ilegal.

— Iti dai seama că Dani n-o să ne dea în judecată, spun eu.

— O să ne^r dea primăria, mă contrazice ea.

— Pentru ce?

— Nu știu. Pentru că am făcut mizerie?

Mă apucă din nou starea de agitație.

Suntem în spațiu deschis, cu mult prea multe căi de acces. Avem un oarece avans, dar trebuie neapărat să le conving că e bine să ne folosim de ocazia asta ca să ne îndepărtăm și mai mult de cei care ne caută. Adierile vântului îi zburlesc lui Michelle cele câteva firisoare de păr pe care le mai are. I le netezesc la loc.

— Asta-i culmea! exclamă Marilyn, scotocindu-se în geantă. Mi-ai văzut telefonul?

— Nu. Trebuie să plecăm. Ne caută.

— Jur că l-am avut în mână acum câteva minute, continuă Marilyn, Iară să mă ia în seamă.

— Marilyn! o strig eu.

— Uite ce e, Lynnette, îmi zice ea,
încetând să- și mai caute telefonul. Vreau
doar să-ți spun că...

— Da, știu. Că ești extrem de
nemulțumită de mine.

— Tocmai voiam să-ți spun că am făcut un
lucru foarte frumos astăzi. Haide s-o
sunăm pe doamna doctor Carol și să o
ducem la fermă pe Michelle. Acolo își va
găsi odihna.

— În regulă, o aprob eu. Este un loc sigur.
Mai întâi trebuie să o luăm pe Julia, dup-
aia s-o scoatem pe Dani din închisoare,
dup-aia ne ascundem acolo și așteptăm să
treacă primejdia.

O auzim pe Heather vorbind cu cineva.
Mă uit și văd că se apropie de noi,
ducându-1 de braț pe bătrânul cu
pantalonii până la subsuori. Acesta se
sprijină în baston cu cealaltă mână.
În spatele ochelarilor mari de soare i se
pot deslusi ochii umflați și apoși.

— Fetelor, ne zice Heather. VM prezintă pe
Cari DeWolfe Junior.

— încântat de cunoștință, spune el cu glas tremurat și privind oarecum în direcția noastră.

— Vai de capul meu! exclamă Marilyn.

— Domnul a acceptat să-i țină companie lui Michelle, până vine mașina să o ia, spune Heather.

— Sunt multe pericole în parcul ăsta, zice Cari DeWolfe Junior. Nicio doamnă nu trebuie să stea singură aici.

— Exact, îl aprobă Heather, ajutându-1 să se așeze pe băncuța de lângă scaunul cu roțile al lui Michelle. Pentru asta o să stai aici cu prietena noastră cât așteaptă mașina. Nu durează mult.

— Onoarea este de partea mea, spune Cari DeWolfe Junior, dând politicos din cap în direcția lui Michelle. îmi place să am cu cine să fac conversație.

— Prietena noastră este mai tăcută, îi place mai mult să asculte, zice Heather.

Și ne face semn să ne îndepărtăm câțiva pași.

— E josnic ce ai făcut, șuieră Marilyn. E o

josnicie fără margini chiar și din partea
ta!

— Dar care-i problema? se face ea că nu
pricepe.

— Problema e că poate-i trece prin cap s-
o violeze! răspunde Marilyn.

Mă opresc și mă uit în spate.

— Scuze, dar eu sunt de acord cu
Heather.

Se opresc și ele, se uită și văd ce văd și
eu. Cari DeWolfc Junior îi tot povestește
ceva lui Michelle, în timp ce o mângâie
ușurel pe mână, iar apoi se apleacă și îi
aranjează mai bine pătura în jurul
umerilor.

— În orice caz, spune Heather, pe când
ne apropiem de mașina lui Marilyn, am
chemat deja ambulanta. Na, ia-ti
telefonul.

5

7

5

Și i-1 întinde lui Marilyn.

— Ce-ai făcut? țiip eu.

Dar Heather a luat deja distanță de mine.

— Nu poți să iei lucrul altuia fără să ceri

voie, spune Marilyn, căutând în agenda telefonului.

Pe cine ai sunat?

Heather râde mânzește, de parcă ar fi făcut o boroboată, iar eu mă holbez la ea, după care aud vocea aceea care face timpul să dispară și eu am din nou șaisprezece ani.

— Ei, ce mai faci, drăguțo? spune el tărăgănat. Te-am căutat peste tot.

Pe trotuar a apărut Garrett P. Cannon, în costumul lui bej cu vestă. Pălăria de cowboy și-a tras-o pe frunte și îi umbrește ochii. Ii zvâcnește mustata albă când vorbește.

5

j

— Hai, încearcă tu să fugi, mârâie el. Că mă mănâncă rău de tot palmele să-ți trag una și să te dobor la pământ.

Mașini de poliție apar la ambele capete ale străzii. Polițiștii împânzesc trotuarul. Alți polițiști vin spre noi prin parc. Nu am mai fost atentă. Nu mi-am mai păzit spatele. Nu m-am mai uitat în jur. Mi-am lăsat garda jos.

— Ce ai făcut, Heather? o întreb eu.

— Ori tu, ori eu, îmi răspunde ea. Ori tu, ori eu.

Mă uit la polițiști. Aș putea sări peste capota mașinii parcate lângă mine. E un loc liber printre ei și aș putea să ajung pe stradă și să fug. Proastă, proastă, proastă, cât de proastă pot să fiu?! Numi vine să cred că mi-am lăsat garda jos.

— Tu i-ai chemat? o întreabă și Marilyn.
E limpede că nici ei nu-i vine să creadă ce se petrece.

Polițiștii intră printre noi, îndepărtându-mă de ele.

— Noi suntem Supraviețuitoare, nu tu!
strigă Heather la mine, dându-se înapoi.
Tu ai fost mereu doar o victimă!

Dispare printre polițiști și îmi dau seama că a făcut o înțelegere cu ei. M-a vândut pe mine ca să scape ea. Exact ce am făcut și eu cu Julia: am abandonat-o ca să mă salvez eu. Ceva de neiertat.

Mă încordez și vreau să mă prefac că o iau la stânga și să o zbughesc prin dreapta. Din păcate, Garrett mă cunoaște mult prea bine. Chiar în secunda când

sunt gata să țâșnesc, suieră printre dinți
și toți polițiștii năvălesc asupra mea.
Reușesc să rup câteva degete de la mâna
primului care mă apucă de încheietură,
dar sunt prea mulți. Mereu sunt prea
mulți. În cele din urmă sunt trântită la
pământ și imobilizată

PROCES-VERBAL DE CONSTATARE A INCIDENTULUI

•Data: 23*12.1990 Ora incidentului: Aprox. 21:30 Locui:

Spitalul de Psihiatrie Provo Detalii despre incident:

in seard zilei de 23 deuemLrie 19 90» num.tul Wi^-i-iam Walter, pacient internat la Spitalul de Psihiatrie Provo, a făcut rost de un costum de Moș Crăciun dintr-o sursă necunoscută. După stingerea dată la ora 21, Walker s-a costumat și - a sugrumat pe colegul de cameră, numitul HiRAM RANDOLPH. După aceea a apasat butonul de urgență aflat lângă ușă, lănci au intrat in cameră Tnf irmieni FRANKMCCP.AK și SALLY N'CIANC, Walker l-a împuns in ochi pe MCCRAL cu un creion ascut it. Provocându-1 astfel moartea instantanee. A lovit-o cu pumnii ce NOLAND până a iâsat-o fără. cunoștință, i-a luat cheile și a fugit.

Încercând să iasă 3in Spitalul Provo, Walker a trecut pr _n sala ie primiri urgențe, unde trei pcliț.ști participau TT^Tn te marea unui individ bolnav mintal. Luându-^ prin surprindere, Walker ă ceuș it să Ta arma ie serviciu ă agentului JACK vȚ7 g'ORRESl, uoigându-1 ir. timp ce se luptau- Evenimentele ulterio- care sunt Încă in curs de investigare, iar, in următoarele două lii.i.i-* >., •»>! t""- * trase _ ■ gloanțe- ,r. : -.La *f~ rnt.n oLj ***, • Agentul SEAN MCKINNEY a fost rănit, rar agenta HFr-ESA IHA-LORY a fost ucisă. După aceea, Walker a reușit si fugă cu mașina de serviciu ă lui Forrest. Hetgând pe șoseaua 2-2, s-a indreptât r_L_____M,::,- • , Mtiui _____Tr. l. _____1 _____' ' • larkinqton._____

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XI:

3

Paza bună trece primejdia rea

Avantajul pe care îl ai într-o cameră de
interogatoriu este că te obligă mereu să
stai cu
o o
fața la ușă. Dezavantajul pe care îl ai într-
o cameră de interogatoriu este că ești
mereu înconjurată de polițiști. În fața mea
stă un detectiv chel, cu aspect de hipiot și
cu un tatuaj pe gât, care-i depășește
gulerul cămășii. Crapă pe el un costum de
toată jena de la Mens Warehouse și își
ține mâinile împreunate peste un dosar.
Lângă el șade o tanti polițistă purtând un
tricou bleumarin cu mânecă scurtă.
Rezemată de spătar, își ține mâinile
încrucișate la piept și emană tone de
dispreț la adresa mea. Toți ceilalți sunt în
încăperea de alături și se uită la noi pe
camera atârnată din tavan. Presupun că și
Garrett e acolo, probabil îndopându-se cu
popcorn, ca la un film bun.
— Când ai făcut sex prima dată cu Moș

Crăciun? vrea să știe tipul îmbrăcat de la Men's Warehouse.

Mă miră atât de tare întrebarea lui, că aproape deschid gura să-l întreb și eu la rândul meu dacă astea sunt „informațiile explozive” ale lui Garrett.

— Poate ești tare de urechi, așa că am să repet, îmi zice domnul Men's Warehouse. Poți să ne spui când anume, în ce zi, a avut loc prima ta partidă de sex cu Criminalul Moș Crăciun?

Ar trebui să știu despre ce naiba vorbește tipul ăsta, dar nimănui nu i-a părut vreodată rău că nu s-a destăinuit în fața polițiștilor.

— Vreau un avocat, îi anunț eu.

— Ai făcut sex cu Mos Crăciun înainte sau după ce a încercat să te omoare? nu se lasă el.

— De fapt, a încercat de două ori, îl corectează cucoana polițistă.

— A doua oară nu a fost el, i-o întoarce Mens Warehouse. A fost fratele lui.

Peretele din fața mea e zugrăvit într-o culoare drăguță. Un fel de galben

spălăcit. Mi-aș dori să nu-mi mai
desprind ochii de la el.

— Cer avocat, repet eu.

— îl recunoști pe bărbatul din fotografia
asta?

Și domnul Men's Wearhouse împinge spre
mine o poză pe hârtie lucioasă, de
douăzeci pe douăzeci și cinci de
centimetri. Ricky și-a dorit întotdeauna să
se facă actor, iar fotografiile lui de
prezentare au ajuns în acest dosar. Iată-1
și în asta, pozând din semiprofil și
zâmbindu-mi șăgalnic de pe masa din
camera de interogatoriu. Probabil că
directorii de casting au crezut că este un
tânăr încântător, cu o
atitudine nonșalantă. Inșă eu văd numai
demență în poza asta.

— Avocat, zic iarăși.

Mă uit țintă la tatuajul de pe gât al
domnului Men's Wearhouse. Parcă ar fi
un nume de femeie. Luciile? Shanelle?
Janelle?

Tanti Polițista scoate printre dinți un
tâtâit

nervos si nerăbdător.

— Dar pe bărbatul acesta? mă întreabă
Men's Wearhouse, trăgând de pe masă
poza de prezentare a lui Ricky și
împingând spre mine una de identificare,
din cazierul judiciar al lui Billy.

Billy nu se îngrijea la fel cum o făcea
Ricky. Ducea o viață agitată, își spărsese
nasul la
fotbal, dar si el arăta ca un actor de serial
lacrimogen, la care se uită după-amiaza
femeile casnice. Dar nu-ți poți da seama
de asta din poză. Pentru că l-au bătut bine
înainte să-l fotografieze. Nu că mi-ar
părea rău pentru el.

— Avocat, repet eu.

— Avocații din oficiu sunt ocupați până
peste cap acum, spune Tanti Polițista. Le-
am transmis cererea ta și speră să trimită
pe cineva până la sfârșitul zilei.

— Sau mâine, adaugă Men's Wearhouse.

— Am să aștept, zic eu și trag adânc
aer în piept, temându-mă că o să mi
se blocheze plămânii.

Men's Wearhouse și Tanti Polițista se ridică și

ies din cameră. Au lăsat pozele lui Ricky și Billy Walker, care acum se holbează la mine de pe masă.

Camera de supraveghere este ațintită asupra mea, deci nu pot să țip, nu pot să plâng, nu pot să mă dau cu capul de masă. Nu pot să fac nimic din ce vreau. îmi răpește tot autocontrolul. Asta-i informația despre mine care a fost răspândită peste tot? Că am făcut sex cu Ricky Walker? Nici măcar nu pot să mă gândesc la așa ceva, că mi se urcă imediat stomacul în gât și îmi vine să vomit.

Mă concentrez asupra respirației: respir adânc și rar. Nu mă uit la poze. Mă uit la perete. Trece multă vreme până se deschide ușa și apare Garrett. Este singur, are în mână un dosar subțire. Poartă și acum pălăria aia caraghioasă de cowboy și pe buze are același rânjet infatuat, de tot rahatul.

— Nu suntem decât noi doi aici, draguțo,

zice el, punând dosarul de carton pe masă.

Ca de obicei, camera nu-i destul de mare ca să putem încăpea în ea și eu, și el, și colonia cu care se dă.

— Bag de seamă că nu ți-a prea plăcut să faci conversație cu cei mai tari detectivi din Los Aaa-njeeles, spune el tărăgănat, așa cum îi stă în fire. Asa că i-am convins eu să ne lase nițel singuri. Că doar suntem amici vechi. Deci, hai să trecem peste glumițe, să evităm fleacurile, să renunțăm la discuția despre vreme și să intrăm direct în fondul problemei. Ce zici?

Se uită la mine. Parcă mi-ar fi pus o lanternă aprinsă în ochi. Dar nu-mi feresc privirea.

— Nu-mi plac mincinoșii, Lynney. Dar îți dau acum șansa să faci o faptă creștinească și să mărturisești.

Atât de încrezut e, atât de arogant, că uit de mine.

— Ce să mărturisesc? îl întreb eu.

— S-a întâmplat o minune! Vorbește!

exclamă el, deschizând cu o atenție
exagerată dosarul, în așa fel încât eu să
nu-i văd conținutul. Aleluia!

Nu mă deranjează deloc fotografiile pe
care mi le arată. În fond, am văzut cum s-
a întâmplat totul în realitate. Dar tot simt
un junghi în inimă, din cauza modului
nepăsător în care trece atât de repede de
la vorbăria aia goală a lui, la răsfiratul pe
masă al pozelor cu familia mea moartă.
Acum știu că avocatul din oficiu
n-o să vină niciodată.

— Mda, și pe mine mă impresionează de
fiecare dată, spune el, în timp ce-și
netezea mustața cu vârful degetelor și
privindu-mă atent pe sub borul pălăriei.
Ia poza cu cadavrul tatei și o pune peste
celelalte.

Tare mult l-am respectat pe omul ăsta.
Se apleacă peste masă, atât de aproape
de mine, că mă lovește în frunte cu borul
pălăriei. Vorbește rar și pe un ton scăzut.

— Cât timp ai întreținut relații intime cu
Ricky Walker?

Nu înțeleg nimic din ce mă întreabă.

— Știi bine că nu am făcut așa ceva,
șoptesc eu.

— Billy este de altă părere, zâmbeste el.
Tipul ăsta l-a descoperit pe Isus și nu mai
e în stare să mintă.

— Tata zicea că nu erai în stare nici
măcar să dirijezi traficul la un meci de
fotbal, dacă nu te ținea cineva de mână,
spun eu, forțându-mă să mă uit în ochii
lui. A cui a fost ideea asta?

Zâmbeste din nou, dar mai puțin
convingător acum.

— Prin urmare, susții că nu te-ai regulat
cu

Ricky Walker timp de șase luni înainte de
asasinate? Declari că nu tu i-ai cerut să-ti
omoare părinții? Afirmi că nu i-ai spus
că îți detestai tatăl? Că nu l-ai convins
tu pe bietul băiat cu probleme psihice
să-ți ucidă familia? Vezi tu, Lynney,
ăsta-i necazul cu psihopații:

poți să le arăți drumul, dar nu-i poți face
să-i omoare pe oamenii de care vrei să
scapi. Pentru că atunci îi apucă nebunia și

au tendința să exagereze foarte mult.

îmi dau seama dintr-odată ce se mai află
în dosarul acela și nu mai sunt în stare să
mă agăț de lumea reală, așa că mă
prăbușesc în filmul ăsta prost de groază,
turnat în țara oglinzilor strâmbe, unde
toți mă așteaptă deja.

— Nu-i adevărat, șoptesc eu.

— Nu-i iubește nimeni pe ucigașii de
polițiști, Lynnette, zâmbeste el. Mai cu
seamă polițiștii.

— Dar n-am..., încep eu.

— Sigur că nu, mă întrerupe el.

încearcă să mă întărească. Și
reușește.

— Tu nu ești decât complice. Și oricum
nu contează ce spune Billy. Pentru că,
oricât ar insista un criminal în serie că l-a
găsit pe Isus, judecătorii tot nu i-ar crede
depoziția.

Li am acum pe toți în fața mea: mama,
tata, Gillian, Tommy. închid ochii.

— Cum ți-ai imaginat că o să fie? mă

întreabă el. Că Ricky o să-ți omoare
iubitul și părinții, pentru că așa i-ai
cerut tu?

Mi-amintesc cum a încercat Tommy să mă
apere și nu se lăsa și se ridica mereu de
pe jos, indiferent cât de tare îl lovea
Ricky.

Acum aud foșnetul dosarului care se
deschide.

Aud fâsâitul unei pungi pentru probe.
Garrett începe să citească ceva. îmi dau
seama că încearcă să mă imite, pentru că
vocea îi sună scârbos de pițigăiat.

— Dragă Ricky, să nu pui adresa
expeditorului pe scrisoarea ta. Tatăl meu
este șeful poliției și
dacă ar ști că tu îmi scrii...

^u
Asta-i momentul în care mă reped peste
masă.

Exact mișcarea asta a mea o așteptau cei
din spatele ușii. Men's Wearhouse
conduce atacul și năvălesc tot în cameră,
mă imobilizează, îmi strivesc cutia
toracică când mă apasă pe masă cu toată
puterea. îmi pun cătușele și mă duc de

acolo.

N-au pierdut timpul. Un perete întreg al
celulei în care mă aruncă este făcut din
plexiglas. Dincolo de el au aranjat ceva
special pentru mine: un pom artificial de
Crăciun, plin de luminițe și de globuri.

Tanti Polițista bate în peretele ăla din
sticlă sintetică. Poartă o căciulă de Mos
Crăciun și o

barbă mare și albă.

Abia acum încep să urlu, iar ea stă acolo,
împreună cu ceilalți polițiști, și râde și
râde și râde.

Celula în care voi muri este mai mică
decât era camera de la sanatoriu a lui
Michelle. Este luminată puternic și sunt
permanent supravegheată din cealaltă
parte a peretelui din plexiglas, nu cumva
să încerc eu să mă omor înainte să-mi
organizeze ei execuția. Plexiglasul este
incasabil. Știu asta, deoarece am încercat
deja să-l sparg. Ceilalți pereți sunt din
bolțari roz deschis, podeaua este din
beton. Intr-un colț este o lespede pe care
mă pot întinde. În spatele ei este un

suport din aluminiu, cu o chiuvetă
deasupra și cu o toaletă din oțel într-o
parte. Aș avea puțină intimitate — deși
foarte puțină —, doar dacă m-aș cocârja
pe veceul ăsta și mi-aș lipi pieptul de
genunchi. Mi-au dat un sul de hârtie
igienică, dar mi-au luat șireturile de la
pantofi.

N-o mai urăsc acum pe Heather pentru că
i-a dat telefon lui Garrett. Prefer să-mi
păstrez toată ura pentru mine însămi. M-
aș fi sinucis deja, dacă n-ar sta toți
polițiștii ăia cu ochii pe mine. Da, nu mai
am șireturile, dar știu să mă descurc, sunt
inventivă. Aș putea să-mi mușc
tare de tot limba și să mor înecându-mă
cu

>
propriul sânge, dacă aș fi sigură că n-ar
da buzna aici ca să-mi oprească
sângerarea.

E frig. Mă întind pe lespede și adorm. N-
am pătură. Mă trezesc la un moment dat
și văd dincolo mai mulți polițiști care se
uită la mine și cântă colinde de Crăciun.
Au lipit și un sticker mare cu Moș Crăciun
pe plexiglasul ăla, ca să-i văd mutra

îmbujorată și voioasă. Așteaptă o reacție
de la mine. Nu mă pot stăpâni. Le ofer
una.

Tot aștept să apară Marilyn cu unul dintre
avocații ei. Tot aștept să apară Julia cu
avocatul din oficiu. Tot aștept să apară
Dani, să apară doamna doctor Carol, să
apară cineva capabil să mă salveze de
mine însămi. Dar îmi aduc aminte că Julia
este în spital. Dani este în custodia
poliției. Iar Marilyn și Heather și doamna
doctor Carol probabil că nu mai vor să
aibă nimic de-a face cu mine, pentru că își
imaginează că am comis păcatul pe care
nu-1 poate ierta nicio Supraviețuitoare:
m-am culcat cu monstrul. Probabil că ele
cred acum că sunt o altă Chrissy Mercer-.
Știu — simt, mai bine zis — că în lumea
de afară

am ajuns din nou subiectul principal al
știrilor de la televizor. Că se tot discută
acolo despre ce își imaginează ei că aș fi
făcut. Curva care s-a culcat cu asasinul.
Precis că la toate posturile sunt
prezentate pozele noastre — a mea (din
liceu) și a lui Ricky (din cazier) — lipite

una de alta, de parcă am fi o pereche la
balul
absolvenților.

>

Ridic ochii și îl văd pe Garrett lângă
pomul de
Crăciun. Observă că mă uit la el și îmi
face un
gest obscen.

>

Oricât de ciudat ar părea, el este singurul
bărbat de care am fost îndrăgostită
vreodată.

Ajunul Crăciunului 1988, orașul American
Fork, statul Utah. De pretutindeni se aude
doar trupa Guns N' Roses cu piesa
„Sweet

Child O' Mine“, dar eu îl prefer pe Rick
Astley cu „Never Gonna Give You Up“,
pentru că sunt majoretă și sunt veselă tot
timpul și sunt îndrăgostită. Tommy
Burkhardt seamănă leit cu Jordan Knight,
cântărețul, iar mama ne zice „Charles și
Diana“ pentru că i se pare că el mă
tratează ca pe o prințesă. Chiar dacă
suntem împreună de doar șase săptămâni,
adică de pe la jumătatea lui noiembrie,
știu sigur că o să- mi dea un cadou

extraordinar de Crăciun.

Probabil că părinții mei ar fi divorțat de
ani buni, dacă tatei nu-i păsa atât de mult
de păstrarea aparențelor. Este șeful
poliției din orașelul nostru, așa că a
investit mult timp și răbdare în crearea
imaginii unei familii calde și primitoare,
ca în tablourile clasice ale lui Norman
Rockwell. Prin urmare, acum el se
refugiază la birou, în vreme ce mama își
joacă rolul de casnică fericită, care se
îngrijește ca totul să fie perfect în
permanență. Iar asta ne înnebunește pe
toți. Sigur, știu că părinții noștri își dau
toată silința să ne fie nouă bine,

dar și eu, și Gillian știm că, la un moment
dat,

tot se va întâmpla ceva rău, foarte rău.

Sora mea are unsprezece ani, dar am stat
de vorbă despre ce s-ar întâmpla dacă
mama și tata divorțează și am stabilit că
ne vom petrece weekendurile cu tata și
zilele lucrătoare cu

mama. Și că îi vom anunța că vrem să fim
mereu împreună, pentru că așa sunt

surioarele: rămân una lângă cealaltă și la bine, și la rău. Sperăm amândouă că divorțul va avea loc curând, pentru că acum mergem în jurul părinților noștri ca pe gheață subțire.

Vine Ajunul, iar tata a câștigat o cină pentru două persoane la restaurantul ăla italianesc din centru și a citit într-o revistă că ar fi bine să petreacă ceva timp singur cu soția lui, poate așa li se vor redeștepta sentimentele din trecut. Așa că vine la noi — la mine și la Gillian — și, pe un ton extrem de serios, ne cere binecuvântarea. Este același restaurant unde au fost la prima întâlnire și el este atât de emoționat, că-i transpiră palmele. Evident că are aprobarea noastră și, chiar înainte să plece, îmi cere să-i îndrept cravata, după care îmi spune: „Urează- mi succes”. Și, dintr-odată, nu mai este deloc tatăl meu, ci un tip care merge la întâlnire, și eu mă topesc toată și chiar mă pun în genunchi lângă pat și îmi țin mâinile împreunate și

mă rog să-și rezolve toate neînțelegerile.
Iubeam nespus de mult Crăciunul. îmi
plăceau la nebunie colindele care se
auzeau nonstop la mail; îmi plăceau
filmele de la televizor cu spiriduși și cu
Rudolf, renul cu nasul roșu; îmi plăcea s-o
văd pe mama asudând în bucătărie, de
unde venea în toată casa mirosul de zahăr
topit și de unt cald; îmi plăcea să
împachetez cadouri. Toate astea mă
faceau să cred că este pace pe pământ.
Mă faceau să cred că o cină simandicoasă
ar putea să salveze căsnicia părinților
mei.

Atunci a sunat Tommy ca să-mi spună
că îmi aduce cadoul, așa că am trimis-o
pe Gillian la etaj.

— Du-te și uită-te la televizor în camera
părinților, îi spun eu. Nu care cumva să
cobori aici!

— Te întâlnești cu iubitul tău, trage ea
concluzia, iar eu nu pot s-o sufăr pentru
că-i atât de enervantă și o iubesc de nu
mai pot, pentru că-i atât de copilăroasă.
Ii deschid ușa lui Tommy și sunt de-a

dreptul copleșită de dragoste, văzându-1
cât de bine arată. Nici eu nu sunt urâtică,
dar niciodată nu mi-aș fi imaginat că o să
ajung să fiu iubita lui,
mai ales că și Shasheena Grotepas
pusesese ochii pe el. Ne pupăm puțin (puțin
mai mult), după care îmi dă cadoul: o
broșă în formă de ramură
de brad de Crăciun, cu rubine și
smaralde.

Au trecut douăzeci și doi de ani de atunci
și
știu că pietrele alea erau false, numai că
atunci eram amândoi pe masa de biliard
de la subsol și eu nu mai aveam bluza pe
mine și el atingea broșa aia de sânul meu
și îmi amintesc și acum
cum strălucea, plus că, așa cum am zis și
înainte, iubeam Crăciunul nespus de
mult.

Mama și tata nu aveau să se întoarcă
înainte de »
unsprezece, iar acum era abia ora opt și,
chiar dacă ar fi continuat să se certe și la
restaurant,

îmi imaginam că tot aveam vreo două ore
la dispoziție, așa că am luat hotărârea să
mergem până la capăt. Atmosfera s-a
încins tare pe masa aia de biliard, dar eu
voiam să ne mutăm pe canapeaua de la
parter. Era foarte moale și avea multe
pături tricotate, așa că ne puteam face un
cuibușor de nebunii și ne puteam bucura
unul de celălalt pe îndelete.

Chiar atunci a sunat cineva la ușă.

— Or fi ai tăi? m-a întrebat
Tommy, ridicându-se speriat în
capul oaselor.

Au cheie, i-am zis.

Și i-am tras capul spre mine. îmi șiroia
transpirația pe piept și mi se strângea
între sâni. Tata dădea mereu căldura prea
tare la noi în casă, pentru că nu-i plăcea
frigul.

Am auzit din nou soneria.

Gemând, m-am tras de sub Tommy, mi-am
pus tricoul lui de hochei și mi-am prins de
guler broșa de Crăciun.

— Intoarce-te repede, m-a rugat el.

Mi-am tras colanții pe mine și am urcat scara.

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.

Aveam șaisprezece ani și eram cam tâmpită,

dar îi cunoșteam pe toți locuitorii din
American Fork, așa că am deschis usa
fără să

mă uit pe fereastră.

Afară nu era nimeni. Muream de frig, dar
am

rămas un minut în prag, inhalând fumul
de

lemn ars care ieşea din coşurile caselor
vecine.

) î

Iubitul meu era la subsol, cadoul de la el
îl prinsesem pe tricou, lângă claviculă —
prin urmare, îmi imaginam că sunt cea
mai frumoasă și cea mai deșteaptă și că
am lumea întreagă la picioare.

Și atunci, de după colț a apărut Moș
Crăciun cu un topor în mână.

Nu l-am recunoscut pe Ricky Walker din prima clipă. Nu vedeam decât costumul

de Moș și credeam că era cineva din ec
hipa de hochei care vrea să ne joace o
festă. Numai că mie nu mi s-a părut deloc
amuzant, așa că i-am
trântit usa în nas și am încuiat-o.

> >

Doar de două ori s-a împins în ea și a
spart-o.

A intrat în casă, aducând și gerul de afară
cu el. Abia atunci mi-am dat seama cine
este.

— Ricky?

S-a repezit să mă lovească cu toporul și
eu am țipat, și atunci a urcat repede
Tommy. A încercat să mă apere, dar, ori
de câte ori se punea în fața lui, era lovit
rău de tot. În cele din urmă, capul lui
Tommy era atât de însângerat, că l-am
rugat din tot sufletul meu:

— Tommy, nu te mai repezi la el!

Dar Ricky și-a înfipt toporul în gâtul lui și
apoi s-a năpustit asupra mea. Am reușit
să-l zgârii pe față, dar mi-a sfâșiat tricoul,
m-a luat în brațe și m-a dus în living.
Înainte de nașterea

) 1

0

j

lui Gillian, tata obișnuia să se ducă

adesea la
* >

vânătoare și aveam pe peretele de acolo
capul împăiat și cu coarne imense al unui
cerb cu coadă albă. Coarnele alea le-a
împlântat Ricky în mine.

La început n-am înțeles ce anume mă
doare atât de rău, dar apoi coarnele au
început să intre în trupul meu cu atâta
forță, că am crezut că o să mă rupă în
două. Și apoi le-am simțit în mine. Și dup-
aia le-am văzut ieșind prin partea din față
a corpului.

La vremea respectivă eram foarte
slăbuță, nici patruzeci și trei de kilograme
nu cred că aveam. Iar coarnele alea au
intrat în mine puțin mai sus de rinichi și
au ieșit chiar pe sub cutia toracică. Am
zăcut zece ore acolo, în stare de șoc.
Coarnele alea și faptul că nu eram grasă
mi-au împiedicat sângele să se scurgă tot
din mine. Alternam între conștientă și
inconștientă. Am văzut-o pe Gillian
coborând la parter, i-am văzut pe părinții
noștri ajungând acasă, l-am văzut pe
Ricky omorându-i pe toți.

La sase ani, credeam că eu sunt mama lui Gillian. Mă lăsau să-i pregătesc mâncarea de dimineață și să o îmbrac, ba chiar am avut voie să-i fac baie, până când am văzut că pe șamponul de bebeluși Johnson & Johnson scrie *Fără lacrimi*. Încercam mereu să am mare grijă când o spălam pe cap, dar am citit eticheta aia, iar șamponul mirosea atât de frumos și era gros și galben ca mierea... și atunci i-am turnat în ochi jumătate din sticlă, pentru că mă gândeam că „Fără lacrimi* era o formulă magică și că asta însemna că surioara mea nu va mai plânge niciodată. Dar a urlat atât de tare atunci, că mi-a perforat timpanele; și mama s-a năpustit în baie și a luat-o în brațe și a mângâiat-o și s-a înfuriat pe mine.

— Trebuie să ai grijă de sora ta, Lynnette, mi-a zis ea atunci. Să nu pățească ceva rău.

Iartă-mă, Gilly.

Nenorocitul i-a profanat cadavrul, pe toate le-a profanat, le-a făcut să joace tot felul de roluri închipuite de mintea lui

bolnavă, le-a scos carnea de pe oase. La un moment dat, când Ricky era atent la ce făcea cu tata, mama s-a uitat la mine și m-a văzut că plâng. Și și-a dat seama că, dacă și Ricky îmi observa lacrimile, atunci înțelegea că nu sunt moartă. Și mama a reacționat. I-a atras atenția. L-a făcut să se

concentreze numai și numai asupra ei. Iar asta a durat multă vreme. Mama mea a fost victima perfectă. Sper doar să nu o fi durut. Și mai sper să fi fost beată. Foarte beată.

Însă nu voi afla niciodată dacă mama și tata s-

au împăcat la întâlnirea aceea, dacă au reușit să reaprindă focul dragostei.

Pentru că Ricky mi-a răpit șansa de a cunoaște răspunsul. Iar mama nu a mai apucat să afle ce s-a întâmplat cu Charles și Diana.

Când a răsărit soarele, Ricky sforăia deja în culcușul însângerat pe care și-l făcuse din familia mea. Nu-mi dădeam seama unde se termină trupul lui Tommy și unde începe cel al tatei. Dar pe Gillian mi-a fost

mai ușor s-o identific. Pentru că-i pusesse
capul pe polița căminului, cu fata la mine.

Ricky s-a trezit, s-a târât până în
bucătărie și a făcut pipi în chiuvetă. încă
mai era acolo atunci când a intrat în casă
primul polițist.

— Alo? a strigat Mike Miller din fața ușii
sparte. E cineva acasă? Karl? Carol?
Vedeți că intru!

Zău că am vrut să-l avertizez, dar nu
trebuia să mă deconspir. Mike Miller a
fost lovit cu toporul în piept. Următorul
polițist care a intrat la mine în casă a fost
Garrett P. Cannon.

— Mike? l-a strigat Garrett. Mike? Nu
care
cumva să furi cadouri de sub bradul
șefului!

>

Și atunci l-a văzut pe Ricky despicând
pieptul lui Mike cu toporul. L-a văzut și
Ricky pe el și l-a atacat. Am auzit cum
arma lui Garrett se rostogolește pe jos, l-
am auzit pe el înjurând, dar apoi a reușit
să și-o recupereze și a tras cinci focuri.
Au fost câteva secunde de liniște, după

care Ricky a trecut în fugă prin living.
Nu mi-am dat seama dacă fusese rănit,
pentru că oricum era plin de foarte mult
sânge.

A trecut prin uşile din sticlă de la capătul
livingului, în timp ce Garrett alerga după
el,
căznindu-se să-si reîncarce arma în
acelaşi

i)
timp. A reuşit şi a tras toate gloanţele în
spatele lui Ricky. Mi-amintesc că l-am
văzut cum s-a răsturnat peste balustrada
verandei, cu picioarele în sus. Am aflat
după aceea că a căzut atât de rău, încât
şi-a crăpat craniul în două.

Garrett a rămas acolo, în tot fumul ăla,
uitându-se la mormanul de piele şi carne
şi oase rupte, în care Rick îmi
transformase familia şi pe băiatul pe care
îl iubeam. Nu mai ştiu la ce mă gândeam
sau dacă mă gândeam la ceva, dar am
reuşit să mişc puţin din mâna stângă,
până când Garrett s-a întors cu faţa la
mine.

— Doamne fereşte! a icnit el, când a dat

cu ochii de mine.

Apoi s-a repezit afară și și-a golit tot
încărcătorul în cadavrul lui Ricky. Apoi a
vorbit prin stație cu secția de poliție și a
cerut de urgență o ambulanță.

Mai întâi mi s-au făcut o mulțime de
analgezice și abia după aceea au tăiat
coarnele cu fierăstrăul și m-au dus la
spital. Am fost inconștientă aproape două
zile. Iar Garrett a stat lângă mine tot
timpul.

Când m-am trezit, nu mai puteam să stau
întinsă pe spate și aveam niște dureri pe
care nu le crezusem posibile. Până și
unghiile de la picioare mă dureau. Garrett
mi-a dat ultimele informații, mi-a adus
flori, m-a mintit

spunând că eram îmbrăcată cu un tricou,
atunci când m-a găsit — deși eu țineam
bine minte că Ricky îl rupsese de pe mine.
Dar a făcut asta pentru că, pe vremea
aceea, în Utah, tinerele necăsătorite si
dezbrăcate, care faceau

prostioare cu iubiții lor, nu aveau parte de
prea multă compasiune din partea

comunității. Or, el voia ca toată lumea să
mă considere o fecioară neprihănită,
victimă inocentă în toată tragedia asta.

A stat lângă mine la prima mea conferință
de presă, aceea la care am vomitat peste
toată masa. Atunci a vorbit el în locul meu
și a spus întreaga poveste. Iar la
interviuri am stat în continuare alături de
el, și, atunci când mi se

puneau întrebări despre el, eu ziceam că
este „eroul meu”¹, că este „cel mai
important om din lume pentru mine”, că
este „cavalerul meu în armură
strălucitoare”. Si nu mințeam

absolut deloc. Pentru că, atunci, doar
Garrett P. Cannon mă mai ținea departe
de nebunia completă.

Deloc de mirare că m-am îndrăgostit de
el, nu?

Vreme de doi ani am fost o cretină fericită
să facă tot ce i se spunea. Nu m-am mai
gândit la ce se întâmplase. Am încercat să
dau totul uitării.

— De ce să trăiesc în trecut? ciripeam eu,
cu un surâs curajos pe buze.

Nu-mi puteam dori ceva mai bun decât
părinții mei adoptivi. La primul Crăciun,
aproape au reușit să mă convingă de
faptul că totul reîntrase în normal. Am
închiriat filme, ne-am dus să patinăm, am
stat acasă și am jucat Monopoly, am
pregătit feluri de mâncare complicate și
foarte gustoase. Au făcut tot ce le-a stat
în putință ca să mă împiedice să mă mai
gândesc la Ricky.

La Crăciunul următor, le-am dat voie lui
Mike și Liz să pună câteva ornamente și,
în sinea mea, am fost peste măsură de
emoționată atunci când am văzut în living
cadourile împachetate frumos și cu
numele meu scris pe ele. Mi-am îngăduit
atunci să cred că totul va putea fi din nou
normal. Că Mike și Liz mă vor ajuta să am
o viață adevărată. Nu l-am luat în calcul
pe Billy, fratele mai mic al lui Ricky.
Nimeni nu l-a luat.

Billy era închis într-un spital de psihiatrie
de
maximă siguranță, pentru că își bătuse
vecinul
cu care se certase pe tema zilelor în care

să se
ridice gunoiul. Și considera că eu sunt de
vină
pentru moartea fratelui său. Când a venit
din
nou Crăciunul, s-a hotărât să-mi arate
care
sunt sentimentele lui față de mine. A
făcut rost
de undeva de un costum de Moș, și-a
sugrumat
colegul de cameră, după care a ajuns în
sala de
internări a spitalului, unde a avut loc un
schimb de focuri, în urma căruia au fost
uciși
doi polițiști. Bineînțeles că toată poliția a
intrat în stare de alertă, imediat ce s-a
descoperit al cui frate este. Disperată,
voiam neapărat să pot vorbi cu Garrett,
numai că el era ocupat să explice presei
că trebuie să ai foarte multă grijă atunci
când privești în abis, pentru că,
altminteri, abisul se va uita și el la tine.
Însă și-a făcut timp să trimită polițiști

care să supravegheze casa unde locuiam
împreună cu familia mea adoptivă. Erau
patru polițiști, dar toți stăteau de pază la
ușa din față. Așa că Billy a intrat prin
spate. Pe Carol a omorât-o prima. Apoi pe
Mike.

Am rămas încremenită de spaimă, nici să
fug nu eram în stare. Iar în cele trei ore
cât m-a tinut în bucătărie, m-au durut
cicatricile ca niște răni proaspete. La
început m-a bătut ori de câte ori scoteam
vreun sunet. Dup-aia m-a bătut ca să se
distreze. Si m-a bătut cu un

5

opritor de ușă din fontă, în formă de
pisicuță, care îi plăcea foarte mult lui
Carol. Atât de tare m-a lovit în partea din
spate a capului, că doctorii mi-au pus o
plăcuță metalică în craniu. Nu am zburat
de prea multe ori cu avionul după aceea,
dar mereu am declanșat alarma
detectoarelor de metale din aeroport.

Sunt sigură că ar fi apucat să mă omoare,
dacă n-ar fi sunat la ușă unul dintre
polițiști, care avea nevoie la baie. Billy l-a
împușcat și a ieșit prin spate. De douăzeci

și patru de ore au avut nevoie ca să-l
găsească. Se ascundea în spatele
statuetelor cu Scena Nașterii Domnului
dintr- o biserică luterană. Garrett a tras
în el fix la ora trei și paisprezece minute,
în dimineața aceea ploioasă de Crăciun,
după care l-au scos de acolo plin de sânge
și l-au aruncat în spatele
mașinii lui de serviciu. De data aceasta,
Garrett

> *

nu și-a mai golit încărcătorul în el,
deoarece înțelesese între timp că
arestarea unui asasin viu este mult mai
importantă pentru înaintarea în carieră a
unui polițist.

Și de data aceasta m-a așteptat când am
ieșit din operație, gata să-și asume
meritul că mă salvase pentru a doua oară.
În trecut, veneram pământul pe care
calcă. Fusesse o dragoste aprinsă, o
dragoste prostească, de adolescentă.
Prima oară am făcut sex chiar în rezerva
mea de spital. Era cu douăzeci și trei de
ani mai mare decât mine. Dar nu-mi păsa.
Avea și nevastă, și copii. Când nu era cu

mine, îl sunam acasă plângând,
implorându-l să vină și să mă protejeze.
Garrett i-a spus soției lui că devenisem
„dependentă” de el, așa cum sunt puii de
găină de mama lor. Tipa era la a doua
căsnicie, după ce primul soț ajunsese la
închisoare pentru că îi împușcase fratele.
Prin urmare, nu era genul de femeie care
să pună prea multe întrebări.

Vreme de doi ani, Garrett a fost viața
mea. El

s-a ocupat de toate aparițiile mele în
mass-media, el mi-a examinat contractele
înainte de semnare, el m-a însoțit de
fiecare dată la doctor

când mi se evalua starea de sănătate. Și
eu

faceam absolut tot ce-mi cerea. Pentru că
mă simțeam iubită și apărată. Nu mi-am
dat seama cât de mult profita el de pe
urma poveștii mele.

M-a dus la Los Angeles pentru primul film
din seria *Slay Bells*, iar asta a fost un pas
urias pentru el. Producătorii aveau nevoie
de o șmecherie cu care să convingă

publicul că filmul lor extrem de prost
merită văzut, iar eu am fost fraieră și l-am
crezut pe Garrett, când m-a asigurat că
va fi foarte bine pentru mine. Nici nu mi-a
trecut prin cap să-l întreb cu cât îl plătesc
pentru asta. Numai că am făcut un atac
de panică exact în ultima clipă, m-am
răzgândit și m-am întors în American
Fork, în Utah. Mi-a zis că nu s-a supărat
pe mine pentru că i-am stricat afacerea,
însă nu m-a mai sunat la fel de des după
aceea și nu a mai venit deloc la mine. N-a
trecut mult până să mă uite cu totul, iar
eu am adormit plângând multă, foarte
multă vreme după aceea.

Credeam că mă părăsise, că mă lăsase
singură. Dar, în cele din urmă, mi-am dat
seama că fusesem întotdeauna singură.
Făcusem absolut tot ce mi se spusese să
fac și se întâmplase din nou. Nu fusese
nimeni în stare să mă protejeze. Nu mă
apărase nimeni. Doar eu singură puteam
să mă apăr. Și exact asta am făcut.

Se întâmplă uneori să treacă un an întreg
în care să-mi spun că asta-i toată

povestea. Dar, în
adâncul sufletului, știu că locul meu
este la pușcărie. In adâncul sufletului,
știu că locul meu este în iad.

Bineînțeles că acum o va afla toată
lumea. Pentru că ei au pus mâna pe
scrisori.

- Referire evidentă la personajul Shelby Mercer, jucat de actrița Mischa Barton, din filmul de groază Homecoming, considerat un foarte reușit exemplu tipologic de personaj negativ feminin (n. red.)

L*T. 5/02

?tiu din proprie experient-ă
supune unui șablon standard - \
tare ale lui Lvn»rt r' mecanisme de adap^
Comportamentul ei „* *p ^ e T n l T* Pleșite de
sentimentul"
tncereare de autopedepsire tn î' " mai mulc o recente, m-a întrebat da - •
adru! unel discuții
ciete masuri ^ c ! " " ^ ^ i- ««
i- SPUS ca și-a limitat : at P e i a r U d o S i 9 U _ r a n t a ^ " de Zi - "tin. și ca nu sunt de părere a^T
reduce și mai mult. A considerat C CUV l n t e l e p U t e a _ o drept
o critica și mi-a r * n « a răspuns: „Nu fac decâi-
Vlață pe «te el mi-a lăsat-o". E l " f i i d R V C
Ker. Dar eu i-am spus că nu este așa «f t"t *
Pe care ea crede că o merită tn ?tS viața

s în sine și a refuzat sa a C e l a S _ a
eruzac să mai vorbească.
se afli îTTață⁶ 77,7.
In ie^t" Tcu JT' T *
pe care refuză să
si-i ■ Un eVen¹ent

Și I mai aminteasca In/1* s despre ce este vorb^ ■
vorqa, am sentimentul r-s ^ de alcl p o r :
nesc problemele ei și ca ace -
ei' auster de viață * ca aceasta poate evni- : ^
viața, agorafobia benevol* „! explica modul
și paranóia ■! pe care o manifestă. oenevolă

cu Lynnette TaikingtoiL mai
2002

r ’

cu Lynnette TaikingtoiL mai
2002

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XII:

Iadul

E frig aici de la aerul condiționat. Foarte frig. Mi-au înghețat si oasele. Nu vorbește nimeni cu mine. Nu-mi spune nimeni ce se întâmplă. Dar mi-au lipit scrisorile pe peretele din sticlă, parcă obligându-mă să recitesc fiecare rând. Sunt fotocopii, dar îmi amintesc cum am scris toate frazele acelea pe foile mele frumoase, cu trandafiri la colturi.

M-au scos de două ori din celulă. O dată ca să mă fotografieze. O dată ca să-mi facă un duș rece. De fiecare dată când m-am întors, am văzut mai multe copii ale scrisorilor lipite pe perete. Fac tot ce pot ca să nu mă uit într- acolo.

De trei ori pe zi, se deschide ușa, intră un polițist cu mai multe tăvi maro în brațe și pune una pe podea, cu toată solemnitatea unui câine care se caca. Le număr ca să pot ține socoteala timpului. Mi-aduce câte o tavă la fiecare cinci ore și începe de la

opt dimineața.

Pe undeva în clădirea asta, toate documentele legate de mine sunt îndesate în tractul digestiv al sistemului judiciar și, foarte curând, când vor deschide usa, nu mă vor mai duce la dus, ci într-o sală de tribunal, unde vor stabili o cauțiune prea mare, tocmai ca să nu o pot plăti. Iar când se va întâmpla asta, voi fi trimisă la închisoare în așteptarea procesului. Și acolo, o nebună condamnată pe viață, dar ahtiată după faimă, o să mă omoare înjunghiindu-mă cu o periută de dinți ascuțită la capăt. Probabil că va reuși să si vândă online, cu câteva sute de dolari, arma aceea artizanală, cu care a ucis o Supraviețuitoare. Chiar și dacă Supraviețuitoarea nu era tocmai o Supraviețuitoare.

Si merit asta.

Așa au spus întotdeauna despre mine: că nu sunt o Supraviețuitoare adevărată. Celelalte sau luptat și și-au înfrânt monștrii. I-au omorât. Dar eu? Ce-am făcut eu? Am atârnat înfiptă în coarnele

alea de cerb ca o halcă de carne. Am
zăcut pe linoleum în timp ce mi se
zdrobea capul. N-am salvat pe nimeni. Eu
am fost salvată de Garrett P Cannon.
Un polițist îmi aduce prânzul; o banană,
un măr, două felii de pâine albă, două felii
de salam, un pliculeț cu maioneză, două
fursecuri mici si un suc de fructe. Mănânc
mărul si îmi
sar în ochi rânduri din scrisorile mele.

...îmi doresc să fii aici, cu mine, ca să
putem fugi...

...cum mai merge cu actoria, ai jucat de
curând în ceva...

...ai ascultat noul album Metallica...

Eu îmi aduc aminte că în liceu am fost
mereu veselă și fericită, dar scrisorile
astea spun altceva.

... tata se poartă cu noi de parcă am fi
suspecți și așteaptă doar să facem o
singură greșeală, ca să ne bage la
pușcărie...

...a obligat-o pe Gillian să frece cada de
baie cu periuța ei de dinți...

...aș vrea să apară cineva mai puternic
decât el și să-i plătească cu aceeași
monedă...

...îl urăsc...

.. familia asta e iadul pe pământ...

...as vrea să-l văd mort...

...s-ar speria prea tare și nu ți-ar zice
nimic...

...te implor; salvează-mă...

Tata lucrase și în armată și avea idei fixe
despre lege și ordine. Poate că era mai
intransigent decât ar fi fost cazul, dar nu-
mi amintesc să-l fi urât atât de mult. în
fond, tot adolescenții

caută conflictele cu lumânarea și nu-mi
imaginez că eu aș fi făcut excepție de la
regulă. După povestea cu Billy Walker, am
șlefuit momentele dificile și am lustruit
atât de tare

aureola tatei, încât strălucirea ei mă
împiedică acum să văd trecutul așa cum
a fost în realitate.

în clasa a cincea, doamna Margaret ne-a
repartizat tuturor copiilor câte un prieten

prin corespondență. Majoritatea celor cu
care ne scriam erau în plasament, la fel
ca Ricky. Ceilalți colegi ai mei și-au
pierdut interesul după câteva luni, dar nu
și eu. Nu și Ricky. Ne-am scris vreme de
sase ani și nu i-am cerut

niciodată să-l omoare pe tata, dar i-am
dat adresa de acasă, i-am spus că ar
trebui să fugim împreună la Los Angeles,
i-am zis că tata zbiera tot timpul la mine
și că mama nu-mi lua apărarea. De câteva
ori chiar i-am scris că mi-aș dori să nu
mai am părinți.

Dar așa vorbesc adolescenții, nu? Chiar
dacă

acum, când privesc în urmă, îmi dau
seama că n-am făcut bine. Însă n-am avut
de unde să știu că are în cap o mașinărie
ucigașă, care abia aștepta să fie pornită.
Și n-am știut niciodată că o poate pune în
funcțiune tocmai o fată de șaisprezece
ani.

Dacă nu i-as fi scris, dacă nu i-as fi dat
adresa

noastră, dacă nu l-aș fi rugat să mă
salveze, Ricky Walker s-ar fi dus

altundeva. Nu l-ar fi ucis pe îndrăgitul şef al poliţiei dintr-un oraşel liniştit de provincie. El şi cu fratele lui n-ar mai fi omorât încă alţi cinci poliţişti.

In această secţie îngheţată, sunt înconjurată de singurii oameni de pe pământ care mă urăsc la fel de mult cât mă urăsc şi eu pe mine.

Când m-am trezit la spital, mi-am imaginat că au găsit scrisorile astea, dar nu a zis nimeni nimic. Asa că nu am zis nici eu. I-am tot

aşteptat să pomenească de ele, dar nu au facut- o. Aşa că mi-am ținut şi eu gura. Şi, după un

timp, am început să uit că le-am scris. îmi închipuiam câteodată că vor apărea pentru că se aflau totuşi pe undeva. Iar noptile acelea erau cele mai îngrozitoare dintre toate. Atunci faceam exerciții de gimnastică până nu mai aveam suflu, îmi curăţam toate armele până luceau, îmi faceam curăţenie în apartament până în zori, doar ca să mă pedepsesc cât mai rău, să sufăr cât mai mult. Numai că

nimic din ce faceam eu nu mă durea la fel
de tare cum mă durea gândul la apariția
acelor scrisori.

Însă nu s-a întâmplat asta.

— Scuze, îmi spune o voce blândă.

Este polițistul căruia i-am rupt degetele și
care acum poartă o atelă verde din metal
la mâna stângă. Vrea să ia tava cu
mâncarea.

— Ai terminat?

N-am mâncat decât mărul. Nu pot să
mănânc când se holbează la mine toate
scrisorile alea. Văd mâncarea neatinsă pe
tavă. Dau din cap. Da, am terminat.

Cum de au ajuns scrisorile în mâna lui
Garrett? Dacă-1 inviți la o inaugurare de
mail tocmai în Alaska, ajunge acolo cât ai
clipi, cu condiția să creadă că
evenimentul cu pricina i-ar crește
vânzările cărții și ale DVD-urilor.

întotdeauna

a muscat momeala, dar momeala trebuie
să fie

mai întâi aruncată sub nasul lui.

A doua zi, când tânărul polițist cu

degetele rupte îmi aduce tava cu
mâncare, stau și mă uit mult timp la ea.
Aceleași două felii de pâine, aceeași
maioneză, aceeași fursecuri, același suc.
Numai că astăzi am parizer de curcan, în
loc de salam, și o portocală în loc de
banană. Cine îmi hotărăște meniul?
Trebuie să fie o bucătărie
pe undeva în secția asta, iar oamenii de
acolo stau toată ziua să numere feliile de
pâine, feliile de salam sau parizer, scot
cutiile cu suc din frigider. Se uită pe
formularele de comandă, se uită peste
lista cu deținuți, își fac inventarul.
Dacă stai să te gândești, este un adevărat
miracol al logisticii. Sunt convinsă că,
dacă aș fi mâncat doar mâncare cuser, ar
fi existat o variantă de genul acesta; dacă
aș fi fost musulmană, mi s-ar fi adus ceva
corespunzător. Asta înseamnă că acolo
sunt mai multi oameni. O întreagă echipă.
Am fost arestată din cauza lui Heather,
dar ei ia venit ideea abia atunci când l-a
văzut pe Garrett la televizor, iar el a
apărut la posturile de știri pentru că Billy

Walker i-a dat scrisorile. Totul s-a
întâmplat la doar câteva zile după ce
cineva a incendiat centrul unde stătea
Heather și după ce Harry Peter Warden a
mărturisit că el comisese crimele de care
a fost acuzată Dani. La doar câteva zile
după ce cineva i-a urmărit pe Julia și pe
Russell Thorn până la mine acasă și La
împușcat pe amândoi. Și tot atunci
Christophe Volker s-a ascuns în camera
de la parter a lui Adrienne, unde a
așteptat-o să coboare din dormitor.

In niciun caz nu poate face un singur om
toate astea, decât dacă nu cumva este cel
mai organizat, cel mai inteligent, cel mai
inventiv sociopat din câți există pe lume.
Nu, nu este un singur monstru. S-au aliat
toți și au făcut o
coalitie.

>

întrebare: cine este interesat să mă vadă
moartă? în niciun caz nu pot să cred că ar
fi vorba doar despre simple coincidențe,
că diferiți psihopați își văd fiecare în
parte de planurile lor de răzbunare,
profitând de evenimentele petrecute deja.

Am pățit-o cu frații Walker tocmai pentru
că nu am observat un tipar identic în
toate acțiunile lor. Nu voi mai face
niciodată greșeala asta.

Precis l-a dus cineva pe Christophe
Volker la tabăra Red Lake. Precis l-a
convins cineva pe Harry Peter Warden
să-și recunoască fapta.

Precis l-a trimis cineva pe Russell Thorn
la mine exact la tanc. Cineva ne-a atacat
la mine

^y
acasă. Cineva mi-a găsit scrisorile. Cine
ne urăște atât de mult? Cine ar putea să-i
coordoneze atât de bine și pe cei din
pușcărie, și pe cei din afara ei? Cine ne
cunoaște absolut toate punctele slabe,
absolut toate vulnerabilitățile?

^y
Chiar atrunci, polițistul cu glas domol și
degetele rupte îmi aduce tava cu mâncare
și mă anunță:

— Vrea să te vadă cineva.

Sunt dusă într-o încăpere mai caldă, cu o
masă lungă în mijloc, împărțită în
compartimente cu pereți din plexiglas.

Există câte un telefon și înăuntru fiecărui compartiment, și afară. Fără să mi se spună absolut nimic, sunt dusă într-un compartiment și mi se cere să stau jos. In cealaltă parte a geamului se află doamna doctor Carol.

Arată obosită. Nici nu s-a fardat. Pe masa din fața ei are un teanc gros de hârtii. îmi cade receptorul din mână pentru că încă mai am degetele amorțite, dar sunt nespus de fericită că stau față în față cu un om care nu mă urăște.

— Ce se petrece, doamnă doctor Carol? o întreb eu. V-au spus ce se întâmplă? Mie nu-mi spune nimeni nimic, dar cred că mi-am dat seama.

— încetează! îmi cere ea.

Chiar dacă suntem la doar un metru distantă

una de cealaltă, conexiunea telefonică este destul de proastă. Mă aplec spre geamul despărțitor și vorbesc mai încet.

— E cineva în spatele a tot ce se întâmplă, spun eu. De fapt, cred că sunt mai multe persoane. Doar așa se poate

explica faptul că toate lucrurile astea au
loc în același timp. Cineva și-a pus în cap
să ne distrugă grupul.

Observ că se uită peste umărul meu
drept. Mă uit și eu în spate, dar nu este
nimeni.

— Trebuie să ne refugiem undeva și să
începem să punem lucrurile cap la cap,
zic eu. Trebuie să facem rost de lista cu
persoanele care i-au vizitat la pușcărie pe
Harry Peter Warden și pe Billy Walker.
Sunt aproape convinsă că vom găsi
aceleași nume. Probabil că eu voi mai fi în
siguranță aici, una sau două zile, așa că
trebuie să faceți cumva și să le strângeți
pe toate fetele care au mai rămas și care
nu sunt internate sau închise și să le
duceți

> >

într-un loc foarte sigur. Suntem ținte
ușoare, dacă rămânem răspândite peste
tot.

Doamna doctor Carol se uită lung la mine.
Parcă nu înțelege nimic din tot ce-i spun.
Mi-e din ce în ce mai greu să-mi păstrez
calmul, dar știu că trebuie s-o fac. Inspir

adânc de două ori. Ea începe să vorbească:

— De ce-ai făcut-o, Lynnette? De ce?

In primul moment, îmi închipui că se referă la scrisori, dar apoi reușesc să citesc primul rând de pe hârtia din vârful teancului pe care îl are în față. Nu mai vreau nimic altceva decât să mă pot întoarce în timp și să nu mai fac ce am făcut, pentru că recunosc titlul de pe pagina aceea:

Grupul de sprijin al Supraviețuitoarelor de Lynnette Tarkington.

Am nevoie de tot autocontrolul care mi-a mai rămas, ca să nu închid imediat telefonul.

— N-am scris eu aia, spun mecanic.

— Am primit-o aseară pe e-mail, îmi zice. Toate am primit-o.

Câtă vreme mai sunt capabilă să mă uit în jos,

acolo unde plexiglasul se îmbină cu masa, îmi

pot imagina că fața ei este la fel de

departe de
mine ca si vocea.

— Care „toate“?

Insă tonul meu este slab, înfricoșat.

— Nu știu cum se simt acum Marilyn și
Heather, spune doamna doctor Carol. Dar
pot să te asigur că eu sunt profund jignită
de felul în care m-ai descris.

— Exact asta vrea și el, zic eu. Nu
înțelegeți?

Vrea să ne dezbine. Vrea să ne tulbure
mințile

ca să nu ne mai putem concentra asupra
lucrurilor importante.

— Niciodată nu v-am considerat niște
trofee,

continuă doamna doctor Carol, facându-
se că

nu mă aude. Nu vă colecționez. Sunteti
pacientele mele și țin mult la fiecare
dintre voi. Mi-am consacrat o foarte mare
parte din carieră ajutorării femeilor ca
voi. Mi-am petrecut o foarte mare parte
din viață încercând să creez o lume în
care să nu mai existe femei care să sufere

cât ati suferit voi.

— Cel mai important lucru este să aflăm cine face toate astea, spun eu. Cu cartea aia vrea doar să ne distragă atenția. Mi-a furat-o cineva din hard.

— Nu trebuia s-o fi scris! țipă ea, făcând să vibreze difuzorul receptorului pe care-1 țin la ureche. Cum adică, să mă acuzi că-mi neglijez copiii, pentru că am ținut o ședință de terapie cu voi în Ajunul Crăciunului?! Cum de ți-a putut trece prin minte așa ceva?! Tocmai tu ești cea care te-ai zbătut din răspuțeri să ținem ședința în ziua aia. Chiar crezi că vă tratez ca pe niște animale de companie?

— Niciodată n-am zis asta, încerc eu să neg.

— Scrie în cartea ta! mă contrazice ea. Cum de poți veni la ședințele de grup, când ai o părere atât de proastă despre mine? Din moment ce îți bați joc de mine și mă vorbești de rău pe la spate? De ce mă urăști?

Toate cuvintele pe care le-am scris vreodată se năpustesc acum asupra mea

ca să mă tortureze. Cuvintele din scrisori.
Cuvintele din cartea asta. Toate s-au
transformat într-o armă care mă atacă.
Tot ce am gândit eu vreodată s-a întors
împotriva mea, iar acum gândurile astea
mă rănesc de moarte. Cine anume ar fi
știut

cum să coordoneze totul, cine anume ne-
ar cunoaște toate temerile, cine anume ar
sti cum

să ne schilodească din punct de vedere
psihologic?

Ridic privirea și văd cum doamna doctor
Carol se uită la mine prin plexiglasul
zgâriat și pătat.

— De ce? mă întreabă ea din nou. Atâta
vreau
să știu: de ce?

— Nu știu, șoptesc eu.

— Să nu te mai apropii de noi, să nu mai
vii la grup, spune ea. Nimeni nu mai vrea
să aibă de-a face cu tine. Eu nu mai vreau
să am de-a face cu tine.

Si acum înțeleg. Acum știu. Cred că ceva
din reacția ei mi-a deschis ochii. A

exagerat prea mult. Ca o actriță proastă
într-o piesă proastă, încercând doar prin
tipete să convingă spectatorii că durerea
ei este reală. Nu-i tocmai în regulă faptul
că, deși pretinde că ar fi extrem de
supărată, și-a făcut totuși timp să printeze
întreaga mea carte și să o aducă aici ca
pe un obiect de recuzită, dar unul fără
legătură cu realitatea, pentru că teancul
ăla de foi este mult prea gros pentru cele
douăzeci și cinci de mii de cuvinte pe care
le-am scris.

— De ce faceți asta? o întreb eu.

Dintr-odată, îmi vin în minte o mulțime de
motive, prea multe: poate vrea să-și
relanseze cariera, poate este sociopată și
toată chestia asta i se pare teribil de
distractivă, poate pur și simplu s-a săturat
să ne mai audă văicărindu-ne tot timpul.

— Sper să primești ajutorul de care ai
nevoie, spune ea.

Pune receptorul pe blat și mie îmi
păcănește timpanul. Se apleacă să-și ia
geanta.

— Doamnă doctor Carol? strig eu tare,
sperând că o să mă audă. Doamnă doctor
Carol!

Aud niște foșnete în spate. Vin să mă ia
de aici. Doamna doctor Carol se sprijină
de spătar, își masează fruntea, spune ceva
ce eu nu aud.

— Luați receptorul! zbier eu, lovind în
peretele din plexiglas. Răspundeți-mi!
Zgudui masa și strig în același timp. Sunt
într- un hal Iară de hal de furioasă. Doar
pe mine însămi am mai fost vreodată așa
de furioasă.

— Carol! zbier eu iarăși, renunțând la
orice fel

de adresare politicoasă. Te cunosc! Am
avut încredere în tine! Toate am avut!

Mă înșfacă niște mâini de brațe. Alte
mâini îmi

culcă fața pe blatul mesei și mi-o apasă.

— Am avut încredere în tine! urlu eu. Am
avut încredere în tine!

Gardienii îmi pun cătușele și le strâng
atât de tare, încât simt că-mi intră în
oase. Iar când mă ridică de pe scaun, îmi

răsucesc brațele la spate până am
senzația că îmi ies umerii din articulații.
Mai apuc să văd spatele lui Carol, care
iese în fugă din sala de vizite. Știu că nu
mă mai poate auzi, oricât de tare aș
striga.

Am mare nevoie de un telefon. Trebuie
neapărat să le avertizez pe celelalte. Să le
spun că ea este. Dar nu contează cât de
mult îi implor pe polițiști, pentru că par
să nu mă audă. Iau budinca de ciocolată
pe care mi-au adus-o la cină, o strivesc și
o întind peste peretele din plexiglas. Îmi
înfund toaleta cu fasole verde și chiftele
de pui. Izbesc încontinuu tava de ușa
celulei timp de zece minute.

Apar trei polițiști în echipamente de
protecție și mă pun în lanțuri. După care
sunt dusă într- o cameră de interogatoriu.
Iar atunci când mă aduc înapoi în celulă,
văd că toaleta a fost desfundată și că tot
spațiul a fost spălat cu jet de apă. Mai
sunt încă bălți pe jos și se mai scurg încă
șiroaie de pe peretele de plexiglas. Și tot
este îngrozitor de frig. Și tot nu vrea
nimeni să vorbească cu mine indiferent

cât de tare m- aş strădui eu să explic ce
se întâmplă.

Neapărat trebuie să ajung la un telefon.
Dacă aş reuşi, aş putea să le avertizez pe
Marilyn şi pe Heather.

Mă tot rog de ei, până când mă ustură
gâtul şi nu mai am deloc glas. Atunci
încep să dau cu piciorul în peretele din
sticlă şi este trimisă din nou echipa de
intervenţie. Acum mă scot din
lanţuri şi mă îndeasă într-o chestie din
vinii

) ,
albastru deschis, ermetică, vătuită şi cu
găuri la subsuori. Este un fel de costum
de prevenire a suicidului. Cică i se zice
„Fergie“. încerc din nou să dau cu
piciorul în peretele din plexiglas, dar nu
reuşesc decât să cad pe spate şi să mă
izbesc cu capul de podea.

Mă lasă multă vreme să zac acolo —
întinsă pe jos, incapabilă să mă mişc, cu
ochii la scrisorile mele lipite de peretele
din plexiglas.

*Abia aştept să ne întâlnim din nou, scrie
acolo, în caligrafia unei tinere*

neștiutoare. Abia aștept să facem din nou dragoste, după care ai să-mi spui ce anume vrei să-i faci tatălui meu.

Încă eram virgină în seara aceea de Ajun, când a apărut Ricky Walker la noi acasă. Nu mă culcasem niciodată cu el. Cum aș fi putut s-o fac?! Nu eu am scris scrioarea asta. Da, sigur, este același scris, iar foile sunt tot cu

trandafirasi la colturi. Numai că sunt altfel

trandafirașii ăștia, nu mi se par la fel de frumoși, la fel de bine făcuți ca aceia de pe foile originale. Concluzia: unele dintre scrisorile acestea nu sunt ale mele. Unele dintre ele sunt falsuri.

Încerc să-i spun asta polițistului care îmi aduce tava cu mâncare. Îi mai spun că trebuie neapărat să vorbesc cu cineva. Că este foarte important ce am eu de spus. Îl implor cât pot de mult, mă ustură gâtul și sunetele pe care le scot parcă ar fi niște măcăituri de rățuște călcate de mașină.

Dar nu mă ascultă. Nimeni

nu vrea să mă asculte. Nu mai merit să fiu

ascultată de cineva.

— îmi pare rău.

Asta-i tot ce-mi zice. Evită să se uite în
ochii mei, lasă tava pe podea și iese
repede.

La micul-dejun îmi aduce un coltuc de
pâine și o sticlută cu apă, pentru că asta
primesc deținuții care nu au fost cuminți.
Si din nou îl

implor să mă lase să dau un telefon, unul
sigur, atâta tot. Nici măcar nu se uită la
mine. Se poartă de parcă ar fi singur aici
și mă întreb dacă aude ce spun. Poate
doar mi se pare că vorbesc cu el? Poate
am început să-mi pierd
mințile?

Vorbesc cât pot de tare câteva minute,
ascultând cum îmi răsună vocea în spațiul
acela strâmt. Si răsună tare. Dar asta nu
dovedește

nimic. Poate mi se pare. N-am de unde să
știu dacă vocea aia chiar iese acum din
gâtul meu.

Chestia asta antisuicid în care m-au

înfășurat

este prea grea și nici nu pot să stau în
fund, pentru că nu se îndoaie aproape
deloc. Așa că mă întind pe spate și mă
holbez în tavan și încerc să nu mă
gândesc la scrisorile alea false. Și încerc
să nu mă gândesc la câtă încredere am
avut în doamna doctor Carol. Toate am
crezut în ea. Toate ne-am deschis
sufletele în fata ei și

toate am crezut ce ne-a spus și toate ne-
am fi dus oriunde ne-ar fi trimis ea.

Mă gândesc la toate dosarele ei despre
Supraviețuitoare și mă gândesc la dosarul
de pe biroul ei, acel dosar despre
Stephanie Fugate.

Și încerc să-mi dau seama de cât de mult
timp ne colecționează și frigul pătrunde
prin protecția antisuicid, îmi străpunge
carnea și îmi face oasele să pâraie.

Dar dacă mă înșel? Dacă Christophe
Volker a

cedat în cele din urmă și a mărturisit?

Dacă

altcineva — vreun hărtuitor, obsedat de
poveștile noastre — a încercat s-o ucidă

pe Julia
în apartamentul meu? Și dacă Heather a
incendiat chiar ea centrul de reabilitare și
apoi
a mințit pe toată lumea? Și dacă Harry
Peter
Warden a inventat o poveste ca să scape
din
pușcărie și dacă Billy Walker s-a hotărât,
în
sfârșit, să dezvăluie locul unde se aflau >
7
scrisorile? Si eu am scris cartea aia, am
scris si
)' >
scrisorile alea, și acum încerc să fug de
pedeapsa pe care o merit pe drept.
Am turnat șampon în ochii lui Gilly pentru
că pe etichetă scria *Fără lacrimi* și am
tras concluziile greșite si am acționat în
conformitate cu ele si i-am făcut rău unei
persoane dragi. Dacă singura conspirație
este doar aceea care există în capul meu?
Nu.
Doamna doctor Carol este singura
concluzie logică. Ea trebuie să fie. Precis
ea este.

Dacă nu, înseamnă că îmi pierd mințile.

Mi se dă alt coltuc de pâine la prânz,
dar nu-1 mănânc. La cină, tava îmi este
din nou adusă de tânărul polițist cu
degetele rupte.

— Am ceva pentru tine, îmi spune el.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor,
dar chestia aia în formă de tub din pânză
tare mă împiedică, așa că nu reușesc
decât să mă proptesc oarecum cu spatele
de perete. Țin picioarele drepte în față.
Tânărul polițist se uită în spate ca să se
asigure că nu-1 vede nimeni, după care
scoate repede din buzunar un baton de
granola și îl pune pe tavă.

— Trebuie să-ți păstrezi puterile, îmi
zâmbește el.

Ele vor face tot ce le spune doamna
doctor Carol Elliott să facă. O vor urma
intr-un loc uitat de lume, unde ea și-ar
încheia terapia, distrugându-le una după
alta. La Sagefire le-ar duce, în stațiunea
balneară din munți. Asta ar

face. Le-ar ține prizoniere acolo și le-ar
distruge mințile și ele ar muri, dar fără

să-și fi pierdut nicio clipă încrederea în ea.

— îmi trebuie un telefon, zic eu răgușit.

— îmi pare rău, spune tânărul polițist. N-am putut să-ți aduc decât batonul ăsta. E tot ce pot să fac.

Și mie îmi pare rău.

Costumul ăsta antisuicid mă tine imobilizată și

îmi înțepenesc mușchii. îmi zvâcnesc dureros picioarele, din cauza slabei circulații a sângelui. Aș vrea să îmi pot încrucișa brațele, ca să-mi fie cât de cât cald, dar nici măcar nu pot să le îndoi.

Polițistul cu degetele rupte se întoarce, se uită la batonul cu cereale de care nici nu mam atins și clatină dezamăgit din cap.

îmi pune pe lespede-pat o altă tavă și se așază pe vine ca să se uite în ochii mei.

— Te rog, murmur eu printre buzele crăpate. Trebuie să-mi aduci un telefon.

— L-ai iubit cu adevărat? mă întreabă el.

Mi-e atât de amorțită mintea, că nici nu-mi dau seama despre cine vorbește.

— Pe Ricky Walker, mă ajută el. Chiar atât de mult l-ai iubit?

— Nu, hârăi' eu, neînțelegând unde vrea să ajungă.

— Păcat! zice el.

întinde mâna și îmi acoperă gura. îmi astupă și nărilor, așa că nu mai pot să respir. Simt gustul sărat al palmei lui. Nu mai am aer. încerc să mă ridic, dar mă împiedică foarte ușor s-o fac, chiar dacă își folosește mâna cu degetele rupte. Se uită în spate, după care se uită la mine și văd că are expresia unui om care-și face plinul la mașină. Nu este furios. Este nebun.

— O să moară toți de invidie, îmi spune el.

Cine a zis că polițiștii nu pot fi și ei monștri? Am ajuns la capătul drumului, dar trupul meu încă se mai luptă instinctiv. îl zgârii pe mâini cât pot eu de tare, dar nu prea am niciun fel de forță, din cauza costumului ăstuia tâmpit, încerc să-l lovesc cu picioarele, dar tubul mi le blochează. îmi pulsează tâmplele din cauza lipsei de oxigen. Mi se încețoșează

instantaneu privirea și nu mai văd nimic
și nici de auzit nu mai aud.

N-am realizat nimic. Am abandonat-o pe
Julia, rănită și plină de sânge. Am fugit.
Am fost arestată. Am ajuns aici. Am
murit. Toate planurile mele au fost inutile,
toate punctele mele forte au fost de fapt
doar mari slăbiciuni deghizate. N-am
salvat pe nimeni. Am scris scrisorile alea.
Am scris cartea aia. Asta-i tot ce am făcut.
Plămânii mei nu mai ripostează. Încep să
văd negru în fața ochilor.

Parcă aș fi în adâncul unui puț și de pe
marginea lui ajunge cu greu până la mine
vocea lui Garrett P. Cannon.

Bine c-am venit la timp, spune el.
Polițistul se întoarce. Garrett este în
pragul ușii de la celulă.

Polițistul își ia mâna de pe gura mea și
trag cu nesaț aer în piept, fără să-mi pese
că mă înec. Parcă nu reușesc să-mi
oxigenez creierul. Fără să se ridice,
polițistul duce mâna după arma de la
șold. Garrett îl lovește drept în bărbie cu
picioarul încălțat cu cizmă de cowboy, iar

polițistul cade în fund, după care cade pe
spate și se lovește cu teasta de peretele
din boltari.^{r ' j r j}

— Boule! zice Garrett și se apucă să îl
calce în picioare.
^A
îmi pierd cunoștința

CARL HARTMAN: În regulă. Deci, dumneavoastră și Sofia i-ați văzut pe băieți intrând în casă?

MARILYN TORRES: Carlos și Tug, ei s-au dus după omul ăla. După care n-am mai auzit nimic, mult timp, chiar foarte mult. Și atunci Luis a vrut să intre după ei.

CARL HARTMAN: Și de ce n-a făcut-o?

MARILYN TORRES: Pentru că are handicap și nu l-am lăsat noi.

CARL HARTMAN: Ne puteți spune ce s-a întâmplat după aceea?

MARILYN TORRES: A apărut pe motocicletă celălalt bărbat și părea atât de normal, atât de zdravăn la cap! N-am știut cine era. Și a început să vorbească cu noi și ne-a făcut să ne simțim bine.

BOUDE ENRIGHT: Ce anume v-a spus?

MARILYN TORRES: Păi, chestii drăguțe, știți și dumneavoastră de care... chestii pe care le spui dacă ești normal.

CARL HARTMAN: Și ce s-a întâmplat apoi?

MARILYN TORRES: Celălalt bărbat a ieșit pe prispă cu o armă.

BOUDE ENRIGHT: Și cum arăta „celălalt bărbat”?

MARILYN TORRES: Nu-l mai văzusem înainte. Era scund și gras și cu un tricou cu steagul confederat pe piept. Și arma aia a lui era cu țeavă scurtă și...

CARL HARTMAN: O pușcă cu țeava retezată?

MARILYN TORRES: Da. Și bărbatul de pe motocicletă, cel care păruse atât de normal la început, l-a prins pe micuțul Luis și... ăăă... l-a pus peste... ăăă...

CARL HARTMAN: Vreți să vă lăsăm puțin ca să vă liniștiți?

MARILYN TORRES: L-a pus peste șaua de la motocicletă.

BOUDE ENRIGHT: Și?

MARILYN TORRES: Și a scos un brici din cizmă și l-a scalpat pe viu.

Transnerea declarației lui Marilyn Torres, supraviețuitoare într-un caz de omucidere multiplă, dată în fața locotenentului Boude Ennght și adjunctului Carl Hartman. 17 iulie 1978

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIII:

Sacrificiul suprem

Când îmi revin, văd că nu mai sunt
în costumul Fergie. Și mai văd că
sunt într-o altă celulă, fără
scrisorile mele lipite pe peretele
transparent, prin care eram
supravegheată. Un paramedic își
mișcă lanterna prin fața ochilor
mei. Mă întreabă câte degete văd
că ridică. îmi încerc norocul.

— Trei?

Sunt dusă la duș. Când mă întorc,
găsesc pe o bancă hainele mele de
stradă frumos împăturite. În fața lor
se află o cucoană cu figură
supărată, care pare a fi mare șefa în
secția asta de poliție. Mă șterg cât
pot de bine cu prosopelul ăla aspru,

mic cât o cârpă de vase, și mă
îmbrac pe pielea încă udă și rece.
Însă, în tot acest timp, încă mai
simt pe limbă gustul sărat de la
palma acelui tânăr polițist. Și, în tot
acest timp, mă aștept ca polițista
asta să-și scoată bastonul și să-mi
sfărâme rotulele, să-mi zdrobească
traheea, să mă lase să mă înec cu
propriul sânge pe podeaua din
beton.

Dar nu face nimic din toate astea.
Doar mă încătușează și mă duce
intr-o cameră de

interogatoriu, unde stau și aștept
foarte, foarte mult timp să se
întâmpile ceva.

În cele din urmă, se deschide ușa și
apare Garrett P. Cannon. Poartă
unul dintre numeroasele lui
costume bej și pe cap are o pălărie
uriașă de culoare albă.

— Gata de drum? mă întreabă el.
Mergem împreună în Utah. Că
poliția din Los Angeles și-a dat
seama că n-are mijloacele necesare
ca să te țină în siguranță, așa că o
să ne întoarcem în American Fork,
unde o să fii judecată în calitate de
complice la asasinarea mamei tale,
a iubitelului tău, a sărmanei tale
surioare, a ofițerului Miller și a
tatălui tău. Și crede-mă
când îți zic, Lynnette, că vom găsi
noi o modalitate să mai adăugăm
câțiva anișori la sentință și pentru
moartea părinților tăi adoptivi și
pentru cei trei polițiști uciși tot
atunci în exercițiul funcțiunii. Să
vezi ce-o să
ne mai distrăm. Ca pe vremuri.
Și îmi face cu ochiul.

— Terapeuta mea l-a pus să facă

asta? îl întreb eu.

— Pe cine? se face Garrett că nu pricepe, dar i se șterge rânjetul de pe buze.

— Doamna doctor Carol l-a pus pe polițistul ăla să mă atace?

— Agentul Dean Foley era un mare fan de-ai tăi, zice el. Se pare că a așteptat întreaga viață ca să poată pune mâna pe tine.

— N-a facut-o de capul lui, spun eu. Este o întreagă conspirație. Va încerca altcineva.

— Știi ceva, madam Oliver Stone?- Mă doare fix undeva. Haide, mișcă!

* y

Când polițistul deschide ușa care dă în parcare, soarele parcă vrea să-mi scoată ochii cu ghearele lui ascuțite. Pielea mea înghețată soarbe cu lăcomie căldura. Asta-i

unul dintre principalele motive
pentru care m-am mutat la Los
Angeles: aici nu este niciodată
iarnă. De o săptămână port doar
hainele astea și sunt mototolite și
jegoase, dar sărutările soarelui mă
readuc la viață, iar aerul miroase a
proaspăt și a verde, nu a produse
de curățenie.

— Mișcă-ți curu', mă îndeamnă
din spate un polițist umflat cu
steroizi.

îmi târăsc picioarele în urma lui
Garrett. Aud cum îmi zdrăngănesc
lanțurile pe ciment, încerc să mă uit
bine în toate părțile, pentru că este
foarte posibil ca doctorița Carol să-
și fi trimis lunetistul și aici, dar
atentia îmi este
distrasă de culorile strălucitoare
din jur.

Si mă copleșește mulțimea de

în 1991, îi JJDiui: nea din liceu și prietenul lui cel mai bun

camionete, și de

SUV-uri, și de automobile sport. Mă
emoționează verdeața, cerul senin
rară niciun

nor. Adierea vântului are miros de
California, iar eu am impresia că
sunt condusă la altarul pe care voi
fi sacrificată.

Chiar atunci când mi se mai
obișnuiesc ochii

cu strălucirea razelor reflectate în
parbrize, trebuie să-i închid din
nou, pentru că văd mașina lui
Garrett: același Cadillac Seville
roșu,

fabricat în 1976- Și ultimii douăzeci
de ani dispar într-o clipă.

— E o splendoare, se extaziază
polițistul îndopat cu steroizi,
aplecându-se ca să-mi scoată
lanțurile de la glezne.

în 1991, îi JJDiui: nea din liceu și prietenul lui cel mai bun

— Prima mea mașină, se laudă Garrett. O să

mă coste benzina peste o sută jumate de dolari până la Provo, dar merită fiecare bănuț.

Nu vreau să mă urc în mașina lui.

De prea multe ori m-a pipăit peste tot în ea. Dar atunci când deschide

portiera din spate și mă împinge înăuntru, apăsându-mi capul cu

mâna — așa cum învață polițiștii

încă din prima zi de instrucție și o

fac până în ultima lor zi de viață —, nu mă împotrivesc. Ce rost ar avea?

Nu pot decât să mă supun.

îmi desface cătușa de la o mână și o prinde de o bară metalică de lângă tavan.

— Stai bine? mă întreabă el, după care trânteste portiera fără să-mi aștepte răspunsul.

Mă bucur de căldură, în timp ce el

și polițistul

mai stau la taclale. Mașina asta a
fost mândria

lui Garrett, dar acum a instalat în
ea bara aia

din metal de care să imobilizeze
deținuții și a

pus între locurile din față și
bancheta din spate o plasă groasă
din metal negru. încerc portiera.
Nu se deschide din interior.

— ...dar să treci tu pe la mine și am
să te bat

măr la cărți, își ia Garrett rămas-
bun și se urcă

la volan.

Trânțește portiera și-i face semn cu
mâna polițistului care pozează cu
telefonul mașina asta ridicolă.

Garrett are mare grijă cum ține
capul întors, ca să nu i se vadă
pielea lăsată de pe gât.

— Centura, Lynnette, îmi zice el,

pornind motorul. Mai am treabă cu tine, așa că nu

vreau să-ți spargi dințișorii ăia drăgălași în vreun accident.

Ieșim în stradă. Cadillacul huruie ca un tanc.

— Pornim la drum, dar să știi că nu-i un drum din cărămidă galbenă, mă anunță el, facându-și loc în traficul aglomerat de la începutul serii și lăsând în urmă secția de poliție. Sau poate tu crezi că o injecție letală e totuna cu Vrăjitorul din Oz.

Pe lângă noi trec multe mașini, iar pasagerii din ele se tot uită la mine, dorindu-și să poată face o poză cu infractoea din Cadillac.

— Știi..., începe el. Automobilul ăsta mi l-am cumpărat din primii bani pe care i-am primit pentru

în 1991, îi JJDiui: neu din liceu și prietenul lui cel mai bun

filmele alea ale fraților Walker. M-
au plătit pentru fiecare zi în care
am fost pe platou și n-am făcut
decât să am grijă ca actorii ăia
care-i jucau pe polițiști să nu-și țină
armele ca niște nătărăi.

^y
Mă las pe podea, cu mâna
încătușată în sus. Nici aici nu sunt
complet protejată, dar măcar nu
poate să tragă nimeni în mine prin
geamul din spate. Cum de am ajuns
în situația asta? Doar cu o
săptămână în urmă eram liberă;
acum trecutul m-a prins și este
flămând și vrea
să mă devoreze. Cum de a reușit
doctorița

„

Carol Elliot să facă toate astea de
una singură? Cu siguranță că a avut
nevoie de ajutor, de ajutorul cuiva
pe care noi să nu-l suspectăm, de
ajutorul cuiva ca... Heather. Cea

în 1991, îi JJDiui: nea din liceu și prietenul lui cel mai bun

care a chemat poliția, cea a cărei
poveste nu se mai leagă dacă o
spune de două ori, cea care ar fi
putut foarte
ușor să incendieze centrul de
reabilitare unde

>
stătea, cea care se afla deja la
Marilyn când am ajuns eu acolo. Și,
insist asupra acestui fapt, cea care
a chemat poliția ca să mă bage în
celula aia unde Dean Foley a
încercat să mă omoare.

— Nu mi-a plăcut niciodată de tipul
ăla care a jucat rolul meu, zice
Garrett. Probabil că-i mult prea
greu să-mi reproducă aura,
personalitatea, felul în care mă port
și vorbesc și rezolv toate
problemele și treburi din astea. Nici
un actor nu are cum să le învețe.
Știi ce
mi-a răspuns regizorul, când i-am

zis că ar trebui să-mi interpretez
propriul rol? Domnule
Cannon, atât de multă autenticitate
ai aduce filmului, că toți ceilalți
actori ar părea niște impostori. Și
mare adevăr a spus.

Mă lipesc de portiera din dreapta
ca să-mi protejez capul și pieptul de
oricine ar trece în direcția aia; dar
încă sunt vulnerabilă în partea
stângă. Mă ghemuiesc și mai tare
pe jos. Dar de ce mă mai chinui? Si-
au executat foarte bine

planul. Au pus toate detaliile la
punct de multă vreme. Au fost
mereu cu trei pași înaintea mea. Iar
eu sunt neputincioasă și singură, în
timp ce ei sunt puternici și mulți.

— Ce naiba, Lynne! exclamă
Garrett de dincolo de plasa
metalică. Termină cu târâtul ăla pe
jos și stai ca lumea pe banchetă.

în 1991, îi JJDiui: nea din liceu și prietenul lui cel mai bun

Chiar acum! Dacă nu vrei cumva să
opresc mașina și să-ți dau cu spray
paralizant în nas.

Nu vreau, dar n-am ce face. Asa că
mă urc

înapoi pe banchetă. Garrett oprește
la un fast-food. Mi se declanșează
brusc reflexul

pavlovian și încep să salivez. Atât
de foame îmi este, că nici nu mai tin
cont de instinctul de

autoconservare și casc gura la
pozele cu felurile de mâncare, la fel
ca o țărăncă ajunsă pentru prima
oară la oraș.

— Ziua bună! zice Garrett în
microfon. Vreau și eu un burger cu
curcan și guacamole, cu mai multă
brânză, și niște cartofiori prăjiți, tot
cu multă brânză și cu ardei iute, și
un shake

mediu de portocale. Plus o cola dietetică mică, așa... de gust.

— 12 dolari, 79 de cenți, spune vocea de robot.

— Trebuie să am grijă să nu mă îngraș, spune Garrett, pornind mașina. Of, la naiba, Lynne, am uitat. Tu vrei ceva?

Probabil că a auzit cum îmi chiorăiau matele.

>

— Da.

— Ai bani? vrea el să știe, uitându-se la mine prin oglinda retrovizoare.

— O să ți-i dau înapoi.

— Avem nouă ore de mers până la Provo. Uite, mestecă niște gumă.

Și vâără un pachetel printr-un ochi al plasei metalice. Nu întind mâna și cade pe jos.

Aroma de unt fierbinte din punga
lui îmi torturează stomacul. Intrăm
din nou pe
autostradă și eu mă jur că nu o să
mă milogesc de el să-mi dea un
cartof prăjit. Nici de o gură de suc
n-am să mă milogesc.

— Vrei să-ti zic un secret? mă
întreabă Garrett

acum, trăgând cu poftă din pai.
Știam că
puștiul ăla... Foley... era cam
amorezat de tine.

Știu tot ce se poate ști despre tipii
care au făcut

o ob sesie pentru tine. Am făcut în
asa fel încât

să fie de serviciu când te-am adus
și, recunosc

cu toată sinceritatea, m-am mirat
foarte tare că

nu s-a repezit asupra ta din primul

moment.

Dar știi și tu cum se zice: doar
cu răbdarea >)

treci marea.

— Ti-ai dorit să mă omoare?!
exclam eu, uluită

la culme că încă mă mai urăște atât
de mult.

Poate mă înșel. Poate nu doamna
doctor Carol ne vrea moartea.

— Ce mi-am dorit eu a fost ca
poliția din Los Angeles să priceapă
că este extrem de nepregătită să-ți
asigure protecția în stare de
detenție, spune el. Plus că am vrut
să petrecem ceva timp doar noi doi
singuri, așa, ca pe vremuri.

Mă ia cu amețeală. Ne îndreptăm
spre colinele din San Bernadino.
Garrett își despachetează
burgerul și mușcă din el, după care
îl pune înapoi în pungă. Și-l

păstrează pentru mai târziu. îmi dau seama că exact la el ar fi apelat doamna doctor Carol.

— Există o legătură foarte strânsă între noi, Lynne, îmi zice el.

Am trecut de Rancho Cucamonga și traficul nu mai este atât de aglomerat, când urcăm spre munți, pe șoseaua 15. Peste tot nu se văd decât pietre și câmpuri necultivate și depozite mici, care au în față desene cu șoricei care se opintesc să-și care geamantanele. Mi-este atât de foame, că mirosul de la burgerul ăla cald mă înnebunește de-a dreptul.

— Amândoi știm că sunt momente în viață

))
când trebuie să îți faci singur dreptate.

Garrett dă întruna din gură atunci când este

neliniștit; și este neliniștit doar
atunci când
încearcă să-și ia inima în dinți și să
facă ceva ce

)) î

nu vrea să facă. Încerc cătușa
prinsă de bară. E prea strânsă. Știu
că sunt transpirată toată, chiar și
pe mâni, dar nici așa n-aș reuși să
mi-o dau jos. Mă uit în jur după
ceva ce aș putea să folosesc pe post
de armă. Dar singurele arme de aici
sunt dinții și unghiile mele, plus
pachetulul cu gumă de mestecat.

— Știi, nici nu mi-a venit să cred
când am auzit că procurorul din
Provo are scrisorile alea de amor
ale voastre, spune Garrett, dar fără
să mă mai privească în oglinda
retrovizoare. Dar atunci când m-am
dus la el și le-am citit, jur că
am avut senzația că mi se redeschid
niște răni

} >

închise de multă vreme. Si că ies
niște viermi

din rănilile alea și că încep să mișune
peste tot și că îmi dau toată viața
peste cap. Nu-mi plac deloc viermii,
Lynne, mi-e scârbă de ei. Ți-am zis
asta vreodată? Asta-i motivul
pentru care nu mă duc la pescuit.

Poate reuesc să fac ceva cu
cureaua mea. Să

mi-o răsucesc în jurul pumnului și
să-l lovesc cu catarama. Pe vremuri
m-am gândit să-mi ascund o lamă în
căptușeala jeansilor, dar n-am ajuns
s-o fac. Au trecut anii și eu m-am
lăsat pe tânjală și am devenit mai
nehotărâtă și mai leneșă. Iar în tot
acest timp, doamna doctor Carol s-a
deșteptat și mai mult la cap și s-a
organizat mai bine și a căpătat mai
multă forță.

Nu există absolut nicio variantă a
acestui

scenariu în care eu aș scăpa cu viață. În care ar scăpa cu viață oricare dintre noi.

A trimis pe cineva s-o omoare pe Adrienne și ia frânt inima lui Dani, ținând-o departe de Michelle. O s-o termine și pe Julia, după care o s-o ucidă pe Marilyn, apoi pe Heather, și apoi pe mine, și apoi...

Pe Stephanie.

— Procurorul avea scrisoricile alea de amor

chiar de la Billy Walker, continuă Garrett. Le

îngropase lângă mormântul fratelui său. Habar

n-am de ce n-a pomenit înainte de ele, dar cine

are habar despre cum funcționează mintea

unui nebun? Să știi că am tinut

foarte mult la

> >

tăticuțul tău. Eram de acord în
toate privințele. Știu că era iute la
mânie, dar înțelegea că eu îmi
făceam datoria. Și că se putea baza
pe mine să iau cele mai dificile
decizii.

Stephanie Fugate. îmi amintesc
acum de dosarul de pe biroul
doamnei doctor Carol, îmi amintesc
de zâmbetul ei, care-i lăsa să se
vadă aparatul dentar: zâmbet de
adolescentă prostuță, dar optimistă.
îmi amintesc cum se
uita curioasă la lumea din jur
printre șuvițele bretonului.
Semăna tare bine cu Gillian, sora
mea.

E leită Gillian.

Trecem pe lângă un parc eolian
abandonat, unde palele rotoarelor

se mișcă alene. Apoi traversăm un
cătun care încă mai dă semne de
viață: o firmă colorată în roșu și alb
în fata

>

> j

>

unui birt; o firmă în negru și galben
pe care parcă un elev de clasa întâi
a mâzgălit cuvântul *Bufet*; o
parcare plină de gropi, înconjurată
de un gard din lanțuri care atârnă
până la pământ. După care
rămânem iarăși doar noi doi și
colinele pârlite de arșiță.

— Nu-mi place să-și bată nimeni joc
de amintirile mele despre oamenii
la care am ținut și acum nu mai
sunt printre noi, zice Garrett. Mă
enervează foarte tare scrisorile
alea, din
care lumea află de defectele
tăticutului tău.

>

Eu mă gândesc la Stephanie și la
toate dosarele alea ale copilelor

supraviețuitoare, din biroul
doamnei doctor Carol. De ce le
păstrează? Mi- amintesc ce mi-a
spus când m-a vizitat la închisoare:
„Mi-am petrecut o foarte mare
parte din viață încercând să creez o
lume în
care să nu mai existe femei care să
sufere cât ati
suferit voi”.

Unde s-a mai pomenit ca leacul să
fie mai rău decât boala?

Garrett reduce viteza, apoi cotește
și intră pe o șosea îngustă, cu două
benzi, asfaltată, care serpuiește
printre coline. Trecem pe lângă
niște case pe jumătate construite și
abandonate acum, iar el conduce
mașina în spatele uneia cu
geamurile sparte și cu cablurile
electrice atârând din orificiile
unde ar trebui să fie becurile

verandei. Jumătate din acoperiș a
fost acoperită cu țigle roșii, iar
peste cealaltă jumătate este pusă o
foaie gudronată, sfâșiata de vânt.

Bineînțeles că oprim aici. Garrett n-
ar face

niciodată mizerie în interiorul
mașinii lui

dragi. Acum se dă jos, iar eu îmi
analizez opțiunile. Nu că ar fi prea
multe. Dacă aș lua-o la fugă spre
casa pe jumătate terminată și nu ar
mai reuși să mă prindă?

Garrett deschide portiera,
trăgându-mi și brațul drept odată
cu ea. Ține pistolul în mâna stângă,
cu țeava în jos. Nu văd drumul din
locul ăsta. Și nu cred că are de
gând să mă bage în casă. În sfârșit
mi-am dat seama ce se va

întâmpla și este prea târziu. Sunt
prea înceată. Prea proastă. Fac

degeaba umbră pământului.

— Coboară, Lynnette! îmi ordonă
el. E momentul să ne reglăm
conturile.

— Garrett..., încep eu.

— Nu, nu, nu! M-am hotărât.
întoarce-te cu spatele la mine.

Mă dau jos din mașină. M-a luat cu
amețeală.

Mă întorc cu fața la portbagaj.
Mâna dreaptă

îmi este încă prinsă cu cătușă de
bară și o țin

întinsă în spate. Nu-mi doresc decât
să nu o

dezamănesc pe Stephanie. Cine o s-
o mai

salveze, dacă eu o să fiu îngropată
în vreun șanț

la marginea drumului? Cine o s-o
mai

avertizeze în privința lui Garrett P.
Cannon și a

în 1991, îi JJDiui: nea din liceu și prietenul lui cel mai bun
doctoriței Carol? Până la urmă, s-au
dovedit a > ⁷

fi prea mulți. Până la urmă, i-am
dezamăgit pe toți oamenii la care
am tinut.

Aud un tăcănit metalic și simt că mi
se desface))
cătușa. închid ochii.

— Ce mai aștepti?

Vocea lui Garrett se aude de mai
departe. Deschid ochii și îl văd că
se îndreaptă către casă.

— Haide odată!

Și dispăre înăuntru. Aș putea să
fug, aș putea să mă fac nevăzută
într-o singură secundă, dar trebuie
să aflu ce are de gând.

Da, curiozitatea a fost monstrul ăla
fără chip care a omorât pisica.

Merg atentă printre pietrele din
curte, deși abia dacă mă țin pe

picioare de foame și de
oboseală. Mi s-a învinețit
încheietura mâinii și

> >

mă doare rău. Mă aplec și iau de pe
jos o bucată murdară de beton.

Parcă mă simt mai bine, dacă am
ceva în mână când voi intra în casa
asta întunecată în urma lui Garrett.

— La ce dracu' ai nevoie de aia?
vrea el să știe.

A ieșit după mine și văd că acum își
pune coltul înapoi în toc.

— Ai de gând să faci prespapieruri?
îmi smulge dintre degete bucata de
beton și o aruncă în curte.

— M-am gândit că-i mai bine dacă
stăm de vorbă afară, la soare.

Crede-mă când îți spun că nici eu
nu pricep cum stă toată treaba asta
și, până când o să mă dumiresc,
prefer să-mi închipui că mi s-au pus
microfoane în mașină. Că mi se

pare că e cineva care știe prea multe, chiar înainte să le aflu eu însumi.

Mă uit atentă la el, așteptându-mă să scoată iar pistolul.

— Ce naiba, Lynne? se miră el. Ți-ai imaginat că o să sar pe tine? Aoleu, nici vorbă! Crezi că am să te împușc?

— Nu asta ai de gând?

— Glumești? zâmbește el. Povestea asta mi-a
mirosit dubios din capul locului.

Totul mi se pare straniu. Casa, curtea, Garrett, îmi zâmbește de parcă am fi prieteni vechi.

— Cum adică?

— Hai să-ți zic ceva, Lynnette. Nu știu cât de multe am învățat în toți anii ăștia, dar de un

în 1991, îi ziceam: nu din liceu și prietenul lui cel mai bun

lucru sunt sigur: am învățat cum să-
mi dau seama când profită cineva
de mine. Acum, după douăzeci de
ani, apar brusc noi informații
șocante? Doar în filme se întâmplă
așa ceva, nu și în viața reală. Billy
Walker i-a divulgat procurorului
despre existența scrisorilor pentru
că cineva a vrut ca tu să fii arestată.
Și cineva-ul ăla nu-i un cretin ca
Billy Walker. Dar de ce? Că de
multă vreme nu mai arăți bine și ai
fundul prea uscat ca să mai vrea
cineva să ți-o tragă. Am sunat la
oamenii pe încă îi mai știu la
Hollywood și am aflat că seria ta de
filme e ca o bombă atomică. Nici
măcar nu se mai gândește cineva la
ea, cu atât mai puțin să-și propună
s-o reia cu altă distribuție și altă
regie. Prin urmare, cui îi mai pasă
de tine? Am crezut că o să trimită

pe cineva să te ia din L.A. ca să te
aducă înapoi la

Provo și mi-am zis că, în fond, noi
doi ne

)⁷⁷

cunoaștem de multă vreme. Așa că
m-am oferit

y

j

s-o fac eu.

— Nu te cred, spun eu.

— Nu?

Garrett își umezește buzele și se
înfurie. Așa

y

>

y

î

îmi dau seama că nu minte.

— Trei zile am stat ca prostu în
secția aia de poliție, așteptând să
acționeze țicnitul ăla! Team adus
aici ca te eliberez, sfrijito! Vreau să
iau măsuri împotriva porcăriilor
astea care se întâmplă acum,
pentru că nu suport să văd cum
cineva calcă în picioare reputația
singurului om pe care l-am

în 1991, îi JJ Diiu: **ne**u din liceu și prietenul lui cel mai bun

respectat vreodată în viața mea. Și,
cine știe, poate o să iasă chiar și o
carte nouă din toată povestea asta.
Poate o s-o scriem împreună.

Agentul meu literar zice că o să
primim un avans al naibii de mare,
dacă ești de acord să colaborăm. Ca
să nu mai spun că subiectul ar fi
evenimentele recente. Cunoscut un
scriitor al naibii de bun, care o să
ne ajute și o să pună pe hârtie tot
ce-i povestim noi. Ai să vezi că nu te
mint. O să te dea pe spate.

Nu mai sunt în stare să mă uit la
Garrett. Ii sunt atât de
recunoscătoare că nu mă execută
aici, în mijlocul pustietății, că nu
cred că aș fi în stare să mă abțin de
la cine știe ce faptă nechibzuită. De
pildă, să-l îmbrățișez. Mi-1 și
imaginez cum ar arăta în pielea
goală, cu puțini perișori cărunți pe

abdomen, cu fesele lăsate. Dar
purtând încă pălăria de cowboy. Iar
fantezia asta mă readuce imediat cu
picioarele pe pământ.

— Atunci, cine face toate astea? îl
întreb eu.

— Speram să-mi spui tu. Este
cineva care vă vânează, pe tine și
pe amicele tale. Pe cine ai scos
din sărite?

Parcă mi se face o gaură în burtă,
prin care mi se scurge tot
zbuciumul lăuntric de până acum.
În sfârșit, mă ascultă și pe mine
cineva! Nu contează că-i vorba
despre Garrett P. Cannon,
mă mulțumesc și cu el.

>)

— Precis nu-i doar o singură
persoană, spun eu. N-are cum să fie
una singură. Christophe Volker a
urmărit-o mereu pe Adrienne, dar
apoi totul s-a petrecut mult prea

repede. Precis a fost ceva pus la
cale din timp. Iar cineva l-a sunat
pe Russell și i-a spus despre cartea
mea...

— Scrit o carte? mă întrerupe el, pe
un ton ofensat.

— Nu despre chestiile alea. N-am
vrut niciodată să fac public ce a fost
atunci.

— Nu pricep, care-i scopul?

— Mi s-a părut că așa pot să mă
liniștesc.

— N-am auzit o tâmpenie mai
mare ca asta, mormăie el.

— Dar cineva a furat tot ce am
scris. Din calculatorul meu.

— Ai auzit de parole?

Mă fac că nu înțeleg și continui:

— Au citit ce am scris și după-aia l-
au pus pe Russell Thorn să se ducă

la Julia. Pentru că ea
știa unde stau și au venit amândoi
la mine. Ala

> >

care a tras a așteptat până ne-a
văzut că suntem tot acolo. Au
incendiat centrul unde stătea
Heather. Și după-aia Harry Peter
Warden a mărturisit cum a fost cu
Dani. Și după-aia Billy Walker i-a
spus procurorului despre scrisori.
Se petrec toate mult prea repede și
parcă în același timp.

— înseamnă că este vorba despre
cineva care
poate facilita comunicarea atât din
închisoare,

cât și din afara ei, zice Garrett.

Asta-i o treabă) *
al naibii de grea.

— Doamna doctor Carol, mă
încăpățânez eu. Prin eliminare.
Gândește-te. E singura care ne

cunoaște slăbiciunile.

)

— Ce motiv ar avea?

— Poate-i nebună, spun eu. Poate își închipuie că singurul tratament pentru noi este moartea. Eu așa cred.

— O psihopupu nebună, se minunează el, după care încearcă să glumească: Madam doctor de cap este bolnavă... la cap.

— Poate e vorba de mult mai multe, spun eu. Poate vrea să scrie o carte și are nevoie de un subiect trăsnet.

— Așa ceva ar presupune mult sânge rece, zice Garrett, cu un oarecare respect în ton.

— E o treabă care oricum asta presupune, îl reped eu. Eu zic că, dacă am compara lista de vizitatori ai lui Billy Walker cu cea a lui Harry Peter Warden, am descoperi același

nume pe amândouă... numele ei!

— Nu crezi că trebuie să fii un geniu, ca să te gândești să verifici listele alea?

— Nu neapărat.

— Ba da. Și eu sunt geniul ăla! se umflă el în pene. încă nu l-am vizitat pe domnul Warden, dar pe lista de vizitatori ai lui Billy Walker apare foarte des un nume. Și nu-i numele doamnei tale doctor. A trimis pe cineva să-i facă treaba. Pe una dintre voi.

Nici n-am nevoie să-mi spună, pentru că știu despre cine este vorba.

— Pe Chrissy Mercer, zice Garrett. Puteam să bag mâna în foc că era Heather.

— Ah! exclam eu, dar mă simt

cumva ușurată,

* > *

imaginându-mi că poate Heather a
trecut din nou de partea mea.

— E logic, continuă el. Terapeuta
voastră colecționează
Supraviețuitoare, asta-i pasiunea ei.
Dar nu ți-a zis că are seria
completă.

îmi dispare senzația de ușurare și
mi-e iarăși rău, dar nu asta
contează. Este posibil să fie așa
cum spune Garrett și, dacă este
posibil, eu trebuie să mă conving și
că este adevărat.

D y

— Uite cum facem: eu o să am o
mică discuție agreabilă cu domnul
Warden, în timp ce tu ai să stai nițel
la bârfe cu Chrissy-Nebuna, spune
Garrett. Am adus și niște poze cu
tine fără sutien, ca să-și dea mai

repede drumul la gură.

Firește că a păstrat pozele alea.

— Si cum rămâne cu Provo? îl
întreb eu.

j

— Ce naiba, Lynne! N-am avut
deloc intenția să te duc la Provo. S-
ar scula tăticutul tău din

5

mormânt și m-ar ucide, dacă as face
una ca asta. Haide!

Se lasă pe vine și descuie
portbagajul. Înăuntru se află geanta
mea și borseta. Iar pistolul încă mai
este în ea. La fel și banii și
telefonul.

•>

5

— Ti l-am încărcat eu și am luat
cinci sute de

5

dolari, spune el. Țsta-i onorariul. O
să-ți dau mai încolo factura. Acum
s-ar cuveni să zici mulțumesc. Știu
că nu le prea ai cu politețurile.

— Si cu tine cum rămâne? schimb

în 1991, îi ziceam: nu din liceu și prietenul lui cel mai bun eu subiectul.

— Cum să rămână? Am oprit aici pentru că te văitai de crampe și niște complici de-ai tăi au sărit pe mine. Zic să fi fost doi sau trei bărbați de culoare, foarte înalți și foarte zdraveni. Unul avea o pușcă cu țeavă scurtă. Poate o să vâr printre ei și un tip alb, ras în cap. Doar ca să nu par prea rasist.

— Un tip alb și ras în cap, cu doi tipi de culoare ? mă mir eu.

— Nu trebuie decât să-mi tragi una în ochi, să mă smotocești un pic și să mă legi cu câtușe de bara asta din mașină, îmi explică el. După-aia mergi înapoi până la birtul ăla pe lângă care am trecut. E un drum de vreo patruzeci de minute, nu mai mult. De acolo poți să-ți chemi un taxi. Ești o fată descurcăreață, Lynne. O să te sun să-ți zic ce-am

făcut cu Warden și o să stau cu
ochii pe doctorița aia, iar tu o să te
duci după Chrissy- Nebuna.

Deocamdată nu ai decât o bănuială
în privința ei. Ne trebuie dovezi,
dacă vrem să aibă succes cartea
noastră.

— De ce nu-ți tragi singur câțiva
pumni? îl întreb eu.

— Nu mă lasă inima să stric o operă
de artă, rânjește el. Ei, haide, gata
cu prostiile.

își fixează bine pistolul în toc cu
curelușa și îmi explică:

— Nu cumva să te împușc din
reflex. Ai grijă să mă lovești în
ochiul drept și încearcă să dai cât
mai tare, cu mânuțele astea ale
tale. Trebuie să

^{z î}
mă învinețești.

Acum îmi dau seama că acest om, Garrett P. Cannon, mi-a salvat viața pentru a treia oară.

— Ți se pare mai verosimil dacă aș zice că au fost doi țiți de culoare și doi albi rași în cap ? mă întreabă el.

Ridic genunchiul și-l pocnesc în ouă cât de tare pot.

— Auuuuu! exclamă el, apucându-se de ele și căzând într-o rână.

— Să le zici că eram al naibii de furioasă, spun eu.

Li smulg cheile dintre degete și mă urc în mașină. Fac o tură în jurul lui. Garrett încearcă să se ridice în picioare. Apăs pedala de accelerație și ridic nori de praf maroniu. Plec. Trebuie neapărat să mă mai opresc undeva, înainte să o caut pe Chrissy-Nebuna.

Chiar dacă acum e rece, burgerul

În 1991, îi lăsa pe prietenii mei din liceu și prietenul lui cel mai bun

ăsta e cel mai bun lucru pe care l-
am mâncat în ultima săptămână.

nenei încă de ajutorul mar multor psihoterapeuți, ai raidul
ei mele și al prietenilor, și folosind diferite antidepresive și
medicamente recomandate pentru stări de anxietate, am reușit să
termin liceul și am fost admisă la Colegiul Windsor. Am crezut

în eforturile lui de a îmi arăta că crimele comise la liceul meu,
a măcelărit cinci studenți din anul în care eram și eu, A încetat
dear atunci când i-am prins atacându-l pe colega mea de cameră și

faptului că aparține de mine și – au dat toată silința să
săi vezi, colega mea de cameră a murit.

-hilar
și m-am zis azi,
de Raymond
-S ^

continuă să cores-

5 pare că
admiratorii

Acesta este motivul pentru care vă scriu din nou, ca să vă rog
să respingeți ultima cerere de eliberare condiționată înaintată de

În 1991, îi JJ Diiu: nea din liceu și prietenul lui cel mai bun
Raymond Carroll en .

Scensoarea labe, CampM1 a^sa.a Co^e, de aud™ pe,,*, ebbe™ condiționată
dm cadnil DcpartamenmIn, de Coreene ș, Reabil.lare

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIV:

Sânge proaspăt

Mă hotărâsc să nu mă complic. O s-o
răpesc pur și simplu pe Stephanie Fugate.

De câteva zile, mass-media nu vorbește
decât despre ea și familia ei, așa că nu-mi
este greu să-i aflu adresa: un cartier
cochet din Santa Monica. Conduc cât de
încet pot și parchez vizavi. Este o casă cu
un etaj, trei dormitoare, garaj cu două
locuri și o grădină întinsă și foarte frumos
amenajată. Stephanie este sora mai mare,
asa că probabil al ei este dormitorul mai
spațios de deasupra garajului. O să mă
strecor printre tufe, o să mă urc cumva pe
acoperișul garajului și o s-o conving să
iasă. Habar n-am cum o să fac asta, dar
știu că nu trebuie decât să o duc într-un
loc unde să fie în siguranță câteva zile.
Pentru că monștrii noștri nu au răbdare și
se enervează și fac greșeli, atunci când
lucru

„Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Floare la ureche, fără discuții, fără

tămbălău. Planul meu este infailibil tocmai pentru că-i atât de simplu. Sunt o săgeată trasă drept în viitor. Toate deciziile mele îmi par perfecte.

Cobor din mașină pe asfaltul care încă mai emană fierbințeala zilei și, înainte să trântesc

portiera, aud o voce de bărbat:

— Spune-mi de ce te uiți la casa mea, dacă nu vrei să chem poliția.

Stă la umbra unui palmier de peste stradă. Poartă pantaloni scurți și o cămașă din bumbac, arătoasă pe vremuri. Probabil că mă urmărește încă de când am ajuns aici. Intr-o mână are telefonul, în cealaltă are o lesă. De la capătul lesei, un chihuahua se holbează fioros la mine.

Atât de tare m-am concentrat asupra casei, că am uitat să fiu atentă în jur.

— Reporterii v-au sunat toată săptămâna la ușă, improvizez eu, cu ochii ațintiți asupra mâinii lui cu telefonul, nu cumva să ap
-- "Topul scriitorilor s'asher", de Russell Thorne, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010
a
cap toți vecinii, telefonul a sunat

încontinuu. Sunt convinsă că ați
descoperit deja destui oameni care și-au
dat identități false. Toți aceștia sunt cei
care o vor
urmări și o vor hărtui în viitor. Înțeleg de
ce
sunteți supărat.

Lovește de trei ori cu degetele în telefon,
apoi degetul mare se oprește din nou
asupra comenzii de apel.

— O să sun în trei secunde. Unu, doi...

Fac un pas înainte, cu mâna întinsă.

— Sunt doctor Laura Newbury, îi zâmbesc
eu. Psihoterapeut. Lucrez cu tinere ca
Stephanie. S-ar putea s-o cunoașteți pe
colega mea, doamna doctor Carol Elliott.

Parcă ar fi un personaj de desene
animate, așa cască gura la mine acum. Și,
într-o fracțiune de secundă, se transformă
într-un alt om. îmi întinde repede și el
mâna (cea în care ține telefonul), se
fâstâcește, îl bagă repede în buzunar, îmi
strânge mâna în palma lui transpirată și
mi-o zgâlțâie tare.

— „Iopul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Ne-ați primit mesajele, exclamă el ușurat.

— Doamna doctor Elliott nu a putut să vină, improvizez eu în continuare, așa că m-a trimis pe mine.

Va fi mai dificil, dar voi avea mai multe șanse

A
de reușită. ^y Li voi convinge pe soții rugate să-mi permită să le duc fiica, pe Stephanie, într-un loc mai sigur. Și nu se vor agita, nu vor trimite pe nimeni să ne caute, tocmai pentru că sunt colega doamnei doctor Carol Elliott. Chestia asta îmi va permite să mă mișc mai lent, să gândesc mai bine. Am câștigat ceva timp.

— Nici nu vă puteți imagina câte i-au făcut! îmi spune tatăl lui Stephanie.

— Să știți că pot.

— Scuze, numele meu este Ken Fugate, zice el, continuând să zâmbescă năucit de norocul care a dat peste capul lui. N-am cuvinte să vă descriu cât de ușurată va fi soția mea! Sper să nu vă supărați, dar sunteți amabilă să mi arătați o legitimație? Doar ca să nu convins ca

sunteți cine spuneți.

— îndată, îi răspund eu.

Mă urc în mașină și închid portiera ca să pot cotrobăi liniștită prin borsetă fără ca el să-mi observe pistolul. Am aici cinci legitimații diferite. O găsesc foarte repede pe cea de care am nevoie.

Identitățile multiple au fost interzise după atentatele din 2001, așa că am plătit o groază de bani ca să primesc legitimațiile astea tocmai din China, ascunse printre paginile unei cărți. Au toate elementele necesare ca să arate exact la fel cu cele emise în America.

— E expirată, constată Ken.

— Credeti-mă că tot vreau s-o înnoiesc, numai că nu am timp.

— A expirat acum doi ani.

— Sunt foarte ocupată.

Chihuahua își bulbucă ochii la mine. Nici nu

clipește.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Dacă doriți, sunați-o pe doamna doctor Elliott, plusez eu aiurea. Vă dau numărul ei. Numai că azi este ședință cu părinții la școala lui Pax, fiul ei cel mic. Însă sunt convinsă că nu se va supăra.

Chihuahua continuă să se holbeze la mine. Ce naiba are cățelul ăsta?

— Poftiti înăuntru, mă invită Ken, evident copleșit de spusele mele și uitând cu totul de precauție. Probabil că presa a plecat de aici, deși nu avem cum să fim siguri de asta. Îmi imaginez că nu doriți să se afle că ați venit la noi.

— Aveți perfectă dreptate, murmur eu, traversând strada în urma lui.

Încerc să-mi controlez respirația. Încerc să rămân calmă. Merg exact așa cum ar merge o colegă a unei celebre psihoterapeute care a vindecat multe tipuri de traume. Par calmă și plină de siguranță, de parcă aș cunoaște toate răspunsurile. Repetându-mi tot timpul în minte

„Topul senilor sksiner”, de Russell Thom, publicat în revista *Bue Morgue*, august 2010

Sunt doamna doctor Newbury. Sunt

psihoterapeuta Newbury.

— Stephanie pare să-și fi revenit, îmi zice
el, uitându-se peste umăr. Dar cred că a
afectat-o cumplit de tare totul. Cum să
pățească așa ceva înainte de șaisprezece
ani? Și încă de două ori? După treaba aia
de la tenis nici n-a mai putut să doarmă și
a renunțat la sportul ăsta, deși era viața
ei. Și a slăbit. Pe urmă a început să se
ducă în tabăra Red Lake, si bum! încă o
dată.

^{7 >}
Iar acum asta? Nu mai știm cum s-o
ajutăm.

Nu se îndreaptă spre ușa din față, ci
deschide o poartă albă și ajungem în
partea laterală a casei.

Tot peretele este făcut din geamuri. Nu
mai știu cum s-o ajute pe Stephanie? Păi,
în primul rând, să baricadeze toate
intrările astea. Să-si fortifice casa. Să se
comporte ca în fața unui pericol cum nu
se poate mai real.

Descuie usa de la bucătărie. Chihuahua

conti
— „Topul senilor slashers”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

măcar că își tin ușile încuiate. Asta de la

bucătărie este

prevăzută cu garnitură de etanșare, iar
cauciucul scoate un şuier sonor când se
deschide usa și intrăm în bucătăria
răcoroasă,
cu aparatură modernă și scumpă.
Înăuntru miroase plăcut, a lămâi
proaspete.

O femeie cu părul blond, dar nevopsit de
ceva vreme, pentru că i se văd rădăcinile
cărunte, se sprijină de chiuvetă și se uită
la noi. Probabil ne-a văzut venind prin
peretele ăla din geamuri. Pare genul de
femeie care cere mereu explicații. Multe
explicații și în legătură cu absolut orice.
— N-o să-ți vină să crezi, Cheryl, îi spune
Ken Fugate.

Cheryl mă studiază cu atenție, în timp ce
Ken scoate lesa de la hamul cățelului.
Aragazul este imens, iar arzătoarele lui
sunt atât de mari, că
ar putea să pârlească și un cap de om; în
suportul de pe blat sunt numai cuțite
nemț
insula din lemn

- „Topul senilor *slasher*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

masiv este un ciocan pentru frăgezirea
cărnii. Femeia asta are la îndemână o
mulțime de arme cu care m-ar putea
ataca.

— Cine este doamna? întreabă ea.

— Colega doamnei doctor Elliott, spune
Ken.

Chihuahua pleacă din bucătărie și intră
întruna dintre camere.

Cheryl se uită lung la mine, eu mă uit
lung la ea, după care îi întind mâna.

— Doctor Newbury, mă prezint eu.
împreună cu Carol, voi avea grijă ca
Stephanie să depășească cu bine această
situație.

Și, brusc, Cheryl se repede la mine. îi
tremură buzele, i se înroșesc ochii. Mă ia
în brațe, mă strânge cu putere de umeri.
Nu mai pot să văd nimic în jur din cauza
părului ei. O îmbrățișez și eu, așa cum
cred că ar face colega de cabinet a unei
terapeute premiate, iar ea se lipește și
mai tare de mine. Nici nu mă mai pot
mișca.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Monroe, august 2010

Sunt doamna doctor Newbury. Sunt

psihoterapeuta Newbury. Sunt doamna doctor Newbury.

— Vă mulțumesc, îmi șoptește femeia. Va mulțumesc din tot sufletul meu.

— N-ar fi mai bine să mergem în living?
ne propune Ken.

În timp ce străbatem casa mare și albă și cu mult prea multe ferestre, eu verific încuietorile de la ușa din față (o yală și un lanț), observ un sistem de alarmă (instalat de curând) și văd că sunt toate luminile aprinse, ca să nu pătrundă înăuntru cenușul înserării.

— Am toate cărțile scrise de doamna doctor

Elliott, se laudă Cheryl, apropiindu-se de biblioteca înaltă până în tavan.

Mă uit și eu la raftul pe care mi-1 indică și, da, acolo sunt. O are chiar și pe prima, pe cea apărută înainte ca doamna doctor Carol să înțeleagă importanța comercială a unui titlu de impact. Cartea asta veche se numește *Chid de psihoterapie pentru*
„Topul senior Slasher”, de Russell Thom, publicat în revista Rite
Morgue, august 2010
vindecarea traumelor. Lui Cheryl i se crispează degetele când ajunge în dreptul

ei.

— Timpul este esențial pentru Stephanie,
spun eu, de parcă aş merita să mă asculte
cineva, și mă așez pe canapeaua lor albă
cu atitudinea hotărâtă a unei doctorițe al
cărei singur scop în viață este să-și
salveze pacienții.

Trebuie să stau cu spatele la livingul gol,
pentru că soții Fugate se așază unul lângă
altul pe cealaltă canapea. Și mă ia cu fiori
reci pe șira spinării, când mă gândesc la
tot spațiul ăla liber din spatele meu.

Cheryl stă țeapănă de parcă ar avea un
băț în fund, Ken se sprijină cu coatele pe
genunchi.

Pe măsuta scundă de cafea (precis de
fabricație scandinavă) dintre noi se află
un bibelou din argint, reprezentând un
cocor cu ciocul atât de ascuțit, încât ar
putea să-ți scoată ochii fără nicio
problemă. Mai sunt acolo și câteva
globuri din sticlă, suficient de grele ca să-
ți spargă dinții.

— Ni „Topul senilor *slasher*“, de Russell Thom publicat în revista *Pure*
Morgue, august 2010 îmi
spune Cheryl. Nu sunteți doamna doctor

Elliott, dar dânsa n-ar colabora cu
dumneavoastră dacă nu ați fi o
personalitate în lumea medicală. Ați
publicat vreo carte? Mi se pare că ar fi și
doamna doctor Elliott aici cu noi, prin
intermediul dumneavoastră, nu-i așa?

Nu că as crede că dumneavoastră n-ati fi
o
>)
psihoterapeută de excepție.

— Scumpo, o oprește Ken, punându-și
mâna pe genunchiul ei. Las-o și pe
doamna doctor Newbury să vorbească.

— Scuze, îmi zice femeia, dezvelindu-si
dinții
* > î

într-un zâmbet fals, ca de craniu. Am avut
o săptămână foarte grea.

O așteptăm să-și ia o batistă de hârtie, cu
care- și tamponează ochii și își șterge
nasul.

— Primum sute de apeluri în fiecare
săptămână, spun eu, imaginându-mi că
asta ar spune doamna doctor Carol, care
se ocupă cu atât de multă griă, de atât de
mulți pacienți. Insa Stephanie se
încadrează într-o categorie foarte

„Topul scriitorilor Slashers”, de Russell Fenn, publicat în revista Rue Morgue, august 2010

specială de victime, cu un anumit tip de
traume, iar acesta este motivul pentru
care am venit la dumneavoastră.

— O să se facă bine? șoptește abia auzit
Cheryl.

— Nu, îi răspund eu, pentru că nu vreau
s-o mint, chiar dacă pretind că aș fi ceva
ce nu sunt. Așa ceva nu se mai poate.

— Poftim?!

Cheryl se face albă ca varul la față.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face
pentru ea este să ne asigurăm că se află
mereu în deplină siguranță, continui eu,
fără a mai încerca să spun ce ar spune
doamna doctor Carol.

— Corect, mă aprobă Ken, mângâind-o pe
mână pe Cheryl. Abia după ce se va simți
în siguranță, vom începe să ne ocupăm de
celelalte probleme.

— Vreau să înțelegeți că Stephanie este
acum o Supraviețuitoare, așa le spune
mass-media acestor victime, le explic eu.

Cheryl se înclină

Topul senilor *slasher* de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Ba nu, nu e.

— Faptul că dumneavoastră refuzați să acceptați asta nu o va ajuta în niciun fel pe Stephanie, zic eu.

— Ba nu! spune mai tare și mai apăsat Cheryl, ridicându-se în picioare. Aș dori să aud și părerea doamnei doctor Elliott. Pot să vorbesc cu dânsa? Vreau să știu ce crede. Sunt convinsă

),
că și dumneavoastră sunteți o psihoterapeută foarte bună, dar noi pe dânsa am sunat-o.

Ăștia doi chiar că încep să mă enerveze.

— Doamnă Fugate, încep eu pe un ton răsunător și categoric. Se întâmplă o mulțime de lucruri de care dumneavoastră nu aveți habar și toate au legătură cu siguranța lui Stephanie.

— Ce vreți să spuneți? se sperie Ken.

Bâjbâie după mâna lui Cheryl, o găsește, i-o strânge și se sprijină unul de celălalt.

— În urmă cu o săptămână a început cineva să atace Supraviețuitoarele din zona

— „Topul senior *sister*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Sunt și Supraviețuitoare care locuiesc

aici? mă întrerupe Cheryl.

— Toate locuiesc aici, îi răspund eu. îmi imaginez că o cunoașteți pe Adrienne Butler, dar, chiar a doua zi după ce a fost omorâtă, cineva le-a atacat pe Julia Campbell și pe Lynnette Tarkington.

— Cine-i Lynnette Tarkington? mă întreabă Cheryl.

Face mișto de mine sau ce?

— O Supraviețuitoare.

— Tu ai auzit de ea? îl întreabă Cheryl pe Ken.

— Nu asta contează, mă enervez eu, când o văd incapabilă să se concentreze la ce îi spun. Important este raptul că Stephanie e în pericol.

— La fiecare trei ore patrulează un polițist cu mașina pe lângă casa noastră, îmi zice Ken. Neam gândit să angajăm o firmă privată de securitate, dar deja ne urăsc prea mult vecinii și fără să le aducem și alți străini care să le între

prin gem
până la capăt?

— Nu folosesc la nimic nici polițiștii, nici
agenții de la firmele de securitate, îi spun
eu. Nimeni și nimic nu este în stare să
oprească un monstru din ăsta care vrea
să pună gheara pe o Supraviețuitoare.

— Dar Christophe Volker e mort,
murmură Cheryl.

— Volker n-are nicio legătură cu treaba
asta,
spun eu. Ce se petrece acum depășește
cu mult
cele făcute de el. Pericolul este foarte real
și

totul se va întâmpla foarte, foarte curând.
Aud *țdc-țdc-țdc* pe pardoseala din lemn
de esență tare și îl văd pe chihuahua
intrând în living.

— Hai la mami, Gordon, îl cheamă Cheryl.
Cățelul se duce și ea îl ia în brațe. Iar
câinele

ăla i se așază în poală, cu ochii bulbucați
la mine. Din nou. Doamne Dumnezeule!

Vrea
să

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

părat

mă uit în direcția aia. Nu suport să știu că
acolo este o încăpere mare și goală, nu
suport
să se holbeze aschimodia asta de cățel la
mine!

Insă colega unei celebre psihoterapeute
nu s-ar uita niciodată peste umăr. Nici
psihoterapeutele celebre și nici asocialele
lor nu se tem de căței mici și cu ochii
bulbucăți.

— Când ai văzut-o pe Steph ultima dată?
își întreabă Ken soția.

Dar nici nu așteaptă să i se răspundă că
se și duce în hol și începe să strige:

— Stephanie? Vrei să cobori, te rog?
Stephie?

Se întoarce cu fata la noi și ridică din
umeri.

— Parcă sunt mai liniștit atunci când o
văd, ne

spune el

— „Iopul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Cheryl se uită lung la mine. La fel de lung se uită și chihuahua. Se aude o ușă deschizându-

se la etaj și Stephanie coboară pe scară.

Coboară greoi, gârbovită, agățându-se de balustradă. Intră în living.

Nu se uită în jur după eventuale pericole, nu se uită dacă pândește cineva în spatele ușii. Plus că este în picioarele goale, de parcă nu s-ar gândi că-i posibil să fie obligată să o ia la fugă. Are obrajii bucălați, dar atât de palizi, că mi se face rău numai când mă uit la ea. I s-a scos deja aparatul dentar, părul îi este vopsit negru, la fel de negru este și rujul cu care s-a dat pe buze. Tricou negru, jeansi negri. O stea micuță și întunecată în mijlocul acestui living alb și modern.

— Bună! zice Stephanie, după care ră-

— „Tepu senilor *slasher*” de Russell Thom, publicat în revista *True Morgue*, august 2010

exact la fel cum a făcut și tatăl ei când ne-am întâlnit în fata

casei.

Dumnezeule mare, tu ești...

îmi dau seama că este pe punctul de
a-mi rosti numele, așa că mă reped
la ea, o iau în brațe și o strâng tare,
așa cum m-a strâns și pe mine

mama ei.

— Ești în siguranță, Stephanie, spun eu.
Eu sunt doamna doctor Newbury.
Lucrez cu doamna doctor Carol Elliott.
Am venit să discut cu părinții tăi despre
măsurile care se impun pentru
siguranța ta.

Se smulge din brațele mele.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, scumpa mea, încearcă s-o
liniștească Ken, punând mâna pe
umărul ei. Ești în perfectă siguranță
aici.

— Tatăl tău nu vrea să te sperii, zic eu,
privind-o drept în ochi și ținând-o de
celălalt umăr. Adevărul este că ai putea
să fii ucisă în orice moment, de nebunul
ăla care le vânează pe Supraviețuitoare.

— Sunt și eu o Supraviețuitoare?

**Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia
Shipman, noiembrie 1980**

exclamă ea pe un ton pițigăiat.

— Nu ești, spune mama ei.

— Ba da, o contrazic eu pe mama ei.

Ești o Supraviețuitoare.

Clătinându-se, Stephanie se duce și se
trânteste pe canapeaua pe care am stat
eu mai devreme.

— E si altcineva care vrea să mă
omoare?

[>]
murmură ea, începând să se închidă în
sine.

De ce? Ce -am făcut?

Mama și tatăl ei încep să vorbescă în
același timp, iar camera se umple cu
sunete mângâietoare, încurajatoare.

Amândoi spun lucruri neadevărate, care
o vor face pe fată să-și lase garda jos.

Mă așez lângă ea. O privesc în ochi. Mă
adresez numai si numai ei:

— Asa va fi viata ta de acum înainte.
Asta ești.

**Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia
Shipman, noiembrie 1980**

>

)

i

Nu există niciun motiv pentru ce se
întâmplă, nu ai greșit cu nimic, nu
meriți așa ceva, dar trebuie să ai grijă
ce faci și cum faci, dacă nu vrei să mori.

— Stați puțin! intervine Ken printre
văicărelile lui Cheryl. Nu suport să vă
aud cum ne traumatizați fiica în halul
ăsta! Nu ajută la nimic.

— Știți ce nu ajută la nimic, domnule?
spun eu, fără să-mi mut privirea de la
Stephanie. Să nu luați pericolul acesta
în serios, în ciuda avertismentelor pe
care le primiți de la una dintre cele mai
bune terapeute din lume. Asta nu ajută.
Din cauza asta o să vă fie ucisă fata.

— Care-i numărul de la mobilul
doamnei

doctor Elliott? vrea să știe Ken.

>

— Acum trebuie să ne concentrăm doar
asupra lui Stephanie, le spun. Eu pot să

îi asigur protecția dacă îi permiteți să
stea cu mine în următoarele trei zile. Vă
garantez că nu va păți nimic.

Cheryl își strânge cățelul în brațe.

— Unde vreți s-o duceți? mă întreabă
Ken.

— Vă dați seama că nu vă pot spune,
răspund
eu fără să șovăi. Dar...

Se aude soneria de la ușă.

— O secundă, se scuză Ken și trece pe
lângă mine ca să ajungă în holul de la
intrare.

Se aude cum deschide ușa, iar apoi se
aude o voce de femeie:

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez
atât de
târziu. Sunt doctorița Carol Elliott si mă
tem

că fiica dumneavoastră este amenințată

**Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia
Shipman, noiembrie 1980**

de una

dintre pacientele mele.

— Draga mea! își strigă Ken soția, care
tâsnește

de-a dreptul pe lângă mine, uitând cu
totul de chihuahua.

Stephanie..., încep eu, privind-o în
ochi. Tu ești Lynnette Tarkington,
înțelege fata.

îmi dă senzația că o să înceapă să râdă
în hohote.

— Ai încredere mine, spun eu, apăsător.
Femeia de la ușă vrea să mori. Eu vreau
să te apăr.

— Ce? exclamă ea.

Din hol se aud o discuție aprinsă. Nu
deslușesc cuvintele, dar știu că se vor
întoarce în living dintr-o clipă într-alta.

— Suntem Supraviețuitoare

**Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia
Shipman, noiembrie 1980**

amândouă, îi zic eu. Ne înțelegem una pe cealaltă. Dacă vrei să rămâi în viață în următoarele trei zile, trebuie să vii cu mine chiar acum.

Mă ridic și mă îndrept spre coridorul care dă în spatele casei. îmi tresaltă inima de bucurie când o văd pe Stephanie alături de mine.

— Lynnette! mă strigă doamna doctor Carol din spate.

îmi trece prin cap să o iau în direcție opusă, să- mi scot pistolul din borsetă, să mă reped la ea, să-i lipesc țeava de frunte și să apăs de trei ori pe trăgaci. Dar asta ar însemna să mă întorc la închisoare, plus că ea nu lucrează singură și, dacă aș fi închisă, n-ar mai avea cine s-o apere pe Stephanie de complicii ei.

— Hei! strigă Ken.

Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia Shipman, noiembrie 1980

— Oprește-te! țipă doamna doctor Carol.

— Stephanie! zbiară isteric Cheryl.

O apuc pe Stephanie de mână și o trag după mine. Trecem ca o furtună prin bucătărie, ieșim pe ușa care şuieră, ocolim casa. Ceilalți ne urmăresc, în loc să ne fi tăiat calea prin curtea din față. Aud cum lipăie tălpile goale ale lui Stephanie pe alee, nu le mai aud când traversăm zona cu iarbă, le aud din nou când alergăm pe asfalt către mașina lui Garrett.

Deschid portiera din stânga, o împing pe

Stephanie pe banchetă, mă urc și eu, bag cheia

în contact, o învârt. Uriașul automobil se

trezește la viață, tocmai când apare

Bilețele lăsate pe veranda casei în care locuiește familia Shipman, noiembrie 1980

doctorița

Carol în curte. Poartă o bluză albă. S-a
oprit pe

drum la un salon de înfrumusețare,
unde a fost

coafată și fardată. Atât de multă
încredere are

în propriile-i forțe, atât de multă
încredere are în planul pe care l-a urzit.
Nu se aștepta să ajung eu prima la
Stephanie.

— Aia e...? întreabă fata.

Dar eu apăs pedala și mașina o ia din
loc. Trag de volan ca să o ocolesc pe
doctoriță.

— Aia e femeia care încearcă să ne
omoare, răspund eu. Mai sunt și alții
care ne vor moartea. Mulți. Lasă-te jos
și stai pe podea, ca să nu te vadă
nimeni. Trebuie să mă gândesc la ce

vom face în continuare. După ce ieșim
din L.A., o să-ți explic ce se întâmplă.

Fără să protesteze, Stephanie se
ghemuiește pe
podea și nu mai scoate niciun sunet. Ce
fată
bună! Ce fată isteată! O adevărată
Supraviețuitoare.

PIM
ECHIPE
f<u**, #'''■..... -

PARTEA

'fo'toțf
tegitcc
ca.Mt
^teUtyl
mJVscmf

De ce ne-ai răpi
cea mai buna prît.
unxsTRru:?

naî
hiwEbCi& dIA câtr. caifcd.
Pc
&*oajKc-tz aaU>n, <LfjDg.

R^&crt
Nt-al fii&*t mwU-
L fu*-e, flute. Me e^te
/twte <?U>r\
Ivvfaidctuul
va/i.

Xoi am pierdui un
câine, dar hits a
căpătai o Fetiță
Caminte și Bună. Xe
ca fi mereu dor de
tine, draga noastră
Oficia. Pa tuful tău
cald te așteaptă să te
întorci!

To^i
TUNET! **"*
Pt V*

xxx
ooo Familia
cÂND_ Scarlett i și în special STîSfîiîlSîoîșl ÎM-
JfF

Wftwei-e.
SI TLECATI
WCWLUX PXN
ORAS¹ W
WAX³ ^ Ivrrl c ® T
Lpt.
Aici»¹
CANPXOXI
COTIII SE
TPANSXOF-VAA ÎN
ASASXNi.e
WOWENXUI
CATA-BIMTI¹
*sft

^^ SELĂFAIE PLANII
• ^sconTRXBUABXUXOR

anda casei în care locuiește familia
1980

m

SE UITE ÎN OGXINVA'W»

IuSiia noaiSrv JuptSa,

iEim că Ai&in&na€cfe VomruSui, înşenS nosÂru

Şi mămicii ÎCSA, ii mie iu e nufuu SA SO* SA ftne, SA

frumos ii cuminie. TE ILC&HTL
KtczmcmzjocmzvmzTii

râuS Snu ii SA dSpsHz ^rumocua pdb*t
r ,

a.(yla aşteptăm ±ăñc *A|V-ASLC

CU&A uryiretută, Sa* acum nu mai fiJxtvşcm, pun- 6*uca

A n W .
wfcñ-o bum a

UN

Bileţele lăsate pe veranda casei în care locuieşte familia Shipman, noiembrie 1980

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XV:

Războinicii din vis

Ajungem pe autostrada 10 și ne
îndreptăm spre 405. Este mai probabil ca
poliția să închidă străzile aferente, nu
autostrăzile; dar există multe alte metode
prin care ne pot opri. Alertele prin
telefon, patrulele, camerele de
supraveghere, urmărirea prin GPS,
comunicarea prin stație. Cadillacul lui
Garret este genul de mașină pe care o
ține minte oricine. La fel de bine aș putea
să conduc acum și o reclamă luminoasă,
că tot
aia ar fi.

De la telefonul lui Stephanie se aude un
cântec pop.

— E mama, îmi spune ea, tot culcată pe
podeaua din spate.

Ridică mâna și îmi arată ecranul.

La viteza asta, mașina se forțează din
 greu să rămână pe banda ei. Așa că nu-mi
iau ochii de la drum.

— Spune-i că ești bine, o sfătuiesc eu.
Spune-i să nu anunțe poliția. Spune-i că
nu te răpesc, ci că te duc undeva unde vei
fi în siguranță.

— Toată lumea o să creadă că m-ai
obligat să
spun toate astea, îmi zice ea, în timp ce
ritmurile acelui cântec îmi sfredelesc
creierul.

O să creadă că mă ameninți cu o armă.

— Chiar am o armă, mărturisesc eu.

Și mă grăbesc să adaug:

— Dar să nu le zici asta.

— Mami, spune Stephanie, apăsându-și
telefonul de ureche. Sunt...

Nu este lăsată să vorbească. I se împuie
capul cu tot felul de minciuni tot drumul
până ajungem pe 405.

— Ea *poate* să mă apere, zice fata în cele
din urmă.

Apoi face iar o pauză lungă, ascultându-i.

— Da, am... da, știu cine este.

Altă pauză.

— Ba nu, nu-i nebună. Nu mă interesează
ce zice doctorița aia. Mamă?

Pauză.

— Mamă?

Pauză.

— Mamă!

întind mâna după telefon și ni se ating
degetele. în ciuda urletelor scoase de
motor, tot se aude chirăitul panicat al lui
Cheryl. îmi lipsesc telefonul de ureche.

— Cheryl, spun eu.

Mă văd nevoită să repet mai tare:

— Cheryl!

— Fă bine și trage pe dreapta și dă
drumul
fetitei mele! răcnește ea la mine.

— O să fie în siguranță cu mine. Sunt
doar trei zile. Nu va păți nimic.

Dar nu mă ascultă. Motorul urlă, eu mă
chinui să rămânem pe banda de mers,
difuzorul de la
telefon distorsionează sunetele. Asa că nu
reuşesc decât să prind ici-colo câte un

cuvânt. Aud „nebuno“, aud „pușcărie“,
aud „psihopato“. Ei da, ăsta din urmă
chiar că m-a durut. După care nu mai aud
nimic câteva secunde. Apoi o voce își face
loc printre toți paraziții din capul meu.

— încă nu este prea târziu, Lynnette, îmi
zice doamna doctor Carol. Trage pe
dreapta și dă
drumul fetei din mașină.

— Rămâne cu mine până când se termină
toată povestea asta, îi răspund eu. O s-o
protejez.

— De tine însăși?

— Știm foarte bine amândouă de cine o
protejez, o reped eu.

— Deocamdată, eu nu știu decât că pui în
pericol viața unei tinere! strigă ea la
mine, jucându-și cu talent rolul în fața
părinților lui Stephanie.

Abia acum îmi dau seama ce greșeală am
făcut.

I-am permis *ei* să le vorbească, i-am
permis *ei* să pară deținătoarea adevărului
absolut. Să fie *ea* cea care le explică totul,

aruncând vina în spinarea pacientei ei cu
mari tulburări de sănătate mintală. I-am
permis să dețină tot acest avantaj asupra
mea.

— Pune-mă pe difuzor, îi cer eu.

— Lynnette, nu...

— PUNE-MĂ PE DIFUZOR DACĂ NU
VREI SĂ ÎNCHID!

Aud niște foșnete. Si mai aud niște voci
înfundate.

— Ken? Cheryl? Mă auziți? întreb eu.

— Fetița mea..., suspină Cheryl, după
care nu mai pricep ce spune.

— Vreau să auziți foarte bine ce vă spun,
strig eu în telefon.

Pentru că vreau să li se întipărească în
minte toate cuvintele mele, toate
cuvintele pe care le aud ei acum chiar din
gura mea, nu prin intermediul „grijuliei”
doamne doctor Carol.

— Stiti că sunt înarmată. Asa că, dacă
veți da

în urmărire un Cadillac roșu, dacă
anunțați că

Stephanie a dispărut, dacă puneți poliția

să ne tragă pe dreapta, dacă faceți ceva,
indiferent ce care să ne încetinească, să
stati că o s-o' omor.

Simt deja că fata a înghețat de spaimă.
— În clipa în care poliția va opri acest
Cadillac, să fiți siguri că o să-i trag un
glonț în cap. Are un iPhone, pe care
primește toate alertele. Bine ar fi să nu
văd niciuna.

Le las timp să priceapă ce le-am spus.

— Stephanie vă va suna la fiecare cinci
ore, ca să știți că este în viață. Intre
aceste apeluri, telefonul ei va fi închis,
asa că nu încercați să-l urmăriți. Asta este
ce vă propun eu. Nu faceți vâlvă, stati
cuminți si vă veți auzi fica la fiecare cinci
ore, vreme de trei zile. După care o s-o
vedeți din nou.

Nu aștept niciun răspuns și închid. Ii
întind telefonul lui Stephanie. Dar nu-l ia.

— N-am de gând să te omor, h spun eu.
Ba chiar dimpotrivă. încerc să-ți salvez
viața. Trimite-le un SMS părinților tăi.
Scrie-le că o să-i suni peste cinci ore. Așa

o să mai câștigăm puțin timp.

Ia telefonul și se apucă de scris, iar eu conduc mașina spre centrul de reciclare auto Westside. Tocmai voiau să închidă, dar reusesc să-i conving să se ocupe de noi. Chestie care mă costă o groază de bani. Stephanie vine după mine, dar merge mult prea încet, de parcă ar fi drogată. De parcă i-ar fi frică să nu o împușc. De parcă aș fi luat-o ostatică.

Cumpărăm patru roți uzate de Chevrolet, cu tot cu anvelope. Plătesc cu bani gheață. Tânăra mă ajută să le duc afară la mașină. Două dintre ele încap în portbagaj, celelalte două vor sta pe bancheta din spate. Pornim către Burbank. Mașina pute rău de tot a cauciuc vulcanizat.

Intru în parcare supraetajată din Burbank și urc la al doilea nivel. îmi dau seama că Stephanie are multe întrebări de pus, dar încă nu deschide gura. Ce fată bună. O întreb cât este ceasul și îmi răspunde. Nu au trecut decât cincizeci de minute. După calculele mele, nu ne-au

mai rămas decât vreo patruzeci din
avansul pe care l-am avut la început.

Observ un loc liber lângă amărâta mea de
Chevy Lumina cu toate cele patru
cauciucuri sparte. Mă duc acolo și opresc
motorul. Cadillacul mai ticăie puțin, iar
eu mă uit cu mare atenție în toate
direcțiile. De pe locul ei din mașină,
Stephanie își întinde gâtul ca să vadă la
ce mă uit. Nu, nu este nimeni în jur.
Probabil că ăia care au uneltit totul au
rămas

acum fără resurse. Nu mai au oameni
care să supravegheze un traseu de
evadare pe care au crezut că l-au închis
în urmă cu o săptămână.

Scot cricul din portbagaj, ridic mașina și
încep să deșurubez piulițele. Stephanie
stă cu ochii pe mine și îmi spune la un
moment dat:

— Nu-mi place locul ăsta.

— Atunci haide să schimbăm repede
roțile și să plecăm, îi zic eu. Schimbă-le
tu pe celelalte
două. Trebuie să dau niște telefoane.

— Dar n-am schimbat niciodată o roată!
protestează ea.

— Ai văzut' cum am făcut eu. Acum ai
ocazia
să înveți din mers.

Se apucă de treabă. Eu mă îndepărtez
câțiva pași, îmi scot din geantă telefonul
cu cartelă și îl pornesc. N-o să aud vorbe
prea drăguțe de la persoanele pe care le
sun.

— Lasă-mă-n pace! zbiară Marilyn.

Si zbiară atât de tare, că trebuie să-mi
îndepărtez telefonul de ureche.

I-am spus menajerei că sunt doamna
doctor Carol, așa că mi-a făcut legătura
cu Marilyn,

care este încă în dormitor. Nu se bucură
deloc să mă audă. Urmează niște
zgomote înăbușite și eu mă sperii,
crezând că o atacă cineva. Dar imediat
îmi bubuie în timpan vocea ei urâtă și
amenințătoare.

— „O tânără de bani gata din Texas,
căreia tăticutul nu i-a refuzat niciodată

nimic”, citește

Marilyn. „Când au făcut următoarele
filme din serie, dependența de alcool a lui
Marilyn Torres a fost de-a dreptul
sfâșietoare/¹ Dependență de alcool?!

— Nu trebuia să citească nimeni cartea
asta, încerc eu să-i explic. Mi-a furat-o
cineva și v-a trimis-o tuturor ca să mă
compromită.

— A mers, zice ea.

M-am gândit bine cum anume să
formulez ce am de spus:

— înțeleg că mă detești, dar trebuie
neapărat să fii prudentă acum. Să nu ieși
din casă. Să nu primești pe nimeni în
vizită. Doar acolo ești în siguranță.

— Nu-mi zice tu mie ce să fac! se răstește
ea.

N-ai niciun drept să-mi zici ce să fac!

— Să nu ai încredere în nimeni, continui
eu. Nici măcar în doamna doctor Carol.

— Nu-mi zice tu mie în cine să am
încredere! se răstește ea din nou, dar
acum vorbește mai

gângăvit, mai puțin clar. În *tine* n-am deloc încredere.

— Ce fac Júlia și Heather? o întreb eu.

— Acum am să închid, spune Marilyn. Nu cumva să mă mai suni sau să încerci să treci pe la mine. Te scuipe în ochi, dacă te văd!

— Ascultă-mă, nu mă las eu, după care încep să-i explic de ce trebuie neapărat s-o facă.

Abia după un minut îmi dau seama că mi-a închis.

Sun din nou, dar acum menajera nu mai vrea să mi-o dea la telefon.

O sun acum pe Dani, cu toate că știu că nu-mi va răspunde. Dar trebuie să-i las un mesaj.

— Ce e? mă întreabă ea.

— Ai ieșit! exclam eu, sincer surprinsă.

— Pe cauțiune, spune ea. Sunt în arest la domiciliu până la proces.

— Stai acasă. Izolează-te de toată lumea. Nu lăsa pe nimeni să-ți intre pe proprietate.

Urmează o tăcere lungă, iar atunci când
reîncepe să vorbească, tonul ei este
calculat și fără nicio inflexiune.

— Au găsit cadavrul soției mele în parcul
în care ati abandonat-o.

— Am vrut s-o ducem acasă, mă scuz eu.
Dar nu mai știa drumul.

— Ce vrei de la mine, Lynnette?

— Să nu te încrezi în nimeni. Nici în
doamna doctor Carol. Nici în poliție. In
nimeni.

— M-au avertizat că asta o să-mi spui. La
revedere!

— Stai puțin! strig eu. Cine te-a avertizat?
Dar a închis. Sun din nou și o voce de
robot mă informează că persoana pe care
am apelat-o nu și-a activat încă mesageria
vocală.

încerc și la Julia, dar nu-mi răspunde.

încerc să o sun și pe Heather, dar aflu că
numărul acela nu mai este alocat niciunui
client. Mi s-a uscat gura. Mă mănâncă
toată pielea. Trebuie neapărat să asculte

ce am să le spun, dar ele nu mă lasă să
vorbesc. Mă întorc la mașină, unde
o văd pe Stéphanie cum desface plăcuțele
de înmatriculare de la Cadillac și le
aruncă la
gunoi. Mă bucur să văd că face ceva și
din proprie inițiativă.

Plecăm din parcare supraetajată. După
tancul ăla al lui Garrett, mi se pare că
Lumina mea este la fel de ușor de condus
cum deschizi o
cutie de cola. Intrăm pe autostradă. Mă
căznesc cât pot eu de mult să mențin
viteza sub o sută treizeci de kilometri pe
oră, plus că mașina nu se prea înțelege cu
anvelopele astea luate de la vechituri.
Atât de concentrată sunt la drum, că mă
mir foarte tare când arunc o privire la
Stephanie și văd cum se reflectă lumina
pe obraji ei uzi.

— Să știi că nu am deloc de gând să te
împușc,
încerc eu să o liniștesc.

— Știu, murmură ea apatică.

— Atunci, dacă știi, de ce plângi? o

întreb. Că pe mine nu mă vezi plângând.

— Nu pricep ce se petrece, suspină ea.

Li spun. Povestea e destul de lungă și
durează până dincolo de Death Valley. Mă
uit la ceas.

Mai sunt câteva minute și o să se facă
două

dimineața. Mă opresc din vorbit după ce
termin cu partea aia în care îl pocnesc în
coaie pe Garrett P. Cannon și îi fur
mașina. Urmează o tăcere lungă.

Apoi Stephanie începe să se sufoce și să
se zgâlțâie, și eu cred că a apucat-o din
nou plânsul și că totul a fost în zadar, și
simt un junghi fierbinte în piept — dar îmi
dau seama că fata râde. Și râde tare, în
hohote aproape isterice. În hohote
stridente, care se transformă în sughițuri.
Și uite-o că acum se apucă să lovească cu
picioarele în bordul mașinii. O las în pace,
să-și facă damblaua.

A văzut cum i-au fost uciși prietenii. Iar
acum cineva vrea s-o omoare și pe ea.
Evident că suferă de o tulburare
disociativă. îmi aduc bine aminte că am

pătit și eu chestia asta. Râdeam când ar fi
trebuit să plâng și plângeam când ar fi
fost normal să râd. Si, la un moment dat,
a
fost o harababură atât de mare în toate
emoțiile mele, că nu am mai știut cum să
reacționez.

— Deci e adevărat? mă întreabă ea, în
cele din urmă, în timp ce încearcă să-și
recapete suflul după criza isterică de râs.

— De ce te-as minți?

Dar, înainte de a continua, trebuie să-i
pun o întrebare care mă macină de mai
multă vreme.

— De ce ai venit cu mine? o întreb eu.
Nici măcar nu mă cunoști.

Alte secunde — multe secunde — de
tăcere.

— Pentru că știu cine ești, îmi zice ea, pe
un ton foarte serios. Si știu că si tu ai
pătit ce am
pătit eu. Am încredere în tine.

— Nu mă convingi câtuși de puțin cu
vorbele astea, îi zic eu.

Dincolo de lumina timidă a farurilor se
întinde deșertul întunecat. In dreapta, un
gard din sârmă merge paralel cu noi.

— îmi amintești de Alana, spune
Stephanie. Ești exact ca ea, gen. A fost
cea mai bună prietenă a mea din tabără.
Dacă apuca să mai trăiască, ar fi ajuns fix
ca tine. Mereu când zicea ceva, orice,
știam precis că așa este, că nu zice la
mișto. Acum îmi închipui că sunt cu ea,
aici, în mașina asta.

Nu mai ins^uist. Câteodată tre^ybuie să facem
cum
ne dictează instinctul. Doar așa vom reuși
să
supraviețuim.

— Poți să intri pe net de pe telefon? o
întreb
eu, dându-i astfel de înțeles că am închis
subiectul.

— De ce ai nevoie?

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, dar
persoana respectivă n-o să vină dacă știe
că eu sunt.

— Si ce să caut?

— Intră pe ManCrafting.com, îi cer eu, ferindu-mi ochii de lumina orbitoare a farurilor de la mașina care vine din sens opus.

Sper ca pagina principală a site-ului să nu fie prea înspăimântătoare pentru ea.

— Aoleu! exclamă tânăra, de parcă și-a înțepat degetul într-un ac.

Nu mai spune nimic câteva secunde. Și apoi:

Ce-i asta?

— Un site administrat de persoana cu care

trebuie să discut, îi explic eu. Nu te uita, nu

intra nici pe celelalte pagini. Du-te la pagina

de contact si atât.

)

— Maaamă, ce macabre chestii sunt aici! se miră ea. Ce-s toate astea?

— Se cheamă *murderabilia*, răspund eu. Dar nu apare nimic de genul ăsta pe pagina de contact. Intră pe ea.

— E un formular de e-mail, zice tânăra.

— Te rog să scrii acolo ce-ți dictez eu.

Durează ceva timp, pentru că trebuie să-i spun pe litere o groază de cuvinte („Cu D de la *Dallas*”, îi repet eu a cinspea mia oară), dar, până să ajungem la Tonopah, textul este gata:

BUNĂ. TREBUIE SĂ VÂND URGENT O MARE CANTITATE DE ARTICOLE DESCOPERITE ÎNTR-UN DEPOZIT PE CARE L-AM CUMPĂRAT. PRIETENUL MEU SPUNE CĂ SITE-UL TĂU M-AR PUTEA AJUTA. SUNT CÂTEVA FOTOGRAFII SI HAINE CARE AU APARTINUT GENULUI DE OAMENI CARE TE INTERESEAZĂ. PE CURÂND
(asta a fost contribuția lui Stephanie).
MARCIA.

Stephanie apasă pe „Trimite”, iar acum totul depinde doar de Chrissy.

Văd în oglinda retrovizoare cum o mașină de poliție depășește un autocamion de mare tonaj și se apropie de noi.

— înainte să apară tipul ăla în tabără,
începe din senin Stephanie, îmi făceam probleme pentru hainele mele și mă

gândeam că poate nu sunt destul de
slabă, și că nu știu să mă
pieptăn ca să arăt mai bine, și îmi luceam
griji în legătură cu ce mâneam, și nu-mi
dădeam
seama dacă vreau sau nu să învăț cum se
programează calculatoarele, și speram că
poate o să joc din nou tenis.

Acum, mașina de poliție merge bară la
bară cu mine.

— Dup-aia, nu m-a mai interesat nimic din
toate astea, continuă fata. N-am mai vrut
decât să rămân în viață. Totul a devenit
atât de clar. Nu m-am mai gândit deloc la
tâmpeniile alea.

Una dintre calitățile mele (și nu am prea
multe) este că știu să ascult ce spune o
Supraviețuitoare.

— Mi-am dat seama că, pentru el,
victimele erau ca niște baloane, zice
Stephanie. Le spărgea unul după altul.
Dar, atunci când a trebuit să-l atac eu, n-
am reușit s-o fac la timp. Eram în șură și
el stătea cu spatele la mine, și Alana
striga după ajutor, și eu am încremenit

pur și simplu. Ar fi trebuit să-l îmbrâncesc
mai repede, dar nu aveam suficientă
forță. Am reușit doar atunci când s-a
repezit la mine. Și n-am mai putut să
salvez pe nimeni altcineva. Doar eu am
scăpat.

— Câteodată asta-i tot ce poți face, spun
eu.

Ne apropiem de o ieșire de pe autostradă,
așa că semnalizez.

— Nu vreau să mor ca toți ceilalți, zice
Stephanie.

Părăsim autostrada, iar mașina de poliție
merge înainte. Trag pe dreapta și încerc
să mă calmez. Văd doar puncte negre în
fața ochilor. Oare polițistul si-o fi notat
numărul de la mașina mea? Oare are de
gând să-l verifice? Oare o să-și mai
amintească de un Chevy Lumina roșu,
atunci când va ajunge înapoi la secție?
Oare o să facă legătura cu mine?

— A lovit-o în cap pe Alana cu un ciocan,
spune Stephanie. Și a lovit-o și a tot lovit-
o și nu se mai oprea. De ce a făcut asta?
In afară de Supra, până acum nu a mai

depins nimeni de mine. Parcă o și văd pe
Marilyn, beată și singură în dormitorul ei
luxos. Parcă o și văd pe Heather cum stă
turcește pe jos, cu cutterul sub un picior,
și ține unul dintre interminabilele ei
monologuri. Parcă o și văd pe Dani,
singură și înlăcrimată la masa din
bucătărie, iar toate armele ei sunt
încuiate în dulap. Parcă o și văd pe Julia
cum zace fără cunoștință pe patul de
spital, și nu este nimeni la ușă care s-o
păzească. Parcă îl și văd pe Skye, în casa
mamei lui, lucrând la calculator, fără să-
și dea seama dacă îl atacă cineva din
spate. Niciodată până acum nu a mai
trebuit să-mi fac griji în privința atâtor
oameni. Tocmai de aceea trebuie să fiu
extrem de prudentă.

Trebuie să fiu extrem de isteată. Polițistul
ăla

))

m-ar fi putut trage pe dreapta și atunci s-
ar fi terminat totul.

— N-ai să mori, o asigur eu pe Stephanie
asigurându-mă totodată și pe mine. Nu o
moară nimeni. Am eu grijă de asta

JOHN STRYCKER: Ați văzu t ce s-a mai întâmplat după aceea?

CHRISTINE MERCER: Îmi pare rău, Îmi pare ne spus de rău. Olar o

luasem, la fugă. Nu mai şt iunimic. Arr. fugit. îmi pare tare răul

CHRISTINE VERIER: Și atunci Matty a l- vru o. oprească. car tipul
HR IC CI NE VERIER: A s-a întâmplat? Vă rog să-mi spuneți!
amurit?

de sănătate. Vă implor! Ce
a întâmplat?

15.

• •

DONALD THOMPSON: Deocamdată nu ştim. nimic sigur.

JOHN STRYCHER:
rugăm să ne
spuneți ce a
urmat,
domnișoară
Mercer.

— >> .

Înțelegeți ce spun?

DONALD THOMPSON:
Domnișoară
Mercer? Vreți

JOHN STRYCHER: Auziți ce vă întreb, domnișoară Mercer? Ne puteți
26 spune ce s-a întâmplat în continuare?

23 CHRISTINE MERCER: S-a întâmplat ce se întâmplă întotdeauna. A apărut monstrul și i-a înfulecat pe toți.

Transcrierea discuției dintre John Strycher și Donald Thompson agenți în poliția canadiană, și Christine Mercer, supraviețuitoare a unui asasinat în masă, 6 noiembrie 198

— „Topul senilor *slasher**’, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVI:

J

Este vremea lor

Chrissy își face apariția mai devreme
cu o

jumătate de oră, ca să inspecteze în
detaliu

cafeneaua Starbucks unde ar trebui
să ne

întâlnim. Foarte bine. Am dormit în
mașin
ă azi>

noapte și ne-am trezit în zori. Stăm
deja de o jumătate de zi cu ochii la
centrul ăsta comercial, până
ajungem să o vedem și pe ea.

Stephanie caută încontinuu la radio

un post care să-i placă. La fiecare cinci ore își sună părinții, dar a învățat deja ce trebuie să facă. De fiecare dată vorbește mai scurt și plânge mai puțin. In restul timpului, își ține telefonul închis. Eu am insistat asupra acestui lucru. Din păcate, însă, e extrem de iritată că nu mai are cu ce să se joace.

— De ce nu-și mișcă fundul ăla mai repede? mormăie Stephanie.

— Doar cu răbdarea treci marea, îi spun eu.

— Nu mai trec nicio mare, că mor de plictiseală.

Mă gândisem eu că zona aleasă de Chrissy va fi una cunoscută, așa că ne-am îndreptat către sudul

provinciei Alberta, în apropiere de
locul unde s-a petrecut tragedia care
i-a schimbat viața. În timp ce
conduceam, am pus-o pe Stephanie
să continue cu e-mailurile. Tot
drumul ăsta a durat o zi și jumătate.
Tocmai ce intrasem în Idaho, când
ne-a scris Chrissy ca să ne anunțe că
acum locuiește la sud de graniță, în
estul statului Montana. Slavă
Domnului! Altminteri, în caz că am fi
aflat că s-a mutat în Los Angeles,
precis că Stephanie ar fi crezut că
sunt total cretină.

Uite că tipa asta — Chrissy — e și
mai prudentă decât sunt eu. Cum de
se poate așa ceva? mă întreb eu,
simțind cum mă râcâie invidia, deși

n-am crezut în viața vieților mele că voi simți

asa ceva. Pentru noi,

Supraviețuitoarele, Chrissy nu este decât o scârbă ordinară. Până și numele ne ferim să i-l rostim. Este o trădătoare, o masochistă, o fățarnică, o mincinoasă. Suferă de sindromul Stockholm. Tuturor ne pare rău pentru ea. Tuturor ne inspiră dispreț. Dar bine măcar că dă dovadă de multă prudență. înseamnă că, la urma urmei, este la fel ca noi.

— Măcar lasă-mă să mă duc înăuntru să văd ce face, mă roagă Stephanie. Că pe mine nu mă știe.

— Chrissy este la curent cu toate detaliile asasinatelor în masă, fix

r ' ,

cum sunt canadienii la curent cu
toate meciurile lor de hochei. Fii
convinsă că te-a văzut si te știe. Nu
trebuie s-o

y)

subestimăm. Așa supraviețuim noi.
Măsurăm de zece ori și abia dup-aia
tăiem o dată.

In mașină este foarte cald, dar parcă
începe să se răcorească un pic, pe
măsură ce se apropie înserarea. Am
coborât doar o singură dată, ca să
mă duc la toaleta unui bar Jamba
Juice din apropiere. Nu contează cât
de des mă spăl pe față, pentru că
timpul petrecut doar în mașină —
douăzeci si două de ore! — mi-a
acoperit-o cu un strat de jeg
unsuros, rezistent la apă. Când se va

Fragment din jurnalul personal al lui Lynnette Tarkmgon,
3 ianuarie 2001

termina totul, ne vom înapoia la
Billings și poate ne vom lua o cameră
de hotel, unde să ne odihnim câteva
ceasuri și, mai ales, să fac un duș.
Deja mă mănâncă toată pielea doar
gândindu-mă la asta.

— Uite-o că se întoarce, spune
Stephanie.

Cu doar o săptămână în urmă,
acestei fete un dement i-a omorât
prietenii chiar sub ochii ei,
iar acum se concentrează numai și
numai

ⁱ
asupra misiunii noastre. Bine măcar
că noi, Supraviețuitoarele, știm să ne
adaptăm la orice situație.

— Uite acolo, Chryslerul ăla maro.
învăluită în nori mari și albaștri de

gaze de eșapament, măgăoaia aia
metalică bubuie și huruie pentru a
doua oară pe lângă Starbucks. După
care se vâără printre mașinile
parcate, la două locuri distantă de
noi. îmi vine de-a dreptul să urlu,
când mă gândesc la cât de multe e-
mailuri i-am trimis, cât de mult am
lingușit-o, cât de multe promisiuni i-
am făcut, de câte ori i-am jurat că nu
vreau să o păcălesc. Sigur, am făcut
tot posibilul ca să evit să vorbesc
despre sume concrete, oferindu-mă
să-i aduc eu personal colecția, ca să-
mi poată face o ofertă în cunoștință
de cauză. Am încercat să fac pe
proasta și să pretind că aș fi sinceră:
o simplă femeie care încearcă să se

r ' ,

întrețină cumpărând ieftin tot felul
de lucruri din magazine second-hand
și mini-unități de depozitare, pe care
le vinde apoi puțin mai scump.

Am evitat să-i spun de unde le am,
am evitat să rostesc vreun nume, dar
nu am mai putut să

evit să-i zic ce anume sunt acele
obiecte. Si zău

că m-am simțit oribil, atunci când i-
am trimis

e-mailul ăsta:

OBIECTELE PE CARE LE AM SUNT
ÎN PUNGI DIN PLASTIC SI AU
ETICHETE

PUSE DE FOSTUL PROPRIETAR:

- ADIDASII PURTATI DE RODDY
TORRES (CU O PATĂ ÎNCHISĂ LA

CULOARE PE VÂRFUL CELUI
STÂNG)

- VESTA DE SALVARE DE LA
TABĂRA RED LAKE, PĂTATĂ DE
SÂNGE (LOGOUL TABEREI SE
POATE OBSERVA ÎN PARTEA
STÂNGĂ)

- UMERAȘUL ÎNDOIT SI RĂSUCIT,
CU

0 PATĂ ÎNTUNECATĂ LA UNUL
DINTRE CAPETE (ȘI CU FACTURA
CARE ATESTĂ CĂ A FOST
CUMPĂRAT DE DANIELLE
SHIPMAN)

- MASCA PURTATĂ DE STRIGOIUL
NR.

1 (CU FACTURA CARE DOVEDEȘTE
AUTENTICITATEA)

r ' ,

- UN EXEMPLAR DIN PRIMA
EDIȚIE A

CĂRȚII STĂPÂNUL VISELOR SI
REGATUL

MORȚII, CU DEDICAȚIA LUI
HEATHER DELUCA: „SĂ MĂ PUPAȚI
UNDEVA, HEATHER".

— PATRU FOTOGRAFII ALE
ACTRIȚEI

BARB COARD, LA BUSTUL GOL, ÎN
ROLUL DIN SLAY BELLS, CU
AUTOGRAFUL LUI LYNNETTE
TARKINGTON

Fotografiile astea au facut-o să iasă
din ascunzătoare. Am copiat una cu
telefonul lui Stephanie și i-am trimis-
o. Sunt mai valoroase decât toate
celelalte la un loc. Când am venit
pentru prima dată la Los Angeles,

Fragment din jurnalul personal al lui Lynnette Tarkington,
3 ianuarie 2001

Garrett m-a pus să semnez câteva poze, cu sânii la vedere, ale actriței care urma să joace rolul meu în film. După ce am început să frecventez grupul de sprijin, am încetat să mai semnez asemenea suvenire, care au devenit astfel obiecte de colecție extrem de rare. Probabil mi-ar da câte

cinci sute de dolari pentru fiecare dintre pozele alea. Iar dacă aș fi o Supraviețuitoare adevărată, precis că ar valora peste opt sute una.

— Chiar ai de gând să i le dai? m-a întrebat Stephanie.

— Normal că nu, i-am răspuns eu. Dar va dori să le aibă. Foarte tare si le va dori.

>

Tocmai ieșeam din statul Nevada,
când am observat cât de murdare îi
sunt picioarele goale. Și nu se
plânsese nici măcar o dată. I-am dat
patruzeci de dolari și am trimis-o la
un Walmart. Precis că fusesem deja
dată în urmărire generală si îmi știau
mutra toti polițiștii, așa că nu mă
puteam duce eu. Plus că voiam să
văd dacă fata va încerca să fugă.

Dar s-a întors după vreo patruzeci de
minute interminabile, în care mi-au
transpirat rău de tot palmele de
frică. Purta acum o pereche ieftină
de bascheți negri și avea în mână o
pungă mare cu bombonele Sour
Brite Crawlers.

— Vrei si tu?

— Trebuia să-ti fi luat ceva mai hrănitor.

— Acum cine face botic? m-a întrebat ea, plimbându-mi pe sub nas o bombonică din alea. Fetița botoasă nu vrea să pape ceva bun?

M-am repezit și i-am smuls bomboana dintre degete. Si a râs ca o fetiță. A râs așa cum râdea Gillian.

îmi pune o mulțime de întrebări. Vrea să știe totul despre mine. La început, sunt foarte prudentă și îi răspund cam în doi peri. Dar îmi pare atât de sincer impresionată de povestea mea, si atât de înduioșată când îi arăt cicatricele, că nu mă mai pot abține și îi spun totul. Uite că,

până la urmă, îmi place să am pe
cineva alături de mine.

Când dormeam eu, conducea
Stephanie; când dormea ea,
conduceam eu. Ea a dormit foarte
mult, pentru că este încă epuizată
și fizic, și
emotional, așa că acum eu sunt
extrem de

î 7 î

agitată, simt că-mi vibrează până și
pupilele, am în nas parfumul dulce al
unui somn bun. Mi-a rămas în gură
gustul de zahăr de la bombonica aia
și îmi face poftă. Bag mâna în pungă,
dar este goală. Când doarme,
Stephanie tresare și scâncește.

î

5

Aflu fragmente disparate din

povestea ei, în timp ce ne îndreptăm spre Montana. Din câte se pare, Christophe a stat în mașina lui, la marginea proprietății, și a așteptat să apună soarele. A descoperit un unghi mort în jurul camerelor de supraveghere din tabără și s-a strecurat înăuntru. După aceea, s-a apucat să înfigă furci și vătraie în piepturile oamenilor de acolo, să le tragă săgeți în gât și harpoane în ochi. I-a zdrobit teasta iubitului ei, într-o menghină din atelierul de tâmplărie. Ieșeau împreună doar de trei săptămâni.

— Noi de sase, i-am mărturisit eu.

— Tu si cu cine? m-a chestionat ea, urcându-si

r ' ,

picioarele pe scaun și proptindu-și
bărba de genunchi.

— Cu Tommy.

Era prima oară, după zece ani, când
i-am rostit numele în afara grupului
de sprijin.

— Eu eram majoretă. El juca fotbal.

— Ce frumos, exact ca în filme! Vă
iubeați?

Si eu mă întreb uneori asta.

— Nu eram de prea multă vreme
împreună, așa că nu-mi dau seama.

Mi se părea că da, dar,
ca să fiu sinceră, n-am avut sansa să
aflăm ce

simțeam cu ^{* >} adevărat unul pentru
celălalt.

Intenționam să facem dragoste
pentru prima oară și chiar atunci a
sunat Ricky Walker la
usă.

— Eu eram virgină când l-am
cunoscut pe Paul, a zis Steph. Nu-l
iubeam, dar cred că el m-a iubit. Ai
mai avut vreo relație dup-aia?

— Nu, nu tocmai.

I s-a aprins o scânteie în ochi și mi-
am dat seama că a înțeles.

— Stai un pic! Dacă și tu erai virgină
când te vedeai cu Tommy și n-ai mai
avut niciun iubit dup-aia, înseamnă
că...

Și acum a căscat îngrozită și ochii, și
gura.

— Am avut un iubit dup-aia, i-am zis eu. In fine, un fel de iubit...

— „Un fel de“? s-a mirat ea.

— Garrett P. Cannon, asa îl cheamă. Si nu, nu mai sunt fată mare.

Mă gândesc că nu am făcut niciodată sex cu Tommy. Mă gândesc că nu voi mai afla niciodată dacă părinții mei au reușit să-și salveze căsnicia la cina aceea de la restaurant, din Ajunul Crăciunului. Mă gândesc la cât de mult îi plăceau lui Gillian caii, dar nu a apucat să călărească niciodată. Mă gândesc că nu am fost în stare să-mi apăr surioara. Mă gândesc că trebuie neapărat să o apăr pe Stephanie.

Uite că acum apare Chrissy,
traversând țănoșă parcare spre
Starbucks. N-am mai văzut-o de mai
bine de zece ani, dar as recunoaște
oriunde

atitudinea asta arogantă. Chrissy se
mișcă de parcă ar avea la dispoziție
tot timpul din lume. Nu seamănă
absolut deloc cu mine, care alerg ca
disperata dintr-un adăpost în altul și
mă uit de cînșpe mii de ori, cu mare
atenție, în toate părțile, ca să mă
conving că nu mă pîndește nimeni,
și încercând să mă conving că voi
vedea orice posibil agresor înainte să
mă vadă el pe mine.

— Aia e? mă întreabă Steph.

— Stai cuminte, nu-i atrage atenția,

îi spun eu.

Chrissy poartă jeansi demodați, de
mamaie (din ăia cu talie înaltă) și o
geacă din denim (tot ca pe vremuri).
De un umăr îi atârnă o geantă mare,
care pare destul de grea. A venit cu
cincisprezece minute mai devreme
de ora stabilită. Intră în cafeneaua
Starbucks si dispare.

— Acum așteptăm, spun eu.

— Pare destul de tânără, remarcă
Steph.

După care își linge degetele și
începe să scormonească prin fundul
pungii, căutând zahăr. își ține
genunchii proptiți pe bordul mașinii
și nu scapă din ochi ușa cafenelei.
Are telefonul în poală. îl aud acum că

vibrează.

— Ea e, mă anunță fata.

Mă întind și o ating pe mână. Și îmi dau seama că, în ultima vreme, caut cam des pretexte ca să fac gestul ăsta.

— Nu răspunde, îi cer eu.

Rămânem în căldura îngrozitoare din mașină. Aud foșnetul pungii din care Stephanie culege ultimele firicele de zahăr, aidoma unei furnici cu multă experiență. Telefonul continuă să vibreze. Mi-arată e-mailurile care vin unul după altul, fiecare reprezentând câte o altă etapă a nesiguranței și a îndoielii: oare nu cumva am lăsat-o cu ochii în soare? Sunt emailuri cu

întrebări (Am ajuns unde

^{k*1}
Asta-i Starbucks-ul despre care mi-
ai zis?) și emailuri cu implorări (TE
ROG MULT DE TOT, spune-mi când
vii!) și e-mailuri furioase (NU mă
mai contacta niciodată, dacă nu
vrei să știe toti că ești o mincinoasă
și că n-ai nimic de

^{t 7 7 7}
vânzare!), după care Chrissy iese
valvârtej din cafenea și aleargă la
mașină.

— A durat aproape patruzeci și cinci
de minute, zic eu.

— Și? nu pricepe Stephanie.

— înseamnă că pozele alea cu
autograful meu valorează mult mai
mult decât credeam.

Rabla căcănie a lui Chrissy trece pe lângă noi, parcă plutind pe un nor uriaș de gaze de eșapament. Aștept până se îndepărtează și abia apoi pornesc motorul și o iau după ea. Am avut mai devreme o lungă discuție în contradictoriu cu Steph despre care dintre noi să conducă mașina. Si am câștigat. Că doar eu sunt sora mai mare.

Traversăm mai întâi niște suburbii cu case parcă trase la indigo și supermarketuri, dar curând magazinele astea cunoscute sunt înlocuite de prăvălioare cu marfa ieftină și de biserici. Trecem pe lângă câteva dughene unde probabil că se vindeau preșuri și carpete, dar

care, dacă este să mă iau după
panourile decolorate de soare din
vitrinele lor, au dat
faliment de multă vreme. Mai trecem
și pe lângă niște magazine mai
răsărite, dar care nu sunt acum
decât un sir de anunțuri cu *De*
închiriat. Mă țin după gazele de
eșapament de la mașina lui Chrissy,
dar având grijă să nu o scap din ochi
și o întreb mereu pe Stephanie dacă
se uită pe harta de pe telefon. Încerc
să păstrez o distanță de patru sau
cinci mașini între noi.

— O ia pe Route 2, mă anunță
Stephanie.

O iau și eu tot pe acolo.

Intrăm în trafic și ajungem pe

drumuri care coboară și pe drumuri
care urcă și pe drumuri ocolitoare și,
pe măsură ce soarele se lasă spre
asfințit, ne îndepărtăm tot mai mult
de autostradă și ne continuăm
urmărirea pe o șosea cu două benzi,
asfaltată. Mă rog să nu treacă
granița. Nu știu dacă poliția de
frontieră s-ar lăsa convinsă de actul
meu de identitate pe numele
doctoriței Newbury. Trecem pe lângă
ceva care se cheamă Troy Group,
trecem pe lângă zeci de parcări și
depozite, răzlețe, peste multe
hectare de teren arid. Apoi trecem
pe lângă case făcute din plăci de
vinii și înghesuite până pe marginea
străzii — case vlăguite, dar cu

steagul american (sigur, decolorat de la soarele atât de multor ani) înfipt în fața verandei și în curte cu căzi de baie antice și de demult, pline cu flori moarte.

Drumul șerpuiește încioace și încolo, schimbându-și pe neașteptate direcția atunci când urcă dealurile. Virăm și, dintr-odată, nu o mai vedem pe Chrissy. Dar imediat îi zăresc mașina oprită în fața unei biserici scunde, din cărămidă. Nu opresc, ci trec repede mai departe, până pe o străduță laterală, aflată la vreo patru sute de metri mai în față.
 — Să nu te vadă, îmi spune Stephanie.

r ' ,

— Știu ce am de făcut, îi zic eu.

Chiar dacă permisul meu de
conducere nu mai
este valabil și nu mi-am făcut nici
măcar o

strategie clară, ci încerc să mă
adaptez din mers împrejurărilor și să
cred că totul va fi bine, vreau
neapărat să eman cât mai multă
siguranță. Pentru că Steph trebuie
să fie convinsă că am totul sub
control. Pentru că trebuie să o fac să
se simtă la adăpost de orice pericol.

După zece minute (înfiorător de
lungi și tensionate), mașina lui
Chrissy trece ca fulgerul pe lângă
noi, așa că pornim după ea,

**Fragment din jurnalul personal al lui Lynnette Tarkenton,
3 ianuarie 2001**

accelerând pe lângă pâlcuri dese de
copaci, după care se văd tot felul de
case în jurul unor răscruci —
evident, nesemnificate. Iar apoi
ieșim de pe asfaltul turnat de curând
și intrăm pe asfaltul vechi și nu mai
sunt decât copaci, și în dreapta, și în
stânga drumului, care urcă și tot
urcă. Ne acoperă frunzișul, nu ne
mai lasă să vedem nimic în fața
noastră. Și am impresia că se va
întuneca foarte curând.

Drumul tot șerpuiește și coboară, și
urcă și coboară din nou, iar eu îmi
spun că probabil ne apropiem acum
de destinația finală. Fac tot ce pot ca
să nu o pierd din ochi pe Chrissy, iar
Steph se străduiește din răputeri

să-și țină gura și să nu-mi distragă
atenția. Știm amândouă că, dacă o
pierdem acum, înseamnă că ne-am
chinuit degeaba în ultimele două
zile.

Stephanie își roade unghiile. N-au
niciun gust, dar măcar sunt mai
sănătoase decât zahărul din
bombonidle alea.

Nu mai este nicio altă mașină pe
drum, așa că încerc să rămân cât
mai în urmă. Văd câteva rulote
singuratic pe terenurile în paragină
de pe laturile drumului și mai văd
câteva plăci din furnir ieftin bătute
în cuie pe niște scânduri
înguste, iar pe plăcile astea sunt
trecute diverse oferte: *Carne de*

iepure — 10\$!și Tuns-coafat
bărbați și femei. Sincer, mie mi se
pare că toți cei care au putut să
plece au plecat de mult timp spre
alte zări. O las pe Chrissy să meargă
înainte, apoi mă apropii de ea, după
care rămân din nou în urmă.

Pătrundem tot mai adânc în zona
dealurilor.

După o cotitură, o vedem cum intră
pe un drumeag de pământ care se
desprinde din drumul principal, iar
eu trec în scrâșnet de pneuri pe
cealaltă bandă și continui să merg
până când mi se pare că ar fi în
regulă să trag pe dreapta. întorc
mașina din trei mișcări și rămân cu
motorul pornit lângă o bucată de

placaj mucegăit, sprijinită de un stâlp de telefon pe care scrie cu vopsea portocalie *Lemn de foc*. De unde ne-am oprit, putem vedea capătul drumeagului. Mașina lui Chrissy a intrat deja în pădure. Cinci secunde dacă mai întârziam, am fi pierdut-o cu totul.

— Ce așteptăm? vrea să știe Stephanie.

— Nu vreau să intrăm pe drumeag, îi zic eu. Poate că stă acolo ca să ne vadă trecând mai departe, iar după câteva minute o să plece în altă direcție. Nu știu dacă nu cumva drumeagul ăla nu e o capcană. Trebuie să stăm aici până se face întuneric.

— Deci iar așteptăm? întreabă fata, sprijinindu-se dezamăgită de spătarul scaunului.

— Iar așteptăm, îi confirm eu.

Pădurea este tăcută și capătă treptat nuanțele albastrii ale înserării. Iar apoi se va face cenușie, după care drumul se va cufunda complet în bezna care ne va înghiți și pe noi. Chrissy tot nu iese de pe drumeagul de pământ și acum nu pot decât să sper să nu fie o scurtătură care să ducă la altă șosea asfaltată, paralelă cu aceea pe care am venit până aici. Nu pot decât să sper că aici se află ascunzătoarea ei.

Stephanie împăturește punga în care

au fost bombonelele — o dată, de
două ori, de trei ori, de multe ori.
Apoi o desface, o netezește bine și o
ia de la capăt. Eu încerc să-mi dau
seama care sunt unghiurile moarte
ale locului unde ne aflăm, stau cu
ochii ațintiți asupra drumeagului, mă
uit la pădure și, în cele din urmă, nu
mai pot să amân inevitabilul.
Deschid borseta, îmi scot pistolașul
și mă asigur că este încărcat.

— Am și eu nevoie de o armă, spune
Steph.

— Mă duc singură să discut cu
Chrissy, îi zic eu. Dacă nu mă
întorc într-o oră, să vii după mine.

— Asa, neînarmată? se miră ea.
> *

— Dacă nu mă întorc într-o oră sau
dacă nu te sun, furișează-te prin
pădure și caută-mă.

— Super! exclamă ea. Și cum să
vorbesc? Urât, da? Cu cuvinte din
alea nasoale?

Li dau spray-ul cu gaz iritant, apoi
îmi închid la
loc borseta. Deschid portiera și se
aprinde
brusc lumina în mașina devenită
acum o făclie
,
în noapte.

— Porcăria ăsta nu funcționează!
strigă Stephanie după mine.

r ' ,

Trântesc repede portiera ca să sting
lumina și

 ă reușesc să-mi recapăt vederea nocturnă

Printre copaci târâie mii de greieri.

Merg cât pot eu de repede pe

marginea drumului și o tai prin

pădure ca să ajung la capătul aleii

de pământ. Aud foșnetul uscat al

frunzelor moarte pe care le strivesc

sub tălpi, în timp ce îmi

Trântesc repede portiera ca să sting
lumina și
 ă reușesc să-mi recapăt vederea nocturnă
Printre copaci târâie mii de greieri.
Merg cât pot eu de repede pe
marginea drumului și o tai prin
pădure ca să ajung la capătul aleii
de pământ. Aud foșnetul uscat al
frunzelor moarte pe care le strivesc
sub tălpi, în timp ce îmi

r'

2001

sunt pregătita...
ca asta. DAR - i-am dat deja un nume.
(de la „caravanele noastre”). Deci este pentru Tarkenton
să-i aud vocea în mine. Dar pe zi în urmă
am pe deplin înțeleasă că să o vadă și pe ea
său. Si ei - și mie - ne place să o întâlnim
la filmulețe

2001

este
Lynn

Fragment din jurnalul personal al lui Lynnette Tarkenton,
3 ianuarie 2001

Oricât de entuziasmată ar fi că

££ti

* / /C- iu, mvy~J^u-r
.hjfr-f '-r' 7

tfHCv.V» ^{CCFAU} n L*/J/ c&L j-M-
n^t» ns iii^riiii Δπ/I*
ArU*. (Aid OL Cil r-f AM <&M On jyuU!^il

Mtot.djJ*fe>. OM W
rfijfciil/Y*. "Jfao UA Utrtiu
*
—

0p:4 XuM^r>c&ar*&~. Zu in lufi pX, kftUjs* htuk-4.1 gvi eg &JT^ ^ frj&t fopf/^
/tu^ paZ|££ lura&?Detâ tr oil
/■&.

ju±JkieLw£f&^'«^~j

~ ^ n / ^ *~^r cM^Mdr^^?J' "
_____. x ^>tW,Vu ku ^ /vkurjb
ff<MhÂvi K> i cdsiă fcwihd dj a
u £_&&&(&.

Fragment dm jurnalul personal al lui Lynnette Tarkmgon,
3 ianuarie 2001

Midi ofctu & iljgwkuft

GRUPUL DE SPRIJIN

AL

SUPRAVIEȚUITOARELOR XVII:

Cea mai drăgălașă dintre
Supraviețuitoare

Cu pistolul în mână, mă strecor prin
desișul pădurii. Cine știe peste ce o să
dau, cine știe ce o să creadă Chrissy când
o să mă vadă, cine știe cât de mult poate
degenera situația. Pe măsură ce înaintez,
se face din ce în ce mai întuneric, pentru
că toți copacii ăia, parcă lipiți unii de alții,
împiedică lumina lunii să pătrundă până
la mine. Apoi văd brusc un cadavru care
atârnă de o creangă. Cad în genunchi,
simt un roi de molii în stomac.

Se răsuțește ușor și îmi dau seama că
este un ¹⁾ >

copil, un copil mic, poate chiar un
bebeluș.

Mă apropii încet și îi ating piciorul — îl
simt umed, în putrefacție, ca de pluș. Este
doar o jucărie Pantera Roz, agățată acolo.

In cealaltă parte a copacului atârnă o altă sfoară, de care este agățată de gât o păpușică despuiată, ca să i se vadă bine și capul din plastic dur și trupul ud și fleșcăit. Abia acum văd mai multe
păpușele din astea atârnate deasupra, ca o livadă cu fructe stricate. Păpuși Barbie, atârnate de păr, câte șase pe o singură creangă; animăluțe din pluș, mucegăite de la ploaie.

Mai văd și un copac uscat pe care au fost bătute în cuie până în vârf jucărioare reprezentând tot felul de personaje din filmele Disney. Uite-1 pe Pluto, cu un piron străpungându-i gâtul. Uite-o pe Minnie, răstignită pe trunchi. Uite-1 și pe Mickey, care încă mai are putere să zâmbească, deși i s-a înfipt o țepușă în frunte. Toți copacii din jur sunt plini de tumori sub forma personajelor din desenele animate.

Străbat mult mai încet acum acest cimitir al jucăriilor. Prin pădurea asta mai trece cineva. Și trece destul de des. Cineva care o cunoaște.

Dau peste o mașină de spălat, care

lucește alb

în întunericul din jur. Mă lovesc cu capul
de

niște clopoței de vânt, care nu sunt

clopoței, ci

niște șurubelnițe care se izbesc unele de
>))

celelalte. Mai sunt și alte electrocasnice,
pe jumătate îngropate în pământ, și din
care nu se mai vede decât metalul ruginit
de deasupra.

Am intrat până la gât în nebunia cuiva.

Nebunia lui Chrissy.

Mai în față, copacii se răresc și în luminiș

se vede o casă dărăpănată, cu acoperișul

îndoit și spart la mijloc. Are luminile

aprinse. In jurul ei sunt tot felul de

dependințe cu pereții acoperiți de licheni.

Un șopron stă cam într-o rână, sprijinit de

casă; în cealaltă parte este o cușcă de

câine, plină cu bucăți de lemn. Mai

departe, în apropierea copacilor, este un

adăpost pentru vehicule, sub acoperișul

căruia se văd niște obiecte mari și lungi,

înfășurate în prelate alb astre. In spate se

înalță o nălucă masivă și neagră: un

hambar enorm din prefabricate, care pare
a amenința maghernița din secolul trecut.
Fac un pas înapoi și mă izbesc de un
trunchi de copac. Este cald. Se mișcă.
Este un bărbat. Uriș, zdravăn. Trebuie
să mă uit în sus ca să-l văd mai bine.
Instinctul mă sfătuiește s-o iau la
fugă, dar știu ce trebuie să fac, m-am
antrenat pentru asemenea situații. Îl
lovesc tare cu cotul în burtă, mă las
fulgerător pe vine și îi trag una peste
glezne ca să-l dărâm. Mă doare rău de tot
cotul, de parcă mi l-aș fi rupt. Îmi izbesc
fluierul piciorului de bocancii lui și mi se
urcă durerea până la creier. Îl pocnesc cu
genunchiul în boabe și am impresia că mi-
am spart rotula de un zid.

Are ochii foarte mici și capul ca o minge
de tenis plină de cocoloașe. Poartă un
hanorac negru și nădragi militari, vârați
în bocanci. Mă apucă de încheietura
mâinii și mă strânge rău de tot și îmi
freacă oasele unele de celelalte, până
când dau drumul armei. Îl mușc de mână.
Nici măcar nu tresare. Continuă să mă

strângă mai tare decât o menghină, în
timp ce eu îi tot trag șuturi în tibie, îl calc
pe picioare, îmi înfig dinții în pielea lui
jegoasă. Pute îngrozitor. Mă sufocă
duhoarea pe care o emană trupul lui.

Acum mă înșfacă de păr și îmi împinge
capul

între genunchi. îmi pierd echilibrul și mă
împleticesc și simt că-mi ia foc fruntea
când

mă smucește ca să mă ridice. Si mă saltă

deasupra solului, așa că îl apuc de
încheietură cu ambele mâini ca să nu-mi
smulgă părul din rădăcini. îmi vine să
vomit de durere. Greutatea mea nu-i pune
niciun fel de probleme.

Știu că Stephanie și-ar pierde instantaneu
toată încrederea în mine, dacă ar asista la
scena asta.

Ieșim dintre copaci și traversăm curtea.
Ajungem într-o zonă mai luminată, urcăm
trei trepte din cărămidă și el deschide cu
picioarul ușa de la casă. îmi arde tot
scalpul de durere, așa că îmi scot cutterul
din buzunar și, dintr-o

singură mișcare, îmi tai părul — plus

niște fâșii mici de piele. îmi dă drumul și
cad vreo opt centimetri, mă clatin pe
glezne ca din sticlă și mă prăbușesc într-
un genunchi.

în casă este mult prea cald și miroase a
mâncare veche. Ridic ochii și îl văd că
intră în bucătărie. Izbesc de perete ușa cu
plasă și țâșnesc afară. Alerg cât pot de
repede spre locul unde m-a prins, îmi
găsesc pistolul într-un morman de frunze
putrezite, după care mă întorc înăuntru,
chiar atunci când el iese din bucătărie cu
un cutit în mână. Iau automat
poziția trăgătorului profesionist, cu
degetul arătător pe trăgaci și ținând arma
cu ambele mâini.

— Oprește-te! strigă o femeie de undeva.
Deja apăs pe trăgaci când apare Chrissy
și se pune între noi. Mișc țeava în ultima
fracțiune de secundă, se aude un pocnet
și se vede o gaură în peretele din rigips,
iar fumul pulberii arse ne îneacă pe toți.

— Terminați amândoi! țipă ea, ridicând
mâinile spre noi.

Nu fac nicio mișcare; nici Sadicul ăla nu face. Fără să lase cuțitul din mână, pur și simplu continuă să se holbeze la mine.

Nici măcar nu

^{A CA •}
garaie.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez că tu ești, Lynnette, zice Chrissy. Nici nu ai pozele alea, nu-i așa?

— Spune-i să arunce cuțitul, îi cer eu, fără să las arma în jos.

— Ai intrat fără drept pe proprietatea noastră, spune Chrissy.

Dar eu țin în continuare pistolul ațintit asupra capului diform al matahalei. Tot creștetul îi este acoperit de zgârieturi, pentru că își rade părul. Mă concentrez doar asupra crustei înnegrite de pe tâmpla lui dreaptă. Acolo voi trage, dacă va fi cazul.

— Este o veche prietenă de-ale mele, Keith, îi zice Chrissy, mângâindu-l pe braț.

Individul ăsta pute ca un hoit de cal. Cum naiba de suportă să-l atingă?!

— Dragule, ce-ar fi să te duci în atelier,
cât timp noi stăm un pic la povești?

Malacul se întoarce și intră din nou în
bucătărie. Aud cum se deschide un sertar
și

apoi aud cum cuțitul cade cu zgomot
metalic înăuntru. Se deschide ușa din
spate, se trânteste la loc. În casă se
așterne liniștea.

— Mi-ai stricat toată după-amiaza, mă
ceartă Chrissy. Cum crezi că te poți
revanșa?

— Am vrut să te pun în gardă, o mint eu.
Încearcă cineva să ne omoare pe toate.

Chrissy mă studiază cu atenție câteva
secunde după care zâmbeste.

— Știu cum poți să mă împaci pentru tot
deranjul ăsta, îmi zice ea. O să-mi
semnezi câteva cărți înainte să pleci de
aici. Haide în bucătărie.

Și iese din cameră fără să se mai uite la
mine,

de parcă n-aș fi decât un obiect de
mobilier. Aud cum se deschide ușa de la

frigider. Las arma în jos.

Mereu am știut că este o persoană
periculoasă.' Despre Chrissy vorbesc, la
ea mă refer. In vreme ce noi, toate
celelalte, ne-am străduit să
ne reclădim viețile sfărâmate si să dăm
uitării

î î

monștrii ăia cu care ne-am confruntat,
Chrissy
i-a primit cu brațele deschise în existența
ei. A

devenit cea mai vehementă si mai vocală
susținătoare a lor. S-a folosit de toate
teoriile

posibile și imposibile ale conspirației și a
pus la bătaie toți banii din despăgubirile
încasate în urma tragediei prin care
trecuse, ca să finanțeze recursuri
împotriva sentințelor de condamnare
primite de criminalii ăia.

Doamna doctor Carol avea o teorie. Zicea
că, din cauză că acuzarea se baza pe
mărturia de martor ocular a lui Chrissy și
pentru că monstrul în cauză era chiar
nașul ei, poate că sa simtit vinovată si si-a

dorit să fie iertată de
j > >

toți monștrii. Teoria mea este mult mai
simplă: Chrissy e nebună de legat. Iar
nebunii sunt extrem de periculoși.

Însă nu am bătut tot drumul până aici ca
să pierd vremea de una singură într-o
cameră, așa că-mi adun curajul, las
pistolul în jos și mă duc după ea la
bucătărie.

Casa asta ori nu a fost terminată
niciodată, ori acum au început să o
demoleze. Unul dintre pereții livingului
este din rigips nezugrăvit, cadrul ușii este
nefinisat, iar bucătăria este plină de
prelungitoare portocalii. Pe masă, lângă
un blender, tronează o cafetieră. Blaturile
sunt acoperite cu sacoșe, cutii de biscuiți
și tăvi de pizza.

— Ce -ar fi să bem un ceai bun? îmi
propune Chris sy.

Stă lângă mașina de spălat vase scoasă de
sub blat și umple un ceainic cu apă dintr-
un bidon.

— Stai unde vrei, mă îndeamnă ea.

Iau un teanc de plicuri de pe un scaun
cam șubred și mă așez pe el, având grijă
să stau cu spatele la perete, de unde pot
să văd atât ușa, cât și fereastra. Pun
pistolul pe masă, în fața mea. Văd că-i
lucește patul de la transpirația de pe
palmele mele, așa că mi le șterg de jeansi.
Masa e plină de flacoane cu pastile,
reclame promoționale, sacoșe din plastic
în care sunt îndesate mănuși din cauciuc
galben și cârpe de vase care mai au încă
etichetele cu prețul pe ele.

— Asta a fost prima casă a părinților mei,
zice Chrissy și pune bidonul pe jos, lângă
chiuveta care amenință să dea pe afară
de atâtea vase. Acum costă mai puțin
decât au plătit ei în anii
șaizeci. Ei, cât de aiurea e chestia asta?

Măcar

> *
terenul ar trebui să valoreze ceva.

— îmi pare rău, spun eu, că nu știu ce
altceva ar trebui să răspund.

Bagă în priză cafetiera și caută
pliculețele de ceai prin dulapurile din
perete. Niciunul nu are usă.

— Este o zonă carboniferă, dar rămasă
acum fără cărbune, spune ea. Au
contaminat apa din pânza freatică cu
toate chimicalele alea folosite ca să spele
cărbunii de impurități. Pretind că încă ar
mai fi bună de băut, dar copiii fac afte
bucale și adulților le sângerează gingiile.
De opt ani se tot judecă cu compania aia
de produse chimice.

Vără până la cot mâna într-unul dintre
dulăpioare și scoate de acolo un singur
pliculeț
de ceai Lipton. Vede în chiuvetă încă un
pliculeț uscat, îl dezlipește de pe vraful de
vase
murdare și clătește două cani.
)>

— De ce te-ai întors? o întreb eu.
— Lui Keith îi place aici, îmi răspunde.
Chrissy degajă nebunie în jurul ei ca pe
un parfum puternic și persistent.
— Cineva a ucis-o pe Adrienne, spun eu.
Ai auzit?

Zâmbește. Si reacția asta a ei mă scoate
din
minți. ^y ^y ^y Ceianicul şuieră. Chrissy toarnă

ceaiul.

— Poftim, zice ea, punând o cană în fața mea, fără să încerce să-mi ia pistolul.

Gust puțin. E foarte fierbinte și amar.
Chrissy dă la o parte două sacoșe de pe
un alt scaun și se asază și ea.

— N-am căzut niciodată de acord asupra sensului pe care-1 dăm experiențelor noastre.

— Un psihopat a încercat să mă omoare,
dup-

aia a încercat să mă omoare și fratele lui,
spun

eu. În ultimă instanță, tuturor ni s-a
întâmplat
cam același lucru. Ce altceva mai este de
discutat?

— Asta zici tu. Eu zic că am avut parte
de un ritual samanic de inițiere, care,
facându-ne să

trecem printr-o încercare cumplit de
greă, a vrut să ne conducă pe drumul
descoperirii spirituale pentru ca, în cele
din urmă, să ajungem în faza superioară a

evoluției noastre și să ne câștigăm pacea interioară.

— Ai dreptate, spun eu. Nu suntem de acord. Dar realitatea este că cineva și-a pus în minte să distrugă toate Supraviețuitoarele. A omorât-o pe Adrienne și s-a străduit din răsputeri să mă omoare și pe mine, a băgat-o pe Julia în spital și a incendiat centrul de reabilitare unde stătea Heather. Trebuie să colaborăm. Chiar crezi că n-o să te caute și pe tine?

— Ei, uite, asta a fost mereu cel mai mare defect al tău. Înțelegi greșit tot ce se întâmplă și din cauza asta trăiești într-o stare de spaimă permanentă.

— Deci nu vrei să ne ajuti?

— Cu ce să vă ajut? râde ea. N-am de gând să mă înscriu în vreo superechipă a Supraviețuitoarelor.

— Ții legătura cu Billy Walker și cu Harry Peter Warden, spun eu. Vorbești cu ei în mod regulat, da?

— Oamenii ăștia n-au făcut nimic care să

merite ce li se întâmplă acum, declară ea
ritos.

— Si le vinzi...

Mi-este tare greu să găsesc cuvântul
potrivit.

— Operele de artă...

— Fără comentarii, zice ea.

— Haide, Chrissy, nu face pe modesta! Ți-
am găsit numele în lista de vizitatori ai lui
Billy. Probabil că apare peste tot și în lista
lui Warden. Nu înțelegi? Se folosește de
tine. Individul ăla te-a transformat în
mesagerul lui personal.

Abia acum îmi dau seama că n-a clipit nici
măcar o singură dată, de când s-a așezat
pe scaun. Presupuneam că ea este doar
intermediarul, dar dacă ea este șefa,
capul tuturor nenorocirilor care se
întâmplă? Dacă doamna doctor Carol nu i-
a cerut niciodată ajutorul? Credeam că
fugeam de primejdie împreună cu
Stephanie și că ne îndepărtam cât mai
mult posibil de psihoterapeută... dar dacă
am ajuns chiar în mâinile criminalului, în
inima infernului?

— Mai ții legătura cu doamna doctor Carol? o întreb eu.

Atât de mult îmi doresc să iau pistolul de pe masă, că mi se pun cârcei la degete.

— încă mai conduce micuța voastră șezătoare?

zâmbește Chrissy.

Tot nu clipește.

— Ți-a cerut cineva să iei legătura cu Warden sau Walker în numele lui? o întreb eu. Nu-mi pasă, dar trebuie să știu.

— Ba evident că-ți pasă, râde ea. Dacă nu ți-ar fi păsat, n-ai fi pierdut atâta vreme cu toate procesele alea intentate împotriva mea.

— Marilyn te-a dat în judecată, o corectez eu.

Si a renunțat la un moment dat să te mai urmărească în justiție. Crede-mă când îți spun că, în momentul ăsta, nu-i mai pasă absolut nimănui dacă vinzi toate rahaturile alea si dacă umili conturile criminalilor ăloră, cât timp stau ei la mititica. Nu mă înțelege greșit. E rău ce

faci, e revoltător, e josnic. Dar acum avem
alte probleme, probleme mult mai
importante. Credem că cine se află în
spatele acestei povești se folosește de
tine ca să comunice.

Mă studiază cu atenție multe secunde.
— Care poveste? mă întreabă ea. Adică tu
crezi că eu as fi marioneta vreunei
societați secrete

formate din oameni imaginari, oameni
care există doar în capul tău, dar care îți
vor moartea? Și vrei ca eu să înșel
încrederea pe care o au în mine acești
artiști, doar pentru ca tu să te răzbuni pe
o conspirație de a cărei existență nici
măcar nu ești sigură?

— Nu-i răzbunare, o contrazic eu. E
autoapărare.

— Ba e o denaturare a realității.

Bag mâna în borsetă și scot una dintre
fotografii. O trântesc pe masă. Este una
dintre pozele cu Barb Coard. O simt pe
Chrissy cum se încordează dintr-odată.

— Este o piesă rară, nu trebuie să te porți
asa,

șuieră ea printre dinți. Ii nesocotești
valoarea.

O strici.

— Mai am încă trei, o mint eu. O să le
semnez și o să le pun și data. Nu mai sunt
decât astea patru pe piață. Ai să scoți
bani frumoși de pe urma lor.

îmi zâmbeste cu superioritate.

— Am bani suficienți, nu mai am nevoie și
de

alții. Deocamdată prefer să mă ocup de
organizarea colecției, decât de
achiziționarea altor obiecte.

— Atunci, de ce te-ai agitat în halul ăsta
ca să cumperi ce vindeam eu online? nu
înțeleg eu. înainte să afli că eu eram.

— Of, Lynnette! îmi zice ea, dând pe-afară
de automultumire. Chiar crezi că n-am
știut de la

bun început că tu erai?

Cât de mult îmi doresc să-i trag una, ca
să-i șterg rânjetul ăla superior de pe
mutra înfumurată. Sigur, aș putea să iau
pistolul și s-o împușc, dar fără s-o omor.
S-o împușc undeva unde s-o doară al

naibii de tare. In rotulă, poate. Nu m-a
manipulat. Nu sunt chiar atât de tâmpită.
Nu i-am picat în cursă.

— Am urmărit cu foarte mare interes
toate știrile din Los Angeles, zice ea
acum. Am știut înaintea ta că așa o să fie.
Mi-a plăcut de tine, Lynnette. Am crezut
mereu că, dacă o să vină cineva aici ca să-
mi pună toate întrebările astea, precis tu
o să fii aia*

Dincolo de geamul bucătăriei se vede
întunericul. Nu se aude nimic din casă,
nicio
mișcare, absolut nimic.

> *

— Știi cine este? o întreb eu.

— Am observat tiparul acum vreo doi ani,
spune ea. Anumite numere care se
repetau. Mam întrebat ce înseamnă. Nu
vrei să știi ce am aflat?

— Despre ce numere vorbești?

— Despre numerele din e-mailuri.

— Care numere? Care e-mailuri? Cine te-
a contactat?

— Tu ai fost întotdeauna o victimă imperfectă, nu o Supraviețuitoare veritabilă, spune Chrissy. Dar faptul că ești aici reprezintă un semn. Cred că abia acum a venit momentul de răscruce în viața ta.

[>]
Îi lucesc ciudat ochii, iar eu îmi dau seama că suntem foarte, foarte departe de lumea civilizată.

— Cât de norocoasă ești! șoptește ea. Acum ai șansa să devii o Supraviețuitoare adevărată.

Se așterne tăcerea între noi. Mă uit la toate

³
ușile, convinsă că o să se furișeze cineva
[>] ⁷ ^y
înăuntru. Dar nu suntem decât noi două în bucătărie.

— Am pus toate informațiile cap la cap, zice Chrissy. Cât de minunat este totul! A venit și vremea ta, iar eu sunt doar următorul pas pe care trebuie să-l faci acum.

Își lipește mâinile de piept și închide ochii. Parcă ar fi într-o stare de extaz.

— Mulțumesc, murmură ea. Haide cu

mine! Computerul este în muzeu.

Se ridică de pe scaun. Mă ridic și eu.

Merg după ea pe un coridor scurt, pe lângă mașina de spălat rufe și pe lângă uscător, până ajungem în spatele casei.

— Trebuie să trec prin muzeul meu ori de câte ori vreau să intru online, mă lămurește ea,

ținând mâna pe clanța de la ușa care probabil că dă în spălătorie. Asta îmi amintește în fiecare zi de călătoria pe care am facut-o fiecare dintre noi. Iar acum o vei face și tu. Pregătește-te, Lynnette. N-am cuvinte să-ți spun cât sunt de bucuroasă că vei afla cum este! După ce deschide ușa, mă izbește în față aerul rece — parcă ar fi deschis un frigider. întinde mâna într-o parte și aprinde luminile. Aud bâzâitul tuburilor fluorescente din tavanul enormului hambar din prefabricate lipit de spatele casei. însă în fața noastră nu este decât o debara micuță, cu draperii negre la celălalt capăt. Deasupra lor atârnă un cuțit, lung de vreo douăzeci și cinci de

centimetri, a cărui lamă este mânjită cu
ceva vâscos și închis la culoare. De-a
curmezișul lui este fixat un levier acoperit
cu smocuri de păr.

— E părul lui Dani, îmi spune Chrissy.
Tare greu am făcut rost de el, dar mă simt
mai aproape de ea, când îl văd. Fratele ei
a folosit cuțitul ca să-i măcelărească
prietenii și Dani a folosit levierul ca să-l
ucidă pe el. *Yin și yang*. Obiectele astea
mă fac să reflectez asupra sensului vieții,
atunci când trec pe sub ele.

Mie mi se face scârbă. Chrissy pornește
înainte, ia o lanternă de pe un raft de
lângă draperii și le deschide cu ambele
mâini. Dincolo de ele este întuneric și mi
se pare că am greșit când m-am decis să o
urmez.

— Vino, Lynne, mă îndeamnă ea. Haide
să-ți
arăt toate minunățiile de aici.

— Și e-mailurile, spun eu, încercând s-o
țin ancorată în realitate. Si e-mailurile
trebuie să
mi le arăți.

— Da, și pe ele. Dacă vei mai dori să le
vezi, după ce-ți voi arăta exponatele din
muzeul meu.

Îmi șterg din nou de jeansi palmele
transpirate apoi mă asigur că am tras
piedica pistolului. Și o urmez pe Chrissy
în muzeul ei cu
murderabilia

— oii monarh noştri
 JOURNAL
 vărco lacun.vampiḑ-
 T monstvol-mas«'-'-upu ,cnl0m,l din Rusia carc ca '
 toreste noaptea MJ»1
 îsi neide soḡia toarte tana • ■ ^ pov esKa lui
 ^ ^ SSSÎ»-- :

*" 7: LiulS
 i_c eonii. We eea u noastre de a muu
 i_r - adevărat, stiadan cj
 distrugerea.
 care eontea ' a(c Kli juminc/cu. erei ci birba ni
 două acḡiuni 1 c\c dau naştere cop" 1. pcr ti în
 T,e" «.

trebuie sa >timu '

*continuare de la
pagina 37*

9

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVIII:

Blestemul Supraviețuitoarelor

Casa lui Chrissy este o șandrama
urâtă și plină de gunoaie, produs al
unei minți bolnave. Însă în muzeu,
toate obiectele de pe rafturi sunt
acoperite cu folie de plastic,
etichetate și grupate ordonat pe
categorii. Imediat ce intrăm în prima
încăpere, mută și foarte slab
luminată, Chrissy începe să respire
mai rar, iar mișcările ei devin
mult mai calme și mai fluide.

i

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

*continuare de la
pagina 37*

In încăperea asta nu sunt aprinse
decât câteva lămpi de pe vremea
bunicii. Pe jos este un covor cu multe
înflorituri, parcă abia adus aici din
salonul unei doamne respectabile din
secolul trecut; este acoperit cu
trandafiri rubinii, care ies în relief ca
niște organe pline de sânge; și este
festonat cu lujeri și cu ghirlande
înflorite, care seamănă cu niște
intestine.

^A
— îmi cer scuze pentru expunerea
neprofesionistă, spune Chrissy. Chiar
și așa, însă, n-o să-ți vină să crezi
câte cereri primesc.

Sunt rafturi de jur împrejurul

*continuare de la
pagina 37*

încăperii, până în capătul de sus al
pereților improvizați, pe care Chrissy
i-a acoperit cu plasă de sârmă.
Deasupra lor nu se vede decât
întunericul și drugii metalici care
susțin acoperișul din prefabricate.
Un om obișnuit nu ar observa nimic
special pe rafturile astea: cuie, sticle
pline cu țărână, un ciocan vechi de
ștemuit, șireturi încolăcite, o
păpușică în formă de clown; multe
biblorrafturi și albume; un sir
ordonat de pungi noi din plastic,
pline cu pile de unghii și perii cu
smocuri de păr în ele; o foarfecă de
frizer oxidată de vreme; un fier de

*continuare de la
pagina 37*

călcat foarte vechi, care încă mai are
pe mâner urme de praf alb pentru
prelevarea amprentelor; o cărămidă
solitară.

Însă eu știu prea bine la ce mă uit.

Cuiele provin din casa din Chicago,
unde H.

H. Holmes— și-a ucis victimele;
pietrișul este

din locul unde au fost omorâți

Bonnie și

))

Clyde; ciocanul de ștemuit este cel
folosit de Robert Berdella— ca să
lipească urechile victimelor sale;
pantofii lui Albert Fish—; un smoc

*continuare de la
pagina 37*

din părul lui Charles Manson^;
clovnul de jucărie al lui John Wayne
Gacy—; o felicitare de Crăciun
semnată de Ted Bundy , o cărămidă
din zidul casei care i-a aparținut lui
Sharon Tate—.

Pentru o anumită parte a populației,
aceste obiecte reprezintă simboluri
ale statutului social, mult mai
puternice decât un Mercedes S-
Klasse sau o vilă în Hamptons.
Miroase ca într-un talcioc al iadului
aici: a sânge vechi și a transpirație
uscată. Sudoarea înspăimântată, cu
iz acru, a celor care încercau să-si
salveze viața;

3

y

y³

*continuare de la
pagina 37*

si sudoarea înfometată, cu iz de
mosc, a celor care loveau cu barosul
în capul victimelor.

— începătorii ăștia nu au avut
viziune, spune

Chrissy. Haide, nu avem de ce să
zăbovim aici.

S-ar putea să fie contagioasă lipsa
asta de
ambiti[^]ie a lor.

Nu vreau să o urmez printre
draperiile alea negre. Nu vreau să
ajung în cealaltă parte a încăperii.
Dar trebuie să merg până la capăt,
îmi verific telefonul: nu mai are

*continuare de la
pagina 37*

decât o liniută

de semnal si nu au trecut decât
treizeci de

minute. Aș vrea să-i trimit un mesaj
lui Stephanie, să o pun la curent cu
ce se petrece, însă nu pot s-o dau de
gol. Ea este asul meu din mânecă.
— Ce faci? Vii? mă întreabă Chrissy
de undeva, din beznă.

Știu deja ce voi vedea în cealaltă
parte a parcului ei de distracții:
sticle cu vin foarte vechi, pentru
colecționarii de vinuri rare. Pentru
bărbații care nu se uită la bani. Dacă
te

reprezintă ceea ce cumperi, ce se

*continuare de la
pagina 37*

poate spune despre tine când arunci
6 143 de dolari pe un harpon cu care
a fost ținută o majoretă însărcinată
de peretele unei magazii de bărci, în
anul 1978?

Dar nu am de gând să renunț. Voi
merge până la capăt. Trec pragul și
pătrund în întunericul de dincolo de
el. Aici, Chrissy a instalat niște
pereți provizorii și a construit un
labirint de galerii, care serpuiesc
prin tot hambarul. Acum ne aflăm
într-un hol lung, pe laturile căruia
sunt uși închise și întunecate.

— Știi cât timp mi-a luat să termin
totul? mă întreabă Chrissy. Șase ani.

*continuare de la
pagina 37*

Aşa lucrează artiştii. Cine altcineva
şi-ar pierde şase ani ca să creeze
ceva ce n-are nicio legătură cu arta?

— Miroase cam tare, zic eu.

— Este mirosul lor de mosc, spune
ea. Şi parfumul suratelor noastre.
Ştii ceva?

întotdeauna te-am compătimit,
Lynne. Mi-a plăcut de tine, dar mi-
a fost şi milă de tine în acelaşi
timp.

— Aăăă, mulţumesc..., murmur eu
nesigură, neştiind cum să răspund
la aşa ceva.

— Nu, nu, nu! Vorbesc serios! M-am

*continuare de la
pagina 37*

gândit mereu cât de greu trebuie să-
ți fie. Eu mi-am descoperit chemarea
de la bun început, dar trebuie că ție
ți s-a părut totul îngrozitor de
derutant. Erai pusă la grămadă cu
toate Supraviețuitoarele alea, dar tu
nu ai avut niciodată mâinile mânjite
de sânge, tu nu ai trecut niciodată
prin acel proces al inițierii.

— Câte aiureli din astea mai trebuie
să suport, Chrissy? mă enervez eu.
Ar fi grozav dacă am trece pe repede
înainte prin câteva dintre ele.

— Ce nostimă ești! exclamă ea. Ai în
fata ta

> >

ceva absolut magnific și nici acum nu

*continuare de ia
pagina 3 7*

înțelegi.

O ia înainte prin întuneric. Pornesc
după ea. Simt o atingere pe obraz, o
atingere ușoară, ca de pânză de
păianjen; tresar și încerc să mă
feresc, să nu-mi ajungă pe buze. Este
un șal croșetat și foarte murdar. Da,
am făcut o mare

greșeală venind aici. Trădez pe toată
lumea ascultând aberațiile scornite
de mintea bolnavă a lui Chrissy. Mi-
este limpede că s-a defectat și mai
rău la cap, stând atât de multă
vreme în mijlocul pădurii și
așteptând să apară cineva pe care
să-si reverse toată nebunia. îmi mușc

*continuare de la
pagina 37*

peretele interior al obrazului, îl mușc
tare, ca să mă doară și să mă
concentrez doar asupra acestei
dureri. Trebuie neapărat să aflu
care-i treaba cu e-mailurile alea.

— Ce ni s-a întâmplat? zice Chrissy.
Tu îți pui vreodată întrebarea asta?

— Adică de ce am pățit tocmai eu
așa ceva?

— Nu. Adică de ce s-au întâmplat
toate astea? Toate crimele astea?

Pătrundem și mai adânc în muzeul
ei, trecând

î *

pe lângă vitrine întunecate, pe lângă
șiruri de capete modelate din

*continuare de la
pagina 37*

polistiren, care poartă niște chestii
care seamănă cu perucile — și abia
apoi îmi dau seama că, de fapt, sunt
scalpuri umane. Chrissy se oprește
în fața unei uși și mă așteaptă.

— Prin crimă, bărbatul încearcă să
fure de la femeie miracolul nașterii,
spune ea. Noi facem copii, ei îi ucid.
Noi creăm viață, ei creează moarte.
Asa a fost întotdeauna.

— Si ce legătură are asta cu monștrii
noștri? nu înțeleg eu.

Monștri. Câteodată, acest cuvânt mi
se pune în gât, pentru că îl simt prea
mare, prea mistic, prea dramatic.

*continuare de la
pagina 37*

Însă uite că se potrivește de minune
în locul acesta.

— Nu pricepi? se miră Chrissy. Este
un ritual inihiatic. Un act de
recreare, de reinventare a sinelui.
Monstrul nu crede că ucide oameni.
Crede că ucide părți din el însuși.
Ucide curva, ucide tociilarul, ucide
atletul, ucide majoreta. Toate
acestea sunt fațete diferite ale
propriei lui personalități.

— Dani se va bucura teribil de tare,
când o să audă că tu îi consideri
prietenii drept laturi diferite ale
personalității fratelui ei.

*continuare de la
pagina 37*

— Nu o lua la propriu, zice Chrissy.
Te agăți de semantică pentru că vrei
cu tot dinadinsul să te împotrivești
logicii mele. încerc doar să-ți explic
de ce anume monștrii fac ceea ce
fac.

— Fac ceea ce fac pentru că sunt
psihopați, de- aia o fac! mă răstesc
eu.

— Ce cuvânt mărunț, râde Chrissy.
Te simți superioară lor, dacă le pui
un diagnostic și apoi îi îndosariezi, îi
vâri într-un sertar și uiți de ei?

Știi bine că sunt mult mai mult de
atât.

*continuare de la
pagina 37*

Evident că s-ar putea găsi un
tratament, dacă ar fi vorba doar
despre o problemă de natură
psihologică. Dar, nu. Aici avem de-a
face cu o chestiune de natură
metafizică.

— Ba cu una de natură penală, o
contrazic eu.

— Aceste părți ale personalității
monștrilor sunt greu de înțeles
pentru că nu ies deloc în evidență,
continuă ea, facându-se că nu a auzit
ce am spus. Monstrul vrea să fie dur,
vrea să fie periculos, vrea să fie
puternic, așa că își ucide
caracteristicile mai blânde. Inșă

*continuare de la
pagina 37*

călătoria se
încheie întotdeauna în același fel: nu
mai
rămân în viață decât monstrul și
supraviețuitoarea. Indiferent cât de
multe părți ale personalității sale ar
distruge, nu poate anihila latura
aceea fundamental feminină din el.
Nici măcar distrugerea nu poate face
să dispară creația. Acel impuls
primar al femeii de a procrea nu
poate fi suprimat. După ce înlături
toate amănuntele neesențiale, cu
atâta
mai rămâi. Creație și distrugere,

*continuare de la
pagina 37*

femeie și bărbat, viață și moarte,
naștere și omor.

Mă conduce în încăpere. Înăuntru
este întuneric beznă. Chrissy se
apleacă puțin în dreapta, apasă un
comutator și se aprind zeci de
luminițe în pereți, exact ca acelea de
la o galerie de artă. Mă pomenesc
brusc în Tabăra Red Lake, în anul
1978. Un tricou pătat de sânge este
bătut în cuie pe perete, iar de jur
împrejur sunt fanioane cu simbolul
taberei. De niște funii atârnă
trunchiuri jupuite de scoarță și tăiate
în două, pe al căror miez alb stă scris
cu cărbune *Pumele de la Tabăra*

*continuare de la
pagina 37*

Red Lake. Mai multe discuri frisbee cu sigla taberei sunt înșirate pe rafturi ca niște farfurii decorative, alături de mingi de fotbal și de o vâslă de canoe, semnată de toate fetele din Cabana 21.

— Tipul care avea magazinul din tabără și-a vândut toată marfa pe eBay. Am vrut să cumpăr câteva lucruri, dar cred că am exagerat un pic, mă lămurește Chrissy.

Deasupra tricoului sunt agățate nouă fotografii înrămate, înfățișând nouă adolescente

surâzătoare. O recunosc pe Valerie

*continuare de la
pagina 37*

Bates, cea mai bună prietenă a lui
Adrienne. Vorbea mult despre ea în
timpul conferințelor ei. Apoi observ
și suvenirurile mai macabre,
împrăștiate printre cele ale verii fără
griji petrecute în tabără. Un arc cu o
săgeată — vârful săgeții fiind crestă
și îndoit. Un harpon cu banda de
cauciuc crăpată. O macetă.

În încăpere se simte un miros vag de
brad. Probabil că a ascuns Chrissy
pe undeva un odorizant care să dea
locului parfumul ăsta de pădure.

— Tabăra Red Lake, spune ea. Știi că
a fost construită pe terenul unde
trăiau indienii Mono? Indienii ăia se

*continuare de la
pagina 37*

închinau lui Ninitikati, un schelet
ambulant, care-si mâncase toată
carnea de pe el, dar a rămas veşnic
flămând. Urmărea femeile şi le
mânca şi pe ele, şi pe copiii lor, astfel
încât singura opţiune a băştinaşilor a
fost să-l omoare. Numai că nu a
murit niciodată cu adevărat.
Indiferent ce bar fi făcut, Ninitikati
era în stare să se creeze la loc.
Spiritul lui bântuie pădurile alea,
căutându-şi un trup. Bruce Volker nu
a avut antecedente psihiatrice, nu a
avut tulburări comportamentale
înainte de a face ce a făcut acolo.
Toţi cei care Lau cunoscut spun că

*continuare de la
pagina 37*

nici măcar nu suporta să vadă sânge.

— Cauți prea multe sensuri
ascunse în viețile oamenilor, spun
eu. Nu despre idei abstracte
vorbim aici, ci despre oameni în
carne și oase.

— Dar cui îi pasă? continuă Chrissy.
Cui îi pasă de moartea lor? Ce dacă
în Tabăra Red Lake au murit nouă
fetițe, plus Bruce Volker? Mai pune-i
la socoteală și pe toți prietenii noștri,
și pe toate rudele noastre care au
murit și o să-ți iasă mai puțin de
cincizeci. În fiecare an mor câte
cincizeci de milioane de oameni. Așa
că, de ce să-i pese lumii de noi? Ce s-

*continuare de la
pagina 37*

a întâmplat atât de deosebit cu noi,
de am ajuns celebre? Cum de am
avut tocmai noi un impact atât de
puternic asupra celorlalți? Uite, să ți-
1 dau drept exemplu pe Simmons
White, care a înțeles că ar putea să
obțină pensie de handicap dacă ar fi
ciung. Așa că s-a dus la vecinul lui și
i-a cerut drujba cu împrumut, după
care a încercat să-și taie brațul.
Când fiica lui a vrut să-I oprească, a
facut-o bucăți; apoi si-a tăiat bucăti-
bucățele si nevasta. Știi cu cât
aș putea să cumpăr drujba aia? Cu
vreo optzeci de dolari, doar atât. Dar
barosul care a aparținut familiei

*continuare de la
pagina 37*

Hansen? Acela cu care a fost ucis
iubitul lui Marilyn? Ala s-a vândut cu
paisprezece mii acum cinci ani. Care-
î
diferența?

— Ai început să mă cam plictisești,
Chrissy, spun eu.

— Nu, nu, nu, protestează ea. Îți
spun toate astea pentru că trebuie să
înțelegi. Moartea noastră înseamnă
mult mai mult. Este mai importantă.
Mai simbolică. Are rezonanță. Nu te
întrebi niciodată de ce?

Se strecoară pe ușă și o ia înainte pe
holul întunecos. Pereții sunt plini de

*continuare de la
pagina 37*

găuri negre, iar coridoarele se
încolăcesc pe lângă colțuri. Aud
pocnetul stins al acoperișului din
metal, care se răcește pe măsură ce
iese din el fierbințeala zilei.

Intru cu Chrissy într-o altă nișă
neluminată, se aude un pârâit și în
fața mea apare brusc o femeie care
plutește în aer. Mi se urcă inima în
gât, cred că o să leșin de spaimă, dar
îmi dau
seama că este doar o rochie albă și
enormă.

>

— Ea aparținut lui Marilyn, spune
Chrissy.

Cu ea a fost îmbrăcată la Jewel Ball,
în 1978.

*continuare de la
pagina 37*

Rochia stă atârnată în zeci de fire de
undită, care îi conturează forma,
dându-ți impresia că ar acoperi o
persoană adevărată. O Marilyn
^{*} **invizibila.**

— Era în casa de vacanță a părinților
ei, îmi zice Chrissy. Am văzut-o într-
un reportaj de la televizor și am
simțit că trebuie neapărat să o am. I-
am dat opt sute de dolari menajerei
lor, ca să mi-o aducă. Uneori intru
aici și stau de
vorbă cu ea.

Pereții sunt acoperiți cu buchetele
de flori pentru corsaje și pahare de

*continuare de la
pagina 37*

șampanie cu ruj uscat pe margine.
Mai este acolo și o fotografie
înramată, cu toate tinerele care-si
făceau
intrarea în înalta societate în acel an.
Si

ⁱ
Marilyn se află chiar în mijlocul lor și
zâmbește fericită, străduindu-se din
răsputeri să nu lase să se vadă prin
ce trecuse cu doar două luni în urmă,
când i-au fost uciși prietenii chiar în
fața ochilor ei. Mai sus pe perete, la
loc de onoare, este expus un baros
mânjit de sânge.

— Ala e..., încep eu.

*continuare de la
pagina 37*

— Nu vând absolut nimic din ce am în camera asta, mi-o taie Chrissy. Așa că nu vreau să vorbesc despre proveniența acestor obiecte.

— Chiar că ești nebună, Chrissy, îi spun eu.

— Sisi-Chrissy, așa mi se zicea în liceu. înainte de petrecerea aia de sfârșit de an. După aceea, am fost o eroină, o supraviețuitoare, o victimă. După petrecerea aia am fost tot ce-și doreau și nu-și doreau ei să fiu. Două personalități întruna singură. Sau mai multe.

— Chrissy, spun eu, hotărâtă să pun capăt acestui delir. Vreau să văd e-

*continuare de la
pagina 37*

mailurile.

— Ai să le vezi, mă liniștește ea. Dar,
spune,

Lynnette, ce crezi tu că se întâmplă
atunci când

nu mai rămân decât
supraviețuitoarea și

monstrul? îți spun eu ce: ea îl
îmblânzește, așa

cum fecioara a îmblânzit unicornul.

Unicornul

este sălbatic, este feroce; dar o vede
pe fecioară

și atunci își pune capul în poala ei și
se

liniștește. Pentru că

*continuare de la
pagina 37*

supraviețuitoarea și
monstrul sunt cele două fete ale
aceleiași

> >

persoane. Gândește-te la asta. Una
dintre ele aleargă repede și țipă și
este ingenioasă și se luptă ca să-și
apere prietenii. Cealaltă latură este
înceată și neîndurătoare, este tăcută
și ucide, și este singură.

— în cazul ăsta, dă-1 dracu' pe
monstru, mă enervez eu. O să se
ducă la pușcărie. Sau o să fie
omorât. Deci, femeile ajung la
putere. Super.

— Nu, zice ea. Asta nu se întâmplă
niciodată. Nici măcar povestea ta nu

*continuare de la
pagina 37*

o cunoști? Monstrul se întoarce iar și
iar și iar. Și abia în cele din
urmă îl ucide supraviețuitoarea. Iar
atunci, el va fi întreg. Și ea îl
eliberează, eliberându-se totodată și
pe ea însăși. Ea este *yin* și el este
yang, se completează unul pe
celălalt. Nu înțelegi?

Stinge lumina și eu o urmez repede
în hol, pentru că nu vreau să rămân
singură cu rochia aia plutitoare.
Străbatem labirintul de coridoare
întunecate și Chrissy își aprinde
lanterna, ca nu cumva să ne lovim de
pereți.

*continuare de la
pagina 37*

— Un singur lucru mai vreau să-ți arăt, îmi spune ea. Foarte repede, pentru că nu cred că vei rezista prea mult timp înăuntru. Însă este de-a dreptul impresionant.

Deschide o ușă din plasă metalică și aprinde lumina. Stăm amândouă în prag. Ce văd mă umple de groază.

— Este camera lui Heather, se laudă Chrissy. L-am chemat pe Stăpânul Viselor și el a construit-o. A fost nevoie să-mi vând toate suvenirurile ca să-l plătesc, dar cred că a meritat.

Realmente nu pot să cred că văd ceea ce văd.

— Cum...?

*continuare de la
pagina 37*

— Stăpânul Viselor se duce oriunde
vrea el, spune Chrissy. Și, la un
moment dat, își vor da seama că
bărbatul pe care l-au condamnat la
pușcărie nu are absolut nimic de-a
face cu ce sa întâmplat atunci.
Numai că el este slujitorul
Stăpânului Viselor și nu îl va denunța
niciodată. Acum, Stăpânul Viselor
este mult mai atent la hrana lui.
Șocant, nu crezi?

Mintea mea încearcă să-și facă loc
prin demența îngrozitoare din
camera asta și, dacă Heather ar fi
acum aici, aș ierta-o pentru că ma
trădat. Totul este cu mult mai rău

*continuare de la
pagina 37*

decât a spus ea vreodată.

— Nu te lăsa dusă de val, mă
avertizează Chrissy. Mai avem mult
de mers.

Stinge lumina și închide ușa. Încerc
să-mi șterg din cap ce am văzut
acolo.

— Fii tare, Lynne! mă îndeamnă ea.

Mă ia de cot și mă conduce după un
colț, unde

este o altă cameră. Lumina
fluorescentă îmi
rănește ochii.

— Asta este a ta, camera pe care ți-
am dedicat- o ție, se entuziasmează

*continuare de la
pagina 37*

ea. Tot timpul mă gândesc la tine.

Nu-i nimic înăuntru. Doar pereți din
prefabricate și o draperie neagră
care acoperă o ușă. Podeaua este din
beton. Iar pe mine au început să mă
doară deja ochii de la pâlpâitul
luminii din tuburile alea fluorescente
instalate în mijlocul tavanului.

— Tu încă nu ți-ai început călătoria,
îmi spune ea. Habar n-ai cât
potențial îți va oferi. Mă bucur
nespus că o vom face împreună.

Stinge lumina și mă conduce într-o
altă cameră. Aprinde luminile și mie
mi se pare că sunt într-o sală imensă

*continuare de la
pagina 37*

și că sunt înconjurată
de oameni. Mă uit la ei. Ei se uită la
mine și

fac un pas în spate și mă amenință
cu pistoalele. Tot de calibrul .22, ca
al meu.

— Acesta este locul Juliei, zice
Chrissy. Pereții sunt din oglinzi.
încep să respir mai regulat și mă uit
la pereții ăia. Da, sunt acoperiți cu
oglinzi, ale căror rame sunt ori
vopsite cu argintiu, ori înfășurate în
folie de aluminiu, ca să nu se vadă.
Intr-o parte este un raft înalt cam
până la talie, iar pe el sunt două
capete ale Strigoiiului, cu gurile

*continuare de la
pagina 37*

căscate.

— Ala mai vechi este doar o imitație,
îmi spune Chrissy. Al doilea m-a
costat destul de mult. Originalul
îl are unul dintre tipii care au
inventat Facebook-ul.

— Câți bani ai cheltuit pe toate
astea, Chrissy?

Intr-o casetă luminată sunt expuse
radiografii cu coloana vertebrală a
Juliei, mai sunt acolo și fotocopii
după fișele de observații ale
fizioterapeutului ei, o vitrină cu trei
cuțite de vânătoare pătate de sânge
și ruginite. Sunt tristă și sunt

*continuare de la
pagina 37*

nedumerită și, împreună cu toate imaginile mele reflectate în oglinzile din jur, mă uit lung la toate lucrurile acestea.

— Nu contează cât am cheltuit, au meritat toti banii, îmi răspunde ea.

— Chiar au meritat? Uite, înțeleg că ai făcut fixația asta mistică, dar ce rost are?

— Haide! zice Chrissy. Vino să-ți arăt emailurile!

Mă conduce pe alt coridor întunecat.

— Sunt foarte mândră de tine, îmi spune ea peste umăr. Vezi tu, Dani este atleta, Heather e alcoolica și

*continuare de la
pagina 37*

drogata, Julia e tocilara, Marilyn e
curva, scuze, dar a fost măritată de
două ori, Adrienne a fost majoreta,
pentru că v-a încurajat mereu. Și el
vă atacă una după alta, iar pe tine te
va lăsa la urmă. Vei ajunge ultima
finalistă dintre finaliste.

— Si tu? o întreb eu.
y

— Eu sunt doar umila ta servitoare,
care îți arată calea, zâmbește ea.
7 y

Ajungem în spatele hambarului, într-
un loc deschis, amenajat ca un birou.
O lampă aprinsă stă pe o masă mică,
lângă un iMac, înconjurat de tot felul
de consumabile. Chrissy se apleacă

*continuare de la
pagina 37*

și pornește computerul.

— Tot nu înțelegi la ce anume
folosesc monștrii? mă întreabă ea.
Sunt cei care păzesc întotdeauna
comorile, dar nu trebuie neapărat să
fie vorba despre o comoară în sensul
concret. Poate fi vorba despre
cunoaștere, despre transcendentă. In
labirintul Minotaurului se

)
află ceva extrem de prețios: un
volum impresionabil de cunoștințe.
Fiecare dintre noi avem câte un
monstru de înfruntat, un monstru al
căru scop este să ne pună la
încercare propriile slăbiciuni. Și, la

*continuare de la
pagina 37*

final, ne ucid. Dar nu este vorba
despre o moarte propriu-zisă, ci de
încheierea acestei etape a vieții și
începerea alteia. Moartea este
vestitoarea transformării, iar aceasta
prefățează o nouă viață. Nu, naiba să
te ia! Nu vreau să upgradez la OS
10.6!

Lovește nervoasă în tastatură.

— Teamă de moarte reprezintă doar
opoziția la schimbare, spune ea.
Gata, am rezolvat.

Sistemul Windows luminează
ecranul. Chrissy se așază pe scaunul
ei ergonomice și deschide

*continuare de la
pagina 37*

căsuța cu e-mailuri.

— Când mi-am dat seama ce se
petrece, le-am pus într-un folder
separat. Uite-le!

Primul este trimis de
orchomenus@hotmail.com. Nu
credeam că
mai folosește cineva Hotmailul.

Bună,
Colecționez articole neobișnuite care
au

aparținut unor persoane neobișnuite.
Aș dori să fac rost de un obiect de
artă de dimensiuni reduse —
preferabil cu o tematică de Crăciun
— de la Billy Walker, Ucigașul din

*continuare de la
pagina 37*

Noaptea Liniștită. Crezi că se poate
și vrei să-mi spui cât costă? Te mai
rog și să-i transmiți integral lui Billy
următoarea rugămintă

„Dragă Billy,

Sunt un admirator al activității tale
și cred că

ești pe nedrept acuzat de comiterea
acelor crime. Cred că fratele tău este
un mare erou, un om care va trăi
veșnic. Vreau să-ti comand o

lucrare de dimensiuni mai mari. Să
fie o pictură cu Polul Nord, pe cea
mai mare foaie de hârtie pe care o
ai. îmi plac scenele cu spiridusi și

*continuare de la
pagina 37*

Mos Crăciun si ti-as fi recunoscător
pentru orice alte idei vei avea.

80-4 38-18 121-24 163-22 28-13 215-
15 2476 247-14 63-1

Fânul tău înfocat"

— I-ai dat e-mailul ăsta lui Billy? o
întreb eu.

— Bineînțeles, îmi răspunde ea. îl
vizitez o dată la fiecare trei luni si
mereu îi duc tot felul

de comenzi si informații care să-i fie
de folos la

apărare. Aș vrea să-i duc și cărți.
Cred că l-ai plăcea, dacă l-ai
cunoaște.

*continuare de la
pagina 37*

Parcă-mi înfige un cui în mijlocul
frunții, chiar între ochi. Nu-mi
închipuiam că va fi atât de greu.

— Mi se pare o idee foarte bună.

Chrissy deschide un sertar și scoate
un dosar plin cu hârtii.

— Am printat e-mailul și i l-am dus,
spune ea. M-a sunat după două
săptămâni și mi-a cerut să notez ce-
mi spune. Uite.

Comanda acceptată. 325\$ de virat
în contul meu de la închisoare

25\$/virament x 13 viramente

Spiridușii Moșului călare pe un ren

*continuare de la
pagina 37*

lângă o copcă

Crăciuneasa se uită la ei. Tâte mari

> 3

*134-29 35-3 190-3 190-9 254-2 36-
22*

— Mi-a cerut să-i repet de trei ori
numerele, îmi spune ea. Și ăsta a
fost doar începutul.

Mai scoate din dosar câteva foi de
hârtie: printuri cu e-mailuri, notițe
pe care le-a făcut în timpul vizitelor
sau discuțiilor telefonice.
Fiecare dintre ele se termină cu câte
un sir de

numere. Câteodată se repetă
numerele astea, alteori nu, dar mi-

*continuare de la
pagina 37*

este clar că există un tipar.

— Câte lucrări i-a comandat tipul
ăsta lui Billy? o întreb eu.

Mă doare să vorbesc despre Billy ca
despre un artist normal, care își
expune operele în galerii de artă și
negociază cu cumpărătorii.

— Șase în decurs de opt luni, îmi
răspunde Chrissy. Deși n-a mai cerut
pe niciuna tot trei sute douăzeci și
cinci de dolari. Mare păcat. Mie mi
se pare că operele lui mai mari sunt
cele mai reușite.

— De câte ori au comunicat prin
intermediul tău? o chestionez eu, în

*continuare de la
pagina 37*

timp ce răsfoiesc dosarul plin până la
refuz.

— Cam de o sută.

— Numerele astea reprezintă un
cod.

— Evident, zice ea.

Renunț să mă mai uit la toate hârtiile
alea.

^y
Hambarul mi se pare dintr-odată
mult prea mare și mult prea
întunecos, iar noi două suntem prea
mici și ne înghesuim în lumina lămpii
de birou.

— Ți -ai dat deja seama despre ce e

*continuare de la
pagina 37*

vorba, spun eu.

Si nu este o întrebare.

— L-am descifrat de la a doua comandă, zâmbește ea. Este un cod bazat pe cuvintele și paginile dintr-o carte. Știi despre ce vorbesc, da? La fel ca în *Dragonul roșu*—, știi care, da? Prima carte cu Hannibal Lecter. Numerele se referă la numărul paginii și al rândului. Și trebuie luate prima literă sau primul cuvânt din fiecare rând.

— Și despre ce carte e vorba? Trebuie să fie cea pe care Billy o are în celulă, iar Orchomenus

*continuare de la
pagina 37*

știe care este.

—*Jurnalul Annei Frank*, răspunde
ea. In toate închisorile există câte un
exemplar.

Mi-i și imaginez pe cei doi perversi,
îi văd cum răsfoiesc exemplarele
deteriorate ale *Jurnalului* și cum trec
fără să le pese peste *In ciuda a tot
ce s-a întâmplat*, eu tot mai cred că
*oamenii sunt cu adevărat buni la
sujlet* și cum își coordonează mințile
bolnave.

— *Si ce zice?*

— *Orchomenus* l-a informat pe Billy
despre scrisorile pe care le-ai scris

*continuare de la
pagina 37*

tu fratelui său, zâmbește Chrissy. Iar
el l-a plătit ca să spună și poliției
despre ele și să mintă dup-aia și să
spună că le-a îngropat acolo unde le
ascunsese Orchomenus. Sigur, la
momentul potrivit, nu mai devreme.
Orchomenus te cunoaște foarte
bine, atât de bine, încât este în stare
să-ti imite

scrisul ca să mai facă niște scrisori
prin care complicitatea ta să fie mult
mai evidentă.

Mi se urcă stomacul în gât. Apoi
coboară. Mi se înmoaie picioarele,
mi-e teamă să nu cad, dar nu-i niciun
alt scaun aici și în ruptul capului nu

*continuare de la
pagina 37*

vreau să leșin în fața ei.

— Cine este? o întreb eu.

— Cum? Nu știi? La urma urmei, tu
nu ești Supraviețuitoarea lui Billy.

— Dar a cui?

— Probabil că ti-ai fi dat seama în
cele din

urmă. Poate că nu ești chiar cea mai
isteată

dintre noi, dar ai fost mereu cea mai
încăpățânată. Tu ești

supraviețuitoarea lui Orchomenus.

Și îmi aruncă un zâmbet arogant și
plin de siguranță, iar eu îmi dau
brusc seama că această casă se află

*continuare de la
pagina 37*

în mijlocul pădurii și că nu sunt prea mulți oameni în jur.

— Cine este? Cine este Orchomenus
ăsta de pe
Hotmail? Sunt convinsă că știi.

— Vrei să-ți spun ce a fost
Orchomenus? mă întreabă ea,
vârând dosarul înapoi în sertar. A
fost un oraș din Grecia Antică. O
dată pe an, acolo se ținea
Sărbătoarea lui Dionysos, când
preotul flutura o sabie și urmărea
femeile până noaptea târziu. Dacă
prindea vreuna, atunci avea dreptul
să o omoare, fără să fie pedepsit
după aceea. Povestea asta durează

*continuare de la
pagina 37*

de mai multă vreme decât îți poți
imagina tu.

— Pot să te oblig să-mi spui tot,
gesticulez eu cu pistolul.

— Dar mi se pare că-i foarte clar,
răspunde ea.

Orchomenus este doctorița Carol.

Credeam că sunt pregătită să aflu că
toate bănuielile mele sunt adevărate,
însă nimeni nu este niciodată
pregătit pentru o asemenea
trădare. Mi se confirmă totul, dar
sunt și

⁷ î

distrusă în același timp. Vestea asta
îngrozitoare mă zdrobește, mă

*continuare de la
pagina 37*

zdrobește lent și cu putere, și
nu mă mai simt capabilă acum să țin
pistolul
ațintit asupra ei, chiar dacă mi-ar fi
viața în joc.
Si cred că așa este.

? >

— Am cumpărat toate scrisorile
astea la o
licitație unde s-au vândut lucrurile
dintr-un
>
depozit, acum mult timp, spune ea.
Eram cu
ochii pe depozitul ăla, pentru că
știam că i-a
aparținut directorului de la centrul
de

*continuare de la
pagina 37*

plasament unde au crescut frații
Walker. Am
luat scrisorile și i le-am dus
avocatului din
oficiu. Mi le-a înapoiat după șase
luni. A zis că un „expert” le analizase
și a ajuns la concluzia că nu sunt
relevante pentru caz. Că sunt doar
niște produse tipice ale imaginației
unei adolescente. Și că nici nu
merită să fie menționate. Le-am
păstrat până când m-a contactat
Orchomenus și mi-a spus că vrea să
le cumpere. I-am cerut să-mi dea
contul lui de e-mail real. Ceva ce aș
fi putut să verific. Plus o mie două

*continuare de la
pagina 3 7*

sute de dolari. Pentru că oamenii
pun preț doar pe ceea ce îi costă. Of,
cât de trist...

Mă forțez să respir rar, ca să scap de
atacul de panică pe care îl simt cum
îmi stă în plămâni și se pregătește
pentru atacul decisiv. Dar nu reușesc
și încep să am convulsii și mă apucă
sughițul. Mă las pe vine. Oare cât de
multe

secrete de-ale noastre cunoaște
doamna doctor

Carol? Si de ce nu m-a omorât atunci
când am

stat în casa ei? Ce fel de joc bolnav
joacă cu

*continuare de la
pagina 37*

viețile noastre?

O aud pe Chrissy cum scotocește
prin sertare și simt o durere în piept.
Vreau să strig după ajutor. Dar
degeaba aș striga. Doamna doctor
Carol este monstrul meu și nu mă
poate ajuta nimeni.

Nimeni, în afară de Stephanie.

Ar veni aici. Cu spray-ul ăla iritant,
însă Keith ar pândi-o din pădure. în
mână cu un târnăcop sau cu o sapă
sau cu un satâr. Iar ea n-ar avea
decât amărâtul ăla de spray cu care
să se apere. Și a avut dreptate:
porcăria aia nu funcționează.

*continuare de la
pagina 37*

— Am aflat mai târziu că așa-zisul „expert” al avocatului din oficiu nu era nimeni altcineva decât doctorița Carol. Și că i-a spus că scrisorile alea nu au nicio valoare. Asta zicea ea în 2004. Dar le-a cumpărat pe toate de la mine în 2009! Probabil că în ăia cinci ani a avut timp să se gândească mai bine. Grupulețul ăla de sprijin al vostru nu-i decât un teren de vânătoare, pe care ea l-a creat pentru sacrificiul suprem dincolo de care ea, ultimul Monstru, și tu, ultima dintre Supraviețuitoare, vă veți înălța împreună. Ai avut nevoie de mine ca să te conduc prin

*continuare de la
pagina 37*

labirintul Minotaurului pentru că nu
ești în stare să faci față adevărului
de una

singură. Asta-i motivul pentru care ai
venit la Sisi-Chrissy. Știi că toate
oracolele din mitologie au fost
nebune?

Deci știa de scrisori. Știa de sase ani
și nu mi-a

spus niciodată nimic. Oare de cât
timp pune la cale toată povestea
asta? Poate chiar a scris și
alte scrisori. Parcă o să văd cum
stătea în biroul

ăla micuț al ei, cu toate ușile încuiate

*continuare de la
pagina 37*

si făcând eforturi de imaginație ca să
inventeze tot felul de partide de sex
între mine și Ricky Walker.

Ei, dacă mai simțeam nevoia să știu
cât de

’î)

mult ne urăște, uite că acum am
aflat.

Am senzația că se înclină podeaua.
Și că se rotesc pereții în jurul meu.
Se aude un clinchet din computer și
apare ceva pe ecran.

— Uite! se bucură Chrissy. Mi-a scris
Keith. A descoperit ceva în pădure.

Sunt tâmpită, sunt bătută în cap, așa
că nu mi- am dat seama cât de

*continuare de la
pagina 37*

nebună este doamna
doctor Carol în realitate. Vad în față
picioarele lui Chrissy și încerc să
ridic ochii, însă nu pot, mă doare
tot corpul.

Simt o înțepătură în umărul drept,
care-mi amorțește instataneu. Nici
picioarele nu mi le mai simt. Și mă
pomenesc că mă uit la tavan și că
ceva greu îmi apasă mijlocul și mi se
desprinde borseta din jurul taliei și o
văd pe Chrissy cu pistolul meu în
mâna dreaptă și în stânga cu un alt
pistol, unul cu electroșocuri. Am
senzația că mi-am rupt brațul drept.

*continuare de la
pagina 37*

— Haide acum în living, să vedem ce zice Keith că ar trebui să facem cu micuța ta prietenă, zâmbeste ea. Mai trebuie să-i dau drumul din lesă din când în când.

Of, Stephanie, îmi pare nespus de rău.

Nu ai fost nicio clipă în siguranță alături de mine.

— **Henry Howard Holmes (1861-1896), asasin în serie (n. tr.).**

— **Roberr Berdella (1949—1992), criminal în serie care și-a răpit și torturat victimele înainte de a le ucide (n. tr.).**

— **Albert Fish (1870-1936), asasin în serie, violator și canibal (n. tr.).**

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

*continuare de la
pagina 37*

—**Charles Manșon (1934-2017), lider de sectă religioasă și asasin (n. tr.).**

—**John Wayne Gacy (1942-1994), violator și criminal în serie (n. tr.).**

—**Ted Bundy (1946-1989), asasin în serie (n. tr.)..**

—**Sharon Tate (1943-1969), actriță americană, ucisă de membrii sectei Manșon (n. tr.).**

— *Red Dragon* în original, roman psihologic de suspans al lui **Thomas Harris, apărut în 1981 (n. tr.).**

Gândiți-vă doar cât de multe mituri ale creației încep cu o crimă. Crouos și-a castrat și ucis tatăl, pe Urauos. după care și-a mâncat propriii copii, iar apoi a fost castrat și ucis de Zeus. în mitologia scandinavă. Orin. Vili și Ye și-au omorât bunicul, pe gigantul Ymir. Sângele curs din el a fost atât de mult. încât a inundat universul și a format oceanele. Din carnea lui s-a făcut pământul, din oasele lui s-au făcut munții, iar craniul i-a fost înălțat pe patru coloane la intrarea în Paraclis. Omul s-a născut din viermii care se ospătau cu cadavrul lui.

încă de la începuturi, lumea noastră a fost creată de canibali din hoiturile străbunilor lor. *Stors jamia vuae*: moartea este poarta vieții.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

continuare de ia
pagina 3 7

Journal of Comparative Folklore.

— „Topul senilor *slasher**’, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIX:

Răzbunarea Supraviețuitoarelor

-Ce-ai găsit, Keith? strigă Chrissy când
ajungem în living. Ce ne-ai adus ?

Keith deschide cu soldul usa din plasă și o
cară

înăuntru pe Stephanie, ținând-o de
subsuori. Mi se pare îngrozitor de
apatică. Malacul are

ochii înroșiți și inflamați. înseamnă că
fata i-a

dat în față cu spray-ul ăla iritant, și
degeaba i-a dat.

— A omorât-o, spun eu.

— Iar îți dai cu părerea fără să te-ntrebe
nimeni, îmi zice Chrissy, punând mâna pe
brațul meu. O să ne spună Keith dacă asta
are de gând să facă.

Malacul o târăște pe Steph în casă, ușa cu
plasă se trânteste la loc, o lovește peste
picioroase și îi smulge unul dintre bascheți.

„Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rise
Morgue*, august 2010

O aruncă în colț, pe un fotoliu jerpelit,
acoperit cu boarfe murdare.

— Ai găsit pe cineva vârându-și nasul pe unde nu trebuie, așa-i? îl întreabă Chrissy, vorbindu-i așa cum vorbești cu un câțel istet.

Cu un gest neglijent, bărbatul azvârle spray-ul iritant pe vraful de pungi de la McDonakfs, de pe măsuța de cafea.

— Fată, mormăie el.

Mi se pare că are o erecție. Îl văd cum își apasă dosul mâinii pe șlițul pantalonilor.

— Stephanie! exclam eu, pornind către ea.

Este palidă și îi curge sânge din creștătura din frunte. O mulțime de frunze uscate i s-au lipit de hanoracul cu glugă. Are ochii deschiși, dar nu sunt sigură că mă vede.

— Stai pe loc! spune Chrissy, apucându-mă de curea și trăgându-mă înapoi. Nu-i bine să te apropii prea mult de Keith.

Mă privește drept în ochi până când dau din cap în semn că am înțeles. Apoi ne uităm amândouă la Keith, care stă nevine, cu coatele pe genunchi și cu mainile

pe piciorul lui Stephanie. Parcă ar fi o
veveriță uriașă. Se holb ează la ea, cu
aerul ăla de oligofren al lui.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu ea,
Keith? îl întreabă Chrissy, pe un ton de
educatoare de grădiniță.

— E Stephanie, spun eu.

Știu că provoci empatie atunci când
repeți numele unei potențiale victime.
Evident că nu mă aștept ca asta să aibă
vreun efect asupra lui Keith; dar, dacă l-aș
putea face să ezite chiar și o secundă,
poate că s-ar schimba situația.

— De la Red Lake.

— Știm cine este, mi-o retează Chrissy.

Se uită în jos la Keith, Keith se holbează
în sus la Stephanie, iar Stephanie își
rostogolește haotic ochii prin cameră
până când mă vede.

— Lynnette? bâiguie ea răgușit. Am venit.

Trebuie să creadă în continuare că o pot
proteja. Până la capăt. Chiar dacă nu voi
fi în **— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Magazine, august 2016.**
însăimântată.

îmi amintesc ce mi-a spus Chrissy în muzeu despre Keith: *Mai trebuie să-i dau drumul din lesă din când în când*, așa că îi zic:

— Ar trebui să plecăm acum. Și așa v-am deranjat destul de mult.

— Cât de simpatică ești! chicotește ea.

Keith își lasă capul în jos și realmente se zguduie de râs. Există o mare tensiune în încăperea asta și, dintr-o clipă în alta, cineva va face pasul următor și niciunul dintre noi nu va mai putea să dea înapoi.

— Vreau să plecăm, spune Steph. Da? Te rog?

În seara aia de Ajun și lui Gillian îi tremura tot așa vocea. I-am auzit-o atunci când a intrat în

living și nu înțelegea ce se întâmplă. N-a înțeles nici măcar atunci când Ricky Walker s-a

întors și a dat cu ochii de ea.

„Lynnette”, mi-a zis ea atunci, „vreau să mă duc înapoi în pat. N-o să spun la

nimeni ca fiind răzvrătită pe moarte. Spune-i și tu că n-am să zic la nimeni. Te rog,

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Lynnette. Da?"

Iar eu am stat nemișcată acolo,
prefacându-mă

că aș fi fost moartă, pentru că eram
îngrozitor

de speriată. Mi-era groază că, atunci când
Ricky nu va mai avea pe cine să atace, se
va

uita mai bine la mine și își va da seama că
sunt

vie. Si nu voiam să mor.

„Lynnette?" m-a mai strigat o dată Gillian,
chiar înainte să pună mâna pe ea, după
care a început să zbiere. Iar acum
Stephanie este cea care mă roagă să am
grijă de ea și ne aflăm în camera plină de
gunoaie și vechituri a lui Chrissy și
trebuie neapărat să scap de aici.

Acum Keith se holb ează la Chrissy.

— Ce este? îl întreabă ea.

— Vreau, cere Keith.

Chrissy se uită la mine, după care se uită
la Stephanie, după care se uită iar la
mine, de parca face niște calcule

— *„Total senilor clachez"**, de Russel Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

aritmetice în minte, ca și cum ar aduna
avantajele și dezavantajele. Apoi
zâmbeste larg. Am ajuns deja să știu că
zâmbetul ăsta e aducător de vești
proaste.

— Artistul trebuie să exerseze cât mai
mult, dacă nu vrea să-și piardă talentul,
spune ea. Nu vreau să mi se lenevească
Keith.

— Mă doare capul, zice Stephanie.

— Nu înțelegi, mă încăpățânez eu,
străfulgerată de o idee foarte bună, care
îmi dă curaj s-o înfrunt pe Chrissy. Este o
Supraviețuitoare. Keith nu are ce să-i
facă, trebuie să se păstreze pentru tine.
Stephanie are propriul monstru.

— Dar asta nu-i o religie, spune Chrissy.
Nu e
ca si cum Keith s-ar duce în iad, dacă se
abate
de la dietă.

Acum se întoarce spre el și reușește să-i
capteze atenția.

— Tr
viață, dragule.

— „Popul senilor slasheri”, de Russell Thom, publicat în revista *I've
Morgue*, august 2010

Keith dă din cap și ridică două degete.

— Două zile, mârâie el.

— Ce bine că nu mai avem niciun vecin!
spune Chrissy. Îmi face impresia că o să
urle de mama focului.

— Nu poți face asta, protestez eu. Este o
Supraviețuitoare.

— Acum chiar trebuie să pleci, Lynnette.
Când îl apucă pe Keith nebuneala, tare
greu se mai oprește. Eu nu sunt în
pericol, dar tu trebuie să-ți împlinești
destinul.

Îmi joc toți așii din mânecă, dar văd că nu
contează absolut deloc.

— Plec doar împreună cu ea. Trebuie să
vină cu mine. Te rog, Chrissy, las-o să
plece. Nu te mint. Este o
Supraviețuitoare.

Keith se ridică în picioare și începe să
cotrobăie prin maldărele de gunoi de pe
jos, după care se întinde pe burtă, cu
fundul în sus, și vâără mâna sub canapea.

Chrissy se duce la Stephanie, i se așază
pe genunchi și începe să se joace cu
bretonul ei. Steph întoarce capul, dar

Chrissy o apucă de bărbie și o împiedică să se mai miște.

— Asta nu-i niciun fel de Supraviețuitoare, mă anunță ea. E doar un monstrulet. Lui Keith îi place la nebunie să lucreze cu așa ceva.

Keith se ridică de pe jos, în mână cu o
bătă de baseball pe care a găsit-o sub
canapea; este o
bătă din aluminiu, cu urme de adâncituri
și
pete pe ea.

— Lynnette? șoptește disperată
Stephanie, pentru că vede bâta și mă
vede pe mine că mă îndrept încet spre
ușă, și se uită la mine cu ochi mari și
umezi peste umărul lui Chrissy.

— „El este blajinul măcelar care mi-a demonstrat că dragostea este prețul cărnii”, declamă cu emfază Chrissy, ținând-o strâns pe Stephanie de bărbie și privind-o în ochi. „«Jupoaie iepurele!», poruncește el. «Și imediat rămân în pielea goală»”

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Keith testează bâta de baseball. Aerul din

cameră face *vâââjjjj*.

Chrissy ridică din sprâncene spre mine.

— Ai face bine s-o iei la fugă, mă sfătuiește ea.

Keith mai încearcă o lovitură cu bâta.

Acum face o gaură în perete.

Fug.

Din doi pași mari, ajung la ușă. Cu coada
ochiului văd că malacul m-a observat și
vine după mine. Nu mai deschid ușa din
plasă, nu

mai am timp s-o fac. încerc să trec prin ea
și aud un pârâit puternic atunci când se
crapă. Atât de sonor este pârâitul, încât
acoperă aproape complet zbieretele lui
Stephanie.

— Lynne! Lynne! Lynne!

Iar și iar și iar.

Chiar dacă sunt acum afară din casă, tot
mai aud hohotele de râs ale lui Chrissy.

Cobor treptele într-o fracțiune de
secundă, alunec pe pietrișul alui, dar dau
ca nebuna din mâini și mă înfig cu

picioarele în țărână și alerg cât pot eu de repede, ca să mă îndepărtez cât mai mult de casă și de urletele lui Stephanie.

N-am decât câteva secunde la dispoziție.

Am încercat și înainte să-l pun la pământ pe Keith și acum știu că mai multe sanse as fi avut

dacă aș fi vrut să dobor un copac. Alerg bezmetică pe aleea întunecată și umbrele negre mi se pare că sunt niște monștri, care mă pândesc la fiecare pas. Gâfâi rău de tot și scrâșnetul pietrișului de sub tălpi îmi perforează timpanele și mă forțez să alerg mai tare, și mai tare, și mai tare. Trebuie să alerg cât pot de repede.

Ba trebuie să ai grijă de sora ta.

Reușesc să ajung la Chevrolet și mă strecor

înăuntru. Pornesc motorul și smucesc de volan

spre stânga și mă reped cu toată viteza pe alee spre casa lui Chrissy. Apăs până jos pedala de accelerație, trec de patruzeci de kilometri la oră, trec de cincizeci, trec de cincizeci și cinci.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue* august 2010

Pneurile mașinii abia dacă mai ating

solul. Intru prin gropi și mă zgudui atât de tare, că dau cu capul de tavan. Roțile saltă de pe drum iar și iar și iar. Dacă o să aterizeze aiurea, precis că o să intru într-un copac și o să mor. Trec de șaizeci și cinci de kilometri la oră, trec de șaptezeci. Aprind farurile și casa lui Chrissy îmi apare brusc în față. Este construită din tablă și din plăci de vinii și probabil că n-a costat mai mult de douăzeci și patru de mii de dolari în anii șaizeci, când au cumpărat-o părinții ei. Chestia e că pare la fel de rezistentă ca o cutie din carton ud.

Am abandonat-o pe Julia. Am abandonat-o pe Supra. Nu am s-o mai abandonez și pe Steph.

Lumea se zgâlțâie ca nebuna în parbrizul meu. Mă agăț de volan. Trec de optzeci de kilometri la oră, ajung la nouăzeci. Ies de pe aleea cu pietriș și nu mai aud scrâșnetul cauciucurilor.

Izbesc ușa casei lui Chrissy cu peste nouă

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Magazine*, august 2019

Zidul îmi acoperă farurile și parbrizul și

apoi bubuie și se sparge și toată casa se prăbușește peste mașina mea și se aude un zgomot de parcă întreaga lume s-ar frânge în două. Airbagurile îmi explodează în față și mi se umplu sinusurile cu praf alb și am senzația că mi-a spart cineva nasul.

Abia după un minut îmi dau seama că mașina nu se mai mișcă. Singurul zgomot este acela al motorului care se turează în gol, pentru că apăs ca proasta pedala de accelerație. Sunt prizonieră într-o lume de molozi. Bag mașina în marșarier, roțile se rotesc, bucăți de rigips alunecă de pe acoperiș pe parbriz, apoi pe capotă, apoi cad pe jos, iar mașina reușește să iasă cu spatele din casă. Se aud niște horcăieli de la motor și nu mai funcționează unul dintre faruri. Însă tot pot să văd dezastrul. Toată latura casei este surpată, iar din rana deschisă se revarsă bucăți de rigips. Acoperișul se înclină încet într-o parte chiar sub ochii mei și tavanul bucătăriei se prăbușește într-o explozie de praf.

— „Țopul senilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

les din mașină și las motorul pornit, dar

acesta se oprește instantaneu. Noaptea este înfiorător de tăcută. Nu se aud decât greierii. Merg cu atenție prin molozul vomitat de casă. Am încercat să lovesc ușa din față, cât mai departe de colțul unde se afla Stephanie, însă abia dacă am mai putut controla mașina în momentul impactului. Intru prin gaura făcută. Alunec pe bucăți mari de rigips. Mă îneacă praful alb și gros care plutește în aer. Peretele din față este complet distrus, dar partea stângă a încăperii pare intactă. Cu capul în mâini și genunchii strânși la piept, Stephanie a încremenit de groază pe fotoliu. Mașina a lovit televizorul și a izbit-o pe Chrissy drept în piept și a strivit-o de peretele din rigips. Doar picioarele în jeanși i se mai văd de sub dărâmături. Însă Keith nu este pe nicăieri. Îmi întorc privirea. Nu vreau să mă uit la cadavrul lui Chrissy. Îmi creez un unghi mort în minte și îmi promit să nu mă mai uit în acel colț al camerei.

— Sunt aici. Stephen spune cu chinându-
— „Topul senilor *slasher*”, de Russell T. Davis, publicat în revista *Rise*
Morgue, august 2010
mă să înaintez prin molozi fără să-mi

disloc șoldurile. Ești bine? Ai pățit ceva?

— Ai intrat cu mașina în casă, murmură ea, stupefiată.

— Dar m-am întors, zic eu. M-am întors.

O ajut să se ridice și tresar când simt ceva apucându-mă de gleznă. Atât de surescitată sunt, că zbier încă înainte să mă uit în jos și să văd pe piciorul meu mâna albă și însângerată a lui Keith, ieșită de sub un morman de moloz.

— Nu, nu, nu, nu, bâiguie Stephanie, cu ochii bulbucați, clătinând din cap și încercând să mi se smulgă din brațe.

— Nu te speria, Steph, încerc eu s-o liniștesc.

Malacul mă strânge rău de tot, vrea să-mi sfărâme oasele. Ridic celălalt picior și îl calc cu putere pe degete. Dar pe mine mă doare mai tare decât îl doare pe el.

Mormanul de moloz începe să se miște, semn că individul vrea să iasă de sub el.

Mă pun în genunchi, culeg de pe jos o așchie de lemn, lungă și ascuțită, cu care

mă așez pe jos. — „Tipul senilor *shishu*”, de Russel Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

opresc până când nu văd că țepușa aia se

umple de sânge. În cele din urmă, mâna îi
zvâcnește și se deschide, iar eu pot să-mi
eliberez piciorul.

Dar, mut și neîndurător, Keith se ridică,
provocând o adevărată erupție de molozi. I
s-a strâmbat coloana și stă prea înclinat
într-o parte. Cu Steph în brațe, sunt la cel
mult un metru distanță de el. Keith face
un pas spre noi și îl lasă picioarele. Se
prăbușește în patru labe
și ridică la mine ochii ăia înroșiți ai lui.

Ochi

>))
rugători, ca de cățel.

— Buba, bolborosește el.

Aud cum îi trosnesc vertebrele când se
ridică din nou. Și, gata, s-a destrămat
vraja. Șchiopătez, mă poticnesc, alunec,
cad, dar reușesc s-o trag pe Stephanie
prin gaura de la

intrare și s-o scot din casă. O duc la
mașină și o >))

vâr înăuntru. Se uită speriată peste
umărul meu și mă întorc. În spatele
nostru este Keith — a reușit cumva să se
târas —
cocârjat, dar poate să se miște,

sprijinindu-se în bâta de baseball ca într-
un baston. Trântesc portiera, alerg în
cealaltă parte prin spatele mașinii, că nu
vreau să mă apropii prea mult de Keith.
Mă urc și eu și blochez portierele. Keith
nu se oprește. Răsucesc cheia în contact.
Nimic. Keith mai face un pas mare — nu-i
prea sigur pe picioare, dar nu se lasă.
Răsucesc din nou cheia, aud că se face
contactul, dar motorul tot nu pornește.
Cu multă vreme în urmă,
Supraviețuitoarele au învățat să nu se
bazeze pe lucruri pe care alți oameni le
iau drept sigure.
Toate știm că nici ascensoarele si nici
telefoanele nu funcționează atunci când
avem
mai mare nevoie de ele. Si nici mașinile.
Mai
ales mașinile.
Keith ia mâna de pe zidul casei și face
repede trei pași spre lumina farului meu.
După care mă vede prin parbriz, se
încordează și se repede la mine.
Răsu
nou

„Topul senilor *siasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

din

zgomotul motorului și încep să plâng când
îmi dau seama că a pornit și nu se mai
oprește. îmi trece prin cap să apăs pedala
de accelerație și să-l zdrobesc pe Keith
între bara de protecție și zidul casei, ca
să văd măcar cum îi tâsnesc din gură
arteziene de sânge negru. Dar îmi aduc
aminte de picioarele lui Chrissy... cât de
nemîșcate erau... cum ieșeau de sub
televizor...

) î

și mi se umple gura de fiere.

Dau în marșarier și plec dracului de aici.

Mașina zbiară isteric la mine tot drumul,
iar

j

7

motorul se ambalează prea tare și habar
n-am de ce o face. Dar reușim să ajungem
la un centru de prim-ajutor de pe
autostradă și, pentru cinci sute cincizeci
de dolari, cei de acolo pun șase copci pe
capul lui Stephanie și îi dau niște

Demerol. Mai mergem apoi cam o sută
treizeci de kilometri, după care găsim un
motel

- „Popul senilor *slasher*”, de Russel Thorp, publicat în revista *Rue* scot
Morgue, august 2016

pantofii și mă asigur că are la îndemână

un pahar cu apă, pentru că Demerolul îți usucă gura îngrozitor de tare. Apoi pun lanțul la ușă, o proptesc și cu un scaun, mă prăbușesc în cada de la baie și încep să plâng.

Sunt o criminală. Am omorât-o pe Chrissy. Am pus capăt vieții unei alte ființe omenesti. Și Chrissy trăia în teroare, la fel ca mine. Și ea era urmărită, la fel ca mine. Ca și mine, și ea și-a văzut prietenii murind. Iar eu am ucis-o. Mușc tare dintr-un prosop când îmi vine să țip, pentru că nu vreau să mă audă Stephanie. Celelalte Supraviețuitoare și-au mânjit mâinile cu sângele monștrilor, toate au reușit să scape

doar omorându-i. Dar nu și eu. Eu m-am prefăcut că aș fi fost moartă — doar așa am reușit să mă salvez. Frații Walker sunt cei care

au vrut să mă ucidă, nu eu pe ei. Eu nu am ucis niciodată pe nimeni. Până acum. Așa cum spunea Chrissy, eu creez, eu nu distrug.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Sigur, aș putea să mă întreb și ce am

creat eu vreodată, în afara unei fortărețe
în care m-am
izolat? În afara unei vieți lipsite de
prietenii și trăite alături de o plantă care
era vie doar în mintea mea. Cartea mea?
Scrisorile alea?

N-am creat niciodată nimic.

Concluzia asta mi se pare apăsătoare și
de necontestat și irevocabilă și
categorică. Am ucis pe cineva. Ori de câte
ori mă uitam la un film în care personajul
principal refuza să-l ucidă pe cel negativ,
pentru că „aș fi la fel de rău ca el”,
alungam ideea aceasta, considerând-o
doar o aiureală moralizatoare inventată
de scenariștii
boșorogi de la Hollywood, care n-au
omorât în viața vieților lor decât un sul de
hârtie igienică. Numai că ei făceau
referire la un adevăr universal. Din
păcate, acum eu trăiesc într-o lume
complet nouă, în care sunt o ucigașă.

Nu am cum să reneg ce am făcut, nu am
cum — „Topul senior *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010 să se
fi întâmplat. Totuși, există ceva ce pot

face.

Să nu mai ucid niciodată. Și mă jur, acum,
cu mai multă sinceritate decât m-am jurat
vreodată în toată viața mea: nu am să mai
omor niciodată pe nimeni. Indiferent câte
vieți aş putea să salvez. Chiar dacă mi-ar
fi mie însămi viața în joc. Indiferent ce ar
fi să se întâmple. Nu voi mai ucide
niciodată.

Probabil că adorm la un moment dat,
pentru că, atunci când deschid ochii, simt
că-mi este frig și mă doare capul și mi-a
înțepenit ceafa. Mă ridic din cadă, ca să
mă dezmoțesc, și aud cum îmi trosnesc
pe rând vertebrele. Prin geamul pe care
nu l-am acoperit prea bine se strecoară o
rază firavă de lumină. Stephanie stă
culcată în aceeași poziție în care am lăsat-
o. Mă cuprinde panica, dar văd imediat că
i se mișcă ușor pieptul în ritmul
respirației. Și mă
liniștesc. Nu a mai murit nimeni.

Mi-am pierdut borseta în casa lui Chrissy,
așa că

„Topul senilor slăbire*”, de Russell Thorne, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

curând legitimația falsă cu numele

doctoriței Newbury și apoi o vor contacta pe doamna doctor Carol și ea le va spune totul despre mine și ei vor ști cum mă cheamă și unde am fost văzută ultima dată. În timp ce voi fi urmărită de poliție, ea le va duce pe toate celelalte fete într-un loc izolat. Probabil la Sagefire, stațiunea aia mică, de fițe, de lângă L.A. Neapărat trebuie să le avertizez.

Iau de pe noptieră telefonul lui Stephanie și ies din cameră. Am văzut-o de multe ori tastându-și parola, așa că am reușit să o memorez (1223). Îi deschid, dar nu citesc niciunul dintre cele optsprezece mesaje pe care le-a primit, pentru că îi respect intimitatea. Încerc întâi la Dani, dar telefonul sună în gol; nici Marilyn nu-mi răspunde. Numărul lui Heather tot nu a fost reactivat, iar Julia este tot în spital. Nu mai am ce face. Dar îmi aduc aminte că mai am o șansă: Skye. Mi-a scris numărul lui de telefon pe o bucățică de hârtie. O găsesc în buzunar și îl sun.

— Ce e? întrebă el răspunzând imediat.

„Popul senilor *classier*”, de Russell Frenn, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Skye?

Urmează o pauză lungă.

— Sunt Lynnette Tarkington.

— Mi-am imaginat eu, șoptește el. Cine altcineva să mă sune la șapte rară un sfert dimineața, de pe un număr pe care nu-1 știu? In ce te-ai băgat, mări?

— Nu-i nimic adevărat. Să nu crezi ce auzi despre mine, îl previn eu.

— Se spune că ai răpit-o pe fata aia, șoptește el. Și că ai bătut un polițist ieșit la pensie, bai furat mașina și bai lăsat să zacă pe marginea drumului. Si că ai evadat din arest si că ești

>) >
urmărită de poliție.

— Da, bine, recunosc eu. Asta așa este, dar toate celelalte lucruri sunt niște minciuni.

Mama e furioasă la culme.

— Trebuie să te duci la un prieten și să stai la el acasă, îl sfătuiesc eu. Ia-1 pe frățiorul tău și du-te undeva. Pleacă de acolo

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Nu pot, spune Skye. Mama ne duce pe

toți în excursie.

— Nu, nu, să nu pleci cu ea! insist eu. Nu-i bine.

— E destul de încântată de planul ăsta,
continuă tânărul. Ne ia pe Pax și pe mine
și pe alte câteva persoane și ne duce la
Sagefire. Pax e înnebunit după locul ăla.

— Care „alte persoane”? îl chestionez eu.
Cine mai merge cu voi?

— Trebuie să închid acum. M-ar omorî
dacă ar afla că m-ai sunat.

închide. Sun din nou, dar îmi răspunde
mesageria vocală.

Este prea departe Los Angelesul.
Stațiunea aia se află cam la o oră și
jumătate de oraș. Nu avem cum să
ajungem acolo la timp. O și văd pe
doamna doctor Carol cum le invită să
urce în mașina ei pe Marilyn și pe Dani și
pe

Heather, după care pornesc toate la spital
ca să o ia și pe Julia. Ca să le ducă pe

toate — „Popul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Fite*
Morgue, august 2010 mă
gândesc la asta.

Chiar dacă știu că o să-mi răspundă
mesageria vocală, tot o sun pe Julia. Simt
nevoia să aud vocea cuiva.

— Cine-i la telefon?

Vorbește tare și clar.
>>

— Ju... Julia? mă bâlbâi eu.

— Dumnezeule mare! oftează ea.
Lynnette, tu
ești?
>

— Ești bine? o întreb eu.

— Nu, nu sunt deloc bine. Am fost
împușcată de trei ori în picioare. Chiar ai
răpit o fată? Ai înnebunit?

Trebuie să-i arăt că-mi pasă de starea ei.

— Te doare?

— Mă întrebi dacă mă doare că am fost
împușcată în picioare? se răstește ea. De
ce să nu mă doară? Pentru că sunt
paralizată? Uite care-i sfatul meu,
Lynnette: ce-ar fi să te împuști și tu în
ceva ce nu-ți mai este de niciun folos? In
cap, de exemplu. Și să-mi zici după aia
cum te simți. Isuse Cristoase, mi-a zis

„Topul senilor C/3602*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

doamna doctor Carol că ai făcut o cădere
nervoasă și n-am crezut-o.

— Ai vorbit cu ea?

— Vine un pic mai târziu să mă ia, spune
Julia. Mă externează în dimineața asta.
Dar să știi, tot ai avut dreptate într-o
pravință: suntem toate în pericol. Iar
pericolul ăsta tu ești. Doamna doctor
Carol ne duce într-un loc unde să fim în
siguranță până te vor aresta din nou.

— La Sagefire, acolo vă duce.

— Și uite cum planul nostru secret nu mai
e atât de secret, zice Julia. Nici nu-mi vine
să cred că am venit la tine ca să-ți cer
ajutorul, imaginându-mi că Heather
scrisesse cartea aia. Când, de fapt, tu ai
scris-o. Și acum ai mai răpit și un copil. Și
credeam că te cunosc.

— Este vorba despre Stephanie Fugate,
încep eu să-i explic. Fata din Tabăra Red
Lake. Și nu am răpit-o împotriva voinței
ei. Am luat-o cu mine ca să fie în
siguranță. Am fost la Chrissy...

— Prezintă-mă ei ca pe cine în siguranță fata
asta, dar o duci la Sisi-Chrissy? zbiară

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom. publicat în revista *Rue*
2017/12, august 2010

Julia la mine.

Da, nu mai am nicio îndoială. Chiar ti-ai
* >
pierdut mințile.

— Stai puțin, Julia. Mă cunoști, așa că, te
rog, ascultă-mă puțin. Cum de a aflat
Christophe Volker adresa lui Adrienne?
Cum de a știut
cum să se strecoare în Tabăra Red Lake?
De ce și Harry Peter Warden, și Billy
Walker ne-au incriminat și pe mine, și pe
Dani? Cineva a tras în tine. Cineva a
încercat să mă omoare în închisoare.
Cineva coordonează toate atacurile astea
și Chrissy știa despre cine e vorba.

— Cine? întreabă Julia.

— Doamna doctor Carol, răspund eu. Am
văzut dovezile.

— Dovezi de la Sisi-Chrissy? râde Julia.

— Ai încredere în mine, o rog eu.

— Nu mai pot.

— Atunci, măcar ai grijă de tine, spun eu.

Te implor, nu te încrede în nimeni. Sumo

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Ruc*
Morgue, august 2010

pe Marilyn și roag-o să trimită câțiva tipi
de la firma aia de pază ca să te ia, după

care luați-le pe Dani și pe Heather și
duceți-vă undeva pentru două zile. Nu
contează unde, cât timp nu spuneți
nimănui. Doar atât te rog. Nici mie nu
trebuie să-mi spuneți unde mergeți. Și,
mai ales, nu-i spuneți doamnei doctor
Carol. Plecați, pur și simplu. Am reușit să
rămânem în viață pentru că suntem
inteligente. Pentru că nu ne-am dus în
subsolul acela. Pentru că nu am deschis
ușa aceea. Te rog.

O tăcere lungă.

— Mai ești la telefon? întreb eu.

— N-am de gând să-ți spun ce o să fac,
îmi răspunde ea.

— Bravo, bine, minunat! exclam eu.

Și îmi aduc aminte de Pax și Skye.

— Stai puțin, mai e ceva. Doamna doctor
Carol are doi băieți. Vezi dacă vor dori să
vină cu voi. Da, știu, sunt copiii ei, dar nu
cred că ar trebui să fie acum în preajma
ei. Nu înainte de a...

Dar r n-
am ce o să fac în continuare.

— Nu înainte de a fi vorbit eu cu ea.

— La revedere, Lynnette! îmi spune Julia.

Infectă carte ai scris.

Mă simt secătuită de vlagă. Mă întorc în cameră, pun telefonul la loc, pe noptiera de lângă patul lui Stephanie, și beau o cană cu ceai din ăla scârbos pe care ni l-au adus aici. Abia acum observ că fata mă fixează cu privirea. Și își duce mâna la copcile de pe frunte.

— Sunt rănită? mă întreabă ea.

Raza de lumină care intră printre draperii s-a făcut deja destul de strălucitoare și îi ajunge pe corp și pot să văd particulele de praf plutind prin ea.

— Mi-au zis că nu ai o comode, îi spun eu. Bea puțină apă.

Steph se ridică în capul oaselor, ia sticla cu apă și o bea pe toată cu înghițituri lacome.

— M-ai salvat, îmi zice ea, pe un ton așa de uluit, de parcă nu i-ar veni să creadă.

Pe bune că m-ai salvat. Tocmai ce se

— „Topul senior *Siasiei*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

pregătea să dea cu bata în mine mătăhala aia și să mă omoare, când a explodat totul

în jur și televizorul a căzut peste tipa aia.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spun eu.

— Dar a meritat-o, protestează Stephanie.

— Nu sunt o criminală, insist eu.

Ei, uite, din cauza asta îmi va fi extrem de greu să mă ocup de doamna doctor Carol.

— Nu prea ai instinct de autoconservare, remarcă Steph.

Mă apucă o furie de-a dreptul irațională pe ea, pentru că face să pară atât de ușor totul, dar nu vreau să ne certăm. Îmi deschid geanta și încep să pun pe masă tot ce mai am în ea. Cuțitele multifuncționale Leatherman, lanterna Maglite, briceagul, sfoara de nailon de opt metri, patru perechi de cătușe din plastic și opt sute treizeci de mii de dolari în numerar.

— Câh, ce tare put! exclamă Steph.

Se dă jos din pat și se duce la baie, clătinându-și picioarele prea

înțepente. Beă apa direct de la robinet, își umple sticla și o bea apoi pe toată.

— „Topul senior *SiaShei*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Prefer să crape ei și să scap eu, îmi spune ea, stergându-si bărbia. Si cu asta basta. Trebuie să

te obișnuiești cu situația.

— Nu vreau să mă obișnuiesc cu omuciderea, protestez eu.

— Nu-mi închipuiam că ești așa de miloasă, mă ironizează ea, trântindu-se din nou pe pat și aranjându-și pernele la spate.

Pistolul este ultimul obiect pe care îl scot din geantă. îl pun pe masă, alături de celelalte.

— O să-l aruncăm de pe primul pod pe care o să trecem, o anunț eu.

* >

— Ba nu! se supără Stephanie.

Se dă repede jos din pat și traversează camera spre mine.

— N-o să mă mai umilească nimeni niciodată în halul ăsta! Te-oi fi înmuiat tu, dar mie tot îmi trebuie o armă cu care să-i împieș
poftetele cu noi.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thorp, publicat în revista *Rue Morgue*, iulie, august 2010

Ia pistolul și îl îndreaptă spre ușă,
ținându-1 într-o parte așa cum a văzut în
filme.

— Nu vreau să mai ucid pe nimeni, spun
eu.

— în cazul ăsta, lasă-mă pe mine, se oferă
ea pe un ton mult prea dur, mult prea
arogant.

Nu știe ce înseamnă să iei viața unei alte
ființe

omenești. Dar îi permit să păstreze arma.
O

să-si dea seama la un moment dat că nu
folosește la nimic.

Pe fundul genții este *War Ghosic* cartea cu
benzi desenate a lui Pax Elliot. Parcă două
luni au trecut, nu doar șapte zile, de când
m-a șantajat ca să-i dau o sută de dolari
pe ea. Sper din tot sufletul ca Julia să facă
ce am rugat-o. Nu vreau să fie si băieții
de fată, când o să

discut cu doamna doctor Carol, la
Sagefire.

— Ne ducem în LA să-l găsim pe el. O să-ti
luăm

medicamentele de la o farmacie de pe

drum.

Răsfoiesc cărticica cu benzi desenate.
Sunt exact așa cum mă așteptam:
niște mângăleli oribile. Abia dacă-mi
dau seama ce reprezintă.

— Nu cred că mașina ne mai poate duce
până acolo, spune Steph. Probabil va
trebui să închiriem una. Ai bani pe card?

Dar eu mă uit ca hipnotizată la o pagină
din

carte și nu sunt capabilă să-i răspund.

Este o

creatură enormă, cu gura căscată, plină
cu colți

zimțați și cu X-uri în loc de ochi. Iar fiara
asta ^{i >)}

sau ce-o fi ea stă cu ghearele înfipite într-

un leu și îi sfâșie capul. Peste tot sunt

numai mângăleli roșii — probabil

simboluri. Gura căscată larg ar

reprezenta abuzul sexual; ghearele în loc

de mâni ar însemna violența, la fel și

trupul acela imens, în comparație cu

copilașul pe care îl amenință. Folosirea în

exces ^{— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Pie*}

indiciu al dezechilibrului emotional. La fel

si X-urile alea în loc de ochi,
la fel si colții, dar cel mai tare si mai tare
mă
șochează ce este scris pe pieptul
monstrului.

Sky

— Dacă ai bani pe card, mergem și
închidem o mașină, da? repetă Stephanie.

Sky Man e așa de rău, că smulge capul
la pisici, scrie dedesubt. La pisicile mari,
la pisicile mici, la pisicile noastre, la
pisicile de la vecini. Lui Sky Man nu-i
plac pisicile.

îmi amortesc brusc mâinile.

— Tu auzi ce zic? mă întreabă Steph. Tot
spui că e urgent și că ne întoarcem în L.A.
Dar trebuie să închiriem o mașină.

îmi tremură foarte tare degetele, dar
reșesc să dau paginile înapoi și mă apuc
să citesc de la început. Pretutindeni apare
acest Sky Man monstruos, care își varsă
furia turbată pe PX-1, un roboțel îngrozit.
Sky Man stie să tragă reșede cu scrie
acolo.

— „Țopul senior *siasier*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Pot să trag într-o clădire din partea
ailaltă a străzii, se fălește Sky Man,
ținând în mână o pușcă cu lunetă. O să le
omor pe toate alea care au scăpat
înainte!

Sky Man incendiază o clădire.

Ia d-aci, Stăpâne al Viselor! răcnește el.

Sky Man o să le omoare pe Fetele Rele,
scrie deasupra unui desen în care Sky
Man taie capetele celor șase femei. Una
dintre ele stă într-un scaun cu rotile. Din
gâturile lor țâșnesc arteziene de sânge
colorat cu carioca roșie. Șase gâturi. Șase
femei. Șase Supraviețuitoare.

— Nu m-auzi ce-ți zic? insistă Stephanie.
Ești cu mințile duse? Alo?

Sky Man zice că atunci când o să
termine, scrie acolo, doar noi o să
rămânem pe lume și toți dușmanii noștri
o să fie morți. Sky Man o să omoare pe
toți dușmanii! Și mami o să se întoarcă
acasă la noi!

Sky Man - *„Top Secret slashet”*, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Mi-aduc aminte de e-mailul primit de

Chrissy de pe contul doamnei doctor Carol.

Mi-aduc aminte că eram în camera lui Skye și că el mi-a spus: *Am configurat site-ul și toate softurile de e-mail din biroul mamei-mii.*

Fiul doamnei doctor Carol. Biroul ei de acasă. Computerul ei. Așa a putut să-mi fure cartea. Așa a putut să-i vadă însemnările. Așa a aflat totul despre noi. Așa a putut să ne pună să lucrăm în locul lui. Monstrul vine chiar din casă.

Vâr cartea înapoi în geantă.

— Trebuie să plecăm, îi spun eu lui Stephanie.

Ia-ti telefonul si toate celelalte lucruri.
Trebuie) >

să ajungem în L.A. cât mai repede. O s-o sunăm pe Julia de pe drum.

O sunăm de paisprezece ori înainte să ajungem la granița statului. Nu ne răspunde nici măcar o singură dată.

—¹ C. „Popul senilor *shelter*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010 Angela Carter, apărută în 1979 (n. tr.).

^ „Stafia războiului” (n. tr.)

1

2 JUDY HICKS: Sa no spuneți dacrâ începe să vă doară și vor. face o pauză.

3

4 •TU-*IA CAMPEELL: Ser.toți convinși că l-ați prins?

5 DWIGHT RILEY: Dumneavoastră l-ați prins, doamnă. Când l-ați aruncat po
6 fereastră.

7

8 j-Lila CAMPBELL ; Da, sigur, bravo mie. Ultima dată au fost doi.

9

CDY HICKS : Putem reveni ia seara asasinatelor?

10

JUL:A CAMPBELL : Păi, ce să vă mai spun? Am intrat în. cameră și l-am văzut

11

12 acolo șt nu m-am rai gândit la nimic. Am reacționat, pur și simplu.

13

DWIGHT RILEY : Doamnă, hr., scuzați-nsă. Aveți dureri?

14

15 JULIA CAMPBELL : Scuze, mi s-a tăiat respirația.

16

17 DWIGHT RILEY: Doriți să chemăm doctorul?

18

JLLIA . AKPSELL : Nu mă doare. Nu mai simt nicio durere. Presupun că m-ar

19

durea îngrozitor de tare, dacă aş avea picioarele rupte.

13

2 JUDY HICKS : Sâ nc ^toarcem l_a seara când l-ați întâlnit pe Raymond Carlton.

1

JILjJLA CAMPBEL-. : Știți cumva câte analgezice au băgat în mine?

22

23 DWIGH T RILEY : să chemăm doctorul?

24

25 JUDY HICKS : Ar trebui să...

26

JITLIA CAMPBELL : De ce nu simt. absolut nimic, când îmi ciupesc picioarele

27

în halul ăsta?

28

29 CWIGKT RiLEY : o secundă, doamnă...

30

31 JTj_la CAMPBELL : Vă rog! vă implor! Nu vă faceți că r.u mă auziți! De ce
nu simt nimic?

32

33

34

35

36

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XX:

5

Ultimul capitol

Străbatem ca o săgeată preria.

Am dus Chevroletul la un atelier auto și i-am

dat tipului de acolo ultimii mei opt sute de dolari, ca să ne pună amortizoare noi și să înlocuiască parbrizul. L-am convins să-mi împrumute o mașină din garajul lui, pe care so folosesc cât timp vor dura reparațiile astea, adică o singură zi.

— Să nu depășiți o sută de kilometri la oră pe autostradă, mă avertizează el.

— Am înțeles, îl asigur eu.

Ieșim pe șosea și eu merg doar cu o sută patruzeci.

Julia tot nu vrea să răspundă. Nici Dani.

Iar numărul telefonului lui Heather tot
nu-i activat. Marilyn a blocat numărul
lui Stephanie. S-au lepădat toate de
mine, pentru că-și imaginează că m-am
culcat cu monstrul meu, pentru că mi-au
citit cartea, pentru că sunt de părere că
aș fi nebună. Iar singurele mele dovezi
sunt mărturisirile lui Chrissy și

cartea cu desene a unui băietei cu
mințile

) î

vraște. Nu mă vor crede niciodată.

Apăs pedala de accelerație până în
podea. Mașina se zguduie periculos de
tare. Stephanie turuie vrute și nevrute
pe toată durata drumului.

— Toată lumea crede că lupii din parcul
ăsta sunt cei mai răi, spune ea când
trecem pe lângă indicatorul spre Parcul
Național Yellowstone. Când, de fapt,
bizonul e ăla care-i atacă pe oameni tot
timpul.

Și vorbește încontinuu, de parcă ar
simți nevoia să se asigure că încă mai
este în viață. Probabil că a marcat-o mai
mult decât mi-am închipuit eu tot ce s-a
petrecut în casa lui Chrissy. Citește cu
voce tare toate panourile pe lângă care
trecem. își spune răspicat părerea
despre șoferii tuturor celorlalte mașini.
Eu nu zic nimic. Trebuie neapărat să
ajung cât mai repede în California.

O iau pe Route 30 ca să ocolesc Salt
Lake City, după care merg pe
autostrada 80 către Wells.

Nici în ruptul capului n-o să mă apropii
de orașelul American Fork, chiar dacă
drumul pe acolo ar fi mai scurt.

Nu oprim în orașele mari. Sunt prea
mulți oameni acolo. Traversăm America
doar pe autostrăzi cu patru benzi și cu
multe refugii pe margini.

Brațele și obrazii lui Stephanie sunt

acoperite de vânătăi și zgârieturi. Mă
întreb când se va apuca să-și scoată
singură copcile alea de pe frunte. Abia
după zece ore îmi dau seama că nu-și
mai sună părinții.

— Ai renunțat? o întreb eu.

— Ce ar putea să-mi spună? zice ea.
Oricum ne urmărește poliția. Și probabil
că o să ajungem amândouă la pușcărie.
Unde naiba ne ducem acum?

Mi se strânge carnea pe mine. Oare au
mers cu doamna doctor Carol sau Julia
a înțeles ce i-am spus și le-a dus undeva
la adăpost? Oare l-au luat și pe Skye?
Oare sunt deja la Sagefire? Nu mai știu
nici măcar încotro mergem.

Se întâmplă uneori să nu-ți mai dai
seama de ce anume faci un anumit
lucru, dar continui să-l faci în virtutea
inertiei. Si chiar dacă știi că
nu o să ducă nicăieri.

— Trebuie să ne oprim, îmi spune Stephanie.

— Nu ne óprim deloc, îi răspund eu.

— îmi vine să fac pipi, mă anunță ea.

— Fă într-un pahar din ăla de plastic.

Pe bancheta din spate sunt o mulțime de pahare din astea de cafea. Atât de plină de cofeină sunt, că am senzația că îmi vibrează ochii în orbite.

— Nu fac în niciun pahar. *Tu* să faci, dacă poți.

— Stai liniștită, că o să fac când o să-mi vină, îi spun eu. Și tu ai să ții de volan.

— Cââh, ce scârbos! exclamă ea, încrucisându-

și brațele la piept și uitându-se pe geam.

Radiatorul mașinii de schimb este blocat si ne

suflă aer fierbinte în nas tot drumul.

— Mă coc aici, se văicărește Stephanie.

N-o contrazic. Picioarele îmi sunt fierbinți si

yy

transpirate.

— Mor de cald, pe bune!

Noaptea este atât de neagră, încât ar dispărea întreaga planetă, dacă aş stinge farurile.

Bancheta din spate este plină cu ambalaje de la fast-food. Cu vreo trei sute de kilometri în urmă am avut un sac de gunoi în care să le punem, dar, la un moment dat, întreaga banchetă s-a transformat într-un sac de gunoi.

Li spun totul despre Skye. Li spun că el este criminalul. Li spun că trebuie să-l oprim, dar

nu ştiu cum să o facem. Nu vreau să-i fac >

vreun rău, dar problema este că nu m-ar crede nimeni, indiferent ce aş spune.

Nu mai am nicio idee. Niciun plan. Funcţionez pe pilot automat.

— Sună-1, mă îndeamnă Stephanie.

— Nu se poate. Am pierde tot avantajul pe care-1 avem asupra lui.

— Care avantaj ? Dacă tu chiar crezi că vrea să le omoare pe toate, ia telefonul și sună-1.

Acum trecem pe lângă Reno cu aproape o sută treizeci de kilometri la oră. Nu mai avem decât un drum drept până pe coastă, după care o vom lua spre sud. Îl sun pe Skye de pe telefonul lui Steph. Nu prea nimeresc tastele din prima. Și ezit destul de mult înainte să-l duc la ureche. Apoi nu mai am ce face și mă resemnez.

Sună, după care intră mesageria vocală.

— Bună, Skye, spun eu. Lynnette sunt. Aș vrea... unde.... vrei să mă suni înapoi?

Închid.

— Foarte bine spus. O să priceapă
absolut tot, mă ironizează Stephanie. În
locul lui, eu te-aș suna imediat. Lași
impresia că vrei să-ți dai întâlnire cu el.
Sunt cu creierii varză și mi-e tare somn
și motorul se încăpățânează să-mi cânte
cântece de leagăn și mi se bălăngăne
capul înainte și înapoi.

— Știi bine cum trebuie să se termine,
îmi zice Steph. Dacă tipul ăla e de vină,
înseamnă că o să-l omorâm.

— Trebuie să mai existe și altă soluție,
spun eu. O să stau de vorbă cu el. Poate
o să-l conving să mergem fiecare pe
drumul nostru și să nu ne mai
intersectăm niciodată. Nu mai trebuie
să moară nimeni. Poate vom avea parte
de un final fericit.

Știu că vorbesc aiurea. Îmi dau seama
că fiecare

5

cuvânt care-mi iese din gură sună și mai

puțin convingător decât cel de dinainte.
Puștoaica de lângă mine este o rachetă
teleghidată îndreptată asupra țintei, în
vreme ce eu nu sunt decât o studentă la
filozofie care a picat examenul oral.

— Gândește-te bine unde ne ducem, îmi
spune Stephanie, pe când trecem de
zona cu
fast-fooduri cu taco și intrăm în zona
celor
vegetariene. Asta-i tot ce trebuie să
facem.

— Cum? o întreb eu, dar îmi dau seama
că nu- i pot mărturisi cât de disperată
sunt, cât de panicată. Nu vrea nimeni să
vorbească cu mine! Nu mai știu pe cine
să sun!

Când formează numărul pe care mi-a fost
groază să-l formeze până acum, deja
luminile din Sacramento îmbujorează
orizontul.

— Acum pe cine suni? mă întreabă fata.

— Pe Garrett.

— De ce drăcu' faci una ca asta?!

Eu mă uit la telefon. Vreau să apăs tasta de apel. Mașina își pierde direcția.

Steph răcnește:

— AOLEU!

Las telefonul din mână și redresez mașina.

> >

Radiatorul îmi tot suflă în față. Tricoul de pe mine s-a făcut cenușiu de la atâta transpirație. Mașina s-a umplut de duhoarea gunoaielor pe care le cărăm pe bancheta din spate. Telefonul lui Stephanie este pe scaun, între picioarele mele. îl iau de acolo.

— Gândește-te bine, spune fata. De ce vrei să iei legătura cu el?

— O să mă ajute, îi răspund eu.

îmi smulge telefonul din mână cu o mișcare fulgerătoare, de șarpe veninos.

Fără să stau pe gânduri, mă întind să-l recuperez. Dar ea este în avantaj, deoarece traficul s-a aglomerat și nu pot să-mi iau ochii de la drum.

— Nu mă mai îmbrânci, mârâie Steph. Ți fac un serviciu. O să te aresteze în următoarea secundă după ce-1 suni de pe telefonul ăsta.

— Garrett se poartă corect cu mine.

— I-ai furat mașina. L-ai lăsat pe marginea drumului. Ceilalți polițiști sunt convinși că ai fugit din arest. Plus că m-ai răpit.

— O să-mi încerc norocul, spun eu.

— N-o să-ți încerci nimic cât timp sunt și eu în mașină, se opune ea. O să mă ducă acasă și părinții o să mă încuie în cameră și o să devin o pradă ușoară. Dacă tipul ăsta te urmărește ca să te omoare, înseamnă că m-a luat și pe mine în vizor, că vrea să mă omoare și

pe mine. Și... ca să ajungă la mine, o să
fie nevoit să treacă peste ai mei.

Li tremură vocea. Nu poate să spună „o
să-i omoare pe ai mei“, pentru că este
prea dureros. Respir adânc de câteva
ori. Fata asta se bazează pe mine.
Trebuie să mă gândesc și la ea.

— Bine, zic eu. N-am să-l sun.

— Oricum, ce reacție crezi că o să aibă,
mă întreabă Steph, când tu o să-i zici că
ai văzut o cărticică cu desene făcute de
un băietei si că așa

te-ai convins că fiul mai mare al
terapeutei tale este un criminal în serie?
Iti dai seama cum sună chestia asta?
Indicatoarele către San Francisco
încearcă să ne atragă spre vest, departe
de destinația noastră.

— înțeleg foarte bine semnificația
desenelor de acolo, spun eu. Violența
din ele, colții ăia ascuțiți. Plus că niciun

copil de vârstă asta n-ar fi în stare să
inventeze asemenea dialoguri.

Sunt mult prea precise. Ai văzut și tu.

— Am văzut doar niște mângăleli făcute
de un copil mic, zice ea.

— Precis el este.

Dar la fel am spus și atunci când
credeam că era vorba despre doamna
doctor Carol.

Oare se va termina vreodată tot
coșmarul ăsta? Oare va fi întotdeauna
cineva care să-i transforme în monștri
pe băiețelii mici? Oare vor exista mereu
Supraviețuitoare? Oare
monștrii nu vor mai conțeni niciodată să
ne

>
urmărească și să ne ucidă? Cum am
putea să împiedicăm șarpele să-și
mănânce coada?

Stephanie se uită pe geam.

— Uite un popas mai în față, mă anunță
ea.

— Mai avem doar patru ore până la Los Angeles, îi zic eu.

— Si ce dacă? zbiară ea.

Mi-e clar că am început să ne călcăm reciproc pe nervi. N-am dormit deloc. Mergem de cincisprezece ore cu mașina, fără nicio oprire, îmi vine să-mi smulg pielea de pe față.

— Nu vrea nimeni să vorbească cu tine, continuă ea. Nu vrea nimeni să-ți răspundă la telefon. Măcar ai idee unde naiba mergem?

— Nu! N-am nicio idee! strig eu.

Este pentru prima dată când recunosc asta. Și acum, dacă tot am fucut-o, mă înverșunez și repet:

— N-am nici cea mai vagă idee! Dar trebuie să facem ceva! Trebuie să mergem undeva! Nu-1 putem lăsa să ne omoare. Nu din nou! Nu așa! Nu atâta

vreme cât încă le mai pot salva pe toate!
Stephanie lovește în bordul mașinii cu
ambele picioare.

— Vreau să cobor. Oprește la popasul
ăla.

— De ce? mă sperii eu brusc,
imaginându-mi că am dus lucrurile mult
prea departe.

— Pentru că trebuie neapărat să fac pipi
și nam de gând să fac într-un pahar din
plastic! țipă ea.

Găsesc o parcare, coborâm amândouă
din mașină, dar apoi ne îndepărtăm una
de cealaltă. Eu rămân pe o zonă de
iarbă uscată, acoperită cu mucuri de
țigări. Oare câte din astea au fost
fumate de bărbații porniți la vânătoare
de autostopiști? Câte țigări de aici au
fost fumate de copii fugiți de acasă,
înainte de
a se urca într-o mașină condusă de un
monstru, care avea să-i ducă în ultima

călătorie a vieții lor? Trag în piept gazele de eșapament și mirosul urât de ulei ars, până reușesc să mă calmez. După care mă urc înapoi în mașină și mă apuc să strâng gunoaiele de pe banchetă.

Ridic privirea și o văd pe Stephanie venind spre mine. Dar... vorbește la telefon! Eu continui să mă ocup de bancheta din spate. Este plină de păhărele din carton cu înghețată topită în ele, plină de cutii goale de cartofi prăjiți și de ambalaje unsuroase de sandviciuri și de cutii triunghiulare în care au fost feliile din pizza aia care-i place foarte mult lui Steph. O aud spunând:

— Bine, și eu vă iubesc.

închide și se uită la mine câteva secunde, apoi surâde și îmi spune pe un ton blând:

— Arunc eu astea.

Facem împreună curățenie și ridicăm
bancheta. Mocheta de dedesubt este
pătată și pute a grăsime râncedă, dar
bine măcar că nu mai avem gunoaiele
alea în mașină.

— Am vorbit cu ai mei, îmi spune ea.
Le-am zis că vin acasă. Curând. Mi se
pare că am reușit să-i liniștesc un pic.

— Vrei să te întorci acasă? o întreb eu.
Scutură cu vehemență din cap.

— Când o să ajung să mă simt bine din
nou,
când o să-mi recapăt viața de dinainte?
izbucnește ea. Când n-o să-mi mai fie
teamă?

Cât mai am de așteptat?

Mă gândesc la Garrett și la toate
celelalte Supraviețuitoare din grupul de
sprijin și la cum m-au crezut totu-
nebună. Poate chiar au

dreptate.

Cum de-am ajuns captivă în viața asta?
Unde am greșit? Frații Walker mi-au
făcut îngrozitor de mult rău pe când nu
aveam decât șaisprezece ani și tot ce s-a
întâmplat de atunci încoace m-a adus în
punctul acesta. Un punct în care mă
simt abandonată, distrusă, capabilă
doar să fiu în panică tot timpul și să mă
străduiesc să rămân în viață.

y

— Nu știu, îi răspund eu. Dar o să-ți
spun, dacă voi afla vreodată.

— Of..., murmură ea.

Steph mi se pare dintr-odată foarte
tânăra și foarte vulnerabilă. Mă ridic,
trag aer în piept și o îmbrățișez. Parcă
am fi două cărămizi puse una lângă alta.
Li miroase urât părul. în niciuna dintre
noi nu există niciun strop de ezitare, de
regret, de nimic. Acum sunt sigură că
am procedat așa cum trebuie. Oare din
asemenea lucruri este alcătuită o viață

adevărată? Din

responsabilități, din obligații, din
legăturile pe care le avem cu alți
oameni? Asta să-mi fi lipsit mie tot
timpul?

— O să ajungem curând în L.A., spune
Steph. Care-i planul?

Poate că sunt nebună și proastă, dar
fata asta

chiar are încredere în mine. Si nu este
decât o

copilă. Aș putea s-o trimit acasă. Aș
putea să-

mi văd de drumul meu, poate să mă duc
în

Canada si să nu mă mai întorc
niciodată, să

dispar pentru totdeauna? Inșă nu pot s-
o fac. Chiar dacă mă urăsc toate si nu
mai vor să aibă

de-a face cu mine, tot nu pot să mă
dezic de obligațiile mele. Viața mea de
acum s-a transformat într-un film de

groază și trebuie să se termine. Nu pot
s-o duc așa la nesfârșit. Nu o să-l omor
pe Skye. Dar nici n-o să-i permit să
tortureze și să omoare alți și alți
oameni. Nu o

să permit ca niște părinți bolnavi la cap
să mai crească monștri. Și nu o să le
permit acestor băieți să inventeze alte
supraviețuitoare, prin
crimele lor. Nu-i niciun fel de ritual
ezoteric și

străvechi, cum zice Chrissy. Este doar o
pierdere inutilă de vieți.

— Nu știu, îi răspund eu. Nu știu unde
s-au dus. Nu știu dacă sunt cu Julia, cu
doamna doctor Carol, la Sagefire sau cu
Skye. Nu știu absolut nimic, Stephanie.

— Ce-ar fi să mergem la Dani?

— La Dani?

— Ea trebuie să știe unde sunt celelalte,
explică Steph. Aproape sigur ea a rămas
la fermă, chiar dacă ele au plecat. Parcă

ziceai că e încăpățânată și are tendințe
suicidare, da? Mergem, discutăm cu ea,
aflăm unde s-au dus toate și poate o
convingem să vină cu noi, măcar până
ne lămurim că Skye este adevăratul
vinovat. Celelalte o să asculte de ea.
Toate o respectă.

Vorbește de parcă ne-ar cunoaște. îmi
dau
seama că așa și este. Toate suntem
Supraviețuitoare.

— Bine, spun eu, dar nu știu exact
unde-i ferma aia a ei.

— O s-o găsesc eu, mă liniștește ea. Are
un adăpost pentru caii maltratați? îl
caut acum pe telefon. Adăpostul Big Sky
Ranch.

— Știi cum se numește? mă mir eu.
Ea lasă ochii în jos.

— Eram un fel de admiratoare înfocată,
spune ea, pe un ton cam rușinat. A lui

Dani, nu a ta. Scuze.

Bineînțeles! Dani știe întotdeauna ce
trebuie

î)

făcut. O convingem să fie de partea
noastră și totul va fi bine.

— In regulă, zic eu. Tu uită-te cum
ajungem acolo si eu conduc.

y

— Am înțeles, să trăiti, sera! râde ea.

O inimicidua gogonata. Iar tami s-au simit traba

— „Conspirația Stăpânul Viselor” de Blaze Sullivan, *Fangoria*, martie 2003

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXI:

Ultimul ca pitol II

Indicatorul este primul semn că vor fi probleme.

Ferma lui Dani se află lângă Elizabeth Lake, la treizeci de kilometri distanță de L.A., printre colinele alea mici și fără haz care par mereu murdare. Sunt doar niște movile jechoase, cu copaci îmbâcsiți de atâta praf. O lume cenușie, plină de tufe urâte.

Găsim șoseaua abia după o oră și apoi mai

avem nevoie de încă treizeci de minute ca să

dăm de drumul neasfaltat care duce de la sosea

până la ferma lui Dani. Aici, la țară, nu a pus

nimeni nici indicatoare cu numele străzilor și

nici numere la case. Dacă trebuie să întrebi cum să ajungi acolo unde ai

treabă, înseamnă că nu ești de-al
locului. Nu pot să sufăr zonele rurale.

— Merg cu doar douăzeci și cinci de kilometri la oră când văd poarta fermei. O' deschidem pur și simplu? întrebă Steph, ridicându-și ochii de la harta de pe ecranul telefonului.

De-o parte și de cealaltă se află câte un șanț.

— N -am cum să ocolesc, spun eu.

Motorul merge în ralanti. Mă uit cu atenție la poartă. Lanțul care o ține închisă este înfășurat de cinci sau șase ori în jurul stâlpului. Acesta este locul unde cobori din mașină, iar monstrul se ridică din șanț, scoate fulgerător mâna din pământ și te înșfacă de gleznă.

Stephanie se dă jos. Mi se pare cam prea agitată. Blochez portierele în urma ei. Mă uit la șanț, mă uit la pământ, mă uit în oglinda retrovizoare. Fata ajunge la stâlp, se oprește, se întoarce cu fața la mine. îmi arată în jos. Ridic din umeri. Ea se
ap
veche, pe care cineva a cioplit niște

litere și le-a umplut cu vopsea albă:

ADĂPOSTUL BIG SKY RANCH

r '

Abia acum văd și stâlpul de care a
fost fixată scândura. Pe cuie sunt
așchii de lemn galben, ca și cum ar fi
fost de curând smulsă de la locul ei.
Dani n-ar face niciodată așa ceva.
Daniaruncă la gunoi paharele de
plastic din care își bea Heather
cafeaua. Dani își perie de scame toate
bluzele. Dani culege frunzele uscate
din parcare și le azvârle în tufișuri,
când se duce la camionetă.

Steph lasă scândura din mână,
desface lanțul și deschide poarta.

— Urcă-te! îi strig eu prin geamul
deschis. Să mergem la casă.

Nu pot să conduc cu o viteză mai
mare de douăzeci și cinci de kilometri
la oră, fără să am senzația că mă lasă
suspensia, așa că ne târâm mult prea
încet pe drum. Iar în spatele nostru a
rămas poarta deschisă, ca botul
căscat al unui monstru fără colți. La
un moment dat vedem

fu

-- „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Poate ard frunzele oamenii de aici?

întreabă Steph.

r '

O trombă de fum negru se ridică
dintre eucaliptii din fața noastră.
Mașina abia se târâie, iar mie îmi
curge șiroaie transpirația pe obraji,
mângâindu-mi pielea lipicioasă cu
degetele ei invizibile. Trecem printre
copaci și ajungem la casă. Este mică
și curată, o casă simplă de țară, într-
un luminiș înconjurat de un gard din
bârne, cu o parcare largă și circulară
în față, în mijlocul căreia se află o
pompă de apă. Șiruri de flori se
leagănă în adierea vântului în jurul
pompei. Pământul de sub ele este
negru, umed și proaspăt. Astea sunt
florile pe care Michelle a vrut să le
vadă înainte să moară. Mi se pare dea-
dreptul izbitor contrastul dintre
culorile lor vesele și praful maroniu
din jur.

Casa este poziționată puțin la stânga
față de aleea circulară. La dreapta se
vede altă alee care duce spre grajd.
În față este parcată camioneta

lu — „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Marguo, august 2013

Niciuna dintre noi nu-și poate lua

ochii de la focul care arde în parcare.
Acolo este un morman de scaune de
sufragerie, din care se ospătează
flăcări portocalii. Un maldăr de cărți
înnegrite fumegă sub ele, iar câteva
resturi carbonizate din niște reviste
plutesc în vânt.

Am ajuns prea târziu.

— — Vezi pe undeva mașina lui Skye?
o întreb eu pe Stephanie. Nu știu ce
mașină are, îmi răspunde ea, scoțând
pistolul.

Li verifică încărcătorul de parcă doar
asta a
făcut toată viața ei. Eu ar fi trebuit să-
l verific
înainte să i-1 dau.

— Nu cred că mai e aici, zic eu. Dar
hai să vedem.

Ne dăm jos din mașină în aerul
fierbinte. Deschid portbagajul. Acolo
nu-i decât o cutie soioasă din carton,
în care se află un cric ieftin din
aluminiu presat. Tot e mai bun decât
nimic. îl iau și mă apropii de casă
împreună cu Stephanie. însă, din
instinct de supraviețuire, mergem
spre ea din părți opuse.

Aud ceva dinăuntru, așa că mă opresc
și mă încordez. Stephanie se uită
repede la ușa din față și ridică
pistolul, ținându-l în ambele
mâini. Din casa iese cineva care
tărăște un

*„Zepul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010*

>

cover mare și rulat. Traversează
curtea cu pași apăsați. Coverul i se
târâie în spate ca o coadă
de dinozaur. Recunosc imediat umerii
lați,

)⁷

silueta robustă, fără forme feminine.
Dani ridică privirea ca să se asigure
că se îndreaptă spre foc. Și dă cu ochii
de noi. își șterge transpirația de pe
obraji, lasă capul în jos și își continuă
drumul spre flăcări.

— Dani? o strig eu.

Gâfâind, pune jos covorul, chiar lângă
foc. Eu sunt la o distanță de zece
metri de ea și tot simt
că-mi arde fata.

— Dani? mai încerc eu o dată.

Se apleacă și apucă covorul de la
mijloc, îl ridică și îl aruncă în flăcări.
Covorul răstoarnă
maldărul de scaune, care cad pe
pământ chiar în fața mea, ca niște
gheme de scânteii rostogolite de vânt.
Una dintre scânteii îmi ajunge pe
mână și mă frige.

— Dani, nu mă las eu. Ce s-a
întâmpat?

Ț
dar se oprește. Duce mâna la

Top Secret *slavica* de Russell Hoban, publicat în revista *Rate*
Morgue, august 2010

revolverul Clock din tocul de la șold.
Atunci o vede pe Stephanie venind
din cealaltă direcție.

— E Stephanie, îi spun eu. De la
Tabăra Red Lake. Cea care l-a văzut
pe Christophe Volker.

— Dani face câțiva pași în spate, ca să ne poată urmări pe amândouă în același timp. Ce vrei? se răstește ea.

— Ti-a smuls cineva firma de la intrare, zic eu.

5

7

— Oricum nu mai folosește la nimic, spune ea.

Și se ofilește dintr-odată. își ia mâna de pe armă și începe să-și târască picioarele spre intrarea în casă.

Stephanie lasă pistolul în jos și îmi aruncă o privire, de parcă ar vrea să mă întrebe dacă totul este în regulă.

Eu ridic din

umeri. Inșă Dani nu ajunge nici măcar până la jumătatea drumului spre ușă, că se și întoarce brusc și se repede la mine cu pumnii strânși.

— Ce s-a...

Doar atât apuc să spun, înainte să-mi tragă una în burtă.

Mă chircesc de durere, mă sprijin cu
palmele pe genunchi și vomit peste
adidași. Cricul s-a dus naibii în țărâna
de pe jos. Acum Dani stă nemișcată în
fata mea, iar eu îmi vărs toată fierea
din mine. Termin și, cu un efort
colosal, reușesc să mă ridic în poziție
verticală. Iar ea îmi trage o palmă
zdravăună peste față. Am impresia că o
să-mi zboare capul de la locul lui. Îmi
mai trage un pumn în stomac, iar eu
cad în genunchi, în propria mea
vomă.

— Nu, Steph! reușesc eu să strig și să
ridic o mână ca s-o împiedic să o
atace pe Dani.

Zadarnic o fac; simte că trebuie
neapărat să mă apere.

— Hei! țipă tânăra. Nu pune mâna pe
ea!

Fără să întoarcă nici măcar capul,
Dani o izbește cu putere în piept și o
doboară. Stephanie dă înnebunită din
m
Apoi cade în fund.

„Epul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

ete.

Eu încerc să mă ridic de jos, dar Dani
ridică un picior și mă lovește din nou
în burtă. 'Și mai tare. îmi spun că mai
bine ar fi să rămân pe jos.

— Tu ai scris cartea aia, spune ea.
Afurisita aia de carte. Ce mama
dracului ai avut în cap, de
ai scris așa o mizerie? Crezi că sunt
într-o

»

relație de codependență cu Michelle a mea? Cu persoana care însemna totul pentru mine? Că mă folosesc de ea ca să mă izolez de grup? Asta crezi? Și mă mai lovește o dată. Nu ripostez. Stau cu obrazul umflat în țărână. Merit ce-mi face. Mă

apucă de guler și mă ridică în picioare. Aud cum mi se sfâșie tricoul. Li văd ochii cenușii.

Pupilele ca niște vârfuri de ac.

— Crezi că m-a distrus sentimentul de vină că mi-am ucis fratele? mă întreabă ea și mă mai pălmuește o dată. Că m-a făcut s-o iau razna și să nu mai știu ce se cuvine și ce nu? Ce e

normal și ce nu? Că exagerez cu viața pe care am ales s-o trăiesc?

Altă palmă. Foarte tare. Mi se zguduie capul.

— Crezi că am obligat-o pe Michelle să trăiască în umbra mea?

Încă o palmă. Sunt gust de sânge în gură.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— îmi pare rău, bâigui eu printre
buzele umflate și ude de transpirația
care-mi curge până pe bărbie. Nu
trebuia s-o vadă nimeni. Să știi că am
făcut tot ce am putut ca s-o aduc pe
Michelle să moară aici, acasă la ea.

— Nu îndrăzni să-i rostești numele!
mârâie ea,

y

,

apropiindu-și prea mult chipul zbârcit
de al meu. Nu ești vrednică să-i
rostești numele. Și mă plesnește din
nou. Cu coada ochiului văd o mișcare
în spatele ei. Steph și-a recuperat
pistolul și se îndreaptă spre noi. Dani
mă aruncă așa cum arunci un sac cu
gunoi și o apucă pe Steph de
încheietura mâinii în care ține arma.
I-o răsucesce tare, apoi îi trage una la
picioare, răsturnând-o. își scoate
Glockul și îl îndreaptă spre ceafa
fetei. Trebuie s-o opresc. Acum. Ridic
mâinile ca să mă vadă.

— Era jurnalul meu personal. Mi l-a
furat din computer, îi spun eu. A fost
tot tipul ăla care ne manipulează pe
toate. El l-a trimis pe Volker s-o atace
pe Stephanie și s-o ucidă pe Adrienne.
El a incendiat centrul unde stătea
Heather. El a tras în Julia. El l-a plătit
pe Harry Peter Warden să declare că
ar fi autorul crimelor pe care le-a
comis Nick. El este cel care a încercat

— „Topul senilor *slasher*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morgue, august 2012

degeaba fratele, Dani. Am fost la

Chrissy. Și ea mi-a spus toate astea.
El a comunicat codificat cu Walker. El
încearcă să ne discrediteze în fata
oamenilor, după care o să ne distrugă
pe rând.

Dani cade pe gânduri, dându-mi
impresia că vorbele mele au avut
efect. Steph vrea să seridice de jos,
ca să o poată ataca din nou. Se
privesc în ochi. Dani strânge mai tare
revolverul în mână.

— Ei, și? Ce-mi mai pasă mie de toate
astea? zice ea.

Se întoarce cu spatele, pune arma
înapoi în toc și pornește spre casă cu
pași mari și apăsați, lăsându-ne pe
mine și pe Steph în țărână.

— Credeam că tu ai probleme la cap,
îmi spune Steph. Dar asta-i nebună
de- adevăratelea.

Covorul a început să fumege,
împrăștiind vălătuci de funingine
unsuroasă, cu miros de chimicale.

— Parcă-i o incinerare a vikingilor,
spun eu, ridicându-mă în fund.

Scuip sângele din gură. Am multe
vânățai, dar nu cred că mi-a făcut alte
le

— „Topul senior *Slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Neapărat trebuie să-și vină în fire,

mormăie Steph. Toată chestia asta e
mult mai serioasă decât ce-a pățit
iubita ei.'

Nu și pentru ea. Dani iese clătinându-
se din casă, trăgând de o saltea. O
saltea uriașă și moale, care se

y î

7

blochează în cadrul ușii. începe s-o
lovească și cu pumnii, și cu picioarele,
reușește s-o smulgă de acolo, după
care o târăște prin țărână către noi.
Ajunge la focul care arde mocnit și o
aruncă în el. Răbufnește un nor de
cenușă care

y

y

înăbușă flăcările. Fumul gros se ridică
spre cerul senin.

— Rahat! exclamă ea, ștergându-și
fruntea murdară cu un batic colorat.

— Nu vrei să stai de vorbă cu mine,
Dani? o întreb eu, ridicându-mă în
picioare, dar fără să mă apropii prea
mult, pentru că nu mi-a dispărut
complet teama. Nu cred că știi ce se
petrece, dar situația e foarte gravă.
Trebuie să aflăm unde le-a dus Julia
pe fete.

Se uită la mine de parcă nu m-ar

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

cunoaște și morii ei înnebuna o să mă
cunoască.

Paharul ei cu apă nu mai este, spune ea. Stătea pe noptieră. A fost ultimul lucru pe care l-au atins buzele ei. A băut jumătate și apoi nivelul apei a scăzut din ce în ce mai mult, de când a plecat de acasă și eu știam ce o să se întâmple, dar îmi spuneam că n-o să se întâmple cât timp mai e un strop de apă în el. Și ieri l-am văzut complet uscat. Era paharul ei de apă și acum e doar un pahar gol. N-a mai rămas nimic, Lynne. A dispărut totul. I se înmoaie trăsăturile. Ochii îi sunt lipsiți de expresie. Eu n-am simțit niciodată ce simte ea acum. Eu n-am iubit niciodată pe nimeni așa cum a iubit-o ea pe Michelle.

— Nu vreau să mai stau aici rară ea, zice Dani. Nu vreau să trăiesc din nou singură. Nu vreau. Nu pot.

Se întoarce și pornește spre grajd, lăsându-ne în urmă pe mine și pe Stephanie.

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Raze* Monique, august 2010 ă
întreabă Steph.

Acum Dani iese din grajd cu o canistră de benzină, colorată în roșu și galben. Pare grea și i se lovește de picior. Se oprește la marginea rugului stins, deșurubează capacul, îmbibă salteaua cu toată benzina dinăuntru, azvârle canistra într-o parte, scoate o cutie cu chibrituri din buzunarul de la piept, le aprinde pe toate și aruncă pe saltea cutia cuprinsă de flăcări.*PFFFUMMM!*

Izbucnește focul, iar mirosul de benzină arsă

j_____*

mă lovește drept în nas, dându-mi senzația că mi se prăjesc toate firicelele de păr dinăuntru. Mă trag câțiva pași clătinați în spate, ca să mă feresc. La fel face și Steph. Inșă Dani nici nu se clintește. Ii lucește fata ca o sfeclă, de la

) > y *
fierbințeala aia de furnal.

Ii fac semn lui Steph să nu se miște și mă apropii cu prudență de Dani, care privește extaziată la toată această distrugere.

N-am vrut să te rănesc, murmur eu. N-am vrut să ranesc pe nimeni.

N-am vrut să te rănesc, murmur
— „Topul senilor slash-er*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rare*
Morque, august 2010

— Când Lau găsit cadavrul lui Michelle, lângă ea era un boschetar bătrân care încerca s-o sărute, spune Dani.

— Probabil Cari De Wolfe Junior.

— Mda...

Și continuă, după câteva secunde:

— Măcar era afară, la aer. Nu voia să moară în casă. Dar eu n-am putut să fiu lângă ea, atunci când a avut cea mai mare nevoie de mine. Din cauza lui Skye, spun eu. Fiul doamnei doctor Carol. El a pus la cale toată treaba asta. E nebun. Ne joacă pe toate pe degete.

— N-am vrut decât să fiu alături de Michelle, șoptește Dani cu tristețe. Asta-i tot ce mi-am dorit.

Nu aude ce-i spun. Stăm amândouă și ne uităm cum îi arde mobila. Din cealaltă parte a focului, Steph se uită lung la noi prin ceața strălucitoare a flăcărilor.

— Fiul doamnei doctor Carol este extrem de periculos, insist eu. Trebuie să mă crezi. Iar acum este împreună cu Julia și Marilyn și Heather și nu știu unde s-au dus. Trebuie să-i
găsim.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— La Red Lake s-au dus, zice Dani.

Bineînțeles. Unde altundeva să se
ducă?
>

r '

Adrienne a cumpărat tabăra Red Lake pentru că știa foarte bine care-i problema Supraviețuitoarelor. Se izolează de ceilalți oameni, se retrag în cochilia lor, se bazează doar pe programul pe care și l-au stabilit și carele oferă o vagă aparență de stabilitate, și nu se concentrează asupra vindecării propriu-zise.

Amorțesc.

j

Pricep foarte bine ironia.

Noi, femeile care am trecut prin flăcările iadului, ne dorim moartea.

Uneori alegem metode evidente: sinuciderea mai brutală sau cu o supradoză de ceva; alteori suntem mai subtile, ne căsătorim cu bărbați cărora le place să-și folosească pumnii sau bem prea mult și apoi ne urcăm la volan și o tot facem până când ne părăsește norocul.

Adrienne a înțeles problema asta și a venit cu o soluție. Si-a folosit banii

ok

— 'Topul senilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Magazine*, august 2010

)

>

>

j

I

filmului ca să redeschidă Tabăra Red

Lake si a

)

r 'r

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

încercat să ne salveze pe toate.
Psihoterapeuții de acolo le împart pe
femei în echipe, iar acestea rămân
împreună pe toată durata șederii;
participă împreună la ședințele de
terapie, fac toate activitățile
împreună, răspund una de cealaltă.
Niciuna nu termină vreo cursă, nu
câștigă vreun joc, până nu ajung și
celelalte din echipă la linia de sosire.
Denumirile din literatura de
specialitate sunt „echipe” și
„coechipiere”. Ele consideră că sunt o
„familie”. Ele consideră că sunt
„surori”.

Rezultatele obținute de Adrienne
indică faptul că peste șaiszeci la sută
dintre aceste „familii” rezistă în timp,
că „surorile” țin legătura ani de zile,
că se mută ca să fie mai aproape
unele de altele, că participă activ în
viețile celorlalte. Și că se salvează
reciproc. Primele „familii” au plecat
de la Red Lake în 1991. Femeile din
ele
trebuie să aibă vreo treizeci și șase de

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

ani acum.

> >

Două s-au căsătorit. Sase lucrează la
Red Lake. Au triumfat toate. N-a
murit niciuna.

Adrienne le-a salvat viata.

>

— Vrei să vii cu mine? o întreb pe
Dani. Te rog?

Știu ce s-ar întâmpla dacă aș pleca de
aici doar cu Steph. Când Dani nu ar
mai avea ce să ardă, s-ar pune în
genunchi lângă rugul acesta, s-ar
întoarce cu fața spre coline, și-ar
scoate revolverul din toc și ar pleca la
Michelle.

Măcar pe ea să pot s-o salvez.

— Se uită în continuare la foc. Toate sunt în primejdie, spun eu. Și Marilyn, și Heather, și Julia. Tu ai avut mereu grijă de noi. Avem nevoie de tine acum. Pentru ultima oară.

Vorbește, dar pe un ton foarte stins.

— Am pus punct.

Se pleoștește dintr-odată, i se gârbovește spatele, i se închid ochii, i se lasă în jos colțurile gurii. Nu-mi dau seama dacă transpiră, dacă plânge, sau și una și alta.

— Te rog, Dani, spun eu. Te implor.

Dacă plecăm acum rară ea, o să-și vâre țeava revolverului în gură și o să apese pe trăgaci. Oriunde mă duc, dau doar peste Supraviețuitoare care mor. M-am săturat.

Dani clatină din cap.

— Nu mă descurc singură, insist eu. Am încercat toată viața s-o fac, dar nu prea mi-a ieșit. Am nevoie de tine,

D— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Raze*
Monie, august 2010 te
egal cu zero, tu m-ai învățat asta.

— După vreun minut, încetează să mai ezite și se uită la mine. Mai întâi trebuie să mă ocup de ceva, îmi spune.

Se duce în grajd, iar eu mă întorc la Stephanie.

— Vine cu noi, o anunț eu. Vrea să încuie pe aici.

— Bravo! exclamă tânăra. Stai nițel, ce face?

Dani intră în grajd cu revolverul în mână. N-o mai vedem. După câteva minute, țâșnesc de acolo șase cai la trap, rară șei și rară călăreți. Le lucește în soarele amiezii părul bine țesălat.

Simt mirosul de foc și se feresc de el, ^{> 7} învârtindu-se speriați, încercând să se întoarcă în grajd, la adăpost. Dani le taie calea, ridică revolverul și se aude un pocnet sec, atunci când trage un foc în țărâna dintre copitele lor.

Mi se ridică inima în gât; simt

ap „Topul scriilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010 ras
în pământ sau în aer. Căi o iau brusc

la galop. Au ochii holbați de spaimă.
Au făcut spume la boturi.

— Mult mai multe sanse au în
libertate, explică Dani.

Și îmi dau seama că nici nu se
gândește să se mai întoarcă
aici. Mașina de schimb mai are prea
puțină benzină, așa că ne urcăm toate
trei în camioneta lui Dani. Are patru
locuri. Eu mă așez în față. Steph stă
pe banchetă, în spatele lui Dani.

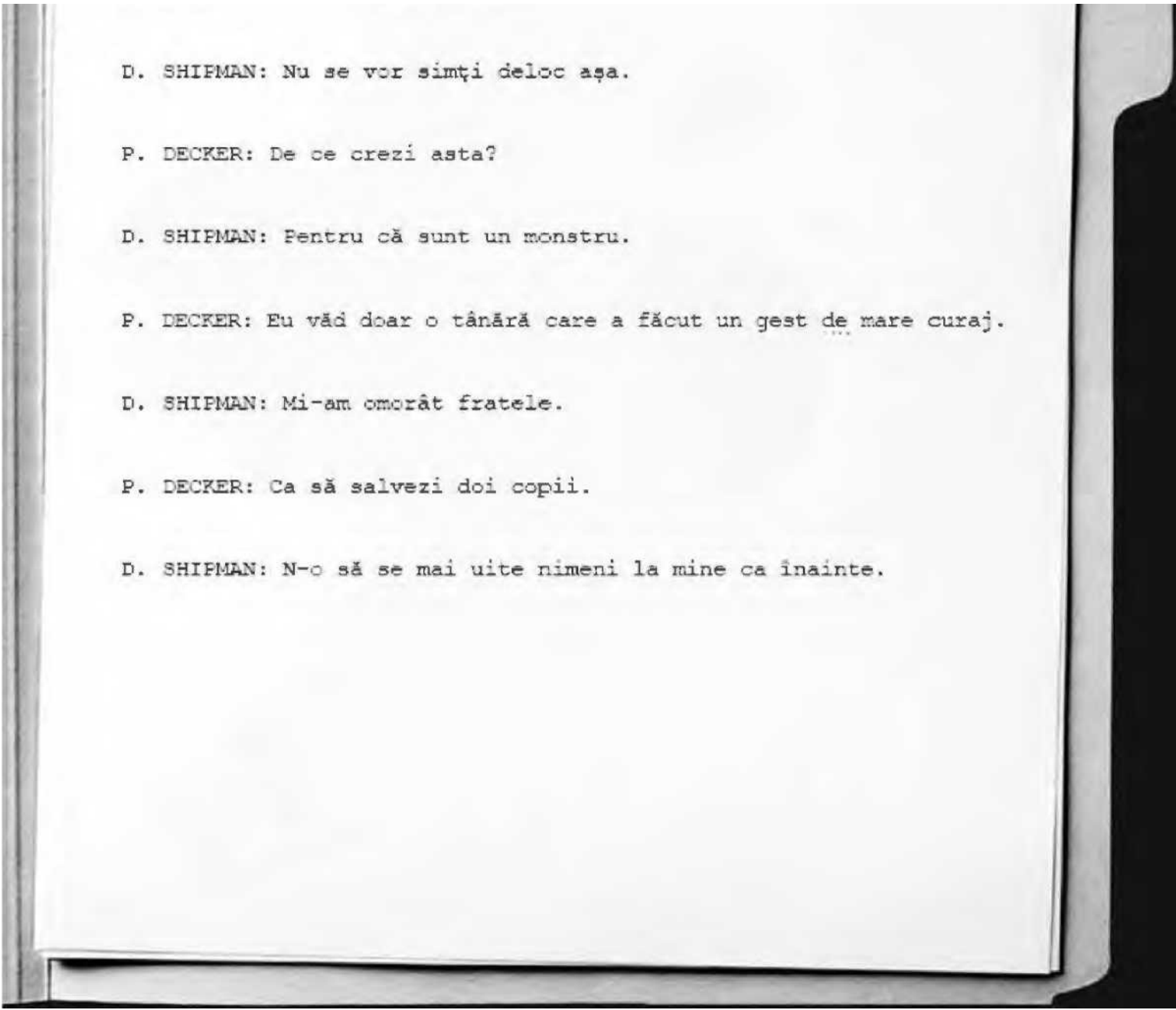
— Știi cum să ajungi la Red Lake? o
întreb eu.

— încă din 1991, îmi răspunde ea.

Motorul se trezește la viață, Dani
bagă în viteză și ne hurducăm pe
drumeagul care duce la șosea. Mă
întorc și văd că Stephanie pare
îngrijorată. în spatele ei se zăresc
norii de praf stârniți de copitele cailor
care aleargă spre coline și fumul
negru care se ridică spre cerul

P. DECKER: înțeleg că vei vorbi a Cur. ci când vei fi pregărită, dar părinții căi deda au pierduc un copil. 3e vcr six.ți ir.ult r.ai bune dacă ai să începi să vorbești.

asasinat în masă, 8 noiembrie 198

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXII:

Ultimul coșmar

Dani vorbește extrem de puțin pe drumul lung de trei ore, dar eu tot reusesc să o descos cât de cât și să aflu mai multe detalii. A sunat-o ieri

Julia, i-a spus că ea și cu Heather pleacă la Red Lake cu una dintre mașinile blindate ale lui Marilyn. Și i-a mai spus că ar putea să treacă și so ia de la fermă sau s-ar putea întâlni direct acolo. Ea le-a zis să nu o aștepte, că nu o să vină.

— Și Skye? Despre el nu ți-a spus nimic? o întreb eu.

— Cică toate s-ar fi certat foarte urât cu maică- sa, îmi spune Dani, în timp ce schimbă benzile ca să depășească un Subaru care merge cu viteză de melc. Și că i-au zis lui Carol că au ele

un adăpost, dar că nu-i pot spune unde

este. I-a mai spus că sunt de acord să-i ia

cu ele pe băieții ei, dar nu și pe ea. Au inventat nu știu ce poveste despre cum că ar trebui să 'stea cu toții împreună. Carol a refuzat, zicând că

băieții ei nu pleacă nicăieri fără ea. Dar nu l-a putut împiedica pe cel mare să se ducă cu ele. Cel mic a rămas acasă.

— Măcar atât, zic eu.

Ne depășesc multe mașini. Dacă aș fi eu la volan, aș apăsa la maximum pedala de accelerație și am porni în zbor spre Red Lake ca să ne salvăm prietenele. Inșă Dani conduce de parcă s-ar duce la cules de fân sau la o altă treabă care nu-i face plăcere. Am notat pe o hârtie numerele de telefon — al Juliei, al lui Marilyn și al lui Heather — și i-am dat hârtia lui Stephanie. Le tot sună de când am plecat de la fermă.

— Ți-a răspuns vreuna? o întreb eu, întorcând capul.

Ea stă aplecată peste telefon și le tot trimite mesaje.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— îmi intra mesageria vocală la toate,

răspunde ea. Le-am dat și SMS-uri, dar
nu le- au citit. Mi se pare că nu mai au
semnal.

— N-au telefon fix în tabără? o întreb eu.

— Am găsit numărul pe Google, am sunat,
mi-a intrat robotul de mesaje, îmi
răspunde ea.

Zău că vreau ca Dani să accelereze.

Probabil că Skye a început deja să-și pună
planul în aplicare, chiar dacă încă-i
lumină. Majoritatea monștrilor așteaptă
până se face noapte.

— Trebuie să ne gândim bine ce vom
face, spun eu. Ca să nu ne împiedicăm
una de alta ca niște proaste. Ai vreo idee?

— Nu, zice sec Dani.

^A
Gata, mi-a ajuns. îmi vine să pun piciorul
peste al ei pe pedala de accelerație și să
apăs cât pot eu de tare. Dar trebuie să fiu
pe aceeași lungime de undă cu ea, dacă
vreau să ne iasă treaba. Așa că mă
resemnez și aștept.

După <sup>— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Monroe, august 2010</sup> ne
întrebarea esențială:

— Ce intenționezi să faci cu băiatul lui Carol?

)

— Nu știu, îi răspund eu. Nu vreau să-i fac niciun rău. Nu vreau să mai sufere nimeni. Mam săturat de atâția morți.

i)

— Oricum o să moară destui oameni până mâine, spune Dani. Aproape sigur.

Atât de mult seamă cuvintele ei cu o replică

dintr-un western vechi, că-mi vine să si râd.

J >

Dar nu o fac, pentru că, în adâncul sufletului meu, sunt convinsă că are dreptate. Nu se înală niciodată.

Intrăm în traficul aglomerat de după Bakersfield și reușim să ajungem în regiunea muntoasă abia pe înserat.

Drumul ăsta lung ne-a cam adormit simțurile și simt cum mi se

))

scurge adrenalina din vene în timp ce camioneta ajunge pe serpentine. Chiar că sunt sleită de puteri.

— Uite, aia e? întrebă Stephanie

„Topul senior *slasher*”, de Russell Froun, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

În față se vede indicatorul pentru Tabăra

Red
Lake. Dani încetinește. Este un semn mic
și

discret pe marginea drumului, exact așa
cum și-a dorit Adrienne. O placă din lemn
vopsită roșu închis, pe care scrie cu
galben *Tabăra Red Lake*. Nu comitatul
răspunde de drumul acesta, ci tabăra, așa
că este proaspăt asfaltat, atât de nou și
curat, că strălucește de-a dreptul.

Pe la jumătatea drumului, umbrele
devin tot mai lungi, iar noi mai avem de
urcat până să ajungem la Red Lake.
Dani iese de pe drum.

— Ce fad? exclamă Steph.

— îmi vine să fac pipi și mai bine fac
înainte să ajungem, răspunde Dani. Mai
trebuie să scot și armele alea din spate.

Oprește într-un loc de unde se vede valea
de sub noi. Aici este o masă de picnic, cu
o cutie goală de cola dietetică pe ea, un
panou care te îmbie să admiri priveliștea
și o cărare pavată cu pietre albe, ce duce
printre copaci.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morgue, august 2010

— Așteptați aici, ne spune Dani.

Coboară din mașină și o ocolește ca să ia cutia

> > >

de cola, pe care o aruncă. Apoi intră în niște tufe aflate la vreo zece metri în fata noastră. O aud pe Steph cotrobăind în rucsac.

— Neapărat trebuie să ne facem un plan, spun eu, începând să mă întorc spre ea.

Un baros mă lovește în cap și totul în jurul meu se face negru. Când îmi recapăt vederea, stau cu capul afară din mașină și lumina apusului îmi înjunghie pupilele și am senzația că țeasta îmi e cât o minge de plajă. Mă mișc, pentru că vreau să mă uit în camionetă, și îmi alunecă pe ceafa și pe tricou o mulțime de cioburi. O văd pe Stephanie cum se cațără peste scaun și se așază la volan. Ține în mână pistolașul meu. Nu mai simt niciun miros. Nu mai pot să-mi simt fața. Trupul nu mă mai ascultă.

Fata se uită la mine și întinde mâna peste umărul meu. Vreau să ridic brațele, dar îmi sunt amortite rău de tot și parcă am mii de ace înșepte în ele. Steph trage de

clanță, deschide portiera și mă împinge afară. Centura de siguranță mă împiedică să cad, dar se desface repede și mă prăbușesc pe pământ.

Văd cu coada ochiului că Dani iese din tufe, încheindu-se la jeansi. Vreau să strig, vreau s-o avertizez, dar nici asta nu pot să fac. Portiera se trânteste undeva deasupra și motorul pornește. Camioneta trece peste amândouă picioarele mele, dar parcă nici nu simt — atât de fioros de tare mă doare capul. Pneurile scrâșnesc pe pietriș, se aude un pocnet metalic și zgomot de sticlă spartă când camioneta o izbește pe Dani și o catapultează în aer. O văd cum se lovește destul de sus de trunchiul unui copac, iar trupul i se îndoaie într-un fel nefiresc. Apoi se rostogolește în față și cade pe burtă chiar pe marginea popasului.

Stephanie dă în marșarier și se întoarce la locul unde zac eu. Oprește motorul. Se dă jos. Vreau să văd încotro se duce, dar nu-mi pot întoarce capul. Aud pocnet de portiere care se deschide și se închide și

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

apoi îmi pierd cunoștința câteva secunde.
Când îmi revin, aud pași care se
îndreaptă spre mine.

— Ești o statistică idioată, spune fata,
lăsându- se pe vine lângă mine.

Oare a crezut că Dani voia să ne atace?
Sau că
avea tendințe suicidare prea puternice și
nu
trebuia să avem încredere în ea? Sau
poate nu
mai înțelegea ce se întâmplă? Sau un gest
de-al
meu i-a dat cumva de înțeles că as vrea
să-i fac

>)

rău? Dar știu răspunsul. Stephanie nu
este ca noi. Niciodată n-a fost o
Supraviețuitoare. A avut dreptate Chrissy.
Stephanie este un Monstru.

— Asta-i un pistolaș de toată jena, dar
intenția
contează, zice ea. Cât de cretini sunt ăia
cu

macetele si cu artele lor marțiale. Dacă
vrei)

— „Topul serilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morgue, august 2010

neapărat să faci cat mai multe victime, îți

trebuie un Smith & Wesson.

Mă simt sfârșită, stoarsă de vlagă,
inutilă. Tot ce mai pot face acum este să
rămân întinsă pe jos și să mor. Ridic
ochii și văd cum îi radiază
chipul doar valuri întunecate de ură și
dispreț.

— Te crezi cea mai deșteaptă din
lume, continuă Stephanie. Ți dai
seama cât de lamentabilă ești? Am
stat și m-am uitat cum ai
fost înșelată iar și iar și iar de o
grămadă
de
oameni, și când mi-a venit și mie rândul, a
fost
chiar mai ușor decât îmi imaginam. Toată
viața ta te-a ținut cineva de mână. Nici
măcar nu ești o Supraviețuitoare
adevărată.

Se apleacă și își pune degetul sub nasul
meu.

— Futu-i! exclamă ea. Încă mai respiri.
Nu-i nimic, probabil că am nevoie de ceva
mai greu. Să nu pleci nicăieri.

„Topul senilor slasheri” de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Se întoarce la camionetă și aud clinchetul

care

anunță deschiderea portbagajului. Apoi
aud zgomot de fermoare trase. înseamnă
că umblă la arme. Aud cum verifică
încărcătorul unei arme automate. După
care îi aud iarăși pașii pe pietriș și o văd
din nou.

M-a jucat pe degete. Am fost o dobitoacă.
Am adus-o la Red Lake. M-am înșelat în
privința lui Skye. M-am înșelat în privința
tuturor. Și acum voi muri.

Adevărul este că apropierea morții îți
oferă un moment de maximă claritate, așa
că acum știu că Steph are dreptate —
toată viața mea am avut nevoie de
ajutorul altor oameni. îmi tot spun că m-
am izolat de ei, dar au fost mereu alți
oameni lângă mine. Singurul lucru pe
care îl voi face singură va fi să mor.

îmi simt capul enorm și amortit și mă
doare și dacă încerc numai să clilesc, așa
că renunț să o mai fac și mă uit la
Stephanie. Mi se pare

foarte, foarte înaltă și mai văd că tin
mână

„Topul senilor *clasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Kite*
Morgue, august 2010

una dintre armele lui Dani. îi lipește țeava de fruntea mea. Creierul meu îi transmite tot felul de alerte corpului: fugi, mișcă-te de acolo, dă- te la o parte. Numai că toți mușchii mei au intrat în grevă.

— Chiar că m-am speriat, atunci când te-am văzut la mine în casă, spune Steph. Am crezut că te-ai prins, că ai înțeles ce se întâmplă în realitate. în niciun caz nu mă așteptam să ai atitudinea aia de soră mai mare și să mă iei cu tine la drum. Ani de zile ai tot căutat pe cineva care să-ți curme suferințele, așa că poți să te liniștești acum. Eu sunt ultima dintre

y y

Supraviețuitoare, iar tu ești doar o... ce naiba te-a apucat de rânjești la mine?

Ultimele cuvinte îi ies din gură ca niște mârâieli mai puțin clare, pentru că m-a văzut că mă uit spre dreapta. Nu mă pot abține. Și e drept că mi-au tresărit un pic buzele. Steph se uită și ea în direcția aceea și îi pică fata.

y y y L y

— Rahat, suspină ea.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Dani a dispărut.

Sper că reușește să alerge cât mai repede, sper să fie acum pe drumul spre tabără, ca să le avertizeze pe toate, ca să le spună să ceară ajutor, ca să le pregătească pentru apariția acestui Monstru. Sunt de acord să mă sacrific eu, dacă așa ar câștiga ceva timp. Și Dani ar ajunge la ele, iar apoi s-ar năpusti toate asupra lui Stephanie ca Mânia lui Dumnezeu.

Cu pușca pe umăr și cu țeava îndreptată în jos în unghi de patruzeci și cinci de grade, Steph pornește spre tufe. Este pregătită să o împuște pe Dam chiar în clipa în care dă cu ochii de ea. Dar ezită puțin pe drum, se uită la mine, se gândește încotro ar fi mai bine să se ducă.

Aș vrea să strig: *Fugi, Dani! Fugi!* dar am gelatină în creier. Cred totuși că aș putea să-mi mișc un pic obrazul drept, dacă mă concentrez suficient de tare. Inșă atâta tot. Mă întreb cum arăt fără jumătate din țeastă

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Probabil că m-am mișcat puțin, pentru că

Steph întoarce capul spre mine, vede că tot pe jos sunt și vrea să se îndrepte din nou spre tufe. Numai că este prea târziu. Poate că era pregătită să mă doboare din nou, dar nu este pregătită să dea nas în nas cu Dani. Din tufișuri se ridică un metru optzeci și ceva de mușchi oteliti de munca la fermă. O mână se întinde fulgerător, apucă țeava puștii, o întoarce cu îndemânare într-o parte, după care cealaltă mână a lui Dani se face pumn și o pocnește pe Stephanie în gât. Lovitura o îndoiaie pe fată, care ajunge cu bărbia în piept. Arma se descarcă. Dani stă într-o rană și cocoșată. Evident că o doare foarte tare, evident că s-a rupt ceva în ea, dar nu-și ia mâna de pe țeava puștii pe care continuă să o țină îndreptată în altă direcție, în vreme ce cu celălalt pumn o lovește pe Stephanie în cap iar și iar și iar. Apoi răsucesce cu putere patul armei, care scapă dintre degetele fetei și Dani o lovește cu el în sale.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Stephanie cade cu nasul în țărână și Dani

se îndepărtează şchiopătând de ea. Vine spre mine. Este cumplit de albă la faţă, i se mişcă buzele fără să se audă absolut nimic, are dinţii

plini de sânge. Cade în genunchi, pune puşca jos. Abia acum văd că plânge. Sunt convinsă că de la durere.

— Lynne, spune ea gâtuit, întinzându-şi mâna rănită spre obrazul meu.

Chiar în acest moment Stephanie se ridică în spatele ei.

Dani simte că ceva nu-i în regulă şi se întoarce direct spre patul puştii. Vreau să strig, vreau s-o previn, dar nu-mi funcţionează muşchii capului. Poate mi s-au scurs creierii în pietrişul de pe jos.

Puşca o izbeşte în faţă. Se aude un pârâit gros. Stephanie rânjeşte. Dani o apucă de gleznă şi o trage, răsturnând-o la pământ. Cât ai clipi din ochi, Dani e în picioare şi o ia la fugă, clătinându-se şi şchiopătând. Fuge departe de mine, lăsând în urma ei stropi mari de sânge. Dispare printre

tufişuri.

îndreaptă puşca în direcţia ei, apasă pe

trăgaci. Trage de câteva ori.

Aleargă spre locul unde s-a făcut
nevăzută Dáni, încercând din mers pușca
și trăgând foc după foc. Se oprește la un
moment dat și se uită bine în jur. Apoi
trage din nou. Parcă tunetele astea nu vor
înceta niciodată. Dar uite că se opresc. Și
se lasă liniștea. Începe să cânte o pasăre.

Stephanie stă iar lângă mine și nu mă
scapă din ochi. Îmi dau seama că trebuie
să mă folosesc de cea mai veche
șmecherie din lume, aceeași la care am
recurs și înainte, când a trebuit să scap
de Ricky Walker. Așa că fac pe moarta.
Stephanie se apleacă și vrea să simtă
dacă mai respir, dar nu mai are cum,
pentru că îmi țin răsuflarea. Parcă mă
trage de lobul urechii drepte, probabil mă
ciupește de el, însă capul meu e ca de
lemn. Nu mă mișc. Ea scuipe cu
ură într-unul dintre ochii mei bulbucăți
aiurea.

Nu mă mișc. Începe să râdă.

— Pe
ea. La urma urmei, s-a omorât singură.

„Topul senilor *slasher*“, de Russell Thom, publicat în revista *Kue*
Morgue, august 2010

Se duce la camionetă și aruncă pușca pe scaunul din dreapta. Parcă ar fi un pasager, îmi zic eu prosteste. Pornește motorul. Acesta merge în gol vreun minut și eu mă gândesc că fata s-a răzgândit. Dar știu că e cu ochii la mine, așa că nu pot să întorc capul să mă uit.

Mă inundă un val nesfârșit de ușurare, atunci când aud zgomotul camionetei care pleacă, lăsând în urma-i un nor de praf alb. Mai stau nemișcată un minut și încerc să-mi adun creierii de pe jos. Mă întreb cine le va mai avertiza acum pe fetele de la Red Lake. Mă întreb dacă Dani a reușit totuși să ajungă până acolo și să le spună tuturor ce se întâmplă. Mă întreb dacă nu cumva va ajunge Steph înaintea ei și le va omorî pe toate. Zac aici și mă întreb cine ne va salva. Balta de sânge din jurul capului meu se face din ce în ce mai mare. Și mor

Abia acum înțeleg că fiica poate fi și amuzantă. Mie însămi îmi place la nebunie să mă dau în montagii rusești. Îmi place sentimentul acela de neliniște pe care îl am când mi se pune bara de protecție în față. ■ (Îmi place emoția puternică pe care o simt atunci când zbor cu viteză în sus și în jos. până când mi se pare că totul e scăpat de sub orice control, îmi place sentimentul copleșitor de ușurare de la sfârșit, când îmi dau seama că am rămas întreagă. Dar ce se poate spune despre aceia a căror distracție preferată este asasinarea femeilor? Gândiri-vă la asta.

Cum poate să fie amuzantă uciderea unor femei ?

—(PAUZĂ)----- *

Te duci la cinema ca să vezi thrillerul ăla nou. îți termini de mâncat popcornul. te duci să ieși cina. discuți cu prietenii despre răsturnările de situație din filmul abia vizionat. Te simți bine, pentru că ai ieșit în oraș și te-ai distrat. Însă pe femeia aceea nimeni nu o conduce acasă. Nimeni nu are grijă ca ea să fie în siguranță. Cadavrul ei rămâne pe ecranul din sala de cinema, în vreme ce toți ceilalți își văd mai departe de viețile lor. Haideți să ne gândim puțin ce înseamnă asta. Haideți să ne întrebăm de ce suntem așa. Haideți să ne întrebăm unde sreșim.

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXIII:

Renașterea

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Tropăria noastră prin tunsură. Ma izboesc de copaci. Urc îndârjită coasta muntelui

până încep să mă doară picioarele la fel
cum mă doare capul umflat și spart.

— Proasto! mă felicit eu.

Insă doar în gând, pentru că orice sunet
scos pe gură îmi torturează țeasta
sfărâmată. întregul meu univers se cațără
pe muntele ăsta, pas cu pas. Nu contează
cât de tare îmi urlă toți mușchii, nu
contează cât de tare mă arde pieptul,
fiindcă nu mă opresc. O să mă opresc
doar când o să mor. Iar asta s-ar putea să
se întâmple mai repede decât cred.

— Proasto, proasto, proasto! repet eu.

[^]
încă un pas.

Lumea toată se învâрте cu mine.

— Tâmpito care ești!

[^]
încă un pas.

— Proasto și tâmpito și cretino!

Cel mai greu lucru pe care l-am făcut
vreodată a fost să mă ridic în picioare în
popasul ăla. Durerea cumplită mă țintuia
la pământ. Nici măcar când am fost
înfipțată în coarnele alea de cerb nu m-a
durut atât de tare. Adrienne m-a convins

„Isăpăi seniler slashet”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morque, august 2010

să mă ridic de acolo. Numai ea putea s-o facă.

— De ce zăci aici, Lynnette? m-a întrebat ea, privindu-mă cum stau întinsă pe jos.

— Nu... nu pot..., i-am răspuns eu.

— Ba poți! m-a contrazis ea. Și știi de ce poți? Pentru că, dacă nu te ridici chiar acum, ar însemna că mi-am pierdut degeaba vremea cu tine. Ar însemna că am dat greș. Și eu nu dau greș. Am crescut într-o familie foarte exigentă, Lynnette, deci nu-mi pot permite să greșesc. Asa că, dacă tu ai să renunți, înseamnă că a dat chix și micuța și perfecta domnișoară Adrienne. Și crede-mă, mi-ar fi imposibil să mă împac cu așa ceva.

S-a așezat în genunchi lângă mine, am simțit cum mă apucă de subsuori, am simțit cum mi se îndoaie corpul așa cum nu-i normal să o facă un corp omenesc, mi-au scrâșnit tendoanele, mi s-au cutremurat mușchii. Apoi m-am pomenit că su

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2019

de tot lângă o baltă plină cu sângele meu. Și

am văzut că sunt singură.

Acum am să urc muntele ăsta chiar de-ar
fi să mor —' ceea ce-i foarte posibil, din
moment ce mă dor toate îngrozitor de
tare. Cad dintr- odată în genunchi și văd
că nu mai sunt copaci în jur și că stau pe
un covor de conuri de brad, la marginea
Taberei Red Lake. In cealaltă parte este
un panou mare din lemn de pin, care îmi
urează *Bun-venit!*, iar în spatele lui se
vede pajiștea întinsă și verde care duce la
cabana principală, făcută din bușteni care
scânteiază în crepusculul trandafiriu.

— Nu te-ai gândit că Billy Walker a ajuns
la mine înaintea ta, nu? o întreabă pe
Stephanie
creierul meu chinuit. Uite că si-a făcut
totuși

> î

treaba afurisita aia de plăcuță de titan din
capul meu, idioato!

N-am crezut niciodată că va veni o zi când
unul dintre frații Walker o să-mi salveze
viata.

î î

Dar, după ce Ricky mi-a spart jumătate
din c
din asta ca să mi-1 fixeze. Iar Stephanie

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Monique, august 2016

m-a pocnit exact în locul ăla cu pistolașul
luat de la mine. Rănile la cap te fac să
sângerezi ca un porc înjunghiat și o să-mi
fie teamă să mă uit în oglindă, dar bine
măcar că sunt în viață.

j

Insă mă doare. Of, Doamne, cât de tare
mă doare! Reușesc cu greu să mă ridic în
picioare și pornesc clătinându-mă spre
cabana principală. Parcă mi-am rupt
ambele glezne. Nu-mi iau nicio clipă ochii
de la cabană, așa că mă împiedic de
asfalt. Mă uit în jos și văd că mă aflu pe
aleea circulară din fața taberei și ridic din
nou ochii și încep să plâng.

— Nu-i cinstit așa, șoptesc. Nu-i cinstit.

In fata mea este camioneta mare si roșie
a lui

y

y

>

Dani. Portiera din dreptul volanului a
rămas deschisă și se lovește încet de
caroserie: *bang, bang, bang*. Și mi se
scurge toată voința din mine, pentru că
Stephanie a ajuns deja aici. Capul meu
este o cascadă urlătoare a durerii, poate
din cauza
armă.

— „Topul serialului *Slasher*”, de Russell Thornton, publicat în revista *Rare*
Morignue, august 2010

în zadar m-am chinuit eu să urc muntele,
chemându-mi moartea la fiecare pas.
Totul a fost în van, pentru că ea este deja
aici și au murit totii.
Mă sprijin de un SUV din parcare,
probabil că-i una dintre mașinile blindate
ale lui Marilyn. Dar evit să mă uit la
chipul meu oglindit în latura lui lucioasă.
Nu contează că am plăcuța aia de titan în
cap, pentru că Stephanie tot m-a rănit. Și
rana făcută de ea este ireparabilă.
Însă am să încerc s-o opresc, chiar dacă i-
a ucis pe toți. Pornesc schiopătând spre
cabana principală. Nu vreau să fac rău
nimănui, dar trebuie neapărat s-o
împiedic să mai omoare și alți oameni.
Încep să fac pași mai mari, ajung pe
iarbă, cabana se leagănă în fața ochilor
mei și am senzația că, în loc de cap, o
bulă de durere fioroasă îmi stă așezată pe
gât.
Reușesc cu greu să urc treptele, să merg
printre stâlpii din lemn de cedru încă
împrejuști de benzile galbene ale
poliției, care interzic intrarea în locul

unde a avut loc o crimă. îmi târâi
picioarele pe pridvorul din scânduri de
pin, deschid' ușa și intru.

Miroase puternic a lemn. Cele două etaje
de deasupra se sprijină pe bârne imense,
lustruite de vreme. Grinzile nu se mai văd
atât de bine, din cauza amurgului târziu.
Într-un capăt al holului mare se află un
semineu foarte înalt, din piatră naturală.
Deasupra este un mezanin. Cineva a lipit
peste tot fotografii cu Surorile
surâzătoare și „familiile” lor. Stâlpii de
susținere sunt acoperiți cu poze în care
femei se țin pe după umeri și râd cu toată
gura, dezvelindu-si dinții albi. Peste tot, în
penumbrele din jur, se văd doar fișe de
înscrisoare și panouri cu informații și
programe
trase la xerox și afișe care îți arată ce să
faci ca

să fii în siguranță. Nu-i destul că mă
doare capul de mor, acum mi se mai și
învârte ca naiba când mă uit la toate
astea

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

În fața mea este recepția. Un birou

circular, pe peretele de deasupra căruia
sunt montate niște litere din metal
îmbătrânit de vreme. Si literele
alea formează cuvintele *Toate suntem
Surori.*

Da, suntem Surori. Cu excepția lui
Stephanie. Ea nu este sora noastră. Ea nu
are ce căuta printre noi.

Unde-i toată lumea? Unde sunt Surorile
mele?

S-au ascuns? Și unde-i personalul? Au
închis

tabăra, după povestea cu Christophe
Volker,

dar tot trebuie să mai fi rămas câțiva
oameni

care să aibă grijă de locul ăsta. Măcar
opt, nu?

Sau zece? O șoaptă trece prin creierul
meu

zdruncinat și îmi spune că atât de multă
liniște

se face doar atunci când nu mai este
nimeni în

viață

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Două indicatoare în formă de săgeți

atârnă de o parte și de alta a recepției;
literele din sfoară de pe cea care arată
spre dreapta formează cuvântul *Bufet*, iar
cele de pe săgeata îndreptată spre stânga
mă trimit la *Sufrageria de pe terasă*.

Asta caut. Este aproape ora cinci. Lumea
se duce la masă.

Complet lipsită de orice apărare, pătrund
șchiopătând în labirintul Minotaurului,
după ce împing două uși batante făcute
din lemn brut și încă acoperit cu scoarță.
Ajung în cantină, unde văd scânduri mari
de pin înșiruite ordonat, aidoma unor
mese de autopsie. Lângă fiecare dintre
ele se află bănci goale. Din tavan atârnă
cu susul în jos o canoe. Iar întregul perete
din față este alcătuit din uși din sticlă,
care dau pe terasă. Singurul semn de
viață este amprenta unei mâini
însângerate pe unul dintre geamuri.

O tăbliță cu *Bar de salată/înghețată* se
leagănă ușor deasupra mormanului de
rufe de pe podea. Mă las pe vine, aud
cum îmi pocnesc genunchii și îmi dau
seama că nu-i deloc un morman de rufe,
ci cadavrul unei femei. O întorc cu fața în

sus. Nu i-a mai rămas prea mult din cap. Nici din față nu i-a rămas prea mult și din oasele și carnea ei terciuite se scurge sânge, formând băltoace pe jos. Mă întreb dacă era drăguță. Mă întreb dacă era fericită. Mă întreb cine au fost Surorile ei. Poartă un tricou cu sigla taberei, dar ecusonul cu numele din piept este acoperit cu materie organică. O șterg cu vârful degetului mare.

— îmi pare nespus de rău, Marcie, îi spun eu și nu cred că am spus vreodată un adevăr mai mare decât ăsta.

Mă uit în bucătărie, unde este încă un cadavru, și tot cu fața în jos. Tricoul pe care îl poartă e îmbibat de sânge. Mi se pare că ar fi un bărbat.

Deci Stephanie a trecut și pe aici.

Oare câți oameni au murit din cauză că
am >
avut încredere în ea?

Se aud niște păcăneli stinse într-un

peret

„Topul senilor *skisher*”, de Russell Fabin, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

direcția lor. Normal că o durere cumplită

îmi perforează tâmpilele. Văd o ușă de
debara bine închisă și o iau spre ea, dar
cu multă grijă, furișându-mă pe lângă
pereți, pentru că ușa aia are un gemuleț
și nu vreau să fiu observată de persoana
care s-ar putea să fie înăuntru. Mă împing
în ea. Nici nu se clintește, dar poate este
doar foarte grea. Mă încordez și mai
împing o dată. Acum se zguduie puțin în
zăvor. Și aud un scârțâit din cealaltă
parte. Dar de ce s-ar zăvorî Stephanie
într-o debara? Că doar își dorește să fie
afară,

ca să ucidă cât mai mulți oameni. Îmi
lipsește ochiul de gemulețul ăla.

E atât de beznă înăuntru, că trebuie să-mi
țin

palmele de-o parte și alta a feței, ca să
pot vedea cât de cât.

— Alo? șoptesc eu.

Sper din tot sufletul să nu mă fi auzit
nimeni altcineva din cabană. Lovesc ușor
în gemuleț cu un deget. Aud o altă
mișcă-

„Topul senilor s'asina” de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Te văd, zic eu.

Cine-i acolo se trage în spate și intră în
beznă.

— Ești rănită? o întreb eu.

— Lynnette?

Se aude o voce înăbușită, care iese pe la
mijlocul ușii, chiar în dreptul buricului
meu.

— Julia? Tu ești?

Aud cum se trage zăvorul. Cu coada
ochiului surprind o sclipire puternică și
las capul în jos și mi-1 întorc. Acum văd
un stol de păsări care- și iau zborul de pe
pajiștea de afară. Fâlfâie din aripi și
provoacă efectele acelea vizuale de
fulgere argintii. Julia iese din debara în
scaunul ei — model vechi, dar destul de
rezistent, cu roți mari, de teren, care stau
un pic înclinate în partea de sus. În
spatele ei sunt doi adolescenți paralizați
de frică și o femeie speriată, care pare
genul pasionat de excursii cu cortul.

— Trageți bine zăvorul în urma mea, le
spun. ~~Julia. O răsunătoare de oțel~~ când
nu mai e niciun pericol.

— „Topul senilor *skshox*”, de Russell Thor, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Cei trei o ascultă. Mă simt îngrozitor de dezamăgită că doar pe Julia am găsit-o și că mai am de căutat și că Stephanie încă mai bântuie pe aici, ucigând alți oameni.

— Ce dracu' se petrece? mă întreabă Julia.

— Stephanie face toate astea, îi răspund eu. Stephanie Fugate.

Fruntea Juliei se încrețește o clipă, apoi devine iar netedă.

— Fata de la Red Lake? Aia pe care ai răpit-o tu? Dumnezeu mare, Lynnette, nu te pricepi deloc la oameni! Fata asta umblă pe-aici cu mitraliera.

— Nu cred că are o mitralieră, spun eu, amintindu-mi de puștile din camioneta lui Dani.

— Bine, hai să stăm și să ne tot contrazicem în legătură cu arma pe care o are fata asta, despre care tu ți-ai imaginat că-i prietena ta, mă repede Julia. In timp ce ea îi omoară pe toți.

Simt un iunchi în croier și parcă mi vine să vomit.

— „Popul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Pure Morgue*, august 2010

— Arăți ca dracu', asa că te iert, zice ea.
N-avem semnal la telefoanele mobile, dar
e un telefon' fix la infirmerie. Hai să
încercăm să sunăm de acolo pe cineva.

— Unde sunt Heather și Marilyn?
murmur eu cu buzele amorțite.

— La lac, cu toată lumea, îmi spune ea.
Eu mam întors ca să-mi iau loțiunea de
plajă. Sunt vreo douăzeci de angajați ai
taberei, care participă la o slujbă de
pomenire pentru Adrienne.

Dar nu o mai ascult. Am încremenit. Din
locul în care sunt, pot să văd dincolo de
amprenta însângerată de pe geamul ușii,
dincolo de copacul din mijlocul pajiștii,
care mi-a blocat mai devreme vederea.
Cineva zace pe iarbă. Recunosc tricoul
din bumbac. Julia îmi urmărește privirea.

— Aia e...? începe ea.

— Ia-ți telefonul, îi spun. Mă duc eu după
Dani.

Vreau să ies, dar Julia ajunge înaintea
mea la

ușile

— Topul senilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Magazine*, august 2010

— Crezi că nu mă descurc pe scară? se

răstește ea la mine și mă ocolește cu
iuțeala fulgerului.

Când ajung afară, ea este deja la
marginea terasei. Se sprijină de spătarul
scaunului, se apucă cu mâna de
balustradă și se aruncă efectiv peste cele
trei trepte câte sunt până jos.

Rotile alea mari îi amortizează căderea.
încerc

să mă țin după ea.

— Mișcă-ți curu'! mă îndeamnă, pornind
cu viteză peste pajiște.

Mă doare cumplit capul când alerg, așa
că merg cât pot eu de repede. Și mă uit în
spate, cercetând împrejurimile, mă uit la
stânga, la dreapta, în față, în spate din
nou. Sunt doar câțiva copaci aici, în rest,
locul este complet expus. Oricine poate
trage din orice direcție. În dreapta, mai
departe, se află zona circulară unde se
organizează focurile de tabără. În fața
noastră este liziera. Aerul dintre
trunchiurile copacilor a căpătat deja

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

nuanța purpurie a apăsării cerului. Printre
copacii aceia sunt căbănitele, iar dincolo

de ele este lacul, unde alte douăzeci de
victime așteaptă apariția lui Stephanie.

Dani nu arată deloc bine. Picioarele îi
sunt

strâmbate în direcții diferite și deloc
normale.

Zace cu fața în țărână^{>>}. Are gura deschisă.
Mă

simt ușurată când observ că i se mișcă))
omoplații în sus și în jos. înseamnă că
încă mai respiră.

— Pune-mi-o în brațe, zice Julia. Trebuie
să ne întoarcem repede la cabană, ca să
sunăm după ajutor.

Nu sunt în stare.

— Stau să mă odihnesc un pic,
bolborosesc eu, făcându-i Juliei un semn
vag din mână.

Sunt mult prea istovită. Sunt pur și
simplu terminată. îmi vine să mă întind pe
jos și să nu mă mai ridic niciodată.

Trebuie neapărat să mă așez puțin. Mă
ghemuiesc, pentru că nu-mi dau seama

cum — „Topul senilor *slasher*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rize*
Morue, august 2016 înt
fără să mor de durere.

— Ce faci, Lynnette? strigă Julia la mine.
O aud ca de la foarte mare depărtare.
Trebuie să mă odihnesc.

— Ce faci, Lynnette? mă întreabă și
Adrienne.

Merge alături de mine pe pajiște. îmi put
hainele a praf de pușcă. Ea poartă jeanși
și un pulover alb.

— Nu vreau să mă împuște, îi spun eu.

— Și asta-i suficient pentru tine? mă
întreabă ea. Să continui să respiri și atâta
tot? Asta-i tot ce-i poți tu oferi lumii?

— Este un început, murmur eu, dorindu-
mi să nu mă mai facă să mă simt atât de
vinovată tot timpul.

Trebuie să ai grijă de sora ta, îmi spune
și mama, stând în picioare lângă mine, în
timp ce Gilly plânge în brațele ei.

— Eu nu am înțelepciunea lui Yoda, zice
Adrienne. Dar tu crezi că sora ta a murit
pentru ca tu să poți renunța la luptă?

Crezi că Tommy a murit pentru ca tu să
renunți atunci când situația devine prea
gravă, prea înfricoșătoare? Viata nu
înseamnă doar să

trăiești si atât.

— Taci odată, Adrienne! gem eu.

— Nu te-ai simți atât de vinovată, dacă nu ai ști că am dreptate, nu se lasă ea.

Gravitația învinge. Cad în fund pe iarbă. Șocul izbiturii îmi zguduie coloana. îmi arde sângele în cap. Pajiștea se transformă într-un carusel.

Văd departe de mine, lângă cabană, o gânganie neagră. Și gângania aia începe să alerge spre noi. Se face mai mare, din ce în ce mai mare.

îmi dau seama ce este: un om în echipament negru, cu o mască de gaze pe față. De spinare i se lovește un fel de pușcă automată. Dar în mâini ține un topor, la fel ca Ricky Walker.

— **Of, futu-i, futU'i, futU'i! exclamă Julia, aplecându-se în scaun și punând mâna pe Dani.**

Ne-a văzut. Nu știu cine este, dar acum grăbește și mai mult pasul, iar eu sunt atât
reuşesc să mă uit spre lizieră și îmi dau

(-- "Popul serial killer", de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

seama că nu-i prea departe.

Ai să reușești, mă încurajează Adrienne.

Mă ridic în picioare și lumea din jur se
mai învâрте o dată cu mine cu tot. Mă ia
cu leșin, mă cufund într-un ocean de
durere. Și mă rog să nu se fi schimbat
prea mult tabăra în ultimii zece ani.

Trebuie să ai grijă de sora ta, îmi repetă
mama.

O apuc de curea pe Dani și o ridic de pe
jos, încercând să nu dau atenție
pocnetelor pe care mi le fac toate oasele.
Li pun picioarele în poala Juliei și o țin eu
de subsuori.

— La cabane! strig eu sau poate doar mi
se pare.

Mi s-a răsculat stomacul, îmi pulsează
dureros creierul și mă împleticesc cât pot
eu de repede spre lizieră. Julia ține pasul
cu mine, împingând cu toată forța roțile
scaunului. Simt că-mi explodează capul la
fiecare pas. Am impresia că liziera se
leagănă în fața ochilor mei. Dar văd
printre trunchiuri spatele primei
cabane și o iau într-acolo.

— „Iopul senilor *Sissier*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2019

>

Aud un tăcănit în spate și aerul vibrează deasupra mea. Omul acela s-a oprit ca să tragă în noi. Sper că s-a oprit. Pentru că fiecare pas pe care-l facem ca să ne îndepărtăm de el ne duce tot mai aproape de un loc în care să fim în siguranță.

O văd pe Heather în față. În mână cu o sticlă verde de bere, iese gârbovită dintre copaci. Apare și Marilyn lângă ea. Poartă o rochie elegantă de vară și o pălărie mare de pai, perfecte pentru statutul ei social, dar mai puțin pentru situația actuală. Mai are și o geantă mare atârnată de umăr. Ii strig Juliei:

— Deschide usa cabanei!

— Care cabană? strigă și ea la mine. Aia din lemn ori aia cu multe geamuri?

Scot un zbieret strident și furios. Imediat mi-o

>

lasă mie pe Dani și o văd străbătând pajiștea în scaunul cu roțile, care fuge de parcă-i o mașină de tuns iarba, pusă la turație maximă. În

„Topul senilor *Slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

sfârșit, are încredere în mine. Ma clatin rău de

> ^
tot sub greutatea lui Dani, dar Marilyn se repede să mă ajute. își vâra capul sub celălalt braț și nu-i mai pasă de pălăria de pai care se rostogolește pe jos. Iar se aude un țăcănit din spate.

— Haide, Lynnette! îmi urlă Marilyn în ureche.

O târâm amândouă pe Dani, prin lumea care saltă în jurul meu. Toate mă dor, dar bine că intrăm printre copaci. O văd pe Julia făcând o răsucire de cascador cu scaunul, aproape răsturnându-se cu el. Prin nori groși de praf, reușește să se împingă în sus pe cele trei trepte de la intrarea în cabană, după care se izbește în ușă și o deschide. Cade de pe scaunul care rămâne într-o rână, cu o roată încă rotindu-se.

Heather urcă imediat după ea. Și eu găsesc cumva puterea să escaladez treptele alea și să intru. O târăsc pe Dani după mine, iar Marilyn trânteste ușa chiar în momentul în care Moartea se izbește în ea din cealaltă parte.

— „Topul senior *siasier*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— E din lemn! răcnește Julia de pe jos.

Marilyn scoate un geamăt înfundat, când vede cele șase ferestre mari de pe pereții din lemn — câte trei pe fiecare parte —, prin care intră lumina amurgului. Și ea și Julia se uită la

pereți, la podeaua crăpată, la ușa din scânduri. Însă doar eu am petrecut multă vreme aici, cu Adrienne. Doar eu cunosc locul acesta.

I-o pun pe Dani în brațe lui Marilyn și mă reped la patul din dreapta, mă las pe burtă, întind mâna, caut, mă rog. Acum ușa este lovită cu piciorul și se clatină în cadru.

Dau cu degetul peste o găurică din perete, chiar la capul patului. Așchiile îmi zdrelesc degetul și îmi jupoaie pielea, dar eu tot îl bag înăuntru și apăs butonul roșu din capăt.

Cabana se rupe în două. Marilyn zbiară. Heather își scapă berea pe jos. Julia își acoperă urechile, ca să nu mai audă urlet

Topul scriilor *slasher**, de Russel Thom, publicat în revista *Raze Morgue*, august 2016

Șase opritoare solide blochează ușa. De

deasupra fiecărei ferestre coboară
panouri din lemn, iar eu mă reped la ele,
năucă, lovindu-mă de marginea paturilor,
ca să apuc cu ambele mâini mânerele
duble și să trag cât mai repede obloanele
astea peste geamuri.

— Ajutați-mă! țip eu.

Marilyn trage două, eu trag patru. Când
se termină totul, mă îndoii de mijloc și îmi
vomit și fierea din mine.

— Tot lemn e! protestează Julia de pe jos.

Iar acum auzim cum pârâie mitraliera și
eu

recunosc sunetul acesta. Chiar și fără
ecoul de

pe strada mea din L.A., îmi dau seama că
este

aceelasi fel de armă care mi-a
transformat de)

curând apartamentul într-un poligon de
tragere.

S-a făcut întuneric în cabană. Ușa se
zgâlțâie în cadru, dar nu se vede nicio

spărt
Topul senilor "Săcher", de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

de geamuri sparte, dar obloanele doar

pendulează puțin în ritmul de step al
gloanțelor care le lovesc. Și rezistă.

— Cabanelé de refugiu, gâfâi eu. Le-a
construit Adrienne ca să mă simt în
siguranță înăuntru. Au obloane din metal.
Ușa și pereții au plăci din oțel între cele
de lemn. Sub podeaua din lemn s-a turnat
beton.

— Super! exclamă Heather.

Apoi se duce în dreptul ușii și răcnește:

— Să te fut, handicapatule!

Persoana de afară mai golește un
încărcător în usă. Auzim cu toatele
scrâșnetul gloanțelor.

— Acum suntem blocate aici, zice
Heather. Bravo, Lynne, foarte bun plan ai
avut!

— O să sunăm după ajutor, spun eu. Al
cui telefon are semnal?

— Al nimănui, răspunde Heather. Suntem
în budă, asta-i situația.

— Dani sângerează prea tare, ne spune
Julia, — „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2016 ui
Dani.

E plină de sânge proaspăt și pe haine, și pe mâini, și pe față.

— Deci suntem blocate într-o cameră de refugiu sau cabană de refugiu sau ce-o fi ea... și afară e un ucigaș cu o mitralieră și Dani o să moară și nu avem cum să sunăm după ajutor, conchide Heather. înseamnă că trebuie să vă salvez eu pe toate, prin puterile mele supraomenești. Se trânteste pe un pat, trage pătura peste ea și își vâără fața în pernă.

— Ce faci? Ai de gând să te culci? se miră Julia.

— Trebuie. Am o problemă de sănătate! se răstește Heather, care a închis deja ochii.

— O să sun la poliție, spune Marilyn. Vâără mâna în geanta aia uriașă de plajă și scoate de acolo un telefon care pare puțin mai gros și mai mare decât sunt telefoanele de acum.

— N-avem semnal, zice Heather, care evident că nu doarme.

— N-ai auzit de telefon prin satelit? ne întreabă Marilyn.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Magazine*, august 2010

Nu se mai aude nimic de afară. Nu știu
dacă

>
Monstrul ne pândește de cealaltă parte a
ușii sau dacă s-a dus spre lac. Nu știu
unde este Stephanie și nici ce face acum.
Nici măcar nu știu dacă Monstrul ăsta cu
mască de gaze este Stephanie. De unde
și-a făcut rost de tot echipamentul ăla?
Dar nu contează acum. Împing la o parte
unul dintre paturi.

— Nu mai face atâta zgomot, încerc să
dorm, mârâie Heather.

Imediat o aud vorbind pe Marilyn:

— Alo, as dori să denunț un atac cu arme
de

foc.

>
Bag două degete în altă gaură din perete.
Asta este mai aproape de podea. Apăs
butonul și se ridică un lambriu, în spatele
căruia se află un chepeng zăvorât.

— Ce naiba...? exclamă Julia.

— Pe malul lacului sunt douăzeci de
oameni de-ai lui Adrienne, spun eu.

— Nu

„Topul senilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Dar nici n-o bag în seamă. Trag zăvorul

și mă strecor în nisipul moale și rece de
sub cabană. Mă ridic în patru labe și le
spun:

— Trageți zăvorul după mine.

Apoi las capul în jos și încep să verific
locul.

Mi se pare destul de clară raza firavă de
lumină dintre fundația cabanei și sol:
adică nu se văd

nici picioare în pantaloni negri soldățești,
nici bocanci. Mă târăsc prin țărână spre
partea din față a cabanei. Aud în spate
pocnetul zăvorului de la chepeng. Bravo,
fetelor!

Ies aproape pe burtă de acolo, că nu mă
mai țin genunchii. Mă ridic cu greu în
picioare. Totul se învâрте în jurul meu —
și copacii, și cabana. Și văd multe pete
negre. Dar mai văd și o lumină printre
copacii din față mea și îmi dau seama că
în direcția aia e lacul. Ucigașul n-avea
cum să ajungă deja acolo. Ar fi trebuit să
ocolască încă trei rânduri de cabane,
plus — **„Topul senior *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2019** cul,
plus sauna.

Arunc o privire în spate și văd fațada din lemn a cabanei, plină de crăpături prin care se distinge oțelul galvanizat cu cicatricele negre lăsate de gloanțe. O iau la fugă spre stânga, în direcția paralelă cu lacul. Mă împleticesc, îmi recapăt echilibrul, alerg din nou. Când ajung la capătul șirului de cabane, îmi duc mâinile căuș la gură, trag aer în plămânii mei betegiți și răcnesc cu toată puterea pe care o mai am în mine:

— Stephanie! N-am murit încă! Pe mine mă vrei! Prinde-mă dacă poți!

Aud cum se propagă ecoul strigătelor mele printre copaci. Gâfâi rău de tot. Văd puncte negre în fața ochilor. Și unul dintre punctele astea se repede dinadins spre mine și îl văd cum se pune într-un genunchi și mai văd cum sar scântei de pe umărul lui. Un roi de scântei, ca un roi de albine care năvălesc asupra mea.

Mă întorc și fug.
Deslusesc conturul hambarului de wellness în

-- „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

fața mea, un perete mare și roșu din lemn, cu vârfuri cioplite în ambele părți,

care seamănă cu niște sprâncene ridicate a mirare. După cabana principală, asta este cea mai mare clădire din tabără. A fost construită în anii nouăzeci, când Adrienne a preluat locul, înăuntru sunt cabinete de psihoterapie, cabinete de medicină narativă, studiouri de terapie prin artă. Multe încăperi, multe uși, un adevărat labirint, în care mă pot strecura și-l pot face să se rătăcească pe Monstrul care mă urmărește. îl pot face să se înfurie și mai rău, îl pot face să piardă timpul degeaba, să se concentreze doar asupra mea, nu asupra celor douăzeci de ținte ușoare de pe malul lacului. îl voi atrage printr-o parte, apoi îl voi ademeni prin studiourile din capătul primului etaj, unde există un spațiu gol în pereți. Ca un joc de-a v-ați ascunselea, iar până când următorul meu se va sătura și va renunța, poliția va fi ajuns deja aici.

Ajung la ușile din sticlă și întind mâinile să le împing. Dar abia când mă prăbușesc prin ele într-o ploaie de cioburi de sticlă și așchii de sticlă, — „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010 (mult prea târziu) că nu se deschid spre

înăuntru, ci înspre afară. Așa că mă
împiedic de pragul înalt, trec prin geam și
cad în patru labe pe podeaua holului de la
intrare.

Toate mă dor. Mi se învâрте capul.

înăuntru miroase a lămâită și a
scorțișoară. Poate că

susurul suav al fântânii *fengshui* din colț
mi-ar mai reduce durerea din teastă, dacă
n-as fi fost

împușcată în cap de curând. O scară
suspendată duce la etaj, iar prin
luminatorul de sus pătrund culorile palide
ale înserării. Pe un perete stă scris cu o
caligrafie frumoasă:

Câteodată nu ne mai rămân decât o
dorință și o
speranță.

Și chiar acum bubuie aerul în spatele meu
și gloanțele se înfig și în dorință, și în
speranță. Cu un efort aproape
supraomenesc, reușesc să mă ridic în
picioare. Dar nu mai am timp.

Urmă
scara este mult prea la vedere. Mă

„Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

iar

împleticesc spre dreapta și dau buzna în primul studio.

Abia dacă apuc să închid ușa după mine, când cineva se izbește de ea cu toată puterea, mai s-o scoată din balamale. Dar mă împing și eu în ușă și izbutesc s-o țin închisă. O clipă nu se mai aude nimic din cealaltă parte, dar apoi lama unui topor intră prin lemn, aproape retezându-mi mâna stângă. O iau repede de acolo și trag zăvorul. Moartea continuă să facă ușa bucăți. Aud un sunet vag, pe lângă bubuiturile de topor. Sunt suspinele mele. Ușa se sfărâmă prea repede. Am impresia că nu m-am gândit bine. Hambarul de wellness este construit din speranțe și visuri, nu din oțel galvanizat și beton armat.

Ușa sare din țâțâni, aproape luându-mă și pe mine cu ea. O rup la fugă. îmi pulsează sângele în cap, mi se împăienjenesc ochii. Ceva îmi retează picioarele și cad. Văd în peretele de oglinzi că m-am împiedicat de o mir-

- „Topul senilor slăbiți”, de Russell Thoen, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

sperietoarea aia de ciori acoperită de

sânge?

Mă întorc, mă ridic, trag un șut în mingea care se ridică de pe podea și țâșnește drept în ușa distrusă și în cel care a tras. Acesta cade, scapă arma din mână, iar peretele din oglinzi plesnește, formând o mulțime de triunghiuri și cercuri argintii din care curg cioburi.

Toate studiourile de aici au câte două uși, așa că mă reped prin următoarea și mă pomenesc într-o lume de sunete. Dărâm o vitrină cu cristale terapeutice, mă izbesc cu șoldul de o masă de masaj. Sunetele astea fantomatice, venite de nicăieri și de pretutindeni, mă împresoară în glissando de harpe, în vibrato de clopote — dezvăluind frânturi din misterele vieții. Mă poticnesc în covorașele de yoga, dar dureroasa muzică a solidarității mă ajută să mă țin pe picioare și încercă să mă ducă de aici. Reușesc să ajung la următoarea ușă tocmai când apare și omul cu mitraliera, în zgomot de cioburi strivi-

Topul senilor *său**, de Füssel Thon, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Următorul studio are forma literei L și

este cel de terapie prin muzică. Omul cu arma s-a apropiat mult prea mult, așa că trebuie să fug în continuare. Trage după mine și se aude o explozie de xilofoane, și urlete de cimbale, și gloanțele sfărâmă un set de tobe, și chitarele de alături se vaită prelung, aruncând în aer mii de așchii de molid.

Dau coltul de la L și îmi alunecă brusc picioarele și parcă mi se crapă creierul drept în mijloc, atunci când cad și mă lovesc tare de podea cu un umăr. Mă ridic și o iau iarăși la fugă. Însă îmi dau seama că planul meu a eșuat. Nu am cum să scap de el. Este mult prea aproape. Pentru că nu mai știu ce să fac, îmi proptesc tălpile în mochetă, îmi iau elan și mă reped la ușa din față. Nu mai am niciun plan. Dar, stai așa, poate că am. *Trebuie să ai grijă de sora ta, o aud pe mama printre vaietele stridente ale lui Gilly.*

Da, eu sunt momeala. Eu sunt cea care-1 atrage. „Topul senior *skier*”, de Russell Thom, publicat în revista *Ride* *Morgue*, august 2010 prada ușoară.

Nu trebuie decât să-l țin aici și să le dau

celorlalte timp să scape. Nu trebuie decât să încerc să-l încetinesc cât mai mult posibil.

Da, Adrienne avea dreptate: viața înseamnă mult mai mult decât simpla existență.

Ușa se deschide brusc și mă izbește drept în frunte. Mă pomenesc într-o cameră lungă, plină cu flamuri roz și albe și cu baloane umplute cu heliu, toate în culorile preferate ale lui Adrienne. Mai sunt aici și briose și sucuri și, la vederea lor, am senzația că m-am întors în timp. Sunt în clasa întâi și, cu toate că o parte din mintea mea știe prea bine că toate astea au rămas de la comemorarea lui Adrienne, o altă parte din mine a redevenit o fetiță care aleargă de colo până colo și țipă fericită: *Fug ca un iepuraș,, mami!*

Cel care mă urmărește este în spatele
meu, este prea aproape. Și gloanțele
trase de el transformă în confetti și
baloane

după care intră în peretele opus, pe care

sunt pictate simboluri tribale. Iar eu devin personificarea tuturor fetelor care au fugit vreodată de un om înarmat, personificarea tuturor fetelor care au fugit vreodată de frica morții, personificarea tuturor fetelor care au încercat vreodată să se refugieze în locuri unde știau că ar trebui să fie în siguranță. Năvălesc în următoarea cameră și acum sunt Julia, care aleargă prin dormitorul de la internat. Acum sunt Heather, care aleargă pe coridoarele de la liceu. Sunt Marilyn, care fuge să se salveze prin după-amiaza fierbinte din Texas. Sunt Dani, care aleargă pe coridoarele spitalului. Sunt Adrienne, care fuge prin tabăra asta — tabără unde mereu va alerga zbierând o fată, încercând să se salveze. Și sunt Lynnette, care sa hotărât totuși s-o ia la fugă, ca să nu fie prinsă. Și nu mă prinde, pentru că acum sunt la fel de iute cât noi toate la un loc, sunt mai iute decât Billy Walker, mai iute decât Strigoii, mai iute decât întreaga familie Volke — Topul senilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Fue Morgue*, august 2010 e. Mă forțez cât pot eu de tare, alerg al

naibii de
repede, simt cum mi se zgâlțâie capul.
Da, asta
este, asta-i ultima mea cursă. Mă izbesc
în usa
din lemn, o deschid și pătrund în
atmosfera
umedă, cu miros de clor, a studioului de
aquaterapie. Poate aș izbuti să-l
ademenesc pe
cel care mă urmărește într-unul dintre
bazinele
astea din pardoseală, poate aș reuși să-l
împing
înăuntru, iar echipamentul ăla greu de pe
el să-
1 tragă la fund. Însă a ajuns deja în
pragul ușii,
pe care nici nu mai am vreme să i-o
trântesc în
nas. Dă cu cotul în ea și o deschide. Tine
arma
ridicată. Și eu cad pe burtă și mă înțepă
în pelvis țevile din metal de la scara
piscinei, și îmi cade din piept în apă
călduță, și îl scot de acolo, și mă târâi

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

șchiopătând spre cealaltă parte a
camerei, cât pot eu de repede. Vreau să
ajung la cele trei uși de acolo, pentru că
doar pe acolo mai pot scăpa.

Atât de tare mă doare capul, că nu mai
văd aproape nimic. Ușa din dreapta este
în fața mea și, dacă intru pe acolo, sunt în
siguranță. Dacă trec prin fereastra din
partea opusă și ajung afară, o să reușesc
să mă ascund în pădure. Dacă rămân
înăuntru, sunt pierdută. Nu există niciun
alt geam. Nu există nicio altă
usă.

>

Intru într-un cabinet individual de
hidroterapie, cu plăci de gresie pe pereți
și pardoseală. Înăuntru, doar o cadă mare
și albă, o toaletă, o chiuvetă și o masă de
masaj. Iar ușa se deschide brusc în
spatele meu și mă împinge cu putere și eu
mă poticnesc, mă împleticesc, îmi zboară
picioarele de sub mine, mă izbesc de cadă
și mă dau peste cap și cad în ea și o văd
pe mama cu Gilly plângându-i în brațe.

închi — „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morgue, august 2016 ru
pe căptușeala pleoapelor, pentru că nu

vreau să mor. Ii deschid și simt că parcă
am mii de cioburi înfipite în creier și
Moartea stă' aplecată peste cadă și este
uriașă.

Moartea își ține arma ațintită asupra mea.
Este un pistol semiautomat TEC-9, cum
vezi în jocurile alea video după care sunt
înnebuniți puștii din ziua de azi.

Excelentă armă, dar deloc potrivită
pentru distanța asta. Moartea poartă
echipament militar negru, cu multe curele
și centuri și buzunare mari și cu multe
alte aiureli despre care toți puștii din ziua
de azi cred că le-ar da mai multă forță.

Masca de

gaze îi acoperă fața. Mănușile îi acoperă
mâinile. Pe cap are o cască neagră. Toate
astea reprezintă o încercare a Morții de a
compensa sentimentul de gol interior
care o macină. Din reflex, mă uit și la
picioare.

Si văd... bocanci militari Under Armour.
Si mi

se aprinde becul.

— „Iopul senilor *siasner*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Skye?

Dar unde-i Stephanie? Il ajută? O ajută el
pe
ea? E moartă? M-am înșelat din nou si ea
este

totuși o altă Supraviețuitoare trecută pe
răbojul lui?

Prin mască i se aude răsuflarea hârâită.
Spune ceva, dar masca îi înăbușă vorbele.
Si totuși, eu reusesc să le deslusesc si mi
se scurge toată
vlaga din trup.

— Ai să mori singură și n-o să-i pese
nimănui.

Mama o strânge pe Gilly în brațe.
Trebuie să ai grijă de Surorile tale. Nici
măcar asta n-am fost în stare să fac.
Iartă-mă, Gilly. Iertați-mă, doamnă
doctor Carol. Iertati-mă, mamă si tată.
Iertați-mă, Mike si Liz. Iartă-mă, Supra.
Iertați- mă toate.

îmi pare nespus de rău că nu mai sunt în
stare să mă lupt.

Skye ridică arma.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Iartă-mă, Adrienne.

Skye îndreaptă arma spre capul meu.
Gura țevii este o gaură neagră, atât de
mare, încât ar putea să înghită întreaga
lume.

Și, apărând de nicăieri, în mâini cu
capacul greu din porțelan al rezervorului
toaletei, Heather se năpustește asupra
lui. Îi lovește cu putere în ceafa. În urma
impactului, capacul se sparge în mii de
cioburi ascuțite care îmi înțepă fața.
Trupul lui Skye se îndoaie într-o direcție,
capul lui se îndoaie în alta. Se lovește în
cădere de marginea căzii. Nu se mai
ridică.

Câteva secunde nu se aud decât găfâielile
mele
și ale lui Heather.

— Unde-s celelalte? reușesc eu să bâigui
în cele din urmă.

— În cabană, răspunde Heather. încuiate.

N-are niciun sens.

Și tu cum ai ajuns aici?

Cu tot găfâitul, Heather izbuteste să

schiteze un plan de război.

— Cum ți-am mai zis, mă pricep la niște

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue* august 2010

chestii pe care tu nu le-ai înțelege
niciodată.

I-am văzut camera recreată în muzeul lui
Chrissy, așa că nu mai am nicio îndoială.

Mă ridic din cadă, în vreme ce Heather se
apleacă și începe să desfacă masca și
casca lui Skye.

— Mai trăiește?

— Oarecum, spune ea.

Îi scoate casca și-i dă jos masca de gaze.
Tânărul s-a vopsit cu negru în jurul
ochilor, are părul leoarcă de transpirație,
îi se mișcă pleoapele. Și, da, Skye este.

Probabil că ne-a urât îngrozitor de mult
pe toate.

Heather se ridică și îi trage un șut
puternic în testicule. Trupul lui Skye se
zguduie ca un sac plin cu rufe murdare.

— N-ar trebui să-l mișcăm, spune

Heather, accentuând fiecare cuvânt prin
câte un alt șut în zona sensibilă a

tânărului. În niciun caz. Nu. Trebuie. Să
facă.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Lezumi. La marea. Spinn.

Fac un pas către ea și mă apucă o
amețeală cumplită. Mă țin de umărul ei ca
să-mi recapăt echilibrul.

— încetează! îi spun eu. Ia-i arma!

Se apleacă și o ridică de pe jos, după care
îi proptește țeava în pieptul lui, uitându-
se prin cătare la Monstrul întins pe
pardoseala din gresie a acestei băi
ecologice.

— Oprește-te, Heather! repet eu. Este fiul
ei.

Nu pare să mă audă. Stăm nemișcate
câteva secunde, care mie mi se par
extrem de lungi. în cele din urmă, lasă
arma în jos și o aruncă în cadă.

Zăngănitul metalului pe porțelan mi se
pare de-a dreptul asurzitor.

— Dă-1 naibii, da?

— Dă-1 naibii! o aprob eu. Astăzi nu mai
moare nimeni.

— Vai, ce frumos! exclamă Stephanie din
pragul ușii.

Heat — **Popul șerilor *slasher**, de Russell Thom, publicat în revista *Pue Morgue*, august 2010** anie
și-a proptit arma în ceafa ei. Dacă trage,

glonțul ar străbate gâtul lui Heather și mi-ar intra în ochi. Fata stă nemișcată, cu capătul puștii rezemat de umăr, cu obrazul lipit de pat și sprijinind țeava cu mâna stângă. Pare că se pregătește să simtă reculul. Heather e cu spatele la ea, eu sunt în fața lui Heather, trupul lui Skye ocupă jumătate din cameră și nu avem pe unde să fugim.

— Asta a fost a doua oară când ai scăpat făcând pe moarta, îmi zice Steph. Cum de reușești?

> >

— Am o plăcuță metalică în craniu, îi mărturisesc eu.

— Rahat! murmură ea. Să-ți spun sincer, abia dacă mi-am aruncat ochii pe pagina ta de Wikipedia. Nu mă interesează neputincioasele care nu fac altceva decât să se victimizeze. Inșă putoarea asta drogată e cu totul altceva.

— Superfan de căcat! exclamă Heather.

— Cum zici tu, mămăiță, râde Stephanie.

Eu și

— „Popul senilor slasheri*”, de Russell Thor, publicat în revista *Raze Morgue*, august 2010

săptămâni bune, ca pe niște șobolani într-

un labirint. Și acum o să vă împușcăm pe
toate cât ai zice
pește. Nici n-averi cu ce vă lăuda, babe
proaste
ce sunteți! Toată treaba asta a fost la fel
de
interesantă ca o băsină umedă.

Mă blochez pe cuvintele „iubitul meu“.

— Skye este...? încep eu.

— Ne-am cunoscut online, spune ea. N
-o să vă mai țină nimeni minte după ce
se termină toată treaba asta. Nu sunteți
decât niște

amărâte. Skye și cu mine o să fim
adevărații

eroi. Ani de zile de acum înainte se va tot
vorbi

despre crezul nostru, pe care ni l-am
afirmat

aici și acum. Voi nu sunteți decât
niște)))

rămășițe fără valoare ale trecutului și noi
am

venit — „Topul scrierilor *slasher*“, de Russell Thom, publicat în revista *Raze*
Morgue, august 2013 uie

să încetăm să ne tot agățăm de trecut.

— Ascultă, fetiço, ori apeşi pe trăgaci, ori taci dracu' din gură! o repede Heather. Mă plictiseşti mai rău decât ultimul amorez pe care l-am avut.

Insă eu îi văd expresia de pe chip şi doar tonul îi este plin de curaj.

Stephanie zâmbeşte şi zice:

— Bine.

Trebuie s-o fac să vorbească în continuare.

— Ai făcut toate astea doar ca să ajungi celebră? o întreb eu. Ai omorât totii oamenii

ăştia doar ca să apar^y la televizor?

— Ce poate fi mai important decât asta? se miră Stephanie.

Acum îmi aduc aminte de dosarul pe care l-am găsit acasă la doamna doctor Carol, cel cu poza lui Stephanie. Şi înţeleg cum a descoperit-o Skye.

— El te-a contactat, nu-i asa? o întreb eu.

— N-ai tu timp să asculţi povestea

noast — „Topul serilor *Glasgow*“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— El te-a manipulat, continui eu. Ți-a

spus că suntem rele și perfide, pentru că
își urăște mama, și pe urmă te-a spălat pe
creier ca să te poată manevra.

— Nici măcar pe aproape nu ești, zice ea.
Dar îmi dau seama că o deranjează ideea
că ar fi doar o unealtă, nu creierul.

— Ce faci tu n-are nicio legătură cu
emanciparea femeilor, spun eu, cuprinsă
deja de panică. Ești marioneta lui Skye.
La proces, avocatul tău va invoca
șantajul emoțional. Va spune că nu ai
fost responsabilă pentru faptele
tale. Că bărbatul ți-a spus mereu ce să
faci. Și vei fi considerată doar o altă
victimă a unui mascul puternic și
manipulator.

— Nu încerca să mă protesti, Lynnette,
că nu ține. Suntem egali. Așa
funcționează dragostea în zilele noastre.

— Adică tu crezi că toată povestea asta
are vreo legătură cu tine și cu Skye? Are
legătură doar cu el și cu maică-sa. In
mintea lui de psihopat, care a făcut o

obses
un fel de noră jalnică și vrednică de

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue* august 2010

dispreț, doar o notă de subsol în dosarul
lui de caz. Noi o să avem parte de
comemorări, noi vom fi eroinele, el va fi
adulat pe internet de
câțiva băietei nefericiți. Inșă tu... tu nu te
> >)
încadrezi nicăieri. Vei fi uitată într-o
fracțiune de secundă, pentru că tot ce ai
făcut tu a fost să te conformezi, să te arăți
docilă și să apeși pe trăgaci atunci când
îți ordona iubițelul.

— Dmte dracului! spune ea.

— Știi că am dreptate, zic eu. Poți
schimba totul doar dacă îl omori și pe el.

Fac o pauză ca să înțeleagă bine ce
urmează să spun.

N-a murit încă.

Heather își mișcă înnebunită ochii de la
) ?

dreapta la stânga și de la stânga la
dreapta — nu, nu, nu! Si buzele ei
formează cuvântul ăsta. Știe ce fac și vrea
să mă oprească. Dar eu nu o bag în
seamă.

— A fost ~~levit niteles cam tare atâtea tot,~~
îi explic eu lui Stephanie, privind spre

„Totul serilor *Slasher*”, de Russel Thom, publicat în revista *Que
Morgue*, august 2010

dreapta, unde zace Skye. Sunt convinsă că l-ai putea scăpa de chinuri rară niciun pic de efort. Iar gestul ăsta ar reprezenta cu adevărat o afirmare a crezului tău.

Nu mai pot da înapoi. Și, pentru prima dată după mulți ani de zile, nu îmi mai este deloc teamă.

Stephanie aruncă o privire spre Skye. Acum e momentul — altul nu va mai fi. Sper să mă mișc foarte repede.

Totul se petrece instantaneu. Mă las pe vine și mă strecor pe lângă Heather. Apoi fac un salt în sus și înainte, fără să-mi mai pese de durerea fioroasă din cap. Ridic fulgerător un braț și împing într-o parte țeava puștii — exact așa cum am văzut-o pe Dani făcând mai devreme. Se aude un bubuit puternic, ca de explozie. Și mie parcă mi-a luat foc mâna și îmi arde palma de la țeava puștii și am senzația că mi-am

fracturat umărul și întreaga încăpere se umple cu fum cenușiu și înecăcios de pușcă

— „Topul senilor *slasher*”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2019

Mă reped la Stephanie. Mă izbesc cu

capul de
cadrul ușii când o dobor și mă doare atât
de
tare, că aproape îmi pierd cunoștința. Dar
nu chiar de tot, pentru că încă mai țin
minte că trebuie să mă arunc pe ea cu
toată greutatea. Aud cum îi iese tot aerul
din plămâni atunci când ne prăbușim pe
beton — cu mine deasupra și cu pușca
fierbinte între noi.

Și zăcem așa pe pragul ușii de la
cabinetul de hidroterapie. Și eu nu mai
am pic de vlagă în mine și nu mai pot s-o
lovesc sau s-o înjunghii cu ceva (habar n-
am cu ce) sau s-o împușc cu altceva (dar
pistolul semiautomat este blocat între
noi). Așa că îmi pun și brațele și
picioarele în jurul ei și o țin cât pot eu de
strâns.

Stephanie se zbate și se zvârcolește și
zbiară și
se luptă. Încearcă să aj ungă cu degetul
pe trăgaci. Dar nu este decât o copilă, așa
că reușesc s-o țin lipită de gresia de pe
jos.

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

O

strâng și mai tare și o imobilizez. Cu
(bărbia bărbia mea plină de tăieturi și
de vânătăi) o apăs în creștetul
capului. Și o apăs tare de tot, până
reșesc să id lipesc de podea. Atât de
aproape ne sunt acum buzele, de zici
că am dori să ne pupăm dragăstos.

Scuipă și urlă și zbiară, dar n-are
scăpare. Durează ceva vreme, dar
înțelege și ea asta până la urmă. Așa
că se apucă să-mi zbiere în ureche
atât de tare că parcă mi se pune
ceața pe creier.

La un moment dat reșesc să pricep
ce-mi spune.

— Omoară-mă! răcnește ea. Omoară-
mă!

Omoară-mă! Omoară-mă!

Și vine momentul când mă trag de pe
ea. Deja l-au legat pe Skye. Acum
Marilyn și Heather îi leagă mâinile și
lui Stephanie. O târăsc amândouă în
cealaltă parte a încăperii, dar ea stă
tot cu ochii ațintiți asupra mea.

„Popul senilor *Slasher*”, de Russell T. Smith, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

— Ar fi trebuit să mă omori, idioato!
strigă ea.

r '

Data: 13.02.2009

Sunt epuizată. Am făcut numai rău în jur. Mă încercă dureri noi și cumplite.

— O să fii judecată, gâfâi eu. O să mergi la pușcărie.

— Du-te-n pizda mă-tii! scrâșnește ea. O să scap și de-acolo!

Asa de tare m-am săturat de tot, de toate atacurile si de amenințările astea si de toată

această litanie interminabilă a fricii care a fost viața mea de până acum.

— Ba nu, n-o să scapi. Nu ești chiar atât de deșteaptă.

**E-mail trimis de Stephanie Fugate lui Skve Elliott,
proba acuzării 137-A**

Data: 13.02.2009

Mai bine să trăiască. Să trăiască și ea și Skye. Să trăiască amândoi și să priceapă cât de inutile, cât de nesemnificative au fost toate crimele lor. Stephanie a ucis mulți oameni, dar știți ce? Lumea, așa refractară și încăpățânată cum este, tot va merge mai departe.

Nu moartea este cel mai important lucru. Ea nu este decât semnul de punctuație de la sfârșitul vieții. Contează doar ce s-a întâmplat înainte. Oamenii nici nu bagă în seamă semnele de punctuație. Astea nici măcar nu au conținut.

**E-mail trimis de Stephanie Fugate lui Skve Elliott,
proba acuzării 137-A**

Expeditor: Stephanie Fugate,
5tephSlays@live.com

Destinatar: Slcye Elliott,
SkEHraiser@hotmail.com

Subiect: SIN-ER-GIE
~~Data: 13.02.2007~~

„Sunt urmărită de un ucigaș neobișnuit de lent, cu o armă ridicola și nepotrivită. O cange! O macetă! Un băț de frigărui! Tâmpeniile astea n-au nicio valoare pe lângă o pușcă automată. Cretinii ăștia își imaginează că sunt mari și tari doar până când dau nas în nas cu o armă de foc adevărată. Toate căcaturile astea învechite sunt bune doar pentru babe și bebeluși. Noi putem să introducem tactici moderne în lupta cu cuțitele.

ATAC CU ARMĂ DE FOC ÎNTR-O ȘCOALĂ + SCENARIU SLASHER =
SINERGIE

**E-mail trimis de Stephanie Fugate lui Skve Elliott,
proba acuzării 137-A**

Nu-mî pasă de reputația Iar - odată ce o să ajungă în bătaia armelor noastre și o să opăsăm pe trăgaci, n-o să mai fie decot niște pizde smiorcăite. Ce Supraviețuitoare? Niște băbăciuni umflate cu pompa, prea mult băgate în seamă și care nu s-au confruntat decât cu niște idioți împiedicați, care habar n-au ce-i ăla asasinat în masă.

GRUPUL DE SPRIJIN AL

137-A

SUPRAVIEȚUITOARELOR XXIV:

Un nou început

Un delfin cromat face salturi prin undele ultraviolete.

Trei elefanți roz și rotofei stau braț la braț, dansează și strigă: *Bine ați venit în vizită!*

Uneori, cel mai mic pas poate marca începutul celor mai importante călătorii ale vieții, declară două picioare încălțate cu teniși uzați.

Pentru mine e chestia asta. Deocamdată doar pași mici mai pot să fac.

Noua plăcuță din capul meu nu a declanșat alarma, atunci când m-au pus să trec prin detectorul de metale, pentru că este făcută dintr-un polimer de uz chirurgical; însă a durat mult timp să-mi scaneze bastonul și mi-au confiscat flaconul cu Tylenol — chestie nasoală,

pentru că simt că iar mă apucă durerea
de cap. M-au percheziționat și m-au pipăit
pe toate părțile. Când în sfârșit mi-au dat
voie să intru
în Centrul de Corecție și Reabilitare din
California, mă simțeam ca de nouăzeci de
ani.

Rana de glonț de la cap s-a dovedit a fi un
tratament miraculos împotriva atacurilor
de panică. Când m-am trezit la spital,
Julia mi-a spus că am fost inconștientă
trei zile, timp în care mi s-a redus
umflătura din creier. M-am așteptat să mi
se blocheze plămânii sau gâtul, dar tot ce
s-a întâmplat a fost o ușoară accelerare a
pulsului. Cred că trupul meu și-a dat
seama că, dacă Stephanie și Skye ar fi
avut un complice, probabil că aș fi fost
deja moartă. Nici acum nu mă simt în
siguranță, dar, pentru prima oară de la
vârsta de șaisprezece ani, nu-mi mai este
teamă chiar tot timpul.

— Voi sunteți toate bine? am întrebat-o pe
Julia când m-am trezit a doua oară.

Ea a început să-mi spună ceva cu prea

multe cuvinte si mi-am pierdut iarăși
cunoștința.

în rezerva mea televizorul stătea în
permanență deschis; și treceau pe la mine
mulți oameni, care-mi spuneau lucruri pe
care nu le puteam înțelege, pentru că
aveam doar scurte perioade când eram
conștientă, dar și atunci parcă pluteam pe
valuri mari de analgezice.

în puținele momente de luciditate, mă
uitam la televizor, la avocatul lui Skye.
Ținea zilnic câte o conferință de presă, în
care citea pasaje lungi din declarațiile
clientului său. S-a dovedit că tipul este un
important activist pentru drepturile
bărbatului în societatea contemporană,
iar planul lui este să susțină că Skye ar fi
fost victima unei conspirații feministe
scăpate de sub control. Ura lui Skye este
amplificată iar și iar pe tot Internetul.
Cred că doamnei doctor Carol i-ar fi fost
mai ușor dacă o lăsam pe Heather să-l
împuște.

Si din nou am devenit celebre. Atât de
celebre

încât, la externare, m-au așteptat în fața
spitalului doi agenți de pază trimiși de
Marilyn cu o mașină. Pe parcursul
drumului, am purtat o conversație foarte
amuzantă despre metoda folosită de unul
dintre ei ca să mă imobilizeze atunci când
am intrat în curtea lui Marilyn. Și mi-a
promis că, atunci când voi putea să merg
din nou, o să mă învețe cum se face.

Apartamentul meu era considerat „probă
la dosar”, iar proprietarul m-a dat în
judecată pentru daune de zeci de mii de
dolari. N-aveam unde să mă duc, n-
aveam nicio viață la care să mă întorc. Tot
ce aveam era un sir nesfârșit de oameni
care voiau să mă ducă în studiourile lor
de televiziune, „Ca să-ți spui povestea”. Și
mai voiau să afle „Cum te simți?”

Dar nu mă întreabă nimeni cum mă simt
acum, când mă aflu în sala de vizită a
Centrului de Corecție și mă uit la pereții
acoperiți cu fresce și afișe inspiraționale
desenate de mâini nepricepute. Dacă m-
ar întreba, aș răspunde că mă doare falca
și că mă mănâncă îngrozitor de tare
scalpul din jurul noii plăcuțe și că simt că

o să mă apuce o migrenă urâtă. Și le-aș
mai spune că am început să cred că am
făcut o greșală venind aici.

Marilyn apare înaintea să apuc să mă
răzgândesc și să plec. Vizitatorii nu au
voie să poarte prea multe bijuterii; îți este
permis să ai doar un
colier și un inel. Și rochiile fără bretele
sunt

> >

interzise, la fel și culorile portocaliu, bej,
bleu și verde. Dar ai voie cu pălărie de
soare, așa că Marilyn ține în mână una
enormă și albă.

Primesc câte un pupic pe fiecare obraz.

— Mai știi ceva de doamna doctor Carol?

O_i

întreb eu, ștergându-mi de pe piele
urmele de ruj.

— l-am scris un bilet, dar nu mi-a
răspuns, zice Marilyn. Cred că trebuie să
ne împăcăm cu ideea că n-o s-o mai
vedem un timp.

În primele două zile după ce am ieșit din
spital, am încercat aproape încontinuu să
dau de ea, însă nu mi-a răspuns la telefon.

A făcut o singură declarație publică, pe
care televiziunile au reluat-o la nesfârșit.
Doamna doctor Carol citea de pe o foaie
de hârtie, dar atât de tare îi tremurau
mâinile, că s-a văzut obligată să o pună pe
masa din fața ei. A rostit câteva propoziții
scurte și seci, prin care a rugat opinia
publică să-i respecte intimitatea în
această perioadă extrem de grea. N-a
servit la nimic rugămintea asta a ei. Au
hăituit-o până când a dispărut de tot. Nici
noi n-am putut să dăm de ea, la telefon
sau prin e-mail. Eu am vrut să o ajut. Am
vrut să îi spun că nu-i nimic. Că a făcut
foarte multe pentru mine și că îi sunt
recunoscătoare. Dar n-am avut ocazia.
— Dani n-a venit cu tine? mă întreabă
Marilyn.

După ce am ieșit din spital, m-a invitat să
stau în casa ei de oaspeți, însă eu am vrut
să locuiesc într-un loc mai liniștit. Am
întrebat-o

pe Dani dacă mă primește la fermă. Nu
mi-a răspuns că nu, de unde eu am dedus
că da, mă primește. îmi place acolo. Pot

să văd de la mare distanță pe oricine s-ar apropia de noi. I s-au întors toți caii și îmi place să-mi petrec timpul cu ei. îmi place mirosul lor, îmi plac mișcările lor, îmi place felul prudent în care privesc lumea. îmi aduc aminte cât de mult iubea Gillian caii, dar nu a apucat să călărească niciodată vreunul. Poate eu voi reuși la un moment dat. Poate.

— E la kinetoterapie, îi spun eu lui Marilyn. Vine cu Julia.

îi vor reface piciorul stâng, șoldul stâng și ambii genunchi. în primele două zile, a refuzat să se dea jos din patul de spital. în ziua a treia, Julia a năvălit în rezerva ei și a bătut tare din palme.

— încetează să-ți mai plângi de milă! Nu-ți mai dau voie! i-a strigat ea, în timp ce o infirmieră aducea înăuntru un alt scaun cu rotile. E momentul să te scoli din sicriul ăla confortabil și să reîncepi să trăiești.

Juliei îi place la nebunie să arate că știe mai

multe lucruri decât oricine altcineva; și,

evident, știe mult mai multe decât Dani
despre
scaunele cu rotile. Asa că a venit și ea la
fermă
și, vreme de o săptămână, am muncit
toate trei ca să o facem locuibilă din nou
— ele două munceau din scaune, eu
sprijinindu-mă în baston. Trei
Supraviețuitoare distruse care făceau
echipă cu doi muncitori din oraș. Dani s-a
obișnuit atât de repede și de bine cu
scaunul ei cu rotile, că și-a cumpărat unul
electric și acum pleacă în desert și stă
acolo zile
în sir.

M-am speriat cumplit de tare în prima
noapte când nu s-a mai întors. Iar a doua
zi, pe înserat, când am văzut-o venind
prin tufele din spatele casei, împingând la
manetele alea și hurducându-se ca naiba
peste glodurile de pe teren, m-am repezit
la ea și i-am făcut un scandal monstru. A
stat cuminte și a așteptat până am rămas
fără aer.

— îmi place să dorm sub cerul liber, mi-a

explicat ea. M-am uitat la ulii, m-am uitat la coioți. A venit și Michelle și a stat un timp cu mine. Nu mi-a spus prea multe, dar m-a ascultat. Probabil că o să mă duc s-o văd destul de des.

M-a ocolit și vrut să pornească spre casă. Dar sa oprit și mi-a zis:

— îmi plăcea mai mult de tine atunci când vorbeai mai puțin.

Iar acum, în sala de vizită de la Centrul de Corecție, o întreb pe Marilyn:

— Tu mă urăști?

Mesele din plastic sunt fixate cu șuruburi de podeaua acoperită cu linoleum, nu sunt ferestre, există un loc de joacă într-un colț, unde sunt pictate pe perete niște personaje de desene animate dansând.

— Dar tu? Tu te urăști? mă întreabă Marilyn.

Dau din cap că da. Mă gândesc la scrisori, mă gândesc la carte, mă gândesc că am zis despre ea că-i o „alcoolică răzgâiată”. Mă gândesc la toate greșelile pe care le-am făcut. Și sunt multe.

Hai să-ți arăt ceva! spune ea.
își pune în poală geanta enormă din pai și
scoate din ea telefonul deloc micuț. Dă cu
degetul în sus și în jos, apoi apasă pe
ecran și mi-1 întinde.

În primul moment nu pricep la ce anume
mă uit, dar imediat nu înțeleg cum de nu
am recunoscut-o.

— Supra! strig eu.

A mutat-o din ghiveci într-unul dintre
răzoarele ei cu flori care înconjoară casa
de oaspeți. A mai crescut de când am
abandonat-o, i-au apărut frunze noi,
mugurii i s-au transformat în ardei micuți
și verzi, și-a întins rădăcinile, este mai
puternică și mai frumoasă.

Un gest absolut minunat, pe care nu-1
merit deloc.

— Sper că-i bine ce am făcut, zice
Marilyn.

— Supra, draga mea! exclam eu.

Sigur că-i jenant să vorbesc așa, nici
măcar cu o plantă, ci cu poza unei plante
de pe telefonul altcuiva, dar nu mă pot
abține.

— Draga de tine! Cât de mare ai crescut!
Și câte ferigi sexi și uriașe ai în jur...
— Se sufoca în ghiveciul ăla, spune
Marilyn.

N-avea loc să se dezvolte. Bietele ei
rădăcinite
erau de-a dreptul traumatizate. Sper că
am făcut bine ce-am făcut.

Supra nu mă va mai însoți nicăieri. Nu se
va mai uita cu mine la televizor. Nu îmi
mai aparține.

— Excelent! îi răspund eu lui Marilyn.
Perfect. Cred că eu o împiedicam să se
dezvolte.

— O să mai crească și o să mai crească.
Sunt
convinsă că nici n-ai s-o mai recunoști,
când vă
veți întâlni data viitoare.

Vezi? îi spun eu în gând Suprei. O să-ți
meargă mult mai bine decât ti-a mers
cu mine.

— Plus că acum ai și o scuză, zice
Marilyn.

— Ca să ce?

— Ca să vii în vizită la mine, îmi răspunde

ea.

își vâra telefonul înapoi în geantă, iar eu
stau pe scaunul din plastic dur și mă
holbez la automatele cu dulciuri și
chipsuri din cealaltă parte a sălii, al căror
zumzăit se aude până aici. încerc să
înțeleg de ce totuși mă simt atât de
singură.

— Mi-e dor de Adrienne, zic eu în cele din
urmă.

— Și mie, spune Marilyn.

— Era cea mai bună dintre noi, murmur
eu și

simt o durere în piept.

întorc capul ca să mă uit mai bine la o
așa-zisă frescă de pe peretele din partea
opusă.

Presupun că ar fi vorba despre un apus de
soare pe o plajă tropicală, numai că arată
de parcă ar fi fost pictat cu diferite
nuanțe de noroi.

— Ba nu, zice Marilyn, apucându-mă de
bărbie și întorcându-mi capul spre ea. Tu
ești cea mai bună dintre noi, Lynnette. Tu
nu te-ai dat niciodată bătută. Tu nu te-ai

oprit niciodată. Tu ne-ai salvat pe toate.
I-au apărut riduri fine în colțul ochilor, la
fel și pe buza superioară. I se văd
rădăcinile nevopsite. Un singur firisor de
păr îi crește pe bărbie. Nu m-am mai uitat
niciodată de atât de aproape la vreun alt
om. Nimeni nu s-a mai uitat niciodată de
atât de aproape la mine.

Marilyn se sprijină de spătar și începe să
scotocească prin traista aia mare a ei. își
caută guma de mestecat.

— Mă cam îngrijorează Dani, spune ea,
scoțând un pachetel de gumă cu gust de
scorțișoară. Regulile de aici interzic
vizitatorilor să vină îmbrăcați în blugi, sau
să poarte ceva în culori de camuflaj, sau
orice fel
de țesături care ar semăna cu uniforme
deținuților. Cu ce o să se îmbrace?

În ziua aceea, după ce Dani a intrat în
casă, eu am rămas singură afară și m-am
uitat mult timp la deșert. M-am uitat la
hoardele de gănganii care ciupeau din
scoarța eucaliptilor, la rândunelele care
se năpusteau și le goneau de

acolo. Am observat ceva miscându-se în dreapta și am văzut coada gălbuie a unui șarpe care se ascundea sub o tufa.

Fluturași mici și albi fâlfâiau din aripi între arbuștii prăfuiți sub semiluna palidă de pe cerul înserării. Mai departe, printre dealuri, se vedeau sclipirile ca de pietre prețioase ale mașinilor de pe autostradă. Și m-am gândit că acolo sunt foarte multi oameni. Foarte multi.

Ceva mi-a atins piciorul și am sărit ca arsă. Era doar un greiere. A stat o fracțiune de secundă pe adidasul meu, iar apoi a dispărut dintr-odată. De departe s-a auzit furnăitul unui cal.

Atât de multă viață este în jur, atât de multă... și merge mai departe orice-ar fi. Poate nu viața fiecăruia dintre noi, dar Viața, cu majusculă. Nu se oprește să aștepte pe nimeni. Zicea Chrissy că pe lume nu există decât două forțe care se neutralizează reciproc: viața și moartea. Creația și distrugerea. Inșă nu are dreptate. Nu există decât o singură forță. Pentru că, indiferent cât ne-am strădui,

nu putem opri viața să meargă înainte.
Indiferent cât ne-am lupta, indiferent cât
de mulți oameni am omori, totul din jur va
fi mereu într-o permanentă schimbare și
se va dezvolta și va continua să existe; iar
oamenii își vor rătăci calea și ne vor
părăsi și se vor întoarce și se vor naște și
vor merge înainte. Indiferent cât de
anevoios ar fi, cât de cumplit de greu ne-
ar fi tuturor, asta-i viața. Merge mereu
înainte.

— Hei! țipă Marilyn de lângă mine, dând
din mână ca disperata. Aici suntem!

Julia și Dani vin spre noi în scaunele lor
cu rotile. Julia îi tot spune ceva lui Dani,
care nici nu o ascultă. Se concentrează să
meargă cum trebuie printre mesele din
plastic, spre locul unde suntem eu și cu
Marilyn.

— Au vrut să ne schimbe scaunele, să ne
dea din alea folosite la închisoare! se
plânge Julia.

Și eu i-am întrebat ce părere ar avea dacă
i-aș da în judecată pentru că nu respectă
drepturile peresoanelor cu dizabilități și...

credeți-mă, chiar a trebuit să scriu o
plângere înainte să ne lase să intrăm.
Mă uit la noi — suntem în scaune cu
rotile, avem răni cusute și purtăm
bandaje și bastoane din aluminiu. Parcă
am fi niște manechine la un congres al
producătorilor de materiale chirurgicale.
— Iubițelul te așteaptă afară, mă anunță
Dani.

Mai devreme, când am ajuns cu taxiul la
Centrul de Corecție, nu ham văzut din
prima pe Garrett P. Cannon, cu toate că
purta o pălărie nouă și hidoasă, de
culoarea penelor de turturică, și un
costum asortat, plus una dintre cravatele
alea de cowboy. Nu pricep cum de nu ham
observat. M-a ajuns din urmă când
șchiopătam pe trotuar, îndreptându-mă
spre intrare.

— Știu că nu le ai deloc cu recunoștința,
mha
) > > *
zis el, aruncându-și pe jos țigara de foi și
stingând-o cu tocul cizmei de cowboy. Dar
chiar și așa, tot cred că ar trebui să-i zici
măcar
y y'
un „mersi” polițistului-erou care ți-a fost

de foarte, foarte mare ajutor.

— Bună, Garrett! am spus eu.

— De trei ori am strigat după tine. Cel puțin de trei ori.

—Așa o fi. Scuze. Mi-e prea greu să merg din cauza rănilor, așa că trebuie să mă concentrez

^{ly}numai la asta. Probabil că te-ai supărat.

Și chiar ăsta e adevărul; odată ce încep să merg, nu mă mai pot opri, dacă nu vreau să înțepenesc de tot. Așa am făcut și acum, dar am mers atât de încet, că a putut să se țină după mine.

—Nu face pe nebuna, Lynney, a mârâit el. Nu uita că a trebuit să încalc o mulțime de reguli și să apelez la mulți oameni care-mi erau datori, ca să fi lăsată în pace acolo. Nu mulți bărbați ar face asta pentru o femeie care s-a purtat așa cum te-ai purtat tu cu mine.

— Si îți sunt extrem de recunoscătoare, Garrett, i-am spus eu.

— Fii atentă aici, peste câteva ore o să-mi sun agentul literar în legătură cu cartea

noastră, m-a anunțat el. Mi-ai promis că o
s-o scriem dacă te ajut. Și cred că ar
trebui să fii de acord că sunt un adevărat
erou. Normal că numele meu o să fie
primul pe copertă.

M-am oprit și m-am întors cu fața la el:

— Uite ce e, Garrett. Te-am mintit când
am

zis că o să scriu o carte împreună cu tine.

Am pornit din nou, șchiopătând și
sprijinindu- mă în baston, însoțită de
înjurăturile lui colorate.

Marilyn se tot foiește și întreabă:

— Când o să începem? Că am ajuns toate.

Nimeni nu știe pe unde umblă Heather,
dar presupunem că n-a pățit nimic rău.

Mi-aş fi dorit să-i pot spune că nu-i port
pică pentru că a chemat poliția, dar, așa
cum face mereu, Heather nu o să dea
niciun strop de satisfacție nimănui.

Marilyn i-a deschis un cont la o bancă și
ne-a spus că scoate cu regularitate bani
de la bancomat. Dar poate că a omorât-o
cineva și i-a furat cârdul. Poate că a

pornit în căutarea Stăpânului Viselor.
Poate că a rămas aici și se poartă așa cum
îi stă în fire.

Se aude o ușă deschizându-se în cealaltă
parte a sălii și întoarcem ochii în direcția
aceea. Dar

nu este decât un gardian înalt și burtos,
care vine spre noi printre mesele din
plastic. Poartă o cămașă bej și pantaloni
dintr-un material verde închis. Nu înțeleg
de ce bărbații care lucrează în domeniul
acesta tot mai cred că este necesar să
aibă mustată.

— Căpitan Winslow, se prezintă el și dă
mâna cu fiecare dintre noi.

Are mâna moale, prea moale pentru cât
de zdravăn este.

— Doamnelor, vă rog să înțelegeți că
trebuie să stau aici, cu dumneavoastră, pe
întreaga durată a vizitei, ne anunță el, pe
un ton cam trist. Dar vă voi respecta
intimitatea. Imaginați-vă că sunt un
perete.

Dăm din cap, iar el se retrage. Nu mai
spune nimeni nimic. Mă dor toate

încheieturile de la statul pe scaun. Aerul
din sală s-a făcut prea înăbușitor. Sunt
convinsă că acum toate ne
dorim să nu fi venit aici, dar nu mai
putem da înapoi, pentru că se deschide o
altă ușa și apare din nou căpitanul
Winslow, care o aduce pe Stephanie.
Puștoaica nu e fardată, dar are părul
foarte curat și lucios, și unghiile îi sunt
date cu lac. Poartă blugi și o cămașă bleu,
iar cătușele de la mâini sunt prinse de
lanțul din jurul taliei. În primele momente
are o expresie speriată, pe care o
înlocuiește repede cu una de indiferență
plictisită. Căpitanul Winslow o conduce
lângă noi.

Asta a fost ideea mea. S-a adeverit
absolut tot
ce am intuit eu atunci, în cabinetul de
hidroterapie de la Tabăra Red Lake.
Stephanie
nu a omorât pe nimeni, doar a pus-o pe
Dani
într-un scaun cu rotile și m-a făcut pe
mine să
nu mai pot merge fără baston. A tras într-

o

bucătăreasă și a lăsat-o fără un ochi. Dar
crimele adevărate au fost comise de Skye.

S-au străduit amândoi să-și ducă la
îndeplinire

planul; însă, în timp ce Skye calcula totul
dinainte, Stephanie îl scotea din minți cu
improvizațiile ei. La început și ea a

acționat

conform planului — s-a împrietenit cu
Christophe Volker, l-a ajutat să intre în
tabără,

i-a spus unde stă Adrienne și apoi l-a
îmbrâncit

din sură, pentru că i s-a părut ei că așa ar
face

povestea mai veridică. Dar, când m-am
dus la

ea acasă, s-a decis brusc să mă
însoțească, deși * > * >

asta nu făcea parte din plan. În popasul
acela de pe autostrada spre L.A., nu cu
părinții ei a vorbit la telefon, ci cu Skye,
ca să-l asigure că totul se derula așa
cum stabiliseră.

Intenția lui fusese să ucidă toți oamenii la

care
a ținut vreodată mama sa, să-i distrugă
toată
cariera — pe care ea o pusese mai presus
de
familie —, în așa fel încât să nu o mai
poată
reface niciodată, și să o umilească în fata
întregii lumi. Dar, din păcate pentru el, s-
a aliat cu o persoană imposibil de
controlat, care își obține senzațiile tari
din acțiunile pe muchie
de cuțit, din evitarea pericolului în ultima
fracțiune de secundă. Dacă nu l-ar fi
împiedicat Heather, probabil că ar fi
împușcat- o și pe Stephanie la final, doar
împins de sentimentul de frustrare față de
această atitudine a ei.

Iar Stephanie ar fi devenit victima cu
numărul nouă.

În urmă cu mai mult timp, am încercat să
mă uit la unul dintre filmele din seria
Summer Slaughter, bazate pe povestea
lui Adrienne. Însă am renunțat după doar
douăzeci de minute, pentru că mi-am dat

seama că nu urma să aflu nimic despre
nicio victimă. Mi-amintesc și
acum cât de scârbită m-am simțit când
am
înțeles că acele ființe omenești, care
avuseseră familii și visuri, au fost reduse
la un talmes-
balmeș de efecte speciale. Mi se pare
extrem de important să le ținem minte
numele.

Russell Thorn.

Femeia de la Red Lake care și-a pierdut
un
ochi se numește Eva Watanabe.

Jack Burrell.

Brenda Jones.

Marcie Stanler.

Edna Hockett.

Julius Gaw.

Amanda Shepard.

Lumea trebuie să-și amintească aceste
nume,

dar trebuie să-l uite pe Skye Elliott.
Trebuie s-o uite pe Stephanie Fugate.
Părinții ei au angajat un avocat care a
susținut că tulburarea de stres
posttraumatic, de care suferă în urma
crimelor comise de antrenorul de tenis de
la școala ei, a transformat-o într-o
hibristofilă— agresivă. S-a îndrăgostit
până
peste cap de un Monstru, aderând la
concepția „dacă nu poți să te aperi de ei,
atunci alătură-te lor”. Nu cred că avocatul
se înșală. Vreme de
doi ani, Skye i-a tot făcut curte, a vrăjit-o,
a instruit-o, a transformat-o în partenera
ideală. Altă fată pe lista lui cu victime.
Stephanie a primit câte douăzeci și cinci
de ani de închisoare pentru fiecare dintre
cele trei acuzații de atac cu armă letală și
pentru cele trei acuzații de loviri și alte
violente cauzatoare
de traumatisme fizice grave. Va rămâne
aici până la sfârșitul vieții.

M-am gândit mult la asta, dar nu-mi pot
schimba părerea. Teoretic, Stephanie nu

se potrivește cu definiția
Supraviețuitoarelor; însă, indiferent din
ce unghi abordezi problema, ea a fost
înșelată de un Monstru. Iar eu am o
responsabilitate. Nu trebuie să abandonez
pe nimeni. Așa mi-a spus odată Adrienne,
când eu credeam că nu merit să mai
trăiesc.

— Din orgoliu vorbești așa, mi-a zis ea
atunci. Nu vrei decât să fii deosebită. Hai
să-ți spun ceva: nimeni de pe lumea asta
nu este atât de distrus, atât de vinovat,
încât să nu mai poată fi reabilitat. Nimeni.
Dar probabil că nu voi reuși acum. Precis
că Stephanie se va împotrivi din
răspuțeri, își va bate joc de toate
eforturile noastre, se va lupta cu noi până
la capăt. Dar am mai învățat ceva de la
Adrienne: nu contează. Ne simțim
obligate să facem asta. Așa suntem noi.
încercăm în permanență să ne salvăm
Surorile.

Și acum sunt surprinsă de faptul că toate
au fost de acord. Sau poate mai este ceva
— poate că avem nevoie de un pretext ca

să continuăm să ne vedem. Poate că toate
avem nevoie de un motiv ca să trăim în
continuare.

Căpitanul Winslow o pune pe Stephanie
pe un scaun pliant, după care se retrage
într-un colț din cealaltă parte a sălii.
Expresia de pe chipul puștoaicei este
plictisită, disprețuitoare. A hotărât deja să
ne ignore toate încercările de a o aduce
pe drumul cel bun și deschide gura ca să
ne spună ceva urât.

Însă i-o iau înainte:

— Bine ai venit în Grupul de Sprijin al
Supraviețuitoarelor, Stephanie! îi spun
eu.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu
aceste Supraviețuitoare? După ce se
alege praful de toate planurile lor și nicio
armă nu le mai este de ajutor? După ce
rămân fără apărare și au fost împușcate
în cap? După ce au avut încredere în
oameni care nu meritau deloc asta, după
ce au făcut numai alegeri greșite și și-au
deschis sufletul în cele mai proste
momente? După ce le-au fost distruse

viețile și au ajuns la treizeci și opt de ani
fără niciun ban în bancă, fără niciun copil,
niciun iubit și nimic care să le aparțină cu
adevărat, în afară de câteva fantome și
câteva prietene la fel de distruse?

Eu știu ce se întâmplă cu ele.

Devin femei în toată firea.

Si trăiesc.

— **Hibristofilia este o parafilie în care excitația sexuală și atingerea orgasmului sunt condiționate de existența unui partener cunoscut a fi comis o crimă oribilă (n. tr.)**

MULȚUMIRI

Autorul dorește să mulțumească
persoanelor care au realizat filmele fără
de care această carte nu ar fi fost scrisă.

Summer Slaughter

Adam Goldworm (Odihnească-se în
pace!), Teddy, *Summer Slaughter II*,
Summer Slaughter III în 3-D, *Summer*
Slaughter IV

Stephen Graham Jones, Consilierul din
tabără, *Summer Slaughter V*

Harold Brown, „Machette Head”,
reporter, *Summer Slaughter VII*

Daniel Passman, Avocatul Malefic,
Summer Slaughter VIII; *Teddy Goes to*
Washington

Patrick Chu, regizor, *Summer Slaughter*
IX, *Teddy Zero G*

Panhandle Meathook

Joshua Bilmes, producător, *Panhandle*
Meathook 2, 3, 4

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue*
Morgue, august 2010

Eddie Schneider, Omul din congelator,

Panhandle Meathook

Brady McReynolds, Cadavrul copt la soare, *Panhandle Meathook*

Valentina Saino, „Suzy“, *Panhandle Meathook*

Susan Velazquez, „Marilyn“, *Panhandle Meathook*

David Litman, ajutorul de șerif, *Panhandle Meathook*

Gnomecoming

Jessica Wade, producător, *Gnomecoming*

Alexis Nixon (corn francez), Danielle Keir (tubă), Fareeda Bullert (melofon), Daniela Riedlova (piculină), Jin Yu (timpane), Fanfara, *Gnomecoming*

Claire Zion, Fata care țipă, *Gnomecoming*

Jeanne-Marie Hudson, Hunt, directoarea adjunctă, *Gnomecoming*

Emily Osbourne, Fata cea timidă, *Gnomecoming*

Megha Jain, Medicul legist,

Gnomecoming - „Topul senilor *slasher**“, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Laura Corless, Fata înjunghiată cu o
coadă de pensulă, *Gnomecoming*

Slay Bells

Cat Camacho, producător, *Slay Bells 2:*
Hellfor the Holidays, *Slay Bells 3: Evil*
Elves

Julia Lloyd, Colindătoare, *Slay Bells*

Luke Dunlavey, Victimă ucisă cu o
săgeată darts, *Slay Bells 2: Hellfor the*
Holidays

Laura Price, Spiridușul înspăimântător
#1, *Slay Bells 3: Evil Elves*

Lydia Gittins, Cantor, *Slay Bells 4:*
Festival of Frights

Deadly Dreams

Doogie Horner, Monstrul chior și cu
barbă din reclama de la pizza, *Deadly*
Dreams II: Sweet Screams Are Made of
This

Nicholas Rucka, regizor, *Deadly Dreams*
3: Dream Queens

Roxanne Benjamin, Păpușica monstru,
Deadly Dreams IV: The Final Nightmare

— „Topul senilor *slasher**”, de Russell Thom, publicat în revista *Rue Morgue*, august 2010

Ted Geoghegan, „Gorpus“, *Deadly Dreams IV: The Final Frighmare*
The Babysitter Murders

Hannah King, Asistenta de la spitatul de
psihiatrie, *The Babysitter Murders*

Kristin Johnston, Prietena amatoare de
dulciuri, *The Babysitter Murders*

Nicholas Scott Sanburg, Vecinul furios, *The*
Babysitter Murders

Mike Hickey, Lăcătușul mort care repară
automate de dulciuri, *The Babysitter*
Murders II

Diana Romanova, Dr. Strumpf, *The*
Babysitter Murders II

Cat Scully, Tehnician de hardware, *The*
Babysitter Murders III: Samhain

Kris Gilbreth, Jertfa omenească, *The*
Babysitter Murders III: Samhain

Eric Mueller, Druidul, *The Babysitter*
Murders III: Samhain

Originile genului *slasher* pot fi

descoperite în „Topul senilor *slasher**“, de Russell Thom, publicat în revista *Pure*
Magazine, august 2010

lui Alfred Hitchcock, ce are la bază cartea

cu același titlu a lui Robert Bloch. Deși Bloch a declarat în nenumărate rânduri că romanul său se baza pe crimele reale comise de Ed Gein, în dosarele lui s-au descoperit mult mai multe tăieturi din ziare despre copilăria artistului și ucigașului în serie Floyd Scriltch. Când Hitchcock a cumpărat drepturile de ecranizare pentru cartea lui Bloch, a cumpărat și dreptul de a folosi detalii din viața personală a unicei supraviețuitoare a celebrului „Masacru din Ziua de Paste”, Amanda Cohen. Cohen a avut o contribuție esențială la identificarea și capturarea lui Scriltch și a plătit un preț foarte mare pentru curajul ei. Ei îi este dedicată această carte.